ROBYN YOUNG

FRĂȚIA TEMPLIERILOR. CARTEA A III-A

REQUIEM

SUSPANS

www.virtual-project.eu

ROBYN YOUNG

RECVIEM

Volumul 2

Traducere din limba engleză Lucian Mihai Popa

NEMIRA 2012

Robyn Young REQUIEM 2008

PARTEA A DOUA

18

Catedrala Notre Dame, Paris
10 aprilie 1302

Ascultându-l pe Nogaret, a cărui voce răsuna cu putere, Filip strânse braţele tronului adus în dimineaţa aceea din palat şi amplasat pe podium. Ploaia care biciuia ferestrele boltite dădea impresia că mici pietricele loveau cu iuţeală vitraliile şi din când în când bubuiturile tunetelor acopereau vocea sfetnicului. Era miezul zilei, însă cerul, clocotind furios, era negru ca noaptea. Flăcările tremurânde ale torţelor luminau lungul culoar al Catedralei Notre Dame până la primul balcon, iar îngerii de sus, aşezaţi pe pilaştrii lor, îşi întindeau umbrele nesfârşite în neant.

Filip îşi aduse aminte de prima zi în care intrase în catedrală. Tatăl său îl adusese acolo de la reşedinţa regală din Vincennes. N-avea cum să fi avut mai mult de şase ani. Când intrase, vastitatea interiorului îi tăiase respiraţia. Îşi dăduse capul pe spate, privind tavanul, şi se mirase că nu văzuse nori acolo, căci acele înălţimi păreau atât de apropiate de ceruri. Îşi aminti şi de stinghereala care îl cuprinsese acolo, în casa Domnului, fiind atât de mic şi nesemnificativ; o insectă pe podeaua unei caverne. Acum avea acelaşi sentiment, amplificat şi de importanţa ocaziei, în vreme ce Nogaret se adresa mulţimii înghesuite pe culoar.

— … aşadar, cetăţeni ai acestei ţări, vă cerem ajutorul. Căci sunt în joc viitorul şi libertatea regatului nostru. Nogaret făcu o scurtă pauză, lăsând oamenii să şuşotească. Se îndreptă către banca amplasată în dreapta tronului lui Filip. Colegul meu, Pierre Flore, cancelar şi păstrător al sigiliului, va vorbi pe înţelesul tuturor despre bula papală *Ausculta fili,* astfel încât să înţelegeţi cu toţii cât de grave sunt măsurile pe care le ia Sfântul Scaun împotriva voastră şi a regelui vostru.

Urmă o pauză stânjenitoare până când Pierre Flote se ridică, ţinând în mâinile sale pline de pete maronii un pergament făcut sul. Rămase cu privirea la Nogaret, care se aşeză lângă rege. Apoi, începând cu timiditate, vocea cancelarului acoperi vuietul furtunii.

— Papa Bonifaciu i-a scris regelui nostru, Filip cel Frumos, nepotul Sfântului Ludovic, proclamând că este mai presus de acesta atât pe pământ, cât şi în viaţa de apoi, făcând o minciună din faptul că regele este suveran în regatul său. A solicitat eliberarea episcopului de Pamiers, ereticul Bernard

Saisset, un om care a fost acuzat pe drept pentru trădare de ţară. Printr-o asemenea cerere, papa ignoră faptul că regele nostru rămâne, prin lege şi drept, judecător al tuturor proceselor din regat.

Flote făcu o pauză pentru a-şi drege glasul, dând impresia că se chinuia să se facă auzit în zgomotul produs de furtună. Mai mult decât atât, a fost somat să participe la sinodul de la Roma la care vor fi prezenţi toţi episcopii Franţei, şi în cursul căruia intenţionează să-l acuze în chip scandalos şi pe nedrept pe regele nostru pentru devalorizarea monedei, conducerea supuşilor săi prin violenţă şi taxarea clerului bisericesc fără motiv sau nevoie. Flote privi iarăşi pergamentul. Vocea îi deveni şi mai scăzută, făcându-l pe Nogaret să se foiască pe bancă şi să se încrunte. Dar cum rămâne cu abuzurile lui Bonifaciu? Cum rămâne cu dijma pe care trebuie să o plătească bisericile noastre, bani pe care îi varsă în cuferele Romei fără să primească nimic în schimb? Şi ce putem spune despre felul în care îşi controlează papa supuşii, lucru lesne de înţeles dacă privim acuzaţiile nejustificate pe care i le aduce mărinimosului nostru rege sau cum încearcă să intervină în chestiuni care se desfăşoară astfel de secole?

Ascultând vocea tremurândă a lui Flote, care înşira acuzaţiile la adresa papei, Filip strânse şi mai tare braţele tronului său. Îşi simţea corpul presat de imensitatea spaţiului din jurul său, încărcat cu mii de reprezentări ale lui Dumnezeu, Hristos, îngeri şi sfinţi ce puteau fi văzute în chip de statui ori picturi pe vitralii, pe ziduri şi diferite ornamente, toate privindu-l pe el. Îşi dădu seama că nu mai poate înghiţi şi începu să transpire. Ar fi trebuit să fie mândru, să se simtă puternic, căci o astfel de întrunire nu mai avusese loc până atunci în toată istoria Franţei. Era pentru prima dată când cele trei stări – Biserica, nobilimea şi oamenii din popor – fuseseră chemate sub acelaşi acoperiş, Catedrala Notre Dame fiind înţesată de prelaţi, episcopi, conţi şi duci, lorzi şi căpetenii de bresle. Însă lui Filip îi era greaţă.

Lucrurile se mişcaseră cu repeziciune după aflarea veştii privind arestarea episcopului menţionat, Bernard Saisset, cu mult prea mare repeziciune pentru a-i permite să controleze evenimentele, iar Nogaret şi Flote continuau să tragă de el în direcţii diferite. Pentru câteva secunde îşi dori să fi organizat această întrunire la palat. Semnificaţia locului ales pentru a face publică împotrivirea sa faţă de Sfântul Scaun nu merita trăirea acestui sentiment teribil de apăsător. Însă, în ciuda disconfortului, ştia că luase decizia corectă. Preoţii, cea mai importantă clasă socială, erau cel mai probabil cei care aveau să se opună acţiunii împotriva papei, astfel că el,

Filip, aşezat pe podiumul impunătoarei catedrale, trebuia să le demonstreze că nu fusese învestit cu această putere doar de stat, ci de însuşi Dumnezeu. Primise deja în secret asigurări că nobilimea şi burghezia principalelor oraşe aveau să fie de partea lui, însă chiar dacă preoţii erau încredinţaţi că vor deveni duşmani ai coroanei dacă nu i se vor supune, tot nu era convins că se va putea baza pe sprijinul lor.

— În concluzie, încheie Flote, vă implorăm să ne ajutaţi în apărarea libertăţilor noastre. Nobili şi burghezi ai oraşelor, vă rugăm să ne trimiteţi scrisori semnate de reprezentanţii voştri, scrisori pe care le vom arăta papei şi cardinalilor săi şi prin care îi vom aduce la cunoştinţă că Franţa nu va deveni marioneta Romei. Episcopi şi preoţi, promiteţi-ne că nu veţi participa la sinodul pe care l-a convocat Bonifaciu, protestând astfel faţă de acuzaţiile nedrepte care i-au fost aduse bunului vostru suveran. Regele Filip va asculta care este decizia voastră peste o oră.

Filip se ridică. Toţi cei din catedrală îl priviră cum traversează podiumul, veşmântul său măturând podeaua. Când dispăru în umbrele din spatele culoarului destinat corului, Nogaret porni după el, lăsându-i pe Flote şi ceilalţi miniştri să liniştească mulţimea care începuse să se agite.

Ştergându-şi fruntea plină de broboane de transpiraţie, Filip se îndreptă către camerele sale private din interiorul catedralei, fiind însoţit de unul dintre preoţi.

Nogaret era palid, însă aşteptă răbdător plecarea prelatului înainte de a-i vorbi regelui.

— Maiestate, mă văd obligat să protestez la adresa cancelarului Flote. A încercat în mod deliberat să slăbească trăinicia argumentului nostru cu – strânse din dinţi – discursul acela *fără vlagă.*

— Am făcut ce trebuia?

Nogaret se uită nedumerit la rege.

— Maiestate? S-a întâmplat ceva? Sunteţi palid.

Filip îl privi drept în ochi.

— Răspunde-mi, Nogaret. Am făcut bine ce-am făcut? Trebuia neapărat să-l arestez pe Saisset?

— Fără îndoială. Instiga oamenii la revoltă, se opunea deciziilor voastre, ştirbindu-vă autoritatea. Omul acesta v-a defăimat bunul renume spunând că sunteţi o bufniţă proastă, un neghiob…

— Bine, se repezi Filip. Trase aer în piept. Însă n-a existat nicio dovadă cum că ar fi un eretic. Duhovnicul meu, Guillaume de Paris, crede că

episcopul n-ar fi putut comite o astfel de ticăloşie.

Nogaret se gândi câteva clipe.

— Maiestate, am discutat deja despre asta, începu el încetişor. Poporul încă ascultă de Biserică, de legile cele vechi. Au nevoie de un motiv extrem de puternic, un motiv clar pentru a justifica arestarea unui atât de important membru al clerului. Şi ei înţeleg cu uşurinţă acuzaţia de erezie.

— La fel de uşor ca şi tine, replică Filip.

Nogaret deveni alb la faţă, rămânând nemişcat în lumina pâlpâitoare a lumânării. Ploaia continua să răpăie în ferestre. Ministrul vorbi aproape şoptit.

— Fac ce e mai bine pentru Maiestatea Voastră şi pentru regat. Toate sfaturile pe care vi le-am oferit au fost în acest sens. Dacă doriţi să fiţi conducătorul suprem al regatului, atunci trebuie să arătaţi că sunteţi mai presus de preoţi şi episcopi, ba chiar şi decât papa, altfel puterea voastră va fi mereu limitată de Biserică. Nu vreţi ca poporul să vă numească sfânt? Să vă onoreze numele şi faptele asemenea celor ale bunicului vostru?

Filip privi tapiseria din spatele lui Nogaret pe care era înfăţişată Sfânta Fecioară cu Pruncul ei. Strâns în braţe de Fecioara Maria, Iisus întindea un deget înspre el. Ochii îi erau două găuri negre.

— Ba da, şopti Filip. Da, vreau.

— Atunci să nu cedaţi, maiestate, şi jur că vă voi ajuta să înfăptuiţi lucrul acesta.

Oamenii se adunară iarăşi în catedrală înainte de încheierea orei îngăduite pentru a lua o decizie. Nobilii şi burghezii rostiră discursuri elaborate, anunţându-şi întregul sprijin, apoi prezentară scrisorile de protest care aveau să fie trimise la Roma. Când episcopul Parisului se ridică în picioare pentru a vorbi în numele Bisericii, Filip se încordă. Prelatul se poticni de câteva ori, alegându-şi cu grijă cuvintele, însă curând deveni limpede că Biserica avea să rămână de partea regelui, iar Filip se lăsă moale în tronul său.

Îi privi cu atenţie pe reprezentanţii clerului şi văzu mânie şi nemulţumire în ochii multora, dar şi resemnare. Trebuiau să i se supună, altfel ar fi riscat să-şi piardă proprietăţile. Îşi fixă privirea asupra lui Bertrand de Got, care se afla în primele rânduri. Bărbatul mic de statură, ale cărui veşminte bisericeşti îl făceau să pară şi mai mic, era alb la faţă şi frânt de oboseală, însă i se citea furia pe chip. Lucrul acesta îl mulţumi pe Filip. De Got fusese ales arhiepiscop de Bordeaux în urmă cu doi ani şi prin el regele deţinea

controlul asupra regiunii Guienne, încă disputată, în ciuda armistiţiului încheiat cu Edward. Oricât de mult l-ar fi urât pe arhiepiscop, Filip trebuia să-l aibă de partea sa.

Episcopul Parisului îşi termină discursul, apoi, după ce Nogaret le mulţumi tuturor francezilor pentru suport, adresându-li-se pe un ton imperativ, prima adunare a celor trei stări luă sfârşit.

— Ce aveai de gând să faci, cancelare? murmură Nogaret, apucându-l de braţ pe Pierre Flote, în vreme ce mulţimea părăsea catedrala, ieşind în ploaie.

Flote îl privi furios, apoi îşi smulse braţul din strânsoarea acestuia.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Era o poruncă a regelui. Ar fi trebuit să-i acorzi discursului toată atenţia şi să te foloseşti de toată iscusinţa. În loc de asta, ai părut un băieţel timid din cor la primul recital!

— Cum îndrăzneşti…

— Singurul lucru pentru care îţi suntem îndatoraţi e acela că nu le-ai influenţat hotărârea.

— Hotărâre? pufni Flote. Ştiam care va fi aceasta înainte de începerea întrunirii!

— Biserica încă reprezenta o piedică. Ai fi putut distruge tot ce am obţinut în urma eforturilor noastre.

Flote îşi deschise larg ochii.

— Tu vorbeşti? Tu vei distruge *Franţa!* Îl trase pe Nogaret pe un coridor lateral. De ce joci parodia asta cu procesul lui Saisset? Încerci să-ţi demonstrezi prosteşte puterea pentru că l-am convins pe rege să-şi concentreze atenţia asupra Flandrei în vreme ce tu ai fi vrut să rămână în Guienne?

— Recunosc, cred că ar fi trebuit să ne canalizăm eforturile într-acolo, pentru a recuceri ducatul, dar nu acesta e…

— Nu pot să cred că nu înţelegi rostul acestei acţiuni! Flandra e o zonă la fel de prosperă, dar mult mai uşor de controlat. Se află sub conducerea unui vasal al Franţei, nu a unui rege străin, şi pe câtă vreme în Gasconia am ajuns într-un impas, în Flandra am ieşit victorioşi. Acum, că trupele noastre sunt staţionate în Bruges şi Ghent, avem mult mai multe şanse de a anexa regatului nostru acest teritoriu. Flote continuă repede când văzu că Nogaret intenţiona să spună ceva. Dacă vom supune Flandra, îl vom putea controla pe regele Edward. Anglia se bazează pe Flandra pentru exportul de lână.

Cucerind-o, vom avea autoritate asupra lor, şi poate că vom ajunge la o înţelegere în privinţa ducatului Guienne. Nu crezi că e un lucru înţelept acesta, Guillaume?

Expresia dură de pe chipul lui Nogaret nu dispăru.

— Nu vorbesc despre Flandra sau Gasconia. Vorbesc despre pedepsirea celor care comit acte de trădare. Saisset îl ponegrea pe rege. A trebuit să fie arestat.

— Ai uitat de lucrurile pe care le-ai învăţat în tinereţe? Arestându-l, ai încălcat legile Bisericii! Episcopii pot fi judecaţi doar de Curia de la Roma. Papa Bonifaciu avea tot dreptul să ceară eliberarea lui Saisset. Vocea lui Flote deveni o şoaptă. Şi toţi cei prezenţi în catedrală ştiau asta, orice ar fi spus pentru a-i face pe plac regelui. Tot ce se întâmplă acum nu va face decât să adâncească schisma dintre curtea regală şi cea papală.

— Cu cât e mai adâncă, cu atât mai bine. Ai auzit şi tu despre jubileul lui Bonifaciu. Peste două sute cincizeci de mii de pelerini s-au înghesuit în faţa Bazilicii Sfântul Petru pentru a primi iertarea păcatelor, dar l-au văzut pe papă stând pe tronul său cu o sabie şi un sceptru în mâini, strigând: *Eu sunt Cezarul!* Nogaret vorbea cu patos. Iar acum i-a exilat sau i-a întemniţat pe toţi acei membri ai familiei Colonna pe care i-a putut găsi. Nimeni nu se mai poate împotrivi aroganţei papei. Dacă va trăi destul pentru a rămâne în memoria oamenilor şi secolul acesta, sunt sigur că va striga: *Eu sunt Dumnezeu!*

Flote se cutremură.

— Nu e un joc, Nogaret. Acţiunile tale au pus Franţa în primejdie. Ridică pergamentul pe care îl ţinuse în mâini în timpul discursului. Ai citit asta? Dacă Saisset nu va fi eliberat, papa promite să suspende toate privilegiile acordate regatului nostru de către Sfântul Scaun. Desfăcu pergamentul şi citi. *Fiule, întoarce-te pe calea Domnului, căci ai rătăcit din vina ta ori pentru că ai fost sfătuit rău. Să nu crezi că nu ţi-e nimeni mai presus ori că te-am eliberat de sub stăpânirea mea ca vicar al Domnului pe-acest pământ. Asta ar însemna că ţi-ai pierdut minţile, căci oricine ar crede aşa ceva va fi dovedit necredincios şi va fi alungat din turmă.* Flote îşi ridică privirea. Alungat din turmă. Înţelegi? Îl ameninţă cu excomunicarea.

— Nu va îndrăzni. Bonifaciu are nevoie de banii pe care îi trimite Biserica din Franţa. Lucrul acesta a fost foarte clar în momentul în care i-am oprit, forţându-l să anuleze *Clericis laicos.* A dat înapoi atunci. Dacă

vom rezista şi acum, o va face din nou. Şi, încheie Nogaret, cred că amândoi trebuie să ducem la îndeplinire poruncile primite. Dădu să plece.

Ochii lui Flote scăpărară de mânie, făcându-l să uite unde se afla.

— Eşti un animal fără credinţă, Nogaret. Un fiu de eretici! Voi face tot ce-mi stă în putere pentru a pune capăt influenţei nefaste pe care o exerciţi asupra regelui nostru.

Nogaret se întoarse, fixându-şi ochii asupra chipului învineţit al lui Flote.

— Eu aş fi foarte atent, cancelare, să nu mă entuziasmez prea tare. Nu mai eşti chiar tânăr.

Biserica Saint-Gervais-Saint-Protais, Paris
25 mai 1302

Will luă o lumânare şi o ţinu în flacăra alteia până se aprinse fitilul. O aşeză printre celelalte lumânări din faţa altarului şi rosti o rugăciune. Statuile din fildeş ale sfinţilor Gervais şi Protais, gemenii care fuseseră martirizaţi în vremea lui Nero, priveau cu tristeţe în jos. Simţi pe cineva apropiindu-se. De sub mantia albă ieşi o mână care luă o lumânare din cele strânse acolo.

— Ne aşezăm?

Will întâlni privirea lui Robert, apoi se îndreptă spre bănci.

În vreme ce se aşezară, un paracliser trecu pe lângă ei cu un cuţit în mână şi o tăviţă. Le zâmbi celor doi bărbaţi, unul dintre ei un templier, iar celălalt îmbrăcat cu o mantie simplă de lână, apoi îngenunche sub lumânări şi începu să radă ceara de pe podea. Era după-amiază târziu, între două slujbe. Cu excepţia câtorva oameni care stăteau în faţă cu capetele plecate, biserica era goală. Nu se auzea decât sunetul produs de cuţitul paracliserului care curăţa podeaua.

— Nu credeam că mai eşti în oraş, spuse în şoaptă Robert. Mă gândeam că te-ai întors în Scoţia.

— Simon ţi-ar fi spus.

— Simon nu-mi vorbeşte decât când vrei să ne întâlnim. În rest, mă evită. Se teme că voi începe să pun întrebări şi va auzi cine nu trebuie. Robert îşi trecu o mână prin părul argintiu, care începuse să se rărească. Asta, sau nu are suficientă încredere în mine.

— Sunt sigur că nu acesta e motivul pentru care nu-ţi vorbeşte, spuse Will, încruntându-se. Dar mă bucur că e precaut.

— Eu nu mi-aş face griji dacă aş fi în locul tău. Hugues te ştie dus departe, şi fiindcă majoritatea cavalerilor care te cunoşteau s-au întors în Cipru împreună cu Marele Maestru, n-au mai rămas foarte mulţi care să te recunoască. Cât timp vei sta departe de preceptoriu, mă îndoiesc că vei atrage atenţia cuiva.

— Şi totuşi trebuie să fiu precaut.

— N-ai vrea ca vreun neavenit să-ţi strice planurile tale importante, murmură Robert.

— Credeam că ai înţeles, pufni Will.

— Nu, răspunse tăios Robert, sperai că am înţeles ca să nu te simţi atât de vinovat. Paracliserul se uită la ei, însă se întoarse de îndată la treburile sale când Robert îl fixă cu privirea.

— Ce înseamnă asta, Robert? Credeam că suntem…

— Ce? îi tăie vorba Robert. Prieteni?

— Nu suntem?

— Nu ştiu ce suntem. Ai reapărut după trei ani fără să spui niciun cuvânt şi te aştepţi ca totul să fie ca la început. Cum ar putea fi? Ai părăsit Templul şi i-ai lăsat pe ceilalţi cu povara pe care trebuia să o porţi tu. Erai succesorul lui Everard. Ai jurat credinţă Frăţiei.

— Şi tu ai jurat.

— După ce m-ai tras după tine. Robert tăcu văzând durerea de pe chipul lui Will, apoi privi în altă parte. La ce te aştepţi? Mă chemi odată la şase luni de parcă aş fi slujitorul tău, să-ţi spun dacă Templul are informaţii despre una sau alta. Nici măcar nu întrebi despre Anima Templi. Era cât pe ce să nu vin astăzi. Mă întrebam pentru cine stabileşti tu întâlnirile acestea şi mi-am dat seama că n-am nici cea mai vagă idee. Pentru William Wallace? Sau pentru regele Filip? Sau acum acţionezi în slujba altcuiva?

— Ştii foarte bine că nu sunt mercenar.

— Nu? Atunci când s-a întors, Simon nu mi-a povestit tot ce s-a întâmplat în Scoţia, însă ştiu că amândoi aţi luptat la Falkirk. Au murit templieri acolo. Maestrul Angliei a murit acolo. Robert îl privi pe Will în vreme ce acesta se întoarse. Poate că n-ai ales bine tabăra.

— Eu nu m-am schimbat deloc, Robert. Însă Templul da. Încă lucrez împotriva celui care ne-a trădat idealurile, care s-a folosit de noi după bunul său plac.

— Şi cum intenţionezi să faci asta, dacă tu eşti copoiul lui Filip?

— Regele şi papa sunt singurii oameni care-şi pot exercita influenţa asupra lui Edward. Una din campaniile lui a fost întreruptă de intervenţiile lor. Wallace trebuie să-i aibă în continuare de partea sa dacă vrem ca războiul împotriva Scoţiei să se încheie.

— Parcă spuneai că faci toate astea pentru Templu, spuse Robert sarcastic.

— În vreme ce Edward e ocupat cu rezolvarea problemelor de ordin politic şi militar, nu va mai acorda importanţă Templului. Iar familia mea încă se află în Scoţia, şi bineînţeles că voi face totul pentru a-i proteja.

Robert rămase tăcut câteva clipe.

— Dacă te afli la Paris ca trimis al lui Wallace, atunci de ce îndeplineşti misiunile pe care ţi le încredinţează Filip?

— Câtă vreme autoritatea asupra ducatului Guienne este încă în dispută, regele are nevoie de scoţieni. Se poate folosi de ei pentru a hărţui forţele engleze, ţinându-l ocupat pe Edward. Acesta e motivul pentru care încă le trimite bani scoţienilor, chiar dacă nu e nici pe departe suma de care ar avea nevoie. Dar dacă se va schimba echilibrul de forţe? Will ridică din umeri. Nu pot să spun decât că mă asigur ca Filip să găsească folositoare serviciile pe care i le poate oferi un fost templier. Acesta e unul din motivele pentru care Wallace m-a lăsat aici când s-a întors în Scoţia: să rămân pe lângă el.

— Unul dintre motive?

— Eu i-am cerut să rămân. Rose, explică Will. Mă asigur că mesajele şi puţinii bani pe care îi trimite Filip ajung în siguranţă la Wallace.

— Se zvoneşte că Wallace ar fi mort.

— Nu e. Dar s-a ascuns. Edward vrea neapărat să-l găsească. I-a pus pe nobilii scoţieni să-l caute în întregul regat. Unii dintre ei o fac de bunăvoie, dar majoritatea sunt ameninţaţi cu moartea familiilor lor dacă nu se supun.

— Ai vorbit cu Filip despre Anima Templi?

— Nu. Ştie că am părăsit Templul pentru că i-au oferit sprijin lui Edward şi că am fost unul dintre comandanţii templierilor. Asta e tot. Will făcu o pauză când trecu paracliserul cu tăviţa plină de ceară. Ce se mai întâmplă cu Frăţia? Hugues mai ţine legătura cu Edward?

— Îşi trimit scrisori din când în când, dar nu conţin decât obişnuitele angajamente de ordin politic din câte ştiu eu. De fapt, Frăţia aproape că nu mai face nimic acum.

Uimirea lui Will fu urmată de un val brusc de furie.

— Nimic?

— În Paris n-am rămas decât eu şi Hugues, iar în Londra, Thomas. Ce naiba putem face noi trei? pufni Robert. Să unim religiile lumii în timpul întâlnirilor anuale?

— Să aduceţi noi membri? sugeră Will, enervat de tonul lui Robert.

— Hugues asigură conducerea Ordinului: dezvoltarea rutelor de comerţ cu lână, recrutarea cavalerilor, construcţia de corăbii, colectarea donaţiilor. În schimb, eu îmi omor timpul ajutându-l pe el. Printre altele.

Will simţi că Robert ascunde ceva.

— Altele?

— Nimic, doar nişte zvonuri pe care încerc să le descâlcesc.

— Zvonuri?

Robert dădu din cap.

— Sunt sigur că nu există niciun motiv pentru care să-mi fac griji. Ştii cum sunt sergenţii tineri, care încearcă mereu să se sperie unii pe alţii în privinţa iniţierii lor. Privi către preotul care ieşi din sacristie urmat de doi acoliţi care cărau câte un breviar. Dacă mai ai întrebări la care regele aşteaptă răspuns, întreabă-i pe ei. Curând va începe slujba de seară.

Will se lăsă pe spate.

— N-am venit pentru Filip, am venit pentru mine. E vorba de Rose, Robert. Nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— Şi o învinuieşti pe ea?

— Au trecut doi ani şi ea se comportă în continuare de parcă nici măcar nu aş exista. Când trecem unul pe lângă celălalt pe coridoarele palatului se preface că nu mă vede. Dacă o întreb ceva, mă ignoră. Nu ştiu cum să-mi mai cer iertare. E atât de rece. Will se încruntă. Nu doar cu mine, cu toată lumea. Mă îngrijorează lucrul acesta.

— Nu văd cum aş putea să te ajut eu.

— O cunoşti de când era mică şi pe tine te-a respectat întotdeauna. Aş vrea să înţeleagă de ce am făcut lucrurile acelea.

— Nici eu nu cred că înţeleg.

— Te rog, şopti Will când Robert se întoarse.

Cavalerul îşi privi palmele, apoi oftă.

— Bine. Voi vorbi cu ea. Trimite vorbă prin Simon în privinţa locului şi momentului în care să ne întâlnim. Dar nu-ţi pot promite că mă va asculta.

Sainte-Chapelle, Paris
30 mai 1302

— Eu sunt învierea şi viaţa; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri în veac.[1]

Rose îşi ridică privirea, dar ţinu capul plecat în vreme ce preotul continua să citească din Evanghelie. Lumina difuză a soarelui de dimineaţă se infiltra prin vitralii, scăldând capela de sus a Sainte-Chapelle într-o multitudine de culori. Era ca şi cum s-ar fi aflat în centrul unei uriaşe bijuterii.

Lui Rose îi plăcea foarte mult capela, nu datorită arhitecturii deosebite ori importanţei relicvelor care fuseseră adăpostite în ea, ci tocmai pentru momentele în care îşi permitea să privească nestingherită subiectul adoraţiei sale. Dormitorul era de obicei ocupat de alte ţesătoare şi rare erau ocaziile când l-ar fi putut spiona, iar în timpul meselor din sala mare i se aruncau prea multe priviri întâmplătoare sau cercetătoare pentru a putea privi fără să fie observată. Însă acolo, unde toate capetele celor de la curtea regală erau aplecate cu veneraţie, putea gusta din plin din licoarea aceasta. Faptul că era singura fiinţă care îl privea într-un moment într-atât de intim îi conferea un tulburător sentiment de putere. Soarele care intra pe fereastră îi furnică pielea, aşa că se mişcă puţin.

Regele, aşezat în faţa preotului, purta o mantie de catifea neagră, care îi cădea pe spate ca un val de cerneală, revărsându-se pe podea pentru a forma un lac. În lumina soarelui, părul avea culoarea zahărului ars şi o parte căzuse peste umăr, făcând vizibil un petic de piele de pe ceafă. Rose îşi aţinti privirea într-acolo, lăsându-şi imaginaţia să zburde, gândindu-se la căldura pielii, la sângele care pulsa sub ea, la cât de fină trebuie să fi fost dacă o mângâia cu degetele, cu buzele. Câteodată, astfel de gânduri deveneau de nesuportat. Inima începea să-i bată tot mai repede, faţa i se înroşea şi corpul îi tremura, de parcă înăuntru s-ar fi zbătut mii de albine. Simţea înţepăturile lor prin piele şi în locuri nebănuite.

Cineva din apropierea lui Filip se mişcă, iar Rose privi spatele lat al lui Jeanne, care purta o rochie de culoarea safirului. Părul negru şi bogat fusese împletit în cosiţe şi prins de către Rose. Jeanne îşi atinse umărul grăsuliu de braţul lui Filip, trezind-o din reverie. Lângă regină stăteau cei cinci copii ai lor: urmaşul regelui, Ludovic, care avea treisprezece ani, apoi Filip, Carol, Robert şi cel mai mic dintre ei, Isabella, o copilă de şapte ani, misterios de frumoasă, şi care era singura fată rămasă în viaţă. Rose îi privi dezinteresată pe toţi, apoi reveni asupra regelui. Când făcu asta, întâlni privirea lui Guillaume de Nogaret, care stătea în dreapta ei, chiar în spatele lui Filip. Se

uita drept la ea. Rose îşi înclină capul, speriată, şi privi în podea până preotul termină citirea Evangheliei.

Primul care ieşea din capelă era întotdeauna Filip, fiind urmat de familia sa şi de cei mai apropiaţi miniştri. Fetele de casă şi ceilalţi slujitori părăseau ultimii încăperea. Când era una dintre servitoarele obişnuite, Rose participa la slujba din capela de jos şi mânca în camera de sub sala mare, o încăpere plină de coloane albe care alcătuiau parcă un labirint. Ambele săli erau mai simple, plafonul boltit mai jos, aproape claustrofobic în comparaţie cu încăperile de sus, care erau bine luminate şi aerisite, dând impresia că ar fi nesfârşite. Găsi că amintirile cu privire la vechiul ei statut erau de-a dreptul îngrozitoare, simbolizând mai degrabă diferenţa dintre rai şi iad.

Lumina de dincolo de uşile capelei era foarte puternică şi strânse din ochi. Regina şi o doică conduceau copiii către apartamentele regale, iar regele se oprise la balcon împreună cu Nogaret şi Flote. Se mai afla un bărbat cu ei, îmbrăcat cu haine de culoare neagră cu frânturi stacojii: un mesager al casei regale. Trecând pe lângă ei, Rose îi aruncă o privire lui Filip, sperând că acesta se va uita la ea, însă regele avea o expresie îngrijorată şi asculta prea absorbit spusele mesagerului pentru a-i acorda atenţie.

***

— Masacraţi? Filip dădu din cap. Cât de repede putem trimite întăriri pentru a-i ajuta pe supravieţuitori?

Mesagerul părea stânjenit de întrebare.

— Mi-e teamă că nu m-aţi înţeles, maiestate. N-a supravieţuit decât un singur om. Ceilalţi soldaţi au fost ucişi. Acesta a fugit la Courtrai şi i-a anunţat pe cei de acolo. Eu am fost trimis imediat pentru a vă informa.

Filip se duse la balustrada de piatră, sprijinindu-se de ea.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Îi privi pe Flote şi Nogaret, care rămăseseră tăcuţi. Cum? Se întoarse către mesager. Erau soldaţi, pentru numele lui Dumnezeu! Aveau săbii, cai, armuri. Cum de-au masacrat nişte ţesători şi măcelari patru mii de soldaţi francezi?

— Breslele ţesătorilor şi-au format acum ceva timp propriile lor miliţii pentru a-şi proteja afacerile de nobilime, răspunse mesagerul. Acestea sunt compuse din lucrători, care au fost înarmaţi de conducătorii breslelor. Ei ne-au atacat soldaţii. Asaltul asupra oraşului Bruges a fost pus la punct în detaliu. A avut loc înainte de utrenie, când majoritatea soldaţilor încă se aflau în casele pe care pusesem stăpânire. Atacatorii au mers din uşă în uşă,

ţinându-şi armele ascunse. Când cei dinăuntru le deschideau, erau forţaţi să rostească o parolă: „Prieten al breslelor.” Sunt cuvinte greu de pronunţat în limba lor. Cei care n-au reuşit să le spună au fost luaţi drept francezi şi ucişi pe loc. Majoritatea nici măcar nu erau îmbrăcaţi, şi în niciun caz înarmaţi.

— Patru mii? rosti cu voce scăzută Filip. *Patru mii.* Se întoarse către Flote. Voi avea mult de suferit din pricina asta, cancelare. Lovi cu pumnul în balustradă. Abia am reuşit să-mi conving poporul că sunt suficient de puternic ca să mă ridic împotriva papei. Acum vor şti cu toţii că armata mea poate fi învinsă. De nişte ţărani!

— Trebuie să trimitem mai mulţi soldaţi, maiestate, spuse Flote, apropiindu-se de el.

— Mi-e teamă că necazurile din Flandra de-abia au început.

Flote se întoarse către mesager.

— Utrenia din Bruges, aşa cum numesc flamanzii această armată, a declanşat revolta în regiune. Miliţiile ghildelor sunt în marş acum, iar numărul membrilor lor e în continuă creştere. Când am plecat din Courtrai, se zvonea că se îndreaptă spre castelul pe care l-au cucerit de curând soldaţii noştri. Probabil vor să-l atace.

— Poate fi învinovăţit Guy de Dampierre pentru toate astea? întrebă Nogaret, spărgând tăcerea care se lăsase. N-am putea să-i oferim o ramură de măslin pentru a-l determina să-i supună pe oamenii aceştia?

— L-am luat ostatic când am ocupat oraşul Bruges, răspunse Flote pe un ton caustic. Mă îndoiesc că va apleca urechea la rugăminţile noastre. Cancelarul întâlni privirea lui Filip. Orice decizie vom lua, aceasta va fi o consecinţă a ceea ce au făcut lucrătorii, maiestate.

Filip încuviinţă din cap.

— Retrageţi trupe din Guienne, spuse cu voce scăzută şi fără nicio expresie pe chip. Trimiteţi-le în Flandra împreună cu o armată din Artois care să fie condusă de contele Robert. Flote, vreau să…

— Maiestate… interveni Nogaret.

— Vorbea regele nostru, îl întrerupse Flote. Ţine-ţi gura!

— Vreau să fii acolo, cancelare, spuse Filip, ignorând schimbul de replici. Vreau să mergi în Flandra şi să ai grijă ca toate astea să fie înfăptuite. Tu vei fi ochii mei. Glasul meu.

Pierre Flote făcu o plecăciune.

— Desigur.

— Le-a fost uşor ţăranilor ăstora să ucidă soldaţi neînarmaţi, murmură Filip. Să vedem cum vor reuşi să stea în calea celor mai buni cavaleri ai Franţei. Vor simţi pe propria lor piele cât de puternici suntem.

Paris
***4* iunie 1302**

Când Rose îşi scoase boneta, câteva şuviţe de păr se desprinseră din strânsoarea acelor. Le dădu pe spate şi-şi făcu vânt cu acoperământul de cap. Aerul era greu, încărcat de mirosurile din piaţă, iar izul de bălegar amestecat cu cel de mâncare îi provoca greaţă. Câţiva bărbaţi trecură pe lângă ea cântărind-o din priviri. Ignorându-i, Rose continuă să-şi fluture boneta, lăsând vântul răcoritor să-i mângâie uşor chipul.

— Ce faci? Acoperă-ţi capul!

Rose se întoarse către Marguerite, cea mai bătrână dintre slujitoarele reginei, care o privea stăruitor.

— Trebuie să mă răcoresc.

— Atunci când te afli în oraş în slujba reginei, trebuie să te porţi ca o doamnă.

Rose îşi puse boneta pe cap, lăsând câteva fire să rămână lipite de pielea umedă.

Marguerite se întoarse către Blanche, slujnica mică de statură şi cu părul negru de lângă ea.

— Am ştiut eu că nu poţi face aur din paie, zise ea, privind-o din nou pe Rose.

Blanche chicoti, ducându-şi o mâna la gură, iar Marguerite o luă de braţ.

— Haide, mai avem de cumpărat ceva. Prinţul Ludovic nu va fi mulţumit dacă ne întoarcem fără turtă dulce, iar dacă prinţul nu e fericit, nici doamna nu va fi. Plecară împreună printre tarabele negustorilor, lăsând-o pe Rose să meargă în urma lor.

Când trecură pe lângă florari, care strigau către cele trei tinere femei îmbrăcate cu rochii frumos ţesute în speranţa că vor cumpăra de la ei, un grup de copii cu chipurile pline de murdărie ieşiră dinaintea lor cu mâinile întinse. Marguerite îi goni şi grăbi pasul, urmată îndeaproape de Blanche.

— Te rog, spuse un copil care se postă în faţa lui Rose. Dă-mi un bănuţ.

Rose se uită la băieţelul murdar. Ştia că mulţi dintre copiii aceştia erau trimişi de părinţii lor să-i înduplece pe cei bogaţi să le dea bani. Băiatului, care nu avea mai mult de opt ani, îi lipseau două degete. În locul lor avea o

gâlmă de piele. Auzise că cerşetorii se automutilau pentru a stârni mila trecătorilor şi se întrebă dacă nu cumva şi băiatul făcuse asta intenţionat. Dădu din cap, simţind că cedează în faţa stăruinţei lui.

— Îmi pare rău, n-am niciunul.

Întinse palmele pentru a-i dovedi că sunt goale şi-şi dezveli braţele.

Băiatul se strâmbă când văzu mâna arsă.

— *Urât*, rosti el pe un ton batjocoritor, înainte de a fugi după ceilalţi.

Rose rămase în mijlocul drumului, de parcă încasase o lovitură. Îl văzu pe unul dintre florari uitându-se la ea, şi-şi acoperi cicatricele, grăbind pasul. Piaţa era foarte aglomerată şi nu le mai vedea pe cele două slujnice ale reginei. Simţind cum încep să o podidească lacrimile, se uită de jur împrejur, căutându-le din priviri. Zări un templier apropiindu-se de ea. Era Robert de Paris. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an.

— Rose, strigă el, zâmbind. Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

Ea dădu din cap, refuzând.

— Trebuie să…

— Te rog, n-o să te reţin mult.

Fără să mai protesteze, Rose se lăsă condusă de cavaler departe de centrul pieţei pe o stradă lăturalnică, tăcută.

— Cum de ştiai că… Se opri. Ţi-a spus unde o să mă duc, nu-i aşa? El te-a trimis. Dădu din cap, furioasă. Nu vreau să te-ascult, nu vreau să ştiu nimic din ce are de spus.

— Nu vrea decât să-i dai posibilitatea să-ţi explice de ce a plecat aşa cum a făcut-o. Robert o prinse de braţ când ea vru să se îndepărteze. E tatăl tău, Rose. Îngăduie-i măcar lucrul acesta.

Rose îşi smulse braţul din strânsoare.

— Nu e tatăl meu! Nu-i datorez nimic! *Garin,* şuieră printre dinţi văzând expresia plină de uimire a lui Robert. Garin de Lyon. El a fost tatăl meu. Mama mea s-a culcat cu el şi… Rose se opri şi începu să plângă.

Robert rămase înmărmurit. Îşi puse mâinile pe umerii ei, vrând să o privească în ochi.

— Eşti sigură? Ţi-a spus Elwen… Ţi-a spus mama ta asta?

— În ziua în care a murit se certa cu Garin în casa lui Andreas, înainte de incendiu. Spunea că nu ştie. Rose îi întâlni privirea. Nu ştia care din ei e tatăl meu.

— Atunci nici tu n-ai de unde să ştii, spuse Robert cu blândeţe.

— Şi ştii ce e mai îngrozitor? Să-ţi aduci aminte cât de mult te iubeau ceilalţi. Dacă aş fi putut alege, aş fi preferat să fiu un orfan care trăieşte din mila trecătorilor, nu un om care se trezeşte în fiecare zi amintindu-şi că avea o familie care îl iubea. Aveam o casă. Întinse mana arsă. Eram nevătămată. Acum mama mea e moartă, căminul în care m-am născut a fost distrus şi de fiecare dată când mă uit la cel care ar fi putut fi tatăl meu mi-aduc aminte de toate lucrurile pe care le-am pierdut. Rose îşi acoperi faţa cu palmele, ascunzându-şi lacrimile.

Robert o trase înspre el şi o îmbrăţişă, bătând-o uşor pe spate, până când suspinele încetară.

Rose închise ochii, simţind braţele lui Robert ca nişte cercuri de oţel în jurul ei. Atinse cu obrazul mantia lui caldă, care mirosea a fum şi paie. El vru să se mişte, însă ea se agăţă de tabarul lui, ţintuindu-l pe loc. Îi vorbea despre tatăl ei, despre cât de mult o iubea şi cât de disperat era să primească iertarea ei. Rose strânse şi mai tare din ochi, încercând să nu asculte cuvintele pe care le auzea, concentrându-şi toată atenţia asupra braţului puternic care îi strângea mijlocul. Se simţea în deplină siguranţă, o senzaţie pe care nu o mai avusese de ani buni. Ţinându-şi ochii închişi, îşi trecu mâinile pe spatele lui, simţind cum se încordează muşchii pe sub manta, în vreme ce degetele ei urcau înspre gât. Robert tăcu. Mâna îi înţepenise, rămânând nemişcată pe spatele ei. Rose îi simţi bătăile puternice ale inimii. Când îi atinse cu degetele pielea fierbinte de pe ceafă, simţi cum Robert e străbătut de un fior. Lacrimile de pe chipul lui Rose se uscară, iar ea, ridicându-se pe vârfuri, îşi lipi gura de a lui. Îi simţi căldura respiraţiei, asprimea bărbii, apoi umezeala buzelor care se despărţiră uşor, trimiţând prin corpul ei un şoc puternic.

Totul se termină în mai puţin de-o secundă.

Robert se dădu înapoi.

— Rose…

Privi fix, simţind că e cuprinsă din nou de amărăciune şi furie. Apoi, întorcându-se, o luă la fugă şi se pierdu în mulţimea clocotitoare a pieţei, lăsându-l pe Robert nemişcat, abia respirând.

În faţa Catedralei Notre Dame, Paris
4 iunie 1302

— Să faci totul exact aşa cum ţi-am spus.

Soldatul întinse mâna.

— Aşa voi face, rosti el, liniştindu-l pe bărbatul din faţa sa, care ezita să i-o strângă. Zâmbi cu acreală. Crede-mă, când vor începe să zboare săgeţi în toate părţile şi să se lupte cu săbiile, nimeni n-o să observe o lovitură dată unde nu trebuie.

— S-ar putea să nu participe la luptă.

Soldatul ridică din umeri.

— Dacă tot ce mi-ai spus e adevărat, atunci se va afla pe câmpul de bătălie. Acolo se poate întâmpla orice. Zâmbetul său se lărgi în momentul în care săculeţul ateriză în palma lui.

— Îţi voi da restul după ce voi primi vestea morţii lui.

Guillaume de Nogaret îl urmări cu privirea pe soldat până când acesta dispăru printre multitudinea de clădiri din jurul catedralei. Se simţea liber, de parcă ceva ce-l ţinea pe loc se rupsese dintr-odată şi putea în sfârşit să se mişte în voie. Ştia cum avea să-i procure lui Filip toate bogăţiile de care avea nevoie pentru a-şi întări stăpânirea asupra Franţei şi, în acelaşi timp, controlul asupra Bisericii. O ştia de ceva vreme. Dar ştia şi că Flote nu avea să fie de acord cu aşa ceva. Nogaret fu întru câtva surprins de uşurinţa cu care îşi dusese la îndeplinire planul. Pe de altă parte, nu avea să fie prima dată când avea să provoace moartea cuiva prin acţiunile sale.

Un car trecu pe lângă el, ridicând un nor de praf gălbui. Nogaret strânse din ochi pentru a şi-i proteja de lumina puternică a soarelui, lăsând transpiraţia să se prelingă pe obraji. N-avea să se obişnuiască niciodată cu umiditatea din aer. În sud, verile erau mai fierbinţi, însă era o căldură uscată, iar aerul era împrospătat de vânturile dinspre mare sau munţi. Era vară atunci când plecase de acasă pentru ultima oară. Încă îşi mai aducea aminte de mirosul pământului care se cocea în soare, de boabele umflate ale strugurilor negri care stăteau să cadă din viţa-de-vie, de ţârâitul insectelor. De mirosul fumului. De piele arzând. Nogaret închise ochii. Sora lui ţipa, strigând după mama lor când flăcările începuseră să pocnească la picioarele ei, devorând cu repeziciune lemnul. Însă capul mamei sale era aplecat în faţă, iar flăcările îi ajungeau până la coapse. Rochia cu care era îmbrăcată arsese dintr-odată, împrăştiind cenuşă în aerul încărcat de fum şi mulţimea îi văzuse pentru câteva clipe sexul, înainte ca trupul să-i fie cuprins de flăcări.

— Dumnezeu îi este recunoscător fiilor Săi credincioşi, Guillaume, spuse dominicanul de lângă el, punându-şi cu gravitate o mână pe umărul acestuia. Vei fi răsplătit pentru sacrificiul pe care l-ai făcut astăzi aici.

Erezia trebuie tăiată de la rădăcină atunci când se află de ea. Acest lucru e spre binele nostru, al tuturor.

19

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franţei
18 iulie 1302

— Rămâi lângă cai, Gaillard. Bertrand de Got descălecă şi-i dădu frâiele pajului său. Nu durează mult.

Luând pachetul pe care îl cărase din Bordeaux până aici, umezindu-l în mâinile sale transpirate, Bertrand se îndreptă către micuţa casă albă din vârful dealului. Cerul era albastru şi perfect senin, iar vântul adia uşor, înfoindu-i mantia pe măsură ce urca drumul plin de praf pufăind şi gâfâind. Se întoarse înainte să ajungă la casă şi fu recompensat cu o privelişte care-i tăie respiraţia, cuprinzând cu privirea păşunile şi podgoriile care se întindeau până aproape de Bordeaux. Văzu turla catedralei şi se întrebă, pentru scurt moment, dacă cineva din turnul cu clopot l-ar fi putut vedea stând acolo, în cealaltă parte a văii. Gândul acesta era năucitor şi fu bucuros să lovească cu pumnul în uşa din spatele său.

Îi deschise o tânără femeie, care nu-l recunoscu.

— Cine sunteţi? întrebă ea, privind uimită veşmintele somptuoase ale preotului.

— Aţi sosit, Preasfinţia Voastră? se auzi o voce din casă. O femeie corpolentă, cu trăsături grosolane, o dădu la o parte pe fată. Du-te în bucătărie, Marie.

— Da, doamnă.

Femeia o urmări cu privirea pe fată până dispăru, apoi se întoarse către Bertrand.

— Iertaţi-mă, Preasfinţia Voastră, i-am spus să nu deschidă uşa.

Bertrand tăcu până când femeia îl conduse într-o cameră mică, dar frumos mobilată, apoi răbufni.

— Ce caută aici, Yolande? sâsâi el după ce ea închise uşa în urma lui. Cine e?

— O servitoare, atâta tot.

— Atât? Bertrand fierbea, năucit de urcuşul greu şi de şocul vederii fetei. M-a văzut! Ai idee ce s-ar putea întâmpla dacă îi va spune cuiva că m-a văzut? Aruncă pachetul mototolit pe masă.

— Nu ştie cine sunteţi, spuse Yolande împăciuitor. Şi în orice caz, locuieşte aici acum. Cui să-i povestească? Femeia îşi împreună mâinile

încetişor şi-l privi pe Bertrand cum se aşază pe scăunelul de lângă fereastră. Am nevoie de ajutor, având în vedere că băieţii s-au făcut mari.

— Ţi-am spus că-ţi voi găsi pe cineva, murmură el, frecându-şi fruntea lucioasă. Făcu o grimasă când îl săgetă o durere în abdomen.

— Aţi spus asta acum câteva luni.

— Ai o casă, femeie. Ce mai vrei de la mine?

— Nu e viaţa pe care mi-am dorit-o, spuse Yolande cu asprime în glas. Dacă ar fi fost aşa cum voiam eu, atunci soţul meu ar fi fost în viaţă şi eu aş fi trăit alături de el. În loc de asta, îmi cresc singură copiii, şi-i cresc şi pe ai tăi. Yolande strânse din buze. Pot să plec oricând.

Bertrand îşi ridică repede privirea.

— Nu. Dădu din cap. Nu, Yolande. Te rog să-mi promiţi că fata aceasta nu va spune nimic nimănui. Aş fi încercat să-ţi găsesc pe cineva, dar n-am avut suficient timp pentru a face asta după ce am fost ales arhiepiscop.

Văzând că învinsese, Yolande se linişti şi se duse să toarne vin într-un pocal dintr-un urcior pregătit dinainte.

— Regele Filip nu şi-a retras toate trupele din Guienne, în ciuda armistiţiului încheiat cu Edward al Angliei. Bertrand oftă, apoi tresări când simţi un junghi. Luă pocalul de lut pe care i-l întinse femeia. Luna trecută i-a trimis pe jumătate dintre soldaţi care se aflau în Bordeaux în Flandra, astfel că s-ar putea să scăpăm de război câtă vreme regele îşi îndreaptă atenţia în altă parte.

Yolande încuviinţă din cap, deloc interesată de o discuţie despre politică.

— Raoul aşteaptă cu nerăbdare să vă vorbească. Să-l chem?

— Da. Bertrand se lăsă pe spate, bucuros să simtă briza care intra pe fereastră în vreme ce femeia ieşi din cameră târşâindu-şi picioarele. Se gândi că nu e chiar atât de rău să aibă o femeie mai tânără drept ajutor în casă. Yolande născuse la o vârstă înaintată, şi reuşise să-şi alăpteze băiatul cât timp fusese în faşă, dar rămăsese la un moment dat fără lapte. Raoul ar fi trebuit să aibă o mamă tânără care să-l îngrijească. Ar fi avut-o, dacă n-ar fi ucis-o atunci când venise pe lume.

Bertrand o întâlnise cu Heloise în urmă cu cinci ani, când făcuse o vizită la biserica de lângă Bordeaux a nepotului său. Era fiica de şaptesprezece ani a unui lord din regiune, o fată simplă, însă dulce ca mierea, prima şi singura femeie pe care o iubise cu adevărat. După prima cedare în faţa ispitei, Bertrand jurase că nu avea să se mai întâmple niciodată. Însă se întâmplase, iarăşi şi iarăşi, până în ziua în care Heloise venise plângând şi îi spusese că

rămăsese însărcinată. Conceperea unor copii nelegitimi era un păcat pentru oricine. Dacă un om al Bisericii ar fi avut un copil, lucrul acesta ar fi atras după sine anatemizarea preotului. După reforma papei Grigore al VII-lea, contractele nupţiale ale preoţilor şi episcopilor fuseseră declarate nule, soţiile lor deveniseră concubine, iar copiii fuseseră declaraţi bastarzi. Căsătoria era un lucru interzis pentru preoţi încă de pe atunci.

Bertrand ştia că numele iubitei lui era întru câtva ironic. Cu două sute de ani în urmă, Heloise fusese tânăra concubină a lui Abelard, un strălucit teolog al şcolilor din Paris. Pentru păcatele sale, Abelard fusese castrat, iar Bertrand, temându-se că va pierde mai mult decât eparhia, o convinsese pe Heloise să fugă de acasă înainte ca starea ei să fie remarcată. Folosindu-se de banii diocezei, cumpărase casa de pe deal. Acolo, la câţiva kilometri depărtare de cel mai apropiat oraş, Heloise născuse prematur un băiat. Yolande, rămasă de curând văduvă, rămăsese acolo ca să aibă grijă de casă şi să ajute la creşterea copilului. Nu ştia să moşească. Ajungând târziu într-o seară, Bertrand îşi găsise iubita moartă într-o baltă de sânge închegat şi pe Yolande ţinând în braţe un băieţel care plângea.

O îngropase pe Heloise în pădurea din spatele casei, blestemându-se pe sine. Blestemându-l pe Dumnezeu. Crezuse atunci că aceasta avea să-i fie pedeapsa, însă odată cu trecerea lunilor, băiatul lui continuă să crească şi atunci fusese încredinţat că Raoul nu era altceva decât darul lui Dumnezeu. După alegerea sa ca arhiepiscop de Bordeaux, post pentru care se luptase cu sălbăticie pentru a-l obţine, devenise tot mai uşor să facă rost de bani pentru îngrijirea fiului său. Ştia cum să mascheze cheltuielile acestea şi, având în vedere că majoritatea membrilor diocezei îi erau rude, nimeni nu avea să-i pună la îndoială capacităţile de administrator. Heloise devenise o tristă amintire, dar atât de îndepărtată încât uneori îl privea pe Raoul ca pe un miracol, un copil născut fără părinţi, care crescuse mare pentru a schimba lumea. Prin fiul său aveau să fie spălate păcatele sale.

Yolande deschise uşa şi intră în cameră ţinând de mână un băieţel care păşea şovăitor, cu părul castaniu şi ochii negri ai mamei sale şi nasul coroiat al tatălui său. Raoul ţinea strâns o mingiuţă de piele şi se îmbufnă când Yolande i-o luă din mână, arătându-l pe Bertrand.

— A venit tăticul tău, micuţule.

Bertrand se încruntă văzând că Raoul se agaţă de piciorul bătrânei şi fu cuprins de panică.

— Ce-i cu el?

— E un pic timid, spuse ea, ridicându-l pe băiat şi aşezându-l pe genunchiul lui Bertrand. Ar trebui să vii mai des, îl mustră ea, şi-o să te cunoască mai bine.

— Am un cadou pentru tine, Raoul, spuse Bertrand, în vreme ce băiatul lui se zbătea încercând să se dea jos. Acesta luă pachetul de pe masă. Materialul cu care îl învelise era încă umed. Raoul încetă să se foiască şi-l înhăţă cu lăcomie. Să-i scot ambalajul. Bertrand desfăcu materialul şi scoase la iveală un tablou brodat înfăţişând o biserică impunătoare aflată pe vârful unei stânci, înconjurată de clădiri micuţe, albe, deasupra cărora se vedea cerul albastru. Unul dintre acoliţii mei l-a făcut.

Raoul se uită la el încruntându-se.

— Tablou, spuse el, înfigând un deget în el.

— Nu e un tablou oarecare. Acesta e Ierusalimul. Bertrand rosti cuvântul cu voce caldă, plină de respect, aşa că Raoul se opri, brusc interesat de ce auzise. Niciunul dintre ei nu observă când Yolande ieşi din încăpere. Acesta este oraşul în care a trăit Mântuitorul nostru, Iisus Hristos. Într-o zi vom merge acolo, Raoul, şopti el în urechea rozalie a micuţului. Îţi promit că-l vom vedea împreună.

***

O oră mai târziu, Bertrand ieşi din casă şi porni la vale pe drumeagul care ducea până în locul în care dusese caii servitorul său, la umbra unor copaci. Coborî colina cu pas săltat, astfel că i se păru mai uşor de parcurs decât data trecută, şi chiar şi durerea de stomac care îl chinuia de câteva săptămâni începu să cedeze. Gaillard, singura persoană în afara lui Yolande care îi cunoştea secretul, nu spuse niciun cuvânt, şi-l ajută să se urce pe cal, ţinându-şi palmele drept scară.

Călărind încetişor înspre Bordeaux prin căldura sufocantă a după-amiezii, bucuria lui Bertrand de a-şi fi văzut fiul fu curând înlocuită de gândurile cu privire la promisiunea pe care i-o făcuse. Sosiseră veşti din Ţara Sfântă, acolo unde Jacques de Molay începuse o nouă cruciadă. După ce anul trecut primiseră informaţii aducătoare de speranţă, cruciaţii încheind o alianţă cu mongolii pentru a lupta împotriva mamelucilor, ultimele rapoarte indicau faptul că toate campaniile lor se soldaseră cu eşecuri. Se zvonea că ultima fortăreaţă a templierilor, o cetate de pe insula Ruad, fusese cucerită de armata musulmană, iar Marele Maestru şi comandanţii săi se retraseseră în Cipru. Având în vedere că ospitalierii nu voiau cu niciun chip să se alăture rivalilor săi, iar teutonii erau preocupaţi de cucerirea Prusiei păgâne, în

vreme ce promisiunea făcută de regele Edward fusese dată uitării după ultimele războaie, rămăseseră prea puţini oameni care să mai continue lupta pentru recucerirea Ţării Sfinte.

Bertrand nu fusese niciodată acolo, însă chemarea de a se duce era ca o rugăciune căreia trebuia neapărat să-i răspundă. Să calce pe urmele Domnului, să vadă locurile în care trăise Mântuitorul: acestea erau lucrurile la care năzuia. În tinereţe ar fi putut să meargă în pelerinaj, ba chiar luase în considerare o asemenea posibilitate, însă gândul tulburător că avea să fie atât de departe îl făcuse să renunţe la călătorie. Ascultase istorisirile celor care fuseseră acolo în vremea primei cruciade, care povesteau cum străzile erau pline de sânge şi cadavre. Nu voia să vadă oraşul arătând astfel. Voia să viziteze un oraş ca de aur, să simtă mirosul deosebit al măslinilor şi să asculte trilul păsărilor urcând dealul către biserica Sfântului Mormânt, cu siguranţă cel mai sfânt loc de pe pământ. Cucerirea oraşului stătea doar în puterea regilor şi prinţilor, iar lupta trebuiau să o poarte soldaţii. Îndatorirea lui era aceea de a-i conduce pe credincioşi pe porţile unui Ierusalim eliberat.

— Ce fac?

Vocea lui Gaillard întrerupse şirul gândurilor lui Bertrand. Servitorul privea înspre un stejar uriaş, care se înălţa ca un turn verde în mijlocul lanului de grâne. Bertrand văzu un grup de bărbaţi îndreptându-se într-acolo. În afara fâsâitului paielor de grâu culcate la pământ, Bertrand îşi dădu seama că aude şi nişte strigăte. Părea că grupul de bărbaţi târăşte ceva. Să fi fost…? Bertrand se încruntă. Doi oameni.

— Să intervenim, Preasfinţia Voastră?

Bertrand începuse să clatine din cap, însă se opri când văzu că cei doi oameni se zbăteau, luptându-se cu bărbaţii care îi târau înspre stejar. Zări sclipiri de metal şi se gândi că trebuie să fi fost înarmaţi.

— Garda regală, spuse Gaillard dintr-odată. Preasfinţia Voastră, bărbaţii aceia fac parte din garda regală.

— Dumnezeule, murmură Bertrand, observând că cei doi prizonieri care se zvârcoleau erau îmbrăcaţi în uniformele stacojiu-albastre pe care le purtau trupele staţionate în Bordeaux. Unul dintre gardieni aruncă o funie peste o cracă. Arhiepiscopul îşi duse mâna la crucea ornată cu pietre preţioase de la gât, iar gândul că avea să fie martor la o crimă îi provocă greaţă.

— Trebuie să-i oprim, Preasfinţia Voastră!

— Nu pot! Vor întreba ce caut aici. Bertrand se uită în urma sa, către dealul în vârful căruia încă putea fi observată cu uşurinţă casa. Fiul meu, spuse el neputincios. Du-te tu, Gaillard. Vezi ce se petrece. Convinge-i să-i lase în pace pe cei doi.

Cu toate că era înspăimântat, Gaillard dădu pinteni calului şi intră în lanul de grâu, tăind o cărare prin aurul spicelor. Urmărindu-l cu privirea pe slujitorul său care galopa înspre stejar, Bertrand văzu cum doi membri ai grupului îi ies în întâmpinare. Cei doi îşi traseră săbiile. Fusese aruncată peste cracă şi cea de-a doua funie, iar soldaţii începuseră să fie ridicaţi. Strigătele lor ajunseră până la el. Gaillard descălecă şi se apropie de unul dintre gardieni. Lui Bertrand i se opri respiraţia când acesta îşi îndreptă sabia către gâtul pajului. Gaillard se dădu înapoi şi încălecă.

Bertrand privi înspăimântat cum cei doi soldaţi erau ridicaţi cu greu, traşi de grupul de bărbaţi.

— Preasfinţia Voastră, gâfâi Gaillard, oprindu-şi calul lângă arhiepiscop. Am încercat, dar… Clătină din cap, privind iarăşi peste lanul de grâu. N-am putut face nimic.

Bertrand rămase tăcut, uitându-se ţintă la soldaţii care se zbăteau.

— Spuneau că s-a iscat o răscoală împotriva regelui Filip, zise Gaillard, că nu sunt de acord cu armistiţiul pe care Edward al Angliei l-a încheiat cu regele. Că plănuiau să ucidă gărzile regale aşa cum au făcut flamanzii în Bruges. Mai spuneau că astfel de revolte au izbucnit pe tot cuprinsul ducatului.

Luvru, Paris
10 august 1302

— Maiestatea Sa, regele Filip ştie totul despre situaţia în care vă aflaţi acum, dar fiindcă sunteţi unul din cei mai importanţi zarafi din Paris nu poate decât să fie uimit de faptul că anul acesta nu aţi reuşit să vă plătiţi tributul.

— Ce pot să fac, stăpâne? imploră bătrânul evreu, ocolindu-l pe trezorierul regal şi întinzând mâinile către Filip, care stătea pe un scaun cu spătar înalt la o masă pe care erau desfăcute o mulţime de pergamente. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a colecta banii care îmi sunt datoraţi, însă tot au mai rămas mulţi de recuperat. Uitaţi. Desfăcu câteva pergamente şi arătă liste cu tot felul de calcule. Poate-mi veţi îngădui un răgaz de câteva zile.

— Deja ai avut la dispoziţie cinci luni, spuse Filip, înainte ca vistiernicul să poată răspunde. Se aplecă, punându-şi coatele pe masă. M-ai dezamăgit, Samuel. Voi fi nevoit să iau măsuri.

— Maiestate, legile special create de bunicul vostru, regele Ludovic, pentru cei asemenea mie au făcut ca strângerea banilor de la debitorii creştini să fie foarte dificilă. Nu sunt obligaţi să-şi plătească datoriile. Nici măcar nu pot fi întemniţaţi dacă refuză să o facă!

— În locul tău aş evita să-l vorbesc de rău pe *Sfântul* Ludovic, spuse Filip ameninţător.

— Maiestate, sunt sigur că Samuel nu a avut o astfel de intenţie.

Filip se întoarse către cel care rostise cuvintele în şoaptă. Îl privi ţintă pe evreul costeliv şi cărunt cu accent străin.

— Nu înţeleg care e rolul tău în toată discuţia asta. Ce cauţi aici?

— Rabinul Elias este prezent pentru a se pune chezaş în numele meu, interveni Samuel. A fost de acord să participe ca garant.

— Vă asigur, maiestate, spuse Elias, întâmpinând cu blândeţe privirea ostilă pe care i-o aruncă regele, că Samuel îşi va plăti datoriile de îndată ce…

Fu întrerupt de o bătaie în uşă.

Filip se uită în spatele său.

— Am spus că nu vreau să fiu deranjat.

— Mă ocup eu, răspunse Nogaret, plecând de lângă peretele de unde urmărise discuţia în linişte. Trecu pe lângă trezorier şi deschise uşa.

Filip nu reuşi să înţeleagă ce vorbeau, auzind doar bâiguieli.

— Cine e, Nogaret?

— Un mesager şi un oficial al palatului, maiestate. Spun că au un mesaj foarte urgent.

— Vă ascult, hai, repede, spuse enervat Filip, după ce intrară în cameră cei doi bărbaţi. Am şi-aşa foarte multe lucruri de făcut astăzi, nu vreau să fiu întrerupt.

— Aduc veşti din Flandra, maiestate. Mesagerul nu mai adăugă niciun cuvânt, şi îi dădu lui Filip un pergament.

Regele îl desfăcu. Parcurgându-l, expresia de pe chipul său trecu de la nerăbdare la uimire. Când termină de citit, îşi lăsă braţul să cadă pe lângă trup. Pergamentul care îi scăpă dintre degete căzu pe dalele de piatră şi se strânse.

— S-a întâmplat ceva, maiestate? întrebă Nogaret.

Văzând că regele nu răspunde, Nogaret se duse la pergament şi-l ridică de pe podea.

— Când trupele noastre au ajuns la Courtrai, flamanzii deja asediau cetatea, sparse liniştea mesagerul. Armata lor nu era formată decât din pedestraşi, dar erau mult mai mulţi decât noi. Erau conduşi de şefii breslelor şi de fiii lui Guy de Dampierre.

Nogaret continuă să citească. Filip îşi puse palma pe masă, apoi făcu ghem unul din pergamentele desfăşurate de Samuel.

— Cavalerii noştri le-au luat cu asalt liniile, însă s-au împotmolit în terenul mlăştinos şi au fost decimaţi de arcaşi. Cei care au reuşit să se apropie totuşi au fost daţi jos de pe cai de bâtele inamicilor.

— Decimaţi? spuse în şoaptă Nogaret, încă plimbându-şi ochii peste conţinutul pergamentului.

— Credem că au fost ucişi în jur de o mie de cavaleri. O listă completă a victimelor va fi întocmită în cel mai scurt timp, dar eu am fost trimis aici pentru a vă face cunoscută moartea a doi dintre luptătorii noştri. Contele Robert d'Artois a fost încercuit de inamici şi nimeni nu a mai putut ajunge la el. Celălalt… Mesagerul îşi înclină capul, nefiind în stare să-l privească în ochi pe Filip. Celălalt este cancelarul Flote. A fost găsit la ceva depărtare de locul încleştării, cu gâtul tăiat. Mesagerul îşi ridică privirea, ochii săi fiind plini de furie. Au luat drept trofeu pintenii cavalerilor morţi. Se zvoneşte că i-au agăţat pe pereţii unei biserici din Courtrai.

Filip continua să tacă. Elias şi Samuel îl priveau curioşi pe trezorier, care îşi frângea mâinile.

— Mă tem că acestea nu sunt singurele veşti proaste pe care le-am primit, maiestate, spuse oficialul regal făcând un pas în faţă. În ultima oră am intrat în posesia unui raport conform căruia a izbucnit o răscoală împotriva forţelor din regiunea Guienne. Nu e încă foarte clar care este amploarea răzmeriţei, însă ştim că unii soldaţi au fost ucişi şi…

— Ieşiţi.

Filip se ridică şi-şi puse palmele pe masă.

— Maiestate?

— Ieşiţi! strigă Filip, arătându-le uşa. Toată lumea să iasă afară!

— Vă implor, începu Samuel şovăielnic, eu…

— *Afară!*

După plecarea mesagerului şi a oficialului, Nogaret îi conduse pe cei doi evrei şi pe trezorier către uşă, împingându-i afară. Apucă mânerul uşii

pentru a o închide în urma sa, însă se opri când auzi vocea regelui.

— Tu nu, Nogaret.

Lăsând uşa întredeschisă, sfătuitorul regelui intră înapoi în cameră. Trase aer în piept şi-şi încrucişă braţele.

— Maiestate, aceste veşti sunt cumplite, fără îndoială, dar încă mai putem îndrepta lucrurile. Avem nevoie doar de puţin timp pentru a strânge o nouă armată.

— Timp? murmură Filip. Timp am destul. Fonduri nu. Cum se pot îndrepta lucrurile? Flote a murit. Mătură masa cu mâna, aruncând pe podea toate pergamentele. Ai auzit ce-a spus trezorierul. Cuferele noastre sunt goale. Cum să port un război pe două fronturi, să înăbuş revolte, să răzbun moartea cinstitului Flote, când nu-mi permit nici măcar o singură armată? Filip se ridică şi începu să meargă prin cameră. Şi, totuşi, trebuie. Nu ştiu cum, dar trebuie. Dacă nu fac nimic acum, poporul va crede că nu sunt bun de nimic. Puterea pe care am obţinut-o la adunarea reprezentanţilor celor trei stări începe să se risipească. Când se va afla ce s-a întâmplat şi eu nu voi face nimic, voi pierde totul. Cine ştie, Nogaret, câţi duşmani aşteaptă să mă răpună văzându-mă atât de slăbit. Duci? Conţi? Episcopi? Se întoarse către sfetnic. Bunicul meu n-ar fi permis să se întâmple aşa ceva. S-ar fi folosit de orice mijloace pentru a obţine fondurile necesare; ar fi trimis o întreagă armată pentru subjugarea Flandrei şi răzbunarea celor întâmplate la Courtrai, spânzurându-i pe rebelii gasconi. Dar eu am fost înfrânt. Îl străbătu un fior şi se apucă de gulerul mantiei sale negre. Nu mai există cale de salvare.

— Maiestate, a mai rămas una…

— Trebuie să mă gândesc, Nogaret. Filip îşi trecu mâinile prin păr. Nu-i mai pot taxa pe preoţi. Îmi trebuie prea mult timp ca să fac asta şi nu vreau să-i mai ofer papei Bonifaciu încă o ocazie de a se ridica împotriva mea.

Nogaret făcu un pas în faţă în încercarea de a-l întrerupe pe Filip, care căzuse pe gânduri.

— Evreii! Filip luă un pergament de pe podea şi-l desfăcu în faţa lui Nogaret. Bunicul meu a făcut-o când a avut nevoie de bani.

— Ce anume, maiestate?

— I-a exilat. Le-a confiscat proprietăţile şi şi-a însuşit averile lor, alungându-i. Filip privea în gol. Îmi aduc aminte că tatăl meu îmi povestea cum în grădina palatului intrau o mulţime de caruri pline cu bogăţii, atât de pline, încât monedele de aur se revărsau peste margini. Aşa vom face,

Nogaret. Vom trimite gărzile regale ca să-i dăm afară din casele lor, pe care le vom vinde la licitaţie împreună cu toate bunurile. Aurul şi bogăţiile lor le voi păstra eu. Îi vom căuta pe cei care le datorează bani. Filip ridică pergamentul. Şi *noi* vom fi cei care se vor asigura de achitarea acestora.

Nogaret aprobă gânditor.

— E un plan bun care va genera fonduri mari într-un timp relativ scurt, şi fac prinsoare că vom avea destul pentru a lansa o campanie împotriva Flandrei. Însă această măsură, continuă el cu prudenţă, e bună doar pe moment. Fondurile se vor termina cu repeziciune şi vom fi nevoiţi să renunţăm la tributul anual pe care ni-l plătesc evreii. În cele din urmă, cred că vom pierde mai mult decât am câştigat. Îl puteţi duce la îndeplinire, maiestate, asta fără îndoială, însă ar trebui să vă gândiţi la o strategie pe termen lung. Desigur, evreii sunt bogaţi, însă sunt o comunitate mică. Cum aveţi de gând să obţineţi fondurile care să vă permită să menţineţi controlul asupra domeniilor pe care le aveţi deja şi în acelaşi timp să vă extindeţi teritoriile în anii care vor urma?

Nogaret zâmbi când văzu că Filip clătină din cap.

— Templierii.

Regele se încruntă, însă Nogaret continuă fără să-i dea răgazul de a spune ceva.

— După Biserică, Templul este cea mai mare şi mai puternică structură din întreaga creştinătate. Ordinul Templierilor deţine proprietăţi pe tot cuprinsul Europei, are sute de feude şi moşii dintre care multe obţin profiluri din agricultură. Ba chiar guvernează mici oraşe. Nogaret, însufleţit de ideea sa, începu să meargă prin cameră. Deţin mori, brutării, prăvălii şi podgorii. Sunt cămătari, iar papa le-a dat dreptul de a percepe dobândă la fel cum o fac evreii la împrumuturi. N-aţi reuşit să vă construiţi flota? Nicio problemă, atunci luaţi-o pe a lor!

— Nogaret, murmură Filip.

Sfetnicul nu auzi ce rostise regele şi continuă.

— Au o mare influenţă asupra comerţului cu lână, percepând taxe de transport şi oferindu-le protecţie negustorilor. Sunt sigur că vistieria lor e plină de bogăţii şi relicve sfinte care pot aduce venituri de la pelerini. Maria Ta, Templul are în păstrare tezaurele regale!

— Nogaret! repetă cu asprime Filip. Nu are rost. Nu mă pot atinge de Templu. De evrei da, căci nimeni nu le va plânge lipsa. Dar să mă

descotorosesc de soldaţii lui Hristos? Dădu din cap. Aş provoca prea multă zarvă.

— Credeţi? replică Nogaret cu încăpăţânare. Ştiţi câţi oameni au dat vina pe cavaleri pentru pierderea Ţării Sfinte după ce am aflat de căderea cetăţii Acra.

— Chiar şi aşa, Marele Maestru e singurul om din întreaga creştinătate care vrea să recucerească teritoriul acela.

— Şi ştim cu toţii că au dat iarăşi greş. Maria Ta, oamenilor nu le mai pasă de cruciade şi nici de cavaleri şi de războaiele lor sfinte. Se gândesc numai la negoţ şi bani, putere şi pământuri. Vor să ştie un singur lucru: că regatul lor e puternic şi imun la orice atac.

— Ai dreptate. Când Filip pronunţă cuvintele acestea, Nogaret se opri, chipul său exprimând încântare, însă bucuria triumfului se spulberă de îndată ce regele continuă. Templul este o structură puternică şi prosperă. De ce? Pentru că în cele două secole de când a fost creat, nimeni nu s-a amestecat în treburile lui. Regii nu-i pot influenţa cu nimic pe cavaleri. Din contră, ei au fost cei care i-au manipulat pe monarhi după bunul lor plac. Papalitatea e singura putere de pe-acest pământ care are autoritate asupra lor.

Nogaret încuviinţă şi se îndepărtă de rege.

— Ştiu asta. Îl privi pe Filip. Dar având ca papă pe cineva pe placul nostru, asta nu va mai fi o problemă.

Filip încremeni, privindu-l fix pe sfetnic.

— Am putea rezolva două probleme dintr-un foc, spuse Nogaret. Vistieria noastră aproape goală şi Bonifaciu.

— Nu mă pot gândi la aşa ceva. Filip îi întoarse spatele. Nici măcar nu e posibil.

— Orice e posibil, măria ta. E un simplu om şi e şi corupt pe deasupra. Aţi văzut cum abuzează de poziţia sa. Ne putem asigura că va fi înlocuit de un om mai bun. Nu veţi face rău creştinătăţii, ba dimpotrivă, făcând lucrul acesta o veţi salva. Nogaret se apropie de rege. M-am gândit multă vreme la asta. Dacă vom putea lua bogăţiile Ordinului, vom avea suficiente resurse pentru a putea continua cuceririle şi pentru a putea menţine integritatea regatului. Papa va fi securea noastră. Lovind la momentul potrivit acolo unde trebuie, Templul va cădea.

***

Elias traversă cu repeziciune curtea palatului regal, ajungând în locul în care îl aştepta Samuel. Evreul mai în vârstă îi puse o întrebare, însă rabinul era într-atât de adâncit în gânduri încât nu-l auzi.

— Iartă-mă, Samuel, murmură distras în vreme ce se apropia. Ce-ai spus?

Samuel se îngrijoră când văzu că mâinile lui Elias sunt goale.

— Am întrebat dacă nu ţi le-a dat. Înscrisurile mele, insistă el, văzând că Elias nu răspunde. A refuzat să ţi le înapoieze? O luă din loc, vrând să treacă pe lângă rabin. Atunci mă voi duce eu însumi să le cer. Am nevoie de pergamentele acelea!

Dezmeticindu-se, Elias îl prinse pe Samuel de braţ.

— N-am apucat să i le cer, Samuel. Vino, spuse repede, când bătrânul începu să protesteze, vom vorbi cu trezorierul. Sunt sigur că el le va putea recupera. Regele stătea de vorbă cu unul dintre sfătuitorii săi. N-am vrut să le întrerup discuţia.

20

Palatul regal, Paris
21 august 1302

Cineva îi ieşi în faţă, iar Will trase de hăţurile calului, oprindu-l.

— Simon? strigă el plin de uimire, vocea sa acoperind cu greu zgomotul produs de ploaia care continua să cadă, făcând ca drumul să pară un râu.

Din acoperişurile bătute de soare cu doar o oră în urmă se ridicau aburi. Grăjdarul nu purta mantie, iar părul rar îi era lipit de ţeastă. Înţepenit după plimbarea călare de dimineaţă, Will îşi trecu un picior peste şa şi descălecă.

— Ce cauţi aici?

— Te aşteptam. Un slujitor de la palat mi-a spus că te întorci astăzi. Simon se uită la sacii legaţi de şaua calului. Unde ai fost?

— Am transmis cuiva un mesaj din partea regelui. Will se încruntă văzând expresia plină de acreală a lui Simon. Ce e? Ce s-a întâmplat? Privi turnurile palatului, care se ridicau deasupra drumului din faţa sa. Rose?

— Prietenul tău, rabinul.

— Elias?

— Tot încearcă să dea de tine. A fost… neliniştit e puţin spus. Când i-am zis că cel mai probabil eşti plecat cu treburi în numele regelui dacă nu te-a găsit la palat, mi-a cerut să-i înlesnesc o întâlnire cu sir Robert, dar el a plecat cu inspectorul de săptămâna trecută. Rabinul m-a pus să jur că voi veni să-ţi transmit un mesaj de îndată ce te vei fi întors.

— Ce mesaj?

— Mi-a spus aşa: *Ai intrat în gura lupului.*

— Atât?

— Şi că trebuie să te duci la el. Doar că, adăugă Simon, apucându-l pe Will de braţ când acesta îşi puse piciorul pe scară, s-ar putea să fie greu să faci asta. Will, întregul oraş a aflat despre asta. Venind încoace am auzit doisprezece oameni vorbind.

— Despre ce?

— Gărzile regale au luat cu asalt cartierul evreiesc. Regele a cerut ca toţi evreii să fie exilaţi.

— Din Paris? întrebă Will neîncrezător.

— Din Franţa.

— Nu ştiu nimic despre asta, murmură Will. Îl privi pe Simon. Când a început?

— Odată cu răsăritul soarelui, din câte am înţeles. Grăjdarul făcu un pas în faţă când Will se ridică în şa, copitele calului lipăind în noroi. Vrei să vin cu tine?

— Voi ajunge mai repede singur. Dădu pinteni calului său, făcându-l să meargă în galop.

Străzile erau aproape pustii din pricina ploii puternice. Will se gândi la mesajul prevestitor de rău pe care i-l transmisese Elias şi-şi îmboldi calul să alerge mai repede. Trecu peste pod şi pătrunse pe străduţele întortocheate care duceau către cartierul evreiesc.

Chiar şi înainte de a ajunge acolo văzu în jurul său semnele că evacuarea începuse. Toţi cei care treceau în grabă pe lângă el erau marcaţi cu semnul roşu. Un bărbat purta pe braţe un băieţel. Copilul, care se ţinea de umerii lui, avea faţa roşie şi ţipa. O femeie mergea în urma lor, trăgând cu greu un sac prin mâzgă. Susţinându-se reciproc, două fete cu păr lung, dat pe spate, mergeau împleticindu-se şi plângeau. Drumul pe care-l străbăteau fusese parcurs de mulţi alţii înaintea lor. Will văzu câţiva pantofi rămaşi în noroi, proprietarii fiind probabil prea grăbiţi ca să se mai întoarcă după ei. Câţiva oameni priveau exodul de la ferestre. Will auzi pe cineva strigând de bucurie, însă sunetul fu curând acoperit de clocotul ploii care cădea în vreme ce el îşi continua drumul.

Cartierul era înţesat de soldaţi din garda regală. Will trase de hăţuri, iar calul său fornăi şi se întoarse dintr-o parte într-alta agitat. O femeie ţipă când bărbatul de lângă ea fu împins de un soldat care începu să-l lovească cu picioarele. Omul încercă să se ridice, apărându-se de lovituri, însă alţi doi soldaţi veniră în ajutorul camaradului lor, astfel că evreul se făcu covrig, asaltat de ghetele care-l făceau nevăzut. Un altul ţinea la piept un săculeţ şi striga la un soldat care încerca să i-l smulgă. Dinăuntrul caselor ale căror uşi fuseseră sparte răsunau ţipete şi se auzeau diverse lucruri spărgându-se. Bunurile oamenilor erau aruncate în mâlul de pe stradă: o mantie roşie, un candelabru de aur, un bol de argint, peste toate curgând ploaia. Înaintând, Will văzu la un moment dat o grămadă de haine, dar realiză imediat că era corpul cuiva. Bărbat sau femeie, mort sau doar inconştient, nu-şi putea da seama. Carele pline cu bogăţii erau trase de boi care se afundaseră în pământul mocirlos sub ploaia care nu mai contenea. Privi înspre soldatul din garda regală care ieşise dintr-o clădire, somându-l. Ignorând strigătele

individului care îi cerea să rămână pe loc, Will îşi îmboldi calul pe străduţa îngustă care ducea către casa lui Elias, trecând pe lângă o sinagogă din care ieşeau fire subţiri de fum prin obloanele sparte.

Apropiindu-se, văzu că uşa casei portocalii era deschisă. Fu cuprins de spaimă. Pe stradă era linişte, însă recunoscu şi acolo aceleaşi semne ale distrugerii, văzând mai multe cadavre. Will îşi priponi calul de un stâlp din faţa prăvăliei de cărţi, apoi intră în vestibulul întunecat. Auzind zgomote venind dinspre bucătărie, Will îşi trase sabia. Încă o mânuia cu greutate. Wallace i-o dăduse după ce iataganul lui fusese rupt în timpul bătăliei de la Falkirk. De atunci nu avusese ocazia să o folosească, astfel că nu se obişnuise încă cu ea. Privind atent uşa închisă, nu văzu scaunul răsturnat din faţa sa. Când îl atinse cu piciorul, scaunul zgârie podeaua, iar zgomotele din bucătărie încetară. Blestemându-se pentru neatenţie, deschise uşa şi intră în încăpere.

Primul lucru pe care îl observă fu o bătrână cu ochii mari cât cepele de spaimă, care se lipise de un perete, în spatele unui bărbat care era la fel de speriat ca şi ea, însă o proteja cu un cuţit de bucătărie. În apropierea vetrei se aflau alţi trei bărbaţi. Înconjurau o a patra persoană, întinsă pe podea. Înainte să o recunoască, Will văzu pete de sânge pe dale şi pe hainele siluetei.

— Dumnezeule! îşi băgă sabia în teacă. Elias?

— Înapoi, strigă unul dintre evrei, ridicându-se pentru a-l opri.

— William? spuse cu voce scăzută bărbatul de pe podea.

— Încearcă să nu te mişti, zise un bărbat, apăsând cu mâna pe pieptul rabinului.

Evreul care ieşise în calea lui Will se dădu cu greu la o parte. Will fu cuprins de o durere cumplită când văzu motivul pentru care rabinul era întins la pământ. Bătrânului îi fuseseră scoşi ochii. Din găvanele goale îi curgea sânge pe obraji. Îngenunche şi luă mâna bătrânului într-a sa.

— Cine a făcut asta, Elias? Ce se întâmplă?

— Garda regală, spuse unul dintre bărbaţi, înainte ca rabinul să poată răspunde.

Will avu impresia că îl cunoaşte de undeva. Îşi ţinea pumnii pe genunchi.

— Au venit înainte de răsăritul soarelui. Nimeni nu ne-a avertizat. Au spus că suntem evacuaţi din ordinul regelui Filip şi că toate posesiunile şi bunurile noastre vor fi cedate coroanei. Cei care s-au opus au fost răniţi, unii chiar ucişi. Elias a încercat să ajungă la o înţelegere cu ei.

— Trebuie să vorbesc.

Bărbaţii îşi întoarseră privirea către cel care şoptise. Elias încerca să se ridice.

— Rabine, te rog!

— Lasă-mă, Isaac. Trebuie să vorbesc cu William. Între patru ochi.

Auzind tonul poruncitor, cu toate că vocea era scăzută, bărbaţii şi femeia începură să iasă din cameră fără tragere de inimă. Isaac atinse umărul lui Will înainte de a părăsi încăperea. Aplecându-se, îi şopti ceva la ureche.

— Am venit la el după plecarea soldaţilor. Îl privi pe Elias. Dar nu cred că va mai trăi mult şi trebuie să părăsim oraşul.

— Rămân eu cu el.

După ce ieşiră din cameră, Will rămase cu privirea aţintită asupra lui Elias, nevenindu-i să creadă că bătrânul negustor de cărţi, care întotdeauna părea atât de plin de viaţă, arăta astfel. De-a lungul vieţii văzuse mulţi oameni murind, însă violenţele acestea erau într-atât de lipsite de sens încât cineva trebuia să răspundă pentru ele. Trebuia să se facă dreptate.

— Îmi pare atât de rău, murmură el. Simon mi-a transmis mesajul tău. Dacă aş fi ştiut ceva despre atacul asupra celor din neamul tău, aş fi…

— Nu despre asta voiam să-ţi vorbesc, spuse răguşit Elias. Îşi întoarse capul înspre Will, făcând ca şi mai mult sânge să-i curgă pe obraji. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Mesajul meu se referea la Templu. Trebuia să te avertizez.

Will apucă mâna lui Elias când bătrânul îşi lăsă capul pe spate. Se auzi o bufnitură când acesta se lovi de dalele podelei. După câteva clipe, expiră aerul din plămâni.

— Eram la palat şi l-am auzit pe unul dintre miniştri vorbind cu regele. Era sfetnicul acela pe nume Nogaret.

Elias vorbea atât de încet, încât Will fu nevoit să-şi apropie urechea de gura rabinului pentru a-l putea înţelege.

— L-am auzit zicând că papa va fi securea lor.

— Securea lor? întrebă Will, când Elias rămase tăcut. Ce voia să spună cu asta?

— O singură lovitură, murmură rabinul. O singură lovitură la momentul potrivit şi Templul va fi distrus, îşi înălţă capul, forţându-l pe Will să se dea înapoi. Cuferele regelui sunt goale. Acesta e motivul pentru care a făcut asta astăzi.

— Vrei să spui că vrea să atace Ordinul? întrebă Will.

— Nu ştiu, şopti Elias. Asta e tot ce am prins din discuţia lor. Sfetnicul lui a spus-o.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, replică Will după o scurtă pauză. E imposibil. Papa nu e un aliat al regelui.

— Poate că nu vor decât să pună presiune asupra lui. Sau mai rău?

Întrebarea păru că pluteşte peste tăcerea din cameră. Will răspunse repede.

— Da, regele se află într-o dispută cu Bonifaciu, dar nu e decât una politică. N-ar putea lua nicio măsură împotriva Romei.

— Cum poţi să spui asta cu atâta convingere când eu mă aflu aici, în faţa ta, şi ai văzut şi tu ce au făcut soldaţii din porunca sa?

Will primi vorbele rabinului ca o lovitură de sabie. Îşi întoarse privirea de la chipul schimonosit al lui Elias.

— Nu Filip e răspunsul la rugăciunile tale, William. Elias se strâmba, de parcă fiecare cuvânt rostit îl durea. În spatele acelui tron se află un diavol. Dar tu nu-l poţi vedea. Tu nu vrei să-l vezi, pentru că regele ţi-a promis că va fi aliatul tău şi unealta de care te vei folosi pentru a te răzbuna. De unde vor veni banii pentru cauza scoţienilor data viitoare? Elias îşi ridică cu greu o mână şi o apropie de chipul său. Vor veni de la mine. Din sângele poporului meu.

Will închise ochii.

— Să-ţi fie ruşine, William! Ruşine, pentru că refuzi să recunoşti adevărul. Te-ai lăsat subjugat de răzbunare şi de făgăduielile ei deşarte şi egoiste. Ai abandonat tot ce-ai jurat că vei sluji şi pe toţi cei cărora le-ai promis că-i vei proteja. Vreme de mai bine de un secol oamenii şi-au dat viaţa în slujba idealurilor Frăţiei, lucrând direct sau indirect pentru ea. Iar tu ai abandonat toate lucrurile acestea doar ca să te răzbuni. Elias respira greu, însă apucă mâna lui Will cu o forţă uimitoare. Ar fi trebuit să rămâi la Templu, lider al Anima Templi. În loc de asta, ai plecat fără să fi făcut nimic pentru a-l împiedica pe Marele Maestru să se ducă într-o nouă cruciadă, fără să fi încercat măcar să abaţi Frăţia de la calea greşită pe care a apucat-o. Cauza pe care ai abandonat-o nu a fost doar a ta, ci a o sută de oameni înaintea ta. A fost a lui Everard şi a tatălui tău. A lui *Kalawun.* A mea. Cum îndrăzneşti să ne spulberi speranţele, să laşi sângele nostru să curgă pentru că tu eşti slab şi stăpânit de ură? Cum îndrăzneşti, William? Elias îşi trase mâna din cea a lui Will şi-şi întoarse faţa, strângând din dinţi.

Will se simţea umilit.

— Nu spune asta, Elias. N-am…

Nu reuşi să-şi termine fraza. Toate scuzele pentru care părăsise Templul şi abandonase Frăţia i se opriră în gât.

— Erai un comandant al Templului, un om de onoare. Erai, îmi spunea Everard, exact ca tatăl tău. Ai fost ales lider al unei frăţii ale cărei idealuri îi făcea pe membrii ei să fie mai presus de orice prejudecată şi care lucrau pentru binele tuturor, indiferent de religie. Erai şi tu la fel. Ce-ai ajuns acum? Un om încăpăţânat. Un mercenar. Un curier al unui tiran care abuzează de poporul său, care fură şi minte.

— Elias. Te rog.

— Folosindu-te de Filip ca să lupţi împotriva lui Edward a fost ca şi cum ai răsplătit răul cu rău. Ce va ieşi în urma acţiunilor tale? Nimic bun, cu siguranţă.

Will îşi plecă capul. Se gândi la faptul că venirea la Paris împreună cu Wallace îi conferise un nou scop în viaţă, însă lunile se transformaseră curând în ani, atras de promisiunile lui Filip că va oferi şi mai mult sprijin Scoţiei şi că, în ciuda armistiţiului, după cum insista el, conflictul cu Edward era departe de a se fi încheiat. Îşi aminti de puţinii bani pe care îi oferea regele pentru cauza lor; gesturi simbolice mai degrabă, al căror rol era acela de a menţine prietenia cu scoţienii, în cazul în care ar fi avut vreodată nevoie de ei pentru a ţine ocupată armata lui Edward. Ştia lucrurile acestea, însă nu se gândise niciodată la ele. Plutise în derivă pentru mai bine de doi ani, fiindu-i imposibil să se mişte împotriva curenţilor care îl purtau, împingându-l încoace şi încolo. Iar acum, Elias tocmai îl trăsese sub apă.

— Eu… Strânse din dinţi. Nu ştiu ce să fac. Hugues de Pairaud a devenit liderul Anima Templi şi s-a aliat cu Edward. Fără să punem la socoteală faptul că-l urăsc pe rege, ştiu sigur că-i corupe pe cei care fac parte din Frăţie şi că se foloseşte de ei după bunul lui plac. Însă Hugues nu va accepta niciodată să mă primească înapoi, de lucrul acesta sunt sigur. Singurul aliat pe care îl mai am în cadrul Templului e Robert de Paris, dar abia dacă mă poate privi în ochi, având în vedere toate lucrurile pe care le-am făcut. Will se uită la palmele sale, aşteptându-se parcă să le vadă pătate de sânge. Fiica mea nu vrea să-mi vorbească. Iar războiul în care am luptat şi mi-am vărsat sângele se află în impas, căci Wallace şi oamenii lui au fost învinşi. Clătină uşor din cap. M-am rătăcit.

— Atunci trebuie să regăseşti drumul cel bun. Elias încercă să apuce mâinile lui Will. Le strânse, de data aceasta cu mai puţină forţă. Jură că aşa

vei face. Jură pe vieţile celor care au pierit înaintea ta, pe speranţele pe care şi le-au făcut în privinţa acestei lumi. Nu lăsa speranţele acelea să se piardă odată cu tine. Asigură-te că vor dăinui.

— Dar cum pot… Will se îndreptă de spate când mâinile lui Elias căzură dintr-ale sale. Elias? Îl apucă pe rabin de umeri. Îţi jur. Mă auzi, Elias? Î ţi jur!

Will primi ca răspuns doar tăcerea, căci rabinul murise.

Templul din Paris
28 august 1302

— După patruzeci de zile, Percival a aflat un tărâm înnegrit şi ars de soare. Undeva în depărtare, a văzut un turn în ruine.

Când omul îmbrăcat cu o strălucitoare mantie din solzi de peşte întinse braţul, Martin de Floyran privi în direcţia indicată. Flacăra lumânării tremura, iar umbrele care se mişcau pe perete îi dădeau tânărului impresia că întrezăreşte un turn negru în spatele unuia dintre bărbaţii mascaţi care se aflau în încăpere. Aerul era înăbuşitor, însă fu străbătut de un fior şi rezistă cu greu dorinţei de a-şi duce mâinile la pieptul gol. Purta un acoperământ pentru partea inferioară a corpului, însă se simţea gol sub privirile celor care se uitau la el de sub glugile lor. I se făcuse greaţă. Totul începuse în noaptea în care stătuse de veghe, frica şi exaltarea clocotind înăuntrul lui în clipa în care îngenunchease singur în întuneric. Aşteptase cu nerăbdare momentul acesta, iar faptul că sosise în cele din urmă era punctul culminant al multor ani de aşteptări şi speranţe, numai că realitatea nu era aşa cum şi-o imaginase el. Unchiul său îi spusese că în această zi avea să se simtă mândru. Însă Martin nu simţea mândrie, ci doar un apăsător sentiment de frică şi o senzaţie de greaţă care părea să-l copleşească.

— Percival a intrat în turn şi a urcat pe o scară în spirală până la camera din vârf. A ajuns într-o încăpere pustie, unde podeaua şi pereţii erau arşi şi goi. Pe o estradă distrusă se afla un tron fărâmiţat. Ferestrele dădeau către deşertul pustiu şi pârjolit de soare. Podeaua din jurul estradei era plină de oase şi cranii umane.

Silueta învăluită în mantie se aşează alături de el, şi Martin trase adânc aer în piept văzând că podeaua din spatele său era plină de oase. Lumânarea îşi arunca lumina arămie asupra lor.

— Pe tron stătea un bărbat. Avea capul plecat, iar corpul îi era slăbit de foame.

Doi bărbaţi cu mască se apropiară şi dădură la o parte ceea ce Martin credea că era un perete, însă acum îşi dădu seama că era o pânză neagră. În spatele ei era un alcov. Acolo fusese aşezată o estradă pe care se afla un tron uzat. Pe tron stătea un bărbat cocoşat al cărui chip era ascuns de glugă. Martin privi cu respiraţia tăiată cum bărbatul se ridică, coborî de pe estradă şi-şi întinse mâinile cu palmele ridicate.

— Vino alături de mine, rosti cu o voce terifiantă. Soldaţii mei au murit şi armata mi-a fost nimicită. Alătură-mi-te.

Martin se uită la bărbaţii cu măşti, căutând alinare. Însă cele cincizeci şi patru de capete albe de cerbi îl priveau cu calm. Silueta înainta poticnindu-se şi acum simţi că răspândeşte un miros neplăcut.

— Alătură-mi-te!

Bărbatul îşi dădu jos mantia de pe umeri.

Martin se abţinu cu greu să nu ţipe. Cel care se ridicase de pe tron nu purta decât un acoperământ ferfeniţit pentru partea inferioară a corpului. Pielea îi strălucea ciudat în lumina lumânării. Din cap până în picioare, bărbatul era plin de sânge. Se scurgea din ţeasta lui, din părul năclăit, şi i se prelingea pe obraji. Pe podeaua din jurul lui se formă o baltă. Martin văzu o dâră de sânge până la tron.

— Ce spui, Percival? întrebă bărbatul cu mantia strălucitoare. I te vei alătura? Vei lupta pentru el?

— Nu, spuse Martin, clătinând din cap. Nu!

Bărbatul plin de sânge se lăsă la podea şi dispăru din faţa lui Martin când cel cu mantia strălucitoare se apropie de el.

— Când Percival l-a refuzat pe regele însângerat, ziua s-a prefăcut pe dată în noapte.

Martin nu putea să se oprească din tremurat în vreme ce bărbaţii din jurul său se ghemuiră şi stinseră lumânările. Singurele sunete care se auzeau în întuneric erau şoaptele celor care-şi dregeau glasul şi respiraţia sacadată a lui Martin. Îngenunche, pregătit pentru orice, vrând cu disperare ca examinarea sa să se termine odată.

— Dintr-odată, se făcu lumină. Şi era clară şi frumoasă.

Vocea celui ascuns de mantie era şoptită, reverenţioasă. O lumină difuză îi lumină gluga. Crescu în intensitate când acesta îşi dădu mâna la o parte, descoperind flacăra pe care o ţinea ascunsă.

— Turnul dispăruse, iar Percival se afla acum într-o pădure tânără. Un cerb alb, cu coarnele tinere şi subţiri, păştea. Printre copaci, Percival a văzut

o fortăreaţă impunătoare, cu multe turnuri şi foişoare. Drapele de toate culorile străluceau în lumina dimineţii, iar briza purta cu ea sunetul îndepărtat şi totuşi clar al trompetelor. Percival a vrut să se îndrepte către cetate, căci simţea că acolo avea să-şi găsească adăpost şi noi camarazi. Însă fortăreaţa era înconjurată de un şanţ cu apă, iar podul era ridicat. Pe mal se afla un cavaler ce purta o mantie albă, nepătată de sânge ori sudoare.

Un alt bărbat se apropie de cel îmbrăcat cu mantie şi aprinse o lumânare de la flacăra celeilalte. Când fitilul luă foc, Martin văzu că era un cavaler înalt, îmbrăcat cu un tabar de un alb imaculat şi purtând un coif ce lăsa să i se vadă chipul. Atmosfera din încăpere se schimbă, iar faptul că era din ce în ce mai multă lumină făcu ca inima lui Martin să bată iarăşi cu regularitate.

— Mi te vei alătura, Percival? întrebă cavalerul. Împreună vom putea traversa râul acesta şi vom ajunge la castel. Înăuntru, măcar vom fi în siguranţă. Vei veni cu mine?

Martin dădu din cap ezitând.

— Da, şopti el, după care îşi dădu seama că bărbatul aştepta un răspuns mai categoric. Te voi urma, adăugă el.

Vorbise răspicat şi-şi ridicase capul, întrebându-se dacă nu cumva se speriase degeaba. Era îngrijorat, se gândea la impresia pe care o făcuse tuturor. Auzise careva strigătul său disperat? Îl văzuseră tremurând?

— Ai ales calea, spuse bărbatul în mantie strălucitoare. Şi ai luat o decizie înţeleaptă. Ai rostit jurămintele de credinţă şi ai rezistat în faţa tentaţiilor şi fricii. Acum va urma ultimul test şi cel mai primejdios dintre toate. Dacă mă vei asculta, totul va fi bine. Mi te vei supune, Percival?

— Aşa voi face.

— Dovedeşte-o!

Bărbatul se ghemui şi-şi dădu gluga pe spate, descoperind un craniu care rânjea.

Martin fu cuprins de spaimă când omul din faţa sa scoase o cruce mică din aur şi o întinse spre el.

— Scuipă pe ea. Dovedeşte că-mi eşti loial doar mie. Dovedeşte-mi că prin venele tale curge acelaşi sânge cu al fraţilor tăi. Fă-o acum! Sau vei plăti.

Martin se aplecă şi lăsă să i se prelingă saliva pe cruce. Închise ochii în timp ce făcu asta, repetând la nesfârşit Tatăl Nostru.

Bărbatul ascunse crucea înăuntrul mantiei sale din solzi de peşte. Puse lumânarea pe podea, apoi îşi duse o mână la faţă şi apucă bărbia proeminentă a craniului-mască. Pentru o clipă, Martin avu impresia că avea să şi-o scoată. În loc de asta, bărbatul întoarse masca şi apăru un alt chip. Era o faţă fină, cu tenul alb, obraji proeminenţi şi bărbia lată – o mască sculptată probabil în lemn. Chipul tânăr era încadrat de păr brunet, prins în partea de sus. Martin avu impresia că vede un al treilea chip în spatele firelor de păr, însă îşi pierdu concentrarea în momentul în care bărbatul vorbi.

— Ai trecut testul. Ridică-te, sir Martin de Floyran, căci ai fost numit cavaler, iar acum eşti printre fraţii tăi.

Silueta se dădu înapoi, lăsându-l pe Martin să se ridice temător. Bărbaţii aflaţi în cameră veniră să-l îmbrăţişeze şi-l sărutară pe obraz. Însă singurul lucru pe care îl vedea Martin era saliva care se prelingea pe simbolul pângărit al lui Hristos.

21

În apropiere de castelul Vincennes, Regatul Franţei
20 iunie 1303

Un bâtlan pândea peştii stând de pază pe malul mlăştinos al râului care şerpuia printre tulpinile pal-aurii ale stufului. O briză mângâie apa albastră. Câteva raţe se roteau în vârtejul de la suprafaţa apei, măcăind nebuneşte. Deasupra lor, păsări mai mici zburau cu greu împotriva rafalelor de vânt care făceau ca norii albi de pe cer să se risipească.

La ceva depărtare de râu, cei aproximativ o sută de bărbaţi se adunară pe pământ mai solid. Lacheii scurtaseră lesele câinilor şi-i loveau cu beţele de fiecare dată când vreunul din ei schelălăia. Urechile le erau lipite de cap şi stăteau încordaţi, simţind mirosul vânatului din faţa lor. În spatele câinilor şi vânătorilor, curtenii stăteau pe caii lor care fornăiau şi se mişcau neliniştiţi. Miniştri şi înalţi oficiali, lorzi şi prinţi, toţi erau îmbrăcaţi cu haine din catifea de culori ţipătoare şi purtau pălării împodobite cu pene de păun ori de lebădă. Pajii şi scutierii alergau de colo-colo printre cai, ajustându-le chingile, dându-le stăpânilor lor burdufuri cu vin sau apă.

Sir Henric, şoimarul, îşi îmboldi calul înainte şi le ordonă celor care cărau cuştile să se îndrepte către marginea câmpului. Înăuntrul cuştilor care erau prinse de spatele celor doi se aflau vreo douăsprezece păsări legate de o bucată de lemn tapiţat. Toate aveau capul acoperit şi îl mişcau dintr-o parte în alta, ascultând măcăitul raţelor. În cuşti erau şoimi de tundră, doi ulii porumbari, un frumos şoim dunărean şi câţiva şoimi călători. Bărbaţii care îi duceau în spinare aşteptară răbdători până când vânătorii hotărâră care dintre păsări avea să fie eliberată. Ieşiseră la vânătoare în urmă cu câteva ore şi deja se folosiseră de porumbari şi de patru şoimi. În tolbele lor fuseseră îndesate trei raţe sălbatice, doi iepuri şi un fazan.

— Sir Henric, strigă regele Filip, călărind pe spinarea unei iepe cu păr negru, lucios. Să punem la încercare măiestria ultimei noastre achiziţii?

Toţi curtenii zâmbiră când îl văzură pe Henric că încuviinţează şi-i face semn unuia dintre ajutoarele sale, care se îndreptă spre o cuşcă. Deschizând-o, slujitorul dezlegă şoimul dunărean şi-l mută pe mănuşa sa, ţinând strâns de cureluşă când i-l dădu lui sir Henric. Filip, care deja o ţinea pe Maiden pe încheietura mâinii, nu primise nicio pasăre. Şoimul călător avea pe cap un acoperământ moale din piele de viţel, decorat cu o foarte

frumoasă pană de la porumbelul pe care îl prinsese săptămâna trecută. Filip îşi îmboldi iapa cu genunchii şi se apropie de Henric. Se uită înspre râu. Raţele se mutaseră în aval, însă bâtlanul încă mai pândea peştii de pe malul mlăştinos.

Sir Henric rosti o rugăciune pentru o vânătoare bună şi pentru siguranţa păsărilor sale.

— *În nomine Domini, volatilia celi erunt sub pedibus tuis.*

În numele Domnului, păsările cerului trebuie să rămână sub picioarele tale.

— La trei, spuse Filip, zâmbind încrezător.

Cei doi bărbaţi ridicară acoperământul păsărilor în acelaşi timp, apoi le aruncară de pe încheieturile lor. Clopoţeii prinşi la cureluşe sunară, iar păsările mai mici care zburau pe cer se făcură nevăzute, împrăştiindu-se în toate direcţiile. Şoimul dunărean se avântă în sus şi la stânga, îndepărtându-se de apă, purtat de vântul care îi umfla penele. Henric blestemă printre dinţi. Maiden zbură către un copac din apropiere şi se aşeză pe o creangă. Filip urmări răbdător cum şoimul lui gri bate din aripi şi se scutură pentru a-şi aranja penele, pregătindu-se de zbor. După câteva clipe, se ridică în înalturi. Toţi cei adunaţi acolo priviră cum zboară tot mai sus şi mai sus, făcând cercuri mari pentru a contracara curenţii de aer, până ajunse la baza norilor. Şoimul dunărean, reuşind cu greu să zboare împotriva vântului, urcă pe aceeaşi traiectorie. Raţele tăcuseră, simţind pericolul, însă bâtlanul nu văzuse cei doi prădători care erau acum două puncte pe vastul cer unde norii se deplasau cu repeziciune.

— E o adevărată plăcere să o urmăreşti zburând, maiestate, spuse Will, apropiindu-şi calul de cel al lui Filip.

Filip zâmbi, însă nu spuse nimic, cu ochii ca de gheaţă fixaţi asupra şoimului peregrin aflat în depărtare.

— Cât timp i-a luat lui sir Henric să-l dreseze?

Filip îi aruncă o privire.

— L-am dresat singur. Mi-au trebuit douăzeci şi cinci de zile.

— N-am avut niciun alt şoim care să fie dresat aşa de repede, comentă sir Henric, care era destul de aproape încât să audă.

— Aş vrea să vă mulţumesc, maiestate, continuă Will, pentru faptul de a mă fi iniţiat în acest sport. N-am ştiut cât de captivant poate fi. Templul ne interzicea să vânăm. Singurul animal sălbatic pe care îl puteam hăitui era leul.

— Pentru plăcerea celor trufaşi, spuse Filip cu prefăcătorie.

— Una dintre numeroasele reguli învechite ale Templului.

Filip îşi mută privirea de la Maiden la Will.

— Sunt curios, Campbell, din moment ce vorbeşti atât de rău despre Ordin, de ce ai rămas în rândurile lui pentru atât de mult timp?

Will susţinu privirea regelui, îngrijorându-l felul cercetător în care îl privea. O vreme, încercase să câştige încrederea lui Filip, însă regele îşi petrecuse prima jumătate a anului în Flandra, astfel încât avusese prea puţine ocazii pentru a o face.

Obţinând destule fonduri în urma vânzării la licitaţie a bunurilor evreilor pentru a-şi echipa armata, regele plecase să răzbune înfrângerea de la Courtrai şi, în cele din urmă, îi învinsese pe flamanzi. Mai degrabă forţaţi decât de bunăvoie, aceştia semnaseră un armistiţiu, Flandra intrând în stăpânirea coroanei franceze. Filip, care nu participase la bătălie, intrase triumfător în Paris, de unde curtea fusese mutată la reşedinţa regală de la Vincennes, locul în care copilărise.

— Din obligaţie, răspunse Will în cele din urmă. Din datorie pentru familia mea. Ridică din umeri. Am fost crescut de Templu. Ordinul şi regulile lui erau singurele lucruri pe care le cunoşteam. Uneori e nevoie de timp pentru a înţelege lucrurile de care eşti cel mai apropiat, pentru a le percepe în alt fel, iar în momentul în care am început să înţeleg că nu mai sunt de acord cu idealurile şi regulile lor, că Ordinul e departe de ce era la început, fiind slăbit de liderii lui meschini care priveau înspre trecut, înspre trecutul său glorios, care nu se mai putea întoarce, mi-a fost frică să plec. Însă alianţa lor cu Edward împotriva ţării în care m-am născut mi-a dat curajul să fac lucrul la care mă gândisem atât de multă vreme.

Filip dădu din cap şi privi în altă parte, aparent satisfăcut de răspuns.

— Am auzit că ai primi veşti din Scoţia săptămâna trecută. Sir William, prietenul dumitale, e sănătos?

Acum era rândul lui Will să-l privească cu atenţie pe Filip. Oare şi regele îl urmărea în acelaşi fel?

— Nu erau veşti de la Wallace. Era o scrisoare de la sora mea.

Privi de cealaltă parte a râului, nedorind să vorbească despre asta.

Scrisoarea lui Ysenda, prima pe care o primise după mulţi ani, îl încântase şi îl supărase deopotrivă. Mare parte din scrisoare vorbea despre căsătoria lui Margaret cu un nepot al soţului lui Ede. Când Will citi că era însărcinată, observă că epistola fusese scrisă în urmă cu cinci luni şi se

întrebă dacă nu cumva nepoata lui născuse deja. Pentru o scurtă perioadă, David se întorsese în Selkirk, la Wallace, însă atunci când războinicul se ascunsese iarăşi, nepotul său se mutase la Elgin, intrând în compania de pază a unui mare lord. Câştigase două turniruri, iar Alice era curtată de unul dintre prietenii lui. La sfârşit, Will citi cu invidie că Gray o trimisese pe Christian să locuiască cu ei, temându-se pentru siguranţa ei, căci soldaţii lui Edward continuau să-i caute.

De la moartea lui Elias, se simţise mai singur ca niciodată, torturat de sentimentul vinovăţiei, de furie şi nesiguranţă. Primirea scrisorii îl făcuse să-şi dorească să plece din Franţa şi să se întoarcă la familia sa. Îi mai pierduse o dată în trecut. N-ar fi putut îndura să-i piardă din nou, teamă amplificată şi de faptul că Rose încă îl mai trata ca pe un necunoscut. Era ca un spirit, ca o făptură slabă şi imaterială care trecea pe lângă el pe coridoare fără să-i răspundă la salut. Treptat, cuvintele sale deveniseră doar zâmbete pline de speranţă, care se transformaseră în cele din urmă în simple plecăciuni, iar acum treceau unul pe lângă celălalt în tăcere.

Însă în toată învălmăşeala aceasta de sentimente, un singur lucru rămăsese limpede pentru Will, devenind tot mai puternic cu fiecare zi: promisiunea pe care i-o făcuse lui Elias. Ultimele cuvinte ale rabinului declanşaseră apariţia a ceva nebănuit în el, ceva puternic şi copleşitor. Realiză că, în ciuda încălcării jurămintelor şi a faptului că dezertase, el încă mai credea în Anima Templi şi în ţelurile ei, şi încă se mai considera liderul lor. El singur renunţase la conducere, astfel încât acum Will începuse să-şi pună din nou mantia pe umeri, stând treaz nopţi la rândul şi gândindu-se la ce ar fi făcut Everard, seneşalul, tatăl său şi toţi ceilalţi. După o lungă perioadă în care nu-i răspunsese nimeni, spiritele lor se întorseseră şi începuseră să-i şoptească tot felul de sfaturi. Ştia că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să verifice veridicitatea lucrurilor despre care îi vorbise Elias.

Curtenii murmurau cuprinşi de emoţie, privind către ceruri cu mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de strălucirea soarelui. Will reuşi să vadă şoimul dunărean, care se rotea în aer sub un nor, însă Maiden dispăruse din vedere.

— Pregătiţi momeala, le strigă Filip celor doi paji. În cazul în care va fi nevoie de ea.

— În absenţa voastră, sire, am primit veşti şi de la sir William Wallace, se aventură Will. Se zvoneşte că Edward va începe o nouă campanie împotriva

Scoţiei vara aceasta. Wallace voia să fie sigur că poate conta pe sprijinul vostru financiar pentru a-şi proteja ţara şi pentru a pune presiune asupra lui Edward împreună cu papa.

La menţionarea numelui lui Bonifaciu, Filip se încruntă, iar Will, văzând asta, se blestemă în sinea lui. Disputa dintre rege şi papă devenise tot mai crâncenă, acum cei doi luptându-se prin intermediul documentelor oficiale. Tocmai se gândea cum să-l atragă din nou în conversaţie pe rege ca să-i vorbească despre Templu, când unul dintre paji începu să strige.

Se văzu ceva mişcându-se pe cer. Maiden ieşi din lumina soarelui şi se năpusti iute ca un fulger, ca o săgeată gri care se îndrepta către bâtlanul care stătea liniştit pe mal. Cei care participau la vânătoare strigară încântaţi când Maiden ateriză ca un bolovan pe capul păsării, băgându-şi ghearele în carnea şi în creierul lui, făcând ca viaţa să se scurgă din el. Văzând că bâtlanul îşi desface aripile şi încearcă să zboare, Filip le strigă celor doi bărbaţi să dea drumul câinilor. Doi câini o luară la goană tăind o cărare prin iarba înaltă şi veniră în ajutorul uliului pentru a ţintui prada. Cele trei animale trăiseră şi vânaseră împreună ani de-a rândul şi se mişcau precum un instrument bine acordat. Câinii se apropiară pentru a muşca şi a trage de picioarele bâtlanului, în vreme ce Maiden îl ucise. Şoimul dunărean coborî să li se alăture, însă cel migrator era câştigătorul şi avea să primească drept premiu inima bâtlanului.

Will îşi întoarse privirea de la pasărea care se zbătea în agonie în vreme ce câinii continuau să o muşte şi să o tragă încoace şi-ncolo, şi-l privi pe Filip. Pe chipul regelui se vedea o expresie de bucurie sălbatică. Will fu impresionat de felul admirativ în care privea; era admiraţia pentru ceva cu care împărtăşea acelaşi entuziasm şi aceeaşi pricepere. Abilitatea lui Maiden de a-şi urmări victima cu atâta dârzenie, de a ataca o pradă mult mai mare decât el şi să reziste până când o ucidea, acestea erau lucrurile pe care Filip le respecta. Regele îl atacase pe papa Bonifaciu în acelaşi fel şi-şi îndeplinise obiectivele din Flandra şi Gasconia cu aceeaşi hotărâre, punând capăt cu brutalitate revoltelor din Guienne şi încheind tratatul cu Edward. Pentru prima oară de când îi vorbise Elias despre discuţia dintre Filip şi Nogaret, Will se simţi înfricoşat. Dacă Filip intenţiona într-adevăr să atace Templul, atunci avea să o facă cu siguranţă.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Guillaume de Nogaret se apropie la trap de locul în care se afla regele. Ca întotdeauna, ministrul purta haine negre,

însă mantia lui avea acum la guler şi manşetă un tiv stacojiu, la fel ca sigiliul regal al cărui păstrător devenise după moartea lui Flote.

— Maiestate, strigă Nogaret, privindu-l neîncrezător pe Will, iscoadele cred că au găsit în pădure urmele unui porc mistreţ.

— Chiar aşa?

Filip se întoarse către curtenii care sporovăiau.

— Ce spuneţi? Mai hăituim un animal înainte de înserat şi apoi chefuim?

Drept răspuns, curtenii chiuiră. Filip rânji, apoi dădu pinteni calului său şi i se alătură lui Nogaret, lăsându-l pe Will, învins şi neliniştit, să-i urmeze alături de ceilalţi bărbaţi care participau la vânătoare.

Castelul Vincennes, Regatul Franţei
20 iunie 1303

Rose pieptăna părul negru şi des al reginei. Din când în când, dinţii piepteneului se agăţau în firele încâlcite, iar ea îşi încetinea mişcările, încercând să le descâlcească pentru a putea continua. Chipul lui Jeanne se vedea în oglinda din faţa ei ca luna reflectată pe suprafaţa apei. Ţinea ochii închişi, astfel încât Rose o putea privi cu atenţie. Regina fusese neobişnuit de tăcută de când sosiseră la castel în urmă cu două săptămâni. Rose bănui o ceartă între ea şi rege, care fusese plecat în campanie şi refuzase să o ia şi pe ea cu el. Tenul lui Jeanne era palid în lumina soarelui care intra pe fereastră, iar Rose văzu câteva fire de păr negru pe buza superioară. Marguerite se oferise să le smulgă cu o pensetă, însă regina refuzase.

Jeanne fusese dintotdeauna interesată mai degrabă de cărţi şi studiu decât de trucurile de înfrumuseţare cu care îşi ocupau timpul celelalte femei de rang înalt de la curte, care îşi cumpărau săpun parfumat, piepteni din fildeş şi coliere strălucitoare de la negustorii veneţieni din pieţe, îşi lăudau una alteia rochiile când se întâlneau pe coridoare şi apoi se vorbeau pe la spate cu dispreţ la cina din sala de mese. Ca servitoare personală a reginei, destul de importantă pentru a se afla în aceeaşi încăpere cu aceste femei de viţă nobilă, însă suficient de lipsită de însemnătate pentru a fi trecută cu vederea, Rose le auzise pe toate. Marguerite şi celelalte fete se foloseau de statutul lor de slujitoare ale reginei pentru a obţine diverse podoabe de la Jeanne, astfel încât să se poată juca de-a prinţesele, plimbându-se încoace şi-ncolo ca nişte fluturi frumoşi şi fragili, atrăgând atenţia lorzilor şi oficialilor necăsătoriţi. Rose, care era mai puţin vizibilă decât celelalte, o văzuse la un moment dat pe Blanche cu unul dintre ajutoarele intendentului

pe un coridor întunecat al palatului. Se sprijinea de perete, aghiotantul îşi lipise corpul de al ei şi o săruta pe gât, plimbându-şi mâna pe sub rochia ridicată. Capul lui Blanche era dat într-o parte, iar expresia de pe chipul ei îmbujorat trăda deopotrivă extazul şi ruşinea.

— Mă întreb ce-au reuşit să vâneze.

Rose tresări, dându-şi seama că regina deschisese ochii şi se uita la ea.

— L-am auzit pe sir Henric cum că ar fi prins un porc mistreţ, răspunse Marguerite, care umbla de colo-colo prin cameră, strângând hainele reginei şi punându-le în braţe lui Blanche, care le aşeza pe pat. Ce doriţi să purtaţi la ospăţul din această seară, doamnă?

— Alege tu ceva.

Privind în oglindă, Rose o văzu pe Marguerite zâmbind.

— Cred că o voi alege pe cea roşie cu broderii aurii. Da. Are să arate minunat. Zâmbetul lui Marguerite deveni tot mai larg. Regele nu va putea cu niciun chip să-şi ia ochii de la Maiestatea Voastră.

Rose observă că privirea lui Marguerite o ţintuia, plină de ostilitate. Se întrebă ce însemna căutătura aceea, însă gândurile îi fură întrerupte de glasul reginei.

— Ieşiţi din cameră o clipă. Vreau să vorbesc cu Rose.

Uimirea lui Rose se transformă brusc în nelinişte.

— Bineînţeles, doamnă, spuse Marguerite. Aruncându-i lui Rose încă o privire, de data aceasta una care exprima triumful, ieşi din încăpere împingându-le pe Blanche şi pe celelalte trei servitoare înaintea ei.

Rose se forţă să continue s-o pieptene pe regină, încercând să nu tremure când descâlcea firele.

— Am crescut în această casă, Rose, începu Jeanne cu voce caldă, aproape visătoare. Îşi închise ochii din nou. Eram bebeluş când am fost adusă aici, după moartea tatălui meu. Filip a fost alături de mine când am învăţat să citesc, să călăresc, când mama mea s-a căsătorit pentru a doua oară şi s-a mutat în Anglia. A fost alături de mine până în momentul în care a încetat să fie ca un frate pentru mine şi mi-a devenit soţ. L-am iubit încă din prima zi. Jeanne îşi deschise ochii. Apucă încheietura lui Rose, oprind-o din pieptănat. Ştiu că soţul meu e un bărbat atrăgător. Dar mi-e teamă că pasiunea ta pentru el s-a transformat într-o obsesie. Trebuie să înceteze.

Rose ar fi vrut să nege spusele reginei, dar chipul ei îmbujorat reflectat în oglindă, care părea un soare în spatele feţei palide ca luna a lui Jeanne, îi dovedea vinovăţia.

Jeanne îi eliberă încheietura.

— Poţi pleca. Trimite-o pe Marguerite. O să mă pieptene ea.

Rose puse pieptenele pe masă şi se îndreptă cu pas şovăielnic către uşă. Intrând în următorul dormitor, le văzu pe celelalte servitoare adunate într-un cerc care se sparse de îndată ce-şi făcu apariţia. Văzând expresia de pe chipul lui Marguerite, îşi dădu seama că toate ştiau despre ce voia să-i vorbească regina. Se simţi de parcă o dezbrăcase şi o trimisese în faţa lor goală şi plină de ruşine. Se rugă lui Dumnezeu ca Filip să nu fi aflat nimic. Gândul acesta o făcu să se agite.

Marguerite se repezi către uşa de la dormitorul reginei.

— Chiar ai crezut c-o să se uite la tine vreodată? şopti ea când trecu pe lângă Rose, arătându-i insistent mâna cu cicatrice.

Când fetele o urmară pe Marguerite, Rose se duse la fereastră, prefăcându-se că se uită afară. Simţi pe cineva apropiindu-se în spatele ei.

— Ai grijă, Rose, rosti în şoaptă Blanche. Regina e foarte supărată. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş îndrepta afecţiunea către altcineva. Sunt o mulţime de bărbaţi frumoşi la curtea regală. Chiar dacă nu te interesează niciunul dintre ei, ai putea măcar să te prefaci interesată, ca să o faci pe regină să creadă că ai uitat de obsesia ta.

Rose se întoarse către ea.

— Şi apoi? Să-l las pe vreunul să mă pipăie printr-un cotlon pentru ca teatrul să fie complet?

Blanche păli. Întorcându-se, ieşi din cameră. După ce se închise uşa, Rose se aruncă pe patul ei îngust. Se enervă, furia curgându-i prin vene fierbinte şi de nestăvilit. Era mânioasă pe ea însăşi pentru că lăsase sentimentele ei să fie observate, pe Marguerite pentru că o dispreţuia, pe Blanche pentru că habar n-avea ce simţea ea. Dar cel mai mult o înfuriau regina şi chipul ei posac şi bolnăvicios. Închizând ochii, şi-o imagină pe Jeanne căzând de pe cal. Lovind pământul, avea să-şi rupă gâtul. O moarte tragică, rapidă şi fără durere. Îl văzu pe Filip la înmormântarea ei, tăcut şi sobru. Avea să-şi pună mâna pe umărul lui, alinându-i tristeţea. El îşi va pune capul pe pieptul ei şi va plânge. Dragostea lor delicată se va naşte încet, lăsând să treacă perioada de doliu, însă va fi cu atât mai puternică pasiunea care-i va lega când îşi vor mărturisi în cele din urmă dragostea unuia pentru celălalt.

Castelul Vincennes*, *Regatul Franţei

21 iunie 1303

— Aceasta e singura noastră opţiune?

Nogaret se încruntă auzindu-l pe Pierre Dubois, unul dintre cei cinci bărbaţi aflaţi în încăpere, exprimându-şi iarăşi suspiciunile.

— Am mai vorbit despre asta, replică Nogaret.

— Da, dar încă nu am ajuns la un acord, răspunse tăios Dubois, uitându-se la Nogaret.

— Atunci ce altceva să facem? Papa şi-a exprimat clar intenţiile în ultima bulă: să ne supunem sau vom fi excomunicaţi. Dacă nu facem nimic acum, am putea foarte bine să lăsăm Roma să ne lege o lesă în jurul gâtului, iar Franţa va deveni căţelul ei supus.

— Eşti sigur că papa ameninţă cu excomunicarea?

Vocea scăzută care se auzise aparţinea unui ministru puţin la trup, încărunţit înainte de vreme, pe nume Guillaume de Plaisans. Luă de pe masă bula care purta sigiliul papal, un pergament ferfeniţit, căci în cele şase luni de la sosirea lui la curtea regală fusese studiat în repetate rânduri.

— E o scrisoare ciudată, într-adevăr, plină de aluzii biblice, însă conţine foarte puţine idei clare. Bonifaciu nici măcar nu menţionează Franţa.

Nogaret se aplecă peste umărul ministrului.

— Aici, spuse el, indicând un anumit pasaj. *Când grecii şi ceilalţi spun că nu i se supun lui Petru şi urmaşilor lui, în acelaşi chip afirmă şi că nu fac parte dintre cei care cred în Hristos. Căci nu poate fi decât o turmă şi un singur păstor.*

— „Şi ceilalţi”? întrebă Nogaret. Eu cred că e destul de limpede. Dacă nu facem parte din stână, atunci nu intrăm sub autoritatea şi protecţia Bisericii. Rămânem pe cont propriu.

— Lui sir Pierre Flote i-a fost întotdeauna teamă că se va ajunge aici, interveni Dubois. Ar fi trebuit să-i urmăm sfatul.

— Flote a murit, răspunse Nogaret. Ceea ce credea el nu mai are nicio importanţă.

— Destul, de Nogaret, spuse Filip, înainte ca Dubois şi alţi câţiva să poată răspunde, plini de furie. Îi vei arăta respectul cuvenit predecesorului tău.

— Maiestate, se supuse Nogaret.

— Însă cancelarul are dreptate, continuă Filip, privindu-i pe cei adunaţi în jurul mesei. Trebuie să rezistăm ameninţărilor, ori Franţa va avea de

suferit. Regele îşi îndreptă privirea către bula din mâna lui Plaisans. *Unam Sanctum* e cea mai ciudată proclamaţie de până acum. Ai dreptate, de Plaisans, nu e foarte clar în intenţiile sale, însă prin această bulă papa Bonifaciu întăreşte ideea conform căreia e încredinţat că ne este superior. Filip făcu o scurtă pauză, amintindu-şi cuvintele pe care le citise de atâtea ori încât acum le ştia pe de rost. *Astfel, declarăm, statuăm, definim şi proclamăm că e nevoie de salvarea tuturor oamenilor şi transformarea lor în credincioşi ai suveranului pontif.* Regele inspiră adânc. Nu-mi dă de ales, murmură el, fără să se mai uite la ei.

— Trebuie să acţionăm unitar, insistă Nogaret, întorcându-se către miniştri. Luna viitoare vom organiza o a doua întrunire a stărilor pentru a obţine sprijinul supuşilor noştri. La această adunare vom denunţa *Unam Sanctam* şi-l vom declara eretic pe Bonifaciu. Mai mult decât atât, continuă el cu duritate văzând că Dubois clatină din cap şi se uită în altă parte, nu ne vom mai referi la papă, nici în discuţiile noastre, nici în scrisori, folosindu-ne de numele pe care l-a ales el. Vom utiliza numele său secular, Benedict Caetani. Nu-l mai recunoaştem drept lider spiritual al tuturor oamenilor de pe acest pământ. Nu vom mai trimite bani la Roma şi le vom interzice şi clericilor să o facă. Pentru moment, niciunul nu va mai putea părăsi Franţa. Asta îl va împiedica pe papă să mai obţină fonduri sau informaţii de la episcopii care i-au rămas loiali.

— Toate acestea se fac cu aprobarea voastră, maiestate? întrebă Dubois, trecând pe lângă Nogaret şi punându-şi mâinile pe masa regelui.

Filip îşi ridică privirea.

— Da, spuse el după o scurtă pauză. Făcu un gest cu mâna. Ieşiţi cu toţi, aş vrea să vorbesc între patru ochi cu Nogaret. Ieşiţi! ordonă el, văzând că Dubois intenţiona să rămână pe loc. Când uşa se închise, regele se ridică şi se îndreptă către fereastră. Privi către pădurea care se întindea dinaintea lui. Sentimentul de libertate pe care îl avuse ieri în timpul partidei de vânătoare se spulberase de mult. Se simţea ca un prizonier în propria sa minte. Era o temniţă întunecată, plină de lucruri dureroase care îl ameninţau din beznă. Aşa vom face.

— Stăpâne?

— De îndată ce-l vom denunţa, papa mă va excomunica. Nu există nicio altă cale pentru a pune capăt acestui conflict. Ai dreptate, poate că vom şterbi reputaţia lui Bonifaciu dacă îl declarăm eretic, dar până la urmă el deţine puterea. Dacă Franţa va fi excomunicată, toate tratatele pe care le-am

semnat cu Edward, Flandra, Scoţia şi oricine altcineva vor fi declarate nule. Înţelegerile încheiate pentru cumpărarea teritoriilor vor fi revocate. Negoţul va fi interzis. Orice cetăţean francez aflat în afara ţării va putea fi arestat ori bătut, navele vor fi oprite în porturi, iar încărcătura lor va fi confiscată. Filip se întoarse către Nogaret. Nu voi lăsa ca regatul meu să sufere în urma acţiunilor lui. Aşa vom face, Nogaret. Îţi vom urma planul îndeaproape.

Ochii ministrului străluceau victorioşi.

— Aceasta e decizia corectă. Odată cu înlăturarea lui Bonifaciu şi cu alegerea unui papă mai înţelegător decât el, vom putea ataca Templul. Planurile voastre de expansiune au fost zădărnicite vreme de şapte ani. În sfârşit veţi avea o domnie la fel de măreaţă precum a fost cea a bunicului vostru, iar Franţa va fi la fel de puternică precum era în vremea strămoşilor capeţieni. Zâmbi. Regi războinici ai unui măreţ imperiu.

Filip se întoarse la masă şi se aşeză.

— Când adunarea stărilor se va fi încheiat, vei pleca în Italia. Bonifaciu îşi petrece majoritatea timpului în Anagni, ducându-se la Roma doar când e nevoit să participe la concilii şi diverse ceremonii. Va fi mult mai uşor de atacat acolo, însă vei avea nevoie de ajutor, căci are mulţi aliaţi în oraşul în care s-a născut.

— Deja am luat în considerare acest lucru. Voi lua legătura cu familia Colonna. Majoritatea au venit în Franţa după ce au fost exilaţi de papă, dar încă sunt o familie puternică şi au susţinători în Italia.

Filip încuviinţă.

— E un plan bun. Vei lua o companie de aici care să te ajute să-l arestezi pe papă şi să-l aduci în Franţa.

— Să-l arestez? Nogaret se încruntă. Mă iertaţi, maiestate, probabil că m-aţi înţeles greşit. Nu m-am gândit niciodată să-l aduc aici pentru a fi pus sub acuzare. Eu merg acolo pentru a-l termina definitiv.

— Dacă va muri în timpul atacului nu vom obţine nimic. Dar arestându-l pentru erezie, aducându-l în Franţa pentru a fi judecat şi pedepsit, aceste lucruri vor afecta în mod irevocabil reputaţia Bisericii în ochii celor din Apus. Astfel, papalitatea şi cel care va ocupa scaunul pontifical nu vor mai fi infailibili, iar faptul că eu voi fi cel care va demonstra asta va arăta superioritatea domniei mele. Biserica va fi subordonată statului, subordonată Franţei. Filip îşi împreună mâinile pe masă. Exact aşa cum ar trebui fie, nu-i aşa? Îl privi pe Nogaret. Biserica ar trebui să se îngrijească

de sufletele poporului meu, nu de nevoile lui lumeşti. Bisericii nu ar trebui să i se permită să influenţeze politicile regale.

— Aşa e, spuse Nogaret cu hotărâre. N-ar trebui. Şovăi. Însă un proces ar putea dura prea mult şi s-ar dovedi o chestiune mult prea complicată, existând posibilitatea de a pierde susţinerea…

— Bonifaciu nu va ajunge niciodată la Paris. Vei face în aşa fel încât să pară că a fost un accident. Dar repede. Nu vreau să sufere.

Când înţelese ce voia regele, pe chipul lui Nogaret începu să se contureze un zâmbet.

— Otrava ar putea…

Filip se ridică brusc.

— Nu vreau să ştiu cum o vei face. Faptul că Bonifaciu a fost arestat pentru erezie şi că urmează să fie judecat se va dovedi suficient pentru a înclina balanţa de partea noastră. Putem spune că i-a cedat inima, că era bolnavă, atacată de diavolul din el, şi că depravarea din mintea lui îi invadase tot corpul. Apoi, te vei întoarce la Roma şi vei lua legătura cu susţinătorii noştri din colegiul cardinalilor. Fiindcă anul trecut am primit sprijinul celor trei stări pentru a lua măsuri împotriva papei, acum avem şi mai mulţi aliaţi acolo. Te vei asigura, prin intermediul lor, că şi eu voi avea un cuvânt de spus în privinţa alegerii noului suveran pontif.

— Distrugerea lui Bonifaciu va fi înălţarea întru slavă a măriei tale, maiestate, spuse Nogaret liniştit, fiind sigur de victoria sa.

Filip nu răspunse. Făcu sul bula papală şi o băgă sub maldărul de pergamente de pe masă.

— În drumul tău către Anagni vei fi însoţit de şase dintre gărzile mele personale, spuse el apoi, înşirându-le numele. Şi de William Campbell.

Nogaret se încruntă.

— De ce de scoţian?

— Pe vremuri a fost un templier de rang înalt. Cred că ne putem folosi de el.

— De-abia îl cunoaştem.

— A îndeplinit toate sarcinile pe care i le-am încredinţat.

— Schimburi de scrisori şi bani, simple livrări şi nimic mai mult. Putem oare avea încredere în el? În special din cauza legăturilor sale cu Templul?

— Nu mai are niciun sentiment faţă de Templu, lucrul acesta îmi e clar, însă nu ştiu dacă pot avea încredere în el, aşa că vreau să-l iei cu tine. Împrietenește-te cu el, dar nu-i împărtăşi planurile noastre, şi nici celorlalţi

oameni că tot veni vorba. Nu trebuie să ştie decât că papa va fi arestat. De celălalt lucru te vei ocupa tu însuţi.

— Maiestate…

— Când voi ataca Templul, nu vreau să am parte de surprize. Dacă putem avea încredere în el, Campbell ne poate oferi informaţii valoroase. Ştie ce se întâmplă acolo, cunoaşte detalii cu privire la bunurile şi proprietăţile lor. Filip ridică o mână când Nogaret vru să vorbească. Am luat deja hotărârea.

— Bine.

— Acum lasă-mă singur. Vreau să mă rog.

După ce se închise uşa, Filip se duse în cealaltă parte a încăperii. Îşi simţi braţele ca de plumb când dădu la o parte draperiile negre brodate cu stema Franţei şi intră în capelă. Micuţa biserică avea un altar, iar deasupra lui fusese fixat în perete un crucifix. Îngenunche pe podeaua din piatră şi-şi împreună mâinile. Pielea îi era rece şi umedă.

„Dumnezeule mare, iartă-mă pentru păcatul care se va înfăptui din ordinul meu. Însă pe tronul Sfântului Petru se află un om care nu vrea decât să fie stăpânul tuturor şi care a corupt scaunul pontifical prin acţiunile sale împotriva copiilor tăi credincioşi. Papa trebuie oprit, pentru binele tuturor supuşilor mei şi pentru întreaga creştinătate. Lumea e în schimbare, Doamne. Şi noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea.” Filip îşi strânse palmele şi mai tare, făcându-le să transpire. „Ştiu că totul se face din voinţa Ta, căci altfel de ce mi L-ai trimis pe Nogaret? De ce ai lăsa să se întâmple asta?” Deschise ochii şi privi crucifixul. „Dacă greşesc făcând asta, dă-mi un semn. Arată-mi că m-am înşelat. Vorbeşte şi Te voi auzi. Ordonă-mi şi Te voi asculta.” Filip se ridică în picioare şi-şi puse mâinile de o parte şi de alta a crucifixului. „Rămâi de partea mea, Doamne, imploră el. La fel… la fel cum ai făcut cu Avraam. Dă-mi un semn. Orice!”

Însă nu îi răsună nicio voce în minte, nu se pogorî niciun înger şi nicio lacrimă nu curse din ochii lui Hristos. Nu era decât o linişte rece, apăsătoare, un abis de tăcere care se propaga la nesfârşit. Asta auzea de fiecare dată.

22

Ferentino, Italia
4 septembrie 1303

Will văzu pe fereastră norul de praf ridicat de călăreţii care se apropiau de poarta castelului. În ultimele două zile continuaseră să vină companii mai mici sau mai mari, iar curtea interioară a cetăţii era plină de cai şi de oameni. Soldaţii se adăposteau la umbră, beau apă şi vorbeau neîncetat, în vreme ce conducătorii lor se retrăseseră în camerele lor. Dinspre colinele stâncoase care înconjurau oraşul Ferentino venea mireasma proaspătă de măslini şi eucalipţi, iar mirosul înţepător al ierburilor sălbatice era de-a dreptul plăcut în comparaţie cu duhoarea pe care o emanau fecalele cailor, care făcea irespirabil aerul înăbuşitor. Will privi în jos când văzu ceva mişcându-se cu repeziciune: o şopârlă neagră trecu ca o săgeată pe pervaz. Soarele se apropia de coline, scufundându-se, iar greierii începură să umple seara roşiatică cu cântecul lor continuu.

Auzind dangătul clopotului din oraşul de sub cetate, Will îşi mută privirea către turnul bisericii din apropiere, apoi înspre linia de chiparoşi care mărgineau povârnişul către poarta castelului. Privi printre crengile copacilor, gândindu-se că poate trecuse cu vederea peste el. Dar nu văzu ce-şi dorea, în ciuda aşteptărilor sale. Nerăbdarea sa, care încă nu-i acaparase toate gândurile, începu să-şi facă simţită prezenţa. Trecuseră patru zile şi nu primise nicio veste. Pierdea timp preţios odată cu sosirea fiecărei companii ce urca colina şi umplea garnizoana cetăţii.

Uşa din spatele său se deschise cu un hârşâit. Will se întoarse şi-l văzu pe Gautier, unul dintre soldaţii gărzii regale care îl însoţise încă de la Paris.

— Ministrul de Nogaret ne aşteaptă în sala cea mare. A sosit Colonna.

Părăsind dormitorul unde fusese repartizat, Will îl urmă pe Gautier, coborând de la nivelurile superioare ale castelului, nerăbdarea fiindu-i înlocuită de neliniște. Planul lui Nogaret începea să prindă contur. Înaintând de-a lungul pasajului îngust, auzi o mulţime de voci venind dinspre uşile deschise ale sălii mari. Înăuntru se aflau în jur de şaizeci de bărbaţi, adunaţi în grupuri, care discutau cu însufleţire. Ultimele raze de soare se strecurau pieziş prin fereastră, înroşind pereţii, iar servitorii alergau de colo-colo ca să aprindă torţele. Văzând bereta din mătase albă şi mantia neagră a lui Nogaret, Will o luă prin mulţime şi se îndreptă către el.

Chipul ministrului se înnegrise pe măsură ce înaintaseră spre sud după plecarea din Paris în iulie. În chip ciudat, odată cu apariţia culorii în obraji, vechiul său accent devenise mai pregnant, infiltrându-se în dialectul tipic nordului. Nogaret arăta mai tânăr, mai voinic şi mult mai calm decât era atunci când îl cunoscuse Will, iar chipul lui nu lăsa să se vadă nicio urmă de nesiguranţă în privinţa a ceea ce urma să facă. Dacă n-ar fi ştiut că Nogaret e un adversar al Bisericii, Will ar fi putut spune că ministrul se află într-o misiune sfântă având în vedere zelul cu care îşi ducea la îndeplinire planul perfid.

În apropierea lui Nogaret se aflau ceilalţi cinci soldaţi din garda regală care călătoriseră cu ei, căpitanul din Ferentino şi câţiva cavaleri şi lorzi de-ai locului. Mai văzuse şi un bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu o mantie roşu-închis pe care Will nu-l recunoscu. După atenţia de care se bucura, Will presupuse că trebuia să fi fost mult-aşteptatul Sciarra Colonna. Avea o înfăţişare dură, tenul îi era bronzat, ochii săi negri ca tăciunele cercetându-i pe cei aflaţi în sală, cu un zâmbet uşor în colţul gurii. Arăta ca o persoană gata să se angajeze într-o bătălie despre care credea că o câştigase deja.

— Trebuie să mai sosească alte câteva companii, spuse Rainald, căpitanul din Ferentino. Însă vom fi pregătiţi de plecare mâine, cel mai târziu poimâine.

— Ne bucurăm că ai venit, Sciarra, spuse Nogaret, privindu-l pe Will şi pe Gautier, care tocmai li se alăturaseră. Maiestatea Sa, regele Filip m-a rugat să-ţi mulţumesc pentru suportul pe care ni-l oferi în această situaţie delicată. Este conştient de riscul la care te expui întorcându-te aici. Ştiu, bineînţeles, că ajutorul tău va fi nepreţuit în ceea ce vom face. Nogaret zâmbi mulţumit cercetând sala plină până la refuz. Cu toate că nu mă aşteptam să poţi strânge o armată atât de puternică într-un timp atât de scurt.

— Am aşteptat foarte multă vreme momentul acesta, onorabile de Nogaret. Vocea lui Sciarra era puternică şi aspră, accentul său nativ fiind foarte pronunţat. Şi l-am plănuit în detaliu. Dacă nu m-aţi fi contactat, aş fi făcut o asemenea mutare de unul singur. Familia mea are toate motivele pentru a dori înlăturarea de pe tron a asupritorului.

— Cu toţii am avut la fel de mult de suferit sub pontificatul lui Bonifaciu, Sciarra, spuse Rainald, cu o notă de resentiment în voce.

— Aşa e, adăugă un nobil trupeş de lângă el.

Sciarra îşi întoarse privirea către cei doi.

— La fel de mult? Sora ta a fost forţată să divorţeze de un membru al familiei Caetano, Rainald. Iar tu, Niccolo, i se adresă el nobilului masiv, tu şi familia ta aţi pierdut un oraş. E drept că sunt nişte abuzuri şi acestea. Dar sunt neînsemnate în comparaţie cu răul care i-a fost făcut familiei mele. Chipul lui Sciarra era plin de ură; ochii îi străluceau furioşi, iar vocea îi era aspră. Unchiul meu Giacomo şi fratele meu Pietro erau membri eminenţi ai colegiului cardinalilor. În timpul pontificatului papei Celestin au primit nenumărate privilegii şi erau foarte bine văzuţi tocmai pentru devotamentul lor faţă de scaunul papal. Când suveranul pontif a început să aibă îndoieli cu privire la abilităţile sale de a îndeplini sarcinile care îi reveneau după alegerea sa, membrii familiei mele au fost cei care l-au susţinut. Bonifaciu, în schimb, i-a şoptit vorbe pline de venin şi l-a făcut să creadă că nu e demn de a sta pe tronul Sfântului Petru, l-a convins să abdice, apoi şi-a asigurat alegerea. Bonifaciu a fost cel care l-a întemniţat pe Celestin tocmai pentru lucrul pe care el l-a convins să-l facă, iar apoi l-a ucis.

Vocea lui Sciarra era tot mai puternică pe măsură ce vorbea, astfel că cei prezenţi în sala mare tăcură, ascultându-l.

— Când membrii familiei mele i-au denunţat crima, Bonifaciu i-a alungat pe unchiul şi pe fratele meu, şi i-a deposedat de veşmintele lor şi de drepturile lor ecleziastice. Toate proprietăţile şi posesiunile familiei Colonna au fost confiscate, iar noi am fost excomunicaţi. Toate bogăţiile noastre, câştigate pe drept în atâţia ani, au fost pierdute. Fără să se mulţumească doar cu asta, Bonifaciu a proclamat o cruciadă împotriva familiei Colonna şi a susţinătorilor noştri, oferindu-le celor care ar fi acţionat împotriva noastră aceleaşi beneficii pe care le primesc cei ce ridică sfânta cruce împotriva sarazinilor. În cele din urmă, acum cinci ani, când familia mea era practic distrusă, cei care nu fuseseră ucişi ori întemniţaţi au fost forţaţi să plece în Franţa, iar soldaţii papei au luat cu asalt Palestrina, ultima noastră redută, aflată la nici cincizeci de kilometri de aici. Sciarra se întoarse către Nogaret. Când vom ajunge în Anagni, o veţi putea vedea, onorabile de Nogaret. Ce era pe vremuri un oraş impresionant şi frumos acum nu e decât o ruină. Bonifaciu a ras de pe faţa pământului toate clădirile, lăsând în picioare o singură biserică, drept o aluzie la cel care a dus la îndeplinire toate astea. Pământul a fost amestecat cu sare pentru ca nimic să nu mai poată fi sădit vreodată. În fiecare dimineaţă, Bonifaciu deschide ferestrele palatului său şi priveşte către locul în care am fost înfrânţi şi în fiecare dimineaţă, de cinci ani încoace, am în faţă pământuri

străine mie. A trecut de mult timp vremea de când trebuia să-şi primească pedeapsa de la Dumnezeu.

Will privi în jurul său către cei care aprobau şi ale căror chipuri erau pline de aceeaşi ură, fie că erau oamenii lui Sciarra sau aliaţi. Cercetând mulţimea, Nogaret se încruntă, ochii săi privind cu prudenţă în jur, ba poate chiar cu o uşoară nelinişte. Will înţelese imediat de ce. Nogaret îşi dorise o armată. În loc de asta se alesese cu o adunătură de tâlhari.

— Trebuie să acţionăm rapid, spuse Nogaret, privindu-l pe Sciarra. Când am ajuns aici am fost înştiinţaţi că papa se pregăteşte să-l excomunice pe regele Filip. Împreună cu cavalerii pe care i-ai adus, armata noastră are aproximativ o mie de oameni, deşi majoritatea sunt pedestraşi. Vom avea o misiune grea. Papa se bucură de suportul familiei sale din Anagni, şi mulţi cardinali îşi au reşedinţa tot acolo. Mi s-a spus că oraşul este bine apărat, că se află pe o colină şi e înconjurat de zidurile trainice construite de romani. Fără maşini de asediu ne va lua ceva timp să pătrundem în cetate, iar dacă garnizoana e bine organizată, vom fi întârziaţi şi mai mult.

Will se perpelea gândindu-se ca nu cumva speranţele sale să fi fost deşarte.

Sciarra, totuşi, nu părea să fie deloc îngrijorat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, onorabile de Nogaret. Nu avem nevoie de maşini de asediu. Avem un om în Anagni care se va asigura de faptul că porţile vor fi larg deschise în faţa noastră.

— Cine e omul acesta? întrebă Nogaret, surprins. Stă în putinţa lui să pună la cale aşa ceva?

— Numele său este Godfrey Bussa, replică Sciarra. Şi da, stă în puterea lui un astfel de lucru. Este comandantul gărzii papale.

Will reuşi cu greu să-şi mascheze surprinderea.

Uimirea zăbovi câteva clipe şi pe chipul lui Nogaret, fiind apoi înlocuită de un zâmbet.

— Atunci poate că vom reuşi să terminăm treaba mai repede decât credeam eu.

— Bonifaciu şi familia sa şi-au făcut mulţi duşmani în ultimii ani, interveni Rainald. Până şi oamenii simpli sunt gata să stârnească o revoltă împotriva familiei Caetano. Chiar şi în Anagni se află oameni printre cei apropiaţi lui care îl vor plecat.

— Atunci ne vom bucura de ajutorul lor, răspunse Nogaret. Însă trebuie să ne asigurăm că papa nu va păţi nimic. Toată lumea trebuie să ştie că am

venit aici pentru a-l aresta în numele Franţei sub acuzaţia de erezie.

Sciarra îşi înclină capul, dar nu spuse nimic.

Reticenţa lui îl îngrijoră pe Will. Nu întrezărea dorinţa de a se face dreptate pe chipurile oamenilor lui Colonna şi ale celorlalţi soldaţi. Era doar dorinţa de răzbunare. Cunoştea expresia aceea foarte bine: o văzuse de atâtea ori pe faţa lui încât o putea recunoaşte.

Cu toţii rămaseră în sala mare, discutând despre asaltul asupra cetăţii Anagni. Will stătu în dreapta lui Nogaret până la sfârşitul întrunirii, tăcut, presimţind ceva rău. Când servitorii fură chemaţi ca să pregătească încăperea pentru masa de seară, reuşi să se strecoare afară.

Era într-atât de adâncit în gânduri, încât, urcând scările către dormitorul său, era cât pe ce să treacă pe lângă el. Când ajunse în dreptul unei ferestre cu arcadă, care dădea către incinta luminată de torţe a castelului, Will se uită înspre linia de chiparoşi de dincolo de ziduri. Creierul său procesă cu întârziere imaginea pe care o receptă, astfel încât fu nevoit să coboare trei trepte şi să se întoarcă la fereastră pentru a se uita mai bine. Pentru o clipă crezu că mintea îi joacă feste. Însă nu era aşa. Agăţată de creanga celui mai îndepărtat dintre copaci, luminată slab de torţele de pe metereze, era o bucată de material roşu care părea a fi un fruct printre frunzele verzi.

Will coborî în grabă din turn şi ieşi în curtea interioară a castelului. Afară, în noapte, aerul era înăbuşitor şi se puteau auzi vocile soldaţilor. Îşi făcu loc prin mulţime, trecu pe sub o arcadă şi ieşi în incinta exterioară, acolo unde soldaţii stăteau de gardă la porţi. O umbră trecu în zbor pe deasupra capului său, iar liliacul dispăru în întuneric. Fluturii de noapte zburau în jurul torţelor care scăldau într-o lumină gălbuie pietrele arse de soare. De fiecare dată când o molie se apropia prea mult de flacără, aripile i se aprindeau pe dată, scânteind, trupul firav fiindu-i mistuit de foc.

— Campbell.

Will se întoarse când auzi vocea stridentă şi-l văzu pe Nogaret în spatele său, stând sub arcadă.

— Unde te duci?

Will îi zâmbi relaxat.

— Vreau să mă uşurez. Latrinele sunt pline-ochi.

— Să nu te duci prea departe. În seara asta vreau să fiţi cu toţii lângă mine la masă. Nogaret se uită în urma sa şi vorbi cu voce scăzută. Trebuie să fim siguri că totul va decurge conform planului.

— Nu durează mult. Will aşteptă ca ministrul să plece, apoi se îndreptă cu paşi mari către porţi.

Nu avea nici cea mai vagă idee de ce îl trimisese regele în această „misiune crucială”, aşa cum o numise Filip atunci când îi ordonase să-l însoţească pe Nogaret. Lucrul acesta se întâmplase la începutul lunii iulie, la scurt timp după cea de-a doua adunare a celor trei stări, întrunire în urma căreia se hotărâse susţinerea deciziei lui Filip de a-l acuza de erezie pe Bonifaciu. Will aflase asta în zilele imediat următoare, însă nu reuşise să facă legătura între vestea tulburătoare şi misiunea care îi fusese încredinţată decât după ce părăsiseră Parisul îndreptându-se către sud. În afara oraşului, departe de urechi indiscrete, Nogaret le spuse lui Will şi celor şase soldaţi din garda regală care era misiunea lor şi în ce direcţie mergeau. Din atitudinea sfetnicului regelui, Will înţelesese imediat că ideea ca şi el să facă parte din grup nu fusese a lui Nogaret. Însă gândurile cu privire la motivul pentru care era şi el implicat fuseseră repede date uitării când Will realiză că arestarea papei era primul pas pe care îl făceau regele şi Nogaret pentru distrugerea Templului. Oare arestarea papei şi procesul la care urma să ia parte la Paris erau menite să-l determine pe Bonifaciu să se supună dorinţelor lor? Oare l-ar fi eliberat şi ar fi renunţat la proces dacă le-ar fi încredinţat controlul asupra Templului? Oricare ar fi fost motivul lor, Will ştia că trebuia să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a împiedica aducerea lui Bonifaciu la Paris, aşa că de îndată ce ajunseseră în Ferentino, sub pretextul că vrea să cerceteze împrejurimile, se dusese la cea mai apropiată biserică şi ceruse ajutor.

Înclinându-şi capul când trecu pe lângă soldaţii care făceau de gardă, ieşi din cetate şi o apucă pe drumul prăfuit, îndreptându-se către locul în care chiparoşii mărgineau coasta râpei pline de arbuşti în care bâzâiau insecte. Privi în urma sa, către metereze, apoi o luă printre copaci şi orbecăi printre tufe în căutarea unei umbre. Ţepii îi sfâşiau hainele şi-l zgâriau pe faţă, şi după câteva clipe se gândi dacă nu cumva e singur acolo, însă auzi pe cineva vorbind în şoaptă în stânga sa şi văzu chipul înspăimântat al unui tânăr bărbat.

— Ai întârziat, murmură Will, în vreme ce acolitul se chinuia să se apropie de el, agăţându-şi hainele în ţepii arbuştilor.

— Îmi pare rău, răspunse bărbatul, vorbind în latină. N-am avut cum să plec.

— Ai trimis mesajul?

Necunoscutul dădu din cap agitat.

— Fratele meu l-a dus la Roma.

— Când?

— În seara în care aţi venit la mine.

Will făcu repede un calcul. Până la Roma se putea ajunge în două zile călare. Reuşise să-i anunţe în timp util, însă chiar dacă ar fi ajuns la Anagni înaintea lui Nogaret şi a lui Sciarra, acum că ştia că cei doi vor fi ajutaţi de cineva din interior, devenea din ce în ce mai greu de crezut că vor putea împiedica arestarea papei. Singura lui speranţă era ca ei să ia decizia de a-l duce pe papă la Roma înainte de asaltul asupra cetăţii Anagni. Dădu din cap aprobator înspre acolit.

— Ai reuşit.

— Vor ajunge la timp? şopti bărbatul, când Will se întoarse înspre povârnişul pe care trebuia să-l urce pentru a se întoarce la castel. Vor reuşi templierii să-l salveze pe Sanctitatea Sa?

— Sper că vor reuşi, pentru binele lor.

Templul din Paris
4 septembrie 1303

Esquin de Floyran trecu în grabă pe lângă chiliile călugărilor, îndreptându-se către clădirea administrativă. Făcu un semn înspre cineva care îl strigă, însă nu se opri. Preceptoriul din Paris era înţesat de comandanţi şi cavaleri care sosiseră de pe tot cuprinsul regatului pentru a lua parte la capitulul general anual, unde avea să se discute despre activitatea Ordinului în Franţa. Adunarea începuse încă de la utrenie, se luase câte o pauză pentru rostirea rugăciunii Tatăl Nostru la vremea celorlalte două slujbe, iar acum nonele trecuseră de puţin timp.

În timpul pauzei, bărbaţii se adunară cu toţii sub lumina soarelui, discutând referitor la problemele care fuseseră prezentate. Majoritatea frânturilor de conversaţie pe care le auzea Esquin aveau ca punct central eşecul cruciadei Marelui Maestru. Conducătorii Ordinului erau îngrijoraţi, dar, având în vedere că Jacques de Molay se afla în Cipru, iar cruciada fusese oprită, erau prea puţine lucruri pe care ar fi putut să le facă, astfel că îşi îndreptau toată atenţia asupra treburilor interne: judecarea cavalerilor care încălcaseră regulile Ordinului, cereri de fonduri pentru renovarea diferitelor preceptorii, dispute teritoriale şi achiziţionarea unor noi proprietăţi. În vremea când nu discutau despre aceste subiecte, cavalerii

căscau plictisiţi şi se întrebau ce delicatese fuseseră pregătite pentru ospăţul din seara respectivă. Unul dintre comandanţii ceva mai în vârstă pomeni despre anul în care regele Ludovic al IX-lea le dăruise şapte lebede pentru ospătarea lor în timpul întrunirii de atunci.

Esquin intră repede pe uşa clădirii administrative şi urcă scările fără să răsufle, târându-şi mantia pe jos. Picioarele sale scurte îl dureau din pricina efortului depus.

Când bătu în uşa mare de la capătul pasajului, auzi o voce mânioasă răspunzându-i.

— Intră.

Făcându-şi curaj, Esquin împinse uşile.

Hugues de Pairaud stătea la o masă plină de pergamente pe care le aranjau cei doi clerici care se aflau lângă el. Îşi ridică iritat privirea, rămânând la fel de încruntat după ce îşi fixă ochii asupra lui Esquin.

— Da?

— Inspectore de Pairaud, începu Esquin, ştiu că nu e un moment potrivit pentru a cere o audienţă, însă mă voi întoarce mâine la Montfaucon pentru a rezolva o problemă foarte urgentă, astfel că aceasta ar fi singura mea şansă de a sta de vorbă cu domnia voastră.

Inspectorul clătină din cap.

— Cine eşti?

— Esquin de Floyran, prior al preceptoriului din Montfaucon, replică Esquin, intimidat.

— Desigur, spuse Hugues dus pe gânduri, luând documentul pe care i-l întinse un cleric.

Esquin continuă, în ciuda faptului că inspectorul părea absorbit de pergamentul care îi fusese dat.

— Am venit să vă cer ajutorul pentru a rezolva o problemă de familie. Nepotul meu a fost numit cavaler al Templului din Paris anul trecut. Tatăl lui şi cu mine ştiam că trebuia să se întoarcă la preceptoriul meu şi să intre sub comanda mea, însă după iniţiere a fost oprit în Paris. Sunt onorat de faptul că a fost ales pentru a rămâne încartiruit în cel mai important preceptoriu, numai că în ultimii ani tot mai puţini bărbaţi şi-au exprimat dorinţa de a intra în rândurile Ordinului, astfel că eu am rămas doar cu câţiva oameni, majoritatea fiind mireni. Pe lângă asta, în ultimele luni am primit foarte multe scrisori de la nepotul meu, în care mă roagă să cer transferul lui acasă. Astfel că acum am venit pentru a vă cere acordul să-l

iau cu mine pe Martin. Esquin clătină din cap. Cred că nu se simte bine. Sunt sigur că îl supără ceva, dar refuză să-mi spună despre ce e vorba.

Hugues se opri din citit. Cel de-al doilea cleric îi întinse un alt pergament, însă inspectorul nu-l luă.

— Martin?

— Martin de Floyran. După cum spuneam, el e nepotul meu şi…

— Îmi pare rău, nu pot să-ţi aprob cererea. De Floyran e un cavaler extrem de folositor pentru preceptoriul acesta. Fiind cavaler, îşi va îndeplini îndatoririle acolo unde a fost încartiruit, aşa cum i-a fost explicat în timpul iniţierii. Hugues îl privi cu acreală. Oricât de cuprins de *nostalgie* ar fi.

— Dar nu am destui cavaleri care să apere preceptoriul din Montfaucon, protestă Esquin când Hugues luă pergamentul de la cleric şi se îndreptă către uşă. Sunt sigur că nepotul meu va servi Templul cu la fel de multă abnegaţie dacă ar…

Hugues se întoarse brusc când ajunse la uşă.

— Nu avem ce să mai discutăm. Am hotărât deja. Rămâne aici.

Esquin îl ţintui cu privirea pe Hugues până când acesta părăsi încăperea urmat de cei doi clerici. Afară, se auzi dangătul clopotului care îi chema din nou la întrunire pe cavaleri. Întristat, Esquin coborî treptele şi ieşi în curte. Oficialii începuseră să se îndrepte către sala capitulului, însă avea să treacă ceva timp până când fiecare avea să se aşeze la locul lui. Îndepărtându-se de mulţimea care înainta încet, Esquin grăbi pasul spre dormitoarele cavalerilor.

Când ajunse la uşa încăperii, era leoarcă de transpiraţie. Nepotul său, singur în cameră, stătea în dreptul ferestrei. Se întoarse speriat.

Privirea plină de speranţă a lui Martin îl făcu pe Esquin să simtă un junghi în stomac. După ce îl privi cu atenţie câteva clipe, nepotul său se întoarse din nou către fereastră.

— N-a fost de acord, nu-i aşa?

Esquin se duse lângă el.

— Îmi pare rău, Martin, e limpede că Hugues de Pairaud are nevoie de tine aici şi ar trebui să te mândreşti cu asta. E o adevărată onoare să-i slujeşti lui. Văzând că Martin nu spune nimic, Esquin expiră cu zgomot. Ştiu că e greu pentru tine să stai departe de familia ta şi de locurile dragi ţie, dar îţi promit că în timp vei…

— Te rog, unchiule. Te rog ia-mă cu tine când pleci mâine. Trebuie să vin acasă. Nu mai pot rămâne aici.

Esquin îşi privi neputincios nepotul când acesta îşi duse mâinile la faţă.

— Nu pot trece peste decizia lui Hugues de Pairaud, decât dacă aş vorbi direct cu Marele Maestru. Îl apucă de umeri pe nepotul său. Toată agitaţia asta? Toate scrisorile pe care le-ai trimis? Şi tot nu vrei să-mi spui ce se întâmplă. Dacă mi-ai povesti ce te face să…

— Nu, replică iute Martin. Se îndepărtă, strângând din dinţi. Nu. Nu pot. Se uită împrejur, temându-se ca nu cumva să-l audă cineva. Nu aici.

Esquin ţâţâi când nu mai auzi bătăile clopotului.

— Trebuie să mă duc la capitul, şi au rămas multe lucruri de care trebuie să mă ocup când o să ajung acasă. Făcu o pauză, apoi dădu din cap cu hotărâre. Dar mă voi întoarce de îndată ce voi putea. Iar atunci când o voi face, vom sta de vorbă. Nu-i aşa, Martin? Văzând că tânărul nu răspunde, insistă.

După o lungă tăcere, Martin încuviinţă.

Esquin zâmbi încurajator şi-l bătu pe umăr.

— Atunci vom afla despre ce e vorba.

Anagni, Italia
7 septembrie 1303

Cerul era întunecat. Soldaţii înarmaţi cu săbii şi pumnale înaintau orbecăind printre bolovanii de pe marginea drumului. Luna era ascunsă în nori astfel încât drumul nu era luminat decât de stele, împrejurimile fiind cufundate în beznă. Tropăitul celor trei sute de cai era înăbuşit de pământul prăfos, însă clinchetul frâielor şi al armurilor spărgea liniştea, iar comandanţii companiilor se aşteptau să audă dintr-un moment în altul alarma care avea să trezească oraşul adormit din vârful colinei. Însă nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa asta, căci înaltele ziduri romane care înconjurau Anagni împiedicau atât zgomotele nopţii, cât şi apropierea unor potenţiali atacatori, astfel că putură înainta nestingheriţi până la poarta Tufoli.

Sciarra Colonna, care călărea în avangardă, trimise doi dintre soldaţii săi înainte. Nogaret îşi întinse gâtul pentru a-i urmări pe cavalerii care se apropiară la trap de poarta arcuită. Torţele licăreau în suporturile lor, aruncând umbre lungi pe ziduri. Întorcându-se, unul dintre cavaleri dădu semnalul. Sciarra zâmbi, îşi puse coiful şi-i dădu pinteni calului. Uşuraţi, soldaţii îşi aruncară priviri triumfătoare când văzură că porţile nu erau doar deschise, ci complet lipsite de apărare. Sciarra luă una din torţe. Îşi scoase

piciorul din scară, lovind poarta din lemn, intrând în cetate ţinând torţa cât putea de sus. Scârţâind, poarta se deschise şi mai larg. Restul cavaleriei îl urmă.

Odată ajunşi dincolo de ziduri, nu mai trebuiau să se ferească. Sciarra vru ca toţi locuitorii să ştie cine a sosit şi de ce. Vocea sa sparse tăcerea, acoperind până şi tropăitul copitelor pe străzile înguste şi abrupte.

— Cetăţeni ai oraşului Anagni! Treziţi-vă! Din ordinul regelui Franţei, papa Bonifaciu va fi arestat pentru erezie şi dus la Paris pentru proces!

Vocea lui fu propagată de pereţii palatelor din jurul porţii Tufoli, multe dintre ele aparţinând unor membri ai colegiului cardinalilor. Obloanele fură ridicate, iar uşile deschise, în tot oraşul de jos. Treziţi din somn, oamenii ieşeau punându-şi mantiile. Copitele cailor tropăiau în liniştea nopţii, iar mamele alergau să vadă ce fac copiii lor, care se ghemuiseră de frică în camerele pe pereţii cărora erau proiectate umbrele cavalerilor cu săbii în mâini. Pedestraşii veniră în grabă în urma cavalerilor, cu torţe care ardeau sfârâind, astfel că străzile care duceau către catedrală şi palatul papal erau luminate de parcă ar fi fost ziuă. Păsările se înălţară ciripind.

— Treziţi-vă! Am venit să-l arestăm pe ereticul papă!

Frica de pe chipurile bărbaţilor şi femeilor care ieşiseră din casele lor se transformă în curiozitate când îşi dădură seama că armata nu venise pentru a-i ataca pe ei. În vreme ce unii îşi baricadară uşile şi începură să-şi ascundă aurul şi bijuteriile sub podea, alţii rătăceau pe străzi privindu-i cu uimire pe cavaleri, de parcă ar fi fost sărbătoare, iar bărbaţii aceştia aduseseră în oraşul lor vreo relicvă sfântă. Curând, în spatele soldaţilor lui Sciarra se strânseseră o mulţime de oameni, majoritatea fiind încă îmbrăcaţi cu cămăşile de noapte. Câţiva strânseră în mâini armele pe care le luaseră când ieşiseră din case, gândindu-se să se apere. Când compania trecu pe lângă o biserică, Sciarra strigă un ordin. Câţiva soldaţi se repeziră şi-l dădură la o parte pe preotul care stătea în prag, intrând în clădire. Părintele se luă după ei, protestând. Câteva clipe mai târziu, clopotul din turlă începu să bată.

Will privi în sus când trecu pe lângă biserică, văzând clopotul care bătea, trezindu-i pe toţi locuitorii oraşului. Uitându-se peste umăr, văzu că mâna de oameni care li se alăturase iniţial se transformase într-o mulţime. Către est, dincolo de coamele întunecate ale dealurilor, se crăpa de ziuă. Nogaret, care se afla lângă el, luminat de flacăra unei torţe, se încordă tot mai mult pe măsură ce în jurul lor se strânseră o grămadă de oameni, cu toţii vrând să ia parte la acţiune. Rainald avea dreptate: Bonifaciu îşi făcuse mulţi

duşmani, iar acum chiar oamenii lui se întorseseră împotriva sa, învinuindu-l pentru tot felul de lucruri: fie că era vorba de zeciuiala pe care o ceruse, de faptul că odată le ignorase rugămintea de a accepta primirea de daruri, ori că unul din nepoţii lui îl hărţuise pe copilul cuiva. Will, călărind în mijlocul lor, le asculta nemulţumirile şi dădea din cap înţelegător, ca un dop de plută purtat de valurile unui ocean. Pe durata călătoriei dinspre Ferentino, Nogaret îi chemase la el pe soldaţii din garda regală şi pe Will, dându-le ordine cu voce scăzută.

Papa trebuie să rămână în viaţă. Ţineţi-l departe de Sciarra.

Speranţele lui Will, spulberate de uşurinţa cu care intraseră în Anagni, stăteau acum în posibilitatea ca papa să rămână destul de mult timp în viaţă pentru a-i permite lui Nogaret să-l aresteze, fapt care i-ar fi permis poate eliberarea lui Bonifaciu pe drumul spre Paris.

Apropiindu-se de catedrală, Will se uita cu atenţie la zidurile palatului papal, rugându-se să zărească soldaţi îmbrăcaţi în alb, însă ferestrele clădirii erau întunecate, iar obloanele trase. Sciarra se întoarse şi îndrumă mulţimea către piaţa oraşului. Când ajunseră, găsiră alţi oameni adunaţi acolo. Trebuie să fi fost vreo cinci mii, poate chiar şase mii. Se părea că niciun locuitor al cetăţii nu voia să lipsească, să se trezească a doua zi dimineaţă şi să vadă că istoria fusese scrisă fără ca ei să fi luat parte la evenimente.

În centrul pieţei, în apropierea unei fântâni mari, se afla un bărbat înalt şi bine făcut, care purta o barbă ca un trident şi armură strălucitoare, peste care avea o mantie purpurie. În jurul său erau alţi doisprezece soldaţi, cu toţii purtând aceleaşi uniforme.

Rainald descălecă primul.

— Sir Godfrey, spuse el, îndreptându-se cu paşi mari către bărbatul cel înalt.

Gândindu-se că acesta trebuie să fie Godfrey Bussa, comandantul gărzilor papei, Will sări şi el din şa. Nogaret descălecase deja şi-şi făcea loc printre Niccolo şi ceilalţi lorzi, urmându-i pe Sciarra şi pe Rainald. Will se apropie şi rămase în spatele ministrului.

Mulţimea din jurul lor flecărea zgomotos, astfel încât Sciarra fu nevoit să ridice vocea.

— Ferestrele palatului nu sunt luminate. Papa e încă înăuntru, nu-i aşa?

Faţa lui Godfrey era gravă.

— Cred că da, dar nu ştiu sigur. Când eu şi oamenii mei ne-am întors la palat acum două seri am găsit porţile ferecate. Fusesem plecat pentru a pune

la punct detaliile asaltului. I-am strigat pe cei pe care îi lăsasem în cetate, dar n-am primit niciun răspuns.

— Ce te face să crezi că Bonifaciu e încă înăuntru? întrebă Rainald.

— Am văzut mişcare în spatele obloanelor. E clar că cineva mai este înăuntru. Godfrey clătină din cap. Cred că papa a aflat de atac şi s-a baricadat înăuntru. Probabil că unul dintre oamenii mei m-a trădat. Ridică din umeri. Asta nu ştiu.

— Câţi soldaţi îl apără? întrebă Nogaret, înainte ca Sciarra să poată spune ceva.

— Cei din garda papală, care i-au rămas loiali, servitorii lui, familia şi doi cardinali. Majoritatea membrilor colegiului cardinalilor se află la Roma, iar cei trei cardinali care ne susţin au fost înştiinţaţi să părăsească Anagni înaintea atacului.

Sciarra tăcu, în vreme ce oamenii din jurul lui continuară să-i pună întrebări lui Godfrey. Brusc, îşi făcu loc printre ei şi se urcă pe marginea fântânii, ţinându-se de un stâlp.

— Cetăţeni ai oraşului Anagni! strigă el. Mulţimea amuţi. Numele meu este Sciarra Colonna, frate al lui Pietro şi nepot al lui Giacomo, care au fost deposedaţi pe nedrept de uzurpatorul care îşi spune papa Bonifaciu. Omul acesta, care a trăit şi s-a îngrăşat pe spinarea voastră, profitând de generozitatea voastră, este un eretic şi un blasfemiator!

Răsunară murmure de aprobare şi de teamă. Copiii fură ridicaţi pe umerii părinţilor pentru a vedea mai bine.

— Am venit să-l arestăm pentru crimele sale, în numele regelui Franţei. În loc să ne înfrunte, în loc să nege aceste acuzaţii, papa s-a ascuns în palatul său pentru că este vinovat. Oameni buni, vă promit că, dacă ne veţi ajuta să eliberăm oraşul de sub tirania lui, vă voi dărui toate bogăţiile din palat. Aurul şi relicvele din tezaurul papal! În schimbul suportului vostru pentru capturarea acestui răufăcător vă veţi îmbogăţi!

După ce termină de vorbit, se făcu linişte. Apoi toţi începură să strige. Will blestemă când văzu că mulţimea se îndreaptă spre palatul papal, gata să spargă porţile cu mâinile goale. Sciarra sări de pe marginea fântânii şi urcă în şa, strigându-le ceva soldaţilor.

***

După-amiaza înainta cu încetineală, soarele luminând pereţii albi ai clădirilor. Peste drum, porţile palatului papal erau baricadate. Lemnul era crăpat şi spart pe alocuri, însă stricăciunile fuseseră provocate în timpul

primului atac, iar de atunci nimeni nu mai încercase să intre. În jurul porţilor erau multe cadavre. Cămaşa de noapte pătată cu sângele tinerei femei care zăcea ghemuită lângă zid flutura ca un steag în aerul fierbinte. Săgeata care îi ieşea din piept era un avertisment pentru ceilalţi.

Atacul asupra palatului fusese haotic. Mulţimea o luase la goană, călărind ori alergând pe străzile în pantă ale oraşului, pentru a se întâlni în faţa complexului de clădiri care cuprindea reşedinţa papei, casele membrilor familiei sale şi catedrala, toate aflate în spatele zidurilor groase la baza cărora solul era denivelat. Cavalerii, pedestraşii şi locuitorii oraşului se luaseră la întrecere cu toţii pentru a ajunge primii, ca nu cumva să fie lipsiţi de glorie sau de bogăţie. În ciuda strigătelor furioase ale lui Sciarra Colonna şi ale lui Godfrey Bussa, care nu reuşiseră să disciplineze decât trupele aflate în imediata lor apropiere, gloata înaintase ignorându-i. Caii se ridicaseră pe picioarele din spate, aruncându-i la pământ pe cei din jur. Când primii atacatori ajunseseră la porţi şi începuseră să lovească în ele cu pumnii şi cu armele, deasupra lor se observase mişcare. Răsunaseră strigăte. Abia după câteva momente îşi dăduseră seama că erau atacaţi cu săgeţi din nişele din zidurile palatului.

Îmbulzeala de la porţi se transformase în debandadă, oamenii luând-o la fugă. Călăreţii se îndepărtară primii, urmaţi de soldaţii care îşi ţineau scuturile deasupra capetelor. Cei loviţi din plin de apărătorii palatului fuseseră locuitorii oraşului, toţi neinstruiţi şi lipsiţi de apărare. Aceia care nu căzuseră fugiseră pe aleile prin care veniră ori dăduseră buzna în case pentru a se adăposti. Rămânând la fel de eficient şi de îndârjit chiar şi în zăpăceala aceea, Sciarra reuşi să-şi disciplineze soldaţii şi să-i regrupeze pe străzile din jurul zidurilor.

La scurt timp după aceea, când cerul deveni albastru-sidefiu, cineva de pe zidurile de apărare strigă, cerând să afle motivul atacului. Când Sciarra vru să răspundă, Nogaret i-o luă înainte. Era atât de disperat să recapete controlul asupra situaţiei, încât ieşi pe străzile pline de cadavre fără scut sau armă.

— Bonifaciu va fi arestat sub acuzaţia de erezie din ordinul regelui Franţei, Filip cel Frumos, strigă sfetnicul. Dacă se va supune, va fi dus la Paris pentru a fi judecat.

— Vrem să ajungem la o înţelegere, răspunse vocea.

— Aveţi timp să luaţi o decizie până la none, replică Sciarra, alăturându-i-se lui Nogaret. Va trebui să acceptaţi unele condiţii. Ca ultim act al său ca

papă, Bonifaciu îi va numi din nou cardinali pe Giacomo şi Pietro Colonna. După aceea va împărţi averea papală tuturor cardinalilor şi se va preda autorităţilor franceze.

De îndată ce fură stabilite condiţiile, soldaţii lui Sciarra începură să aştepte. Câţiva fură trimişi să inspecteze zona din jurul zidurilor palatului, în vreme ce Colonna şi Bussa se retraseră într-o capelă pentru a pune la punct un eventual asalt. Locuitorii oraşului, ignoraţi de cavaleri, se îndepărtară plini de amărăciune. Pierduseră mai mult de doisprezece oameni în atac, iar străinii aceştia nici măcar nu luau în seamă sacrificiul lor. Odată cu revărsatul zorilor, devenise clar că promisiunea că averea papei avea să le fie împărţită lor nu avea să fie respectată, şi, cu toate că mulţi se întoarseră năuciţi la casele lor, câteva mii de nemulţumiţi îşi revărsară toată furia, nerăbdători să primească bogăţiile promise. Dezlănţuiţi, luară cu asalt casele impunătoare ale cardinalilor. Spre sfârşitul zilei, Sciarra şi oamenii săi auziră strigăte şi văzură fum ridicându-se din casele de la baza cetăţii, iar violenţele continuară.

La expirarea răgazului acordat, primiră răspunsul papei. Bonifaciu refuza să se predea. Furios, însă aşteptându-se la un astfel de răspuns, Sciarra se pregăti pentru cel de-al doilea atac.

Will urmări cum câţiva soldaţi ridicară un trunchi de copac. Când aceştia plecară, ţinându-şi scuturile deasupra capului cu mâna rămasă liberă, îl auzi pe un francez vorbind cu Nogaret.

— Cum putem şti cu siguranţă că papa e înăuntru? Toată treaba asta ar putea foarte bine să fie o diversiune. Dacă a fost înştiinţat despre atac, nu e posibil să fi plecat deja?

Nogaret continuă să-i privească pe soldaţii care se îndreptau către porţile palatului purtând pe braţe buşteanul.

— N-avem cum să ştim cu siguranţă dacă e sau nu înăuntru, însă după cele spuse de Bussa, Bonifaciu ar fi avut prea puţine şanse să fi scăpat neobservat. Nu putem decât să sperăm că încă-i acolo. Orice s-ar întâmpla, noi trebuie să ajungem primii înăuntru.

Francezul încuviinţă, apoi Will se întoarse către cei cu berbecul. Apărătorii de pe ziduri începură să tragă cu arcul. O săgeată străpunse gheata unui soldat, intrându-i în picior. Scăpând scutul, dădu drumul buşteanului şi se prăbuşi, apăsându-şi rana cu mâna. Apoi o a doua îl nimeri în umăr. Se zbătu puţin, dar a treia săgeată îi curmă suferinţa. Indiferent cine erau, arcaşii aceia nu erau amatori. La ordinul lui Sciarra, un alt soldat

ţâşni din spatele baricadei ridicate în mijlocul străzii pentru a lua locul celui ucis. Căzură alte săgeţi, însă erau trase sporadic şi din doar şase sau şapte lăcaşuri din ziduri. Cu toate că ţinteau cu acurateţe, cei din linia de apărare puteau face prea puţin. Soldaţii care rămăseseră în picioare ajunseră la porţi şi începură să lovească în ele cu buşteanul, fiecare bufnitură crăpând lemnul tot mai mult.

— Domnule de Nogaret!

Ministrul se întoarse către soldatul care venea în goană către el.

Bărbatul respira sacadat.

— Eram în latrină, gâfâi el, arătând către una din clădirile din susul străzii. Ferestrele dau către palat şi am văzut o companie de soldaţi care înconjoară colina, înaintând pe lângă ziduri. Păreau să fie oamenii lui Sciarra.

— Câţi sunt?

— Vreo patruzeci.

Nogaret se duse repede înspre Sciarra, care stătea în spatele baricadei, strigând ordine.

— Colonna! Ai trimis o companie de soldaţi în partea cealaltă?

Sciarra păru surprins, însă încuviinţă din cap cu o mişcare scurtă.

— Da. Vor încerca să intre pe acolo. Bussa crede că poarta de la catedrală e cea mai puţin apărată.

— De ce nu mi-ai spus şi mie?

Sciarra îl privi mânios.

— M-ai chemat pentru că aveai nevoie de suport militar. Fac întocmai lucrul pentru care am fost adus. Lasă-mă să-l fac.

— Ţi-am spus că eu trebuie să intru primul!

— Chiar te rog, răspunse afectat Sciarra, arătându-i locul în care alţi doi soldaţi căzuseră răpuşi de săgeţile apărătorilor. Cei rămaşi loveau porţile cu înverşunare. În centru apăruse o gaură mare.

Nogaret se întoarse în grabă la Will şi la soldaţii din garda regală.

— Pe cai, strigă el. Pregătiţi-vă. Privi înfuriat spre Sciarra. N-o să-l omoare pe Bonifaciu înaintea mea.

Gărzile alergară către locul în care îşi priponiseră caii. Will se întoarse, dar se opri după ce auzi ultimele cuvinte ale lui Nogaret.

Văzându-l că ezită, ministrul îl ţintui cu privirea.

— Ce mai aştepţi, Campbell? răcni el, fără să-şi dea seama că rostise ceva nepotrivit.

Gândurile lui Will cu privire la ce-o fi vrut să spună Nogaret se spulberară în cele câteva clipe care precedară ultima lovitură a berbecului. Din spatele zidurilor răsunară strigăte de alarmă.

Cavalerii lui Sciarra reuşiseră să pătrundă în incintă.

Urmară câteva momente de confuzie generală. Comandanţii îşi intrară în drepturi şi începură să strige ordine. Soldaţii încălecau, îşi luau scuturile şi armele de la pajii lor. Cei care aşteptau la adăpost de soarele arzător se ridicară în picioare şi-şi traseră săbiile. Berbecul continua să lovească porţile care începuseră să cedeze atacului furibund. Săgeţile încetară să mai cadă, iar unii dintre soldaţi îşi aruncară scuturile şi-şi reluară asaltul cu şi mai multă îndârjire. Will se urcă în şa şi călări alături de gărzile franceze până la baricadă, în vreme ce Nogaret sprintă până la calul său. Porţile cedară. În spatele lor se aflau cavalerii lui Sciarra. Aruncând berbecul, soldaţii se avântară dincolo de porţi, urmaţi îndeaproape de Sciarra, care intră vijelios alături de oamenii săi în palat.

Dincolo de ziduri, câţiva arcaşi se mai aflau încă pe metereze; alţii, ucişi de oamenii lui Sciarra, zăceau morţi. Unii îşi ţineau arcurile cu pumnii încleştaţi. Pe terasa palatului se văzu mişcare. Câţiva apărători alergară înăuntru şi baricadară intrarea. În curtea interioară, dincolo de care se înălţa catedrala, încă se mai purtau lupte. Uşile lăcaşului de cult erau deschise şi dinăuntru se auzea zăngănit de arme. Primii soldaţi care intrară se duseră direct către clădirile unde stătea familia papei. Cei care aveau topoare începură să spargă obloanele frumos colorate ale ferestrelor de la etajele inferioare. Alţii intrară pe uşă, lovind cu piciorul sau cu umărul. Dinăuntru se auziră ţipete.

Şarja cavaleriei îl duse şi pe Will dincolo de porţi, călărind chiar în primele rânduri. Îi lăsase în urmă pe Nogaret şi pe soldaţii francezi. Fanta din coiful său îi permitea să vadă doar înainte. Zări spatele cavalerilor care călăreau în faţa sa, sclipirile orbitoare ale săbiilor şi scuturile pe care le ridicau pentru a se proteja. Îl văzu pe Sciarra îndreptându-se către un palat mare aflat în partea cealaltă a curţii. Mânându-şi calul cu abilitate prin mulţimea de oameni, Will se luă după el, gândindu-se doar să-l protejeze pe papă. Când Sciarra descălecă, ordonându-le soldaţilor să arunce torţe aprinse la baza uşilor, Will îşi împlântă pintenii în crupa calului şi-l scoase din înghesuială. Uşile se înnegriră, apoi începură să ardă. Will strânse cu putere mânerul sabiei, simţind respiraţia sacadată a oamenilor din jurul său, care aşteptau nerăbdători. Protejându-şi feţele, câţiva soldaţi loviră cu

putere uşile. În cele din urmă, unul reuşi să intre, jumătate din uşă prăbuşindu-se în interior şi iscând un nor de scântei. Will se luptă să ajungă în faţă, în vreme ce compania intră pe un culoar larg, plin de fum. Soldaţii alergară în direcţii diferite, încercând să fie primii care-l găsesc pe papă şi bogăţiile lui.

Sciarra, părând să ştie încotro se îndreaptă, o apucă înspre scările de la capătul culoarului. Sperând ca niciunul dintre oamenii lui Colonna să nu facă vreo mişcare fără să fi primit în prealabil ordin, Will se luă după el. Dându-i la o parte pe soldaţii din faţa sa, urcă în grabă scările. Sciarra, mult mai tânăr decât el, dispăruse deja din câmpul său vizual. Scările răsunau de zăngănitul armurilor. Will continuă să urce în spirală, zgâriind pereţii din când în când cu sabia. Plămânii îi ardeau din pricina efortului, iar sângele îi clocotea. Tocmai când încetini, ajunse la capăt. Adunându-şi ultimele forţe, alergă de-a lungul unui culoar pavat cu marmură. Sciarra, aflat mult înaintea lui, înconjurat de cavaleri, îşi ţinea sabia ridicată şi conducea compania către nişte uşi.

— Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă, gâfâi Will, chinuindu-se să-l ajungă din urmă, în vreme ce uşile fură deschise cu forţa, iar oamenii lui Sciarra pătrunseră în camera de dincolo de ele.

Odată intraţi, se opriră.

Pe tron, purtând o tiară încrustată cu pietre preţioase şi veşmintele bogat ornamentate ale funcţiei sale, stătea papa Bonifaciu. Într-o mână ţinea o cruce din aur, iar în cealaltă o sabie cu mâner din cristal. Chipul său lătăreţ şi brăzdat de riduri era palid de oboseală şi de spaimă, dar papa privea cu hotărâre şi încăpăţânare, căci nu era singur. În faţa sa, înveşmântaţi în alb, cu săbiile îndreptate spre cei care tocmai intraseră, se aflau douăzeci şi şapte de templieri.

23

Anagni, Italia
7 septembrie 1303

Când sprintă în camera tronului, Will fu cuprins de un nebunesc sentiment de bucurie când văzu templierii dispuşi într-un cerc protector în jurul papei.

Veniseră.

Pentru o clipă, vru să treacă de partea lor şi să se întoarcă împotriva lui Sciarra şi a oamenilor lui. Se răzgândi şi se opri în cealaltă parte a camerei, îndreptându-şi sabia către templieri, asemenea tuturor celor din jurul său, fericit că reuşise. Prin ferestre se puteau auzi zgomotele atacului asupra palatului papal: săbii încleştându-se, ţipete, lemn făcut ţăndări, sticlă spartă.

Sciarra îşi scoase coiful şi-l lăsă să cadă pe podea, pentru ca papa să poată vedea chipul duşmanului său.

Bonifaciu se ridică.

— Ce mai aştepţi, Colonna? Ia-mi gâtul! Taie-mi capul!

Sciarra, provocat, făcu un pas în faţă, încleştându-şi mâna pe mânerul sabiei. Îşi mută apoi privirea asupra templierilor, care se încordară când îl văzură înaintând şi-şi fixară ochii asupra lui.

— Ce se întâmplă? Unde e papa? Vocea sfârşită a lui Nogaret se auzi din spatele mulţimii care bloca intrarea. Lăsaţi-mă să trec!

Soldaţii se dădură cu greu din calea lui, iar ministrul îşi făcu apariţia. Şi el îşi dădu coiful jos, ca să vadă mai bine. Nogaret fu uimit să-i vadă pe templieri şi pe papă în spatele lor, apoi se înfurie de-a dreptul.

— Ce înseamnă asta?

— Stai deoparte, Nogaret! bombăni Sciarra. Asta nu mai e lupta ta.

Strigătele de afară deveniră din ce în ce mai puternice. În aer se ridicase un fuior de fum.

— Guillaume de Nogaret? Vocea papei era de gheaţă. Aşadar tu eşti şarpele care l-a otrăvit pe regele tău? Şarpele al cărui venin pune în pericol însăşi Biserica? Ochii lui Bonifaciu scânteiară. Ar fi trebuit să fii şi tu aruncat în foc cu maică-ta şi cu taică-tu, ticălos blasfemiator!

Nogaret făcu câţiva paşi în faţă, vânăt de furie. Doi dintre oamenii lui Sciarra, pregătiţi de luptă, observară mişcarea. Crezând că e un atac general, cei doi se îndreptară către linia templierilor. Sciarra ţipă, însă era prea

târziu. Doi templieri le ieşiră în întâmpinare. Unul se feri de sabia atacatorului său, apoi lovi, implântându-şi tăişul în partea laterală a soldatului. Celălalt cavaler pară lovitura cu o mişcare arcuită, apoi îşi trecu sabia prin oponentul său. Lăsând trupurile sângerânde pe podeaua de marmură, templierii îşi reocupară poziţiile. Zguduit de cele întâmplate, Bonifaciu se lăsă greu pe tronul său. Fu şi mai surprins când îl văzu pe Godfrey Bussa intrând împleticindu-se în încăpere.

Comandantului era palid şi se ţinea de braţ. Printre degete îi curgea sânge. Se duse lângă Sciarra.

— Locuitorii oraşului s-au revoltat, rosti el printre dinţi. Au intrat după noi. Vin tot mai mulţi. Au invadat curtea.

— Godfrey? şopti papa. Se ridică, lăsând moale mâna în care ţinea sabia. Templierii mi-au spus că sunt implicaţi şi oameni de-aici, însă nu mi-am imaginat că tu ai fi unul dintre ei. Expresia de pe chipul lui Bonifaciu se înăspri. Şi când te gândeşti că mi-am făcut griji în privinţa ta când mi-au cerut să închid porţile şi să nu mai permit accesul nimănui. Câţi mai sunt împotriva mea? strigă el, dându-şi capul pe spate.

Dinspre coridor se auziră ţipete şi o mulţime de paşi. Soldaţii din uşă se întoarseră, începând şi ei să strige în vreme ce valul de oameni continua să se apropie de ei. Locuitorii oraşului Anagni veniseră să-şi primească răsplata.

Îmboldiţi de victoriile obţinute în palatele cardinalilor, ameţiţi de la vinul furat şi îmbătaţi de promisiunea unor capturi şi mai mari, înaintau cu repeziciune către soldaţii îngrămădiţi la intrarea în camera tronului. Unii aveau săbii, luate de la soldaţii pe care îi bătuseră, alţii doar bâte şi bolovani. Oamenii lui Sciarra îşi ridicară săbiile, însă răsculaţii erau animaţi de un avânt mult prea mare pentru a se mai putea opri, astfel încât cei din faţă erau purtaţi către linia neclintită dinaintea lor de elanul celor din spate. Loviră cu picioarele, cu săbiile, cu coatele şi cu pumnii. Sunetul săbiilor încleştându-se dispăru brusc, fiind înlocuit de mormăituri şi răcnete înăbuşite care umplură încăperea de zarvă.

Sciarra, care se întorsese înspre soldaţii săi ca să le dea ordine, strigă furios când văzu că templierii îl dau jos de pe tron pe papă şi-l scot afară pe o uşă laterală. Sciarra lansă un atac nesăbuit, urmat de Nogaret. Câţiva templieri se despărţiră de grupul principal şi le veniră în întâmpinare. Will vru să-l ajute pe ministru, care era atacat de unul dintre cavaleri, însă locuitorii oraşului forţară intrarea prin mulţimea de soldaţi şi pătrunseră în

sala tronului. Prin ferestrele înalte intră fum, făcând aerul greu de respirat. Clădirea alăturată era în flăcări. Will zări chipul cuiva în norul negru, clocotitor, apoi fu atacat de un bărbat care rotea o bâtă.

Papa şi escorta sa de cavaleri dispăruseră. Sciarra ucisese un templier, iar acum se confrunta cu un al doilea, cu o expresie apoplectică. Nogaret urlă când cavalerul cu care se lupta îi străpunse garda şi-l nimeri în umăr. Templierul îşi smulse sabia şi vru să-l lovească ţinându-şi arma cu ambele mâini, lovitură care i-ar fi retezat cu siguranţă capul dacă doi localnici nu l-ar fi doborât la pământ. Templierul mormăi plin de frustrare când alţi oameni trecură în goană pe lângă el, cu toţii încercând să ajungă la tron, acolo unde fuseseră abandonate sabia cu mâner de cristal şi crucea din aur masiv ale lui Bonifaciu.

Will se feri de lovitura stângace a celui cu bâta, apoi pară o alta, însă tot mai mulţi oameni intrau în sala tronului pentru a o jefui.

— Retragerea! strigă cineva. Retragerea!

Soldaţii lui Sciarra, depăşiţi numeric de mulţimea furioasă, începură să-şi croiască drum spre ieşire, îndepărtându-se de templierii care-i loveau pe cei din mulţime fără să facă nicio discriminare.

Sciarra fu scos afară de unul dintre oamenii săi. Nogaret, rănit, îşi pierduse sabia şi înainta de-a buşilea către uşi, încercând să scape de templierul care venea după el. Will reuşi şi el să iasă, folosindu-se de pumni şi de mânerul sabiei pentru a-i da la o parte pe cei care stăteau în calea lui.

Fiindcă palatul era asaltat de mii de locuitori ai oraşului, se strigă retragerea. Templierii, neputând să-l scoată în siguranţă pe papă din palat în tot haosul acela, îl duseră într-un turn şi baricadară intrarea, timp în care armata lui Sciarra ieşi în fugă din clădire, în lumina chihlimbarie a serii, lăsându-i pe cetăţeni să distrugă nepreţuitele tapiserii, să se încaiere pentru vesela de argint a papei, să târască afară relicve sfinte şi să bea fără măsură din vinul de împărtăşanie până târziu în noapte.

Palestrina, Italia
8 septembrie 1303

Oamenii se aruncau pe pământul acoperit de tufişuri şi trăgeau din greu aer în piept. Feţele lor străluceau pline de transpiraţie în lumina zorilor, iar sângele îmbiba fâşiile rupte din haine şi legate în grabă peste răni. Unii beau cu nesaţ din burdufuri, turnându-şi apoi apă în cap, închizând ochii. Caii scrâşneau din dinţi, plini de spume şi însetaţi. Câţiva fuseseră răniţi în

timpul retragerii din Anagni, iar acum se auzeau urlete îngrozitoare. Soldaţii ucideau animalele ologite.

Will stătea cu spatele lipit de un zid dărâmat şi privea soldaţii rătăciţi, majoritatea pedeştri, care mergeau târşâindu-şi picioarele, urcând drumul abrupt şi năpădit de buruieni. Încă se simţea epuizat, dar măcar avusese destul răgaz să se odihnească, deoarece ajunse la ceea ce mai rămăsese din oraşul Palestrina cu câteva ore înainte, sosind împreună cu ceilalţi cavaleri care reuşiră să scape din palatul papal. Din câte îşi putea da seama, încă mai lipseau jumătate din soldaţi. Nimeni nu ştia unde sunt Rainald şi ceilalţi oameni din Ferentino. Nimeni nu-i mai văzuse de când intraseră în palat odată cu primul val de soldaţi. Sciarra, Godfrey Bussa şi Nogaret sosiseră cu toţii, deşi ministrul pierduse doi dintre soldaţii gărzii regale, iar Bussa zăcea la umbra unui copac, palid din pricina sângelui pierdut.

Un uliu cu aripile scânteind auriu trecu pe deasupra lor scoţând un ţipăt sfâşietor. Apărură şi alţii, rotindu-se la înălţime, deranjaţi de intruşi. După ce Bonifaciu ordonase distrugerea fortăreţei familiei Colonna, oraşul fusese abandonat, iar natura îşi intrase repede în drepturi. Rămăseseră prea puţine urme ale clădirilor care se ridicau odinioară în vârful colinei; piatra ori lemnele care nu fuseseră luate de localnici erau acum acoperite de lujeri şi iarbă. Nu mai erau decât cioate de copaci şi ziduri dărâmate, care se iţeau ici şi colo printre ierburile acaparatoare. Biserica era singura construcţie rămasă în picioare, lăsată în părăsire de către oameni, abandonată sălbăticiei. Rădăcinile copacilor îşi făcuseră loc printre crăpăturile din pereţi, podeaua era plină de excremente de lilieci, iar pânzele de păianjen care pluteau ca nişte perdele fragile în aripa corului erau pline de muşte.

Lui Will i se păru ciudat faptul că Sciarra îi dusese acolo unde familia sa fusese înfrântă ultima oară de papă. Însă Colonna căutase un loc în care armata să se poată regrupa, unul greu de observat de aliaţii lui Bonifaciu, iar Palestrina fusese cea mai bună opţiune. Poate că Sciarra chiar sperase să simtă mângâiere venind acolo să găsească un loc familiar în care să-şi lingă rănile şi să înlocuiască pierderile. Oricum ar fi fost, nu se terminase. Cel puţin lucrul acesta era limpede.

Când o umbră obtură lumina soarelui, Will îşi duse mâna la ochi şi-şi ridică privirea, zărindu-l pe Nogaret.

Veşmintele ministrului erau pline de sânge de la rana din umăr, care fusese bandajată în grabă de unul dintre soldaţii gărzii regale.

— Nu ai fost rănit.

Rosti cuvintele pe un ton plat, de parcă n-ar fi fost o întrebare, însă Will răspunse.

— Nimic grav. Îşi ridică mâinile. Pielea de pe degete îi era crăpată şi avea vânătăi acolo unde lovise cu pumnii pentru a ieşi din mulţime.

— A fost un dezastru.

Will se ridică în picioare, surprins. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât Nogaret, însă acesta continua să-l privească cu ură.

— Locuitorii oraşului n-ar fi trebuit să fie implicaţi în toată treaba asta. Will se uită înspre Sciarra, care stătea cocoşat la umbra unui copac din apropierea bisericii. Am mai avut de-a face cu astfel de mulţimi. E nevoie de un singur impuls pentru a-i transforma într-o hoardă dornică de pradă şi măcel. Sunt un mijloc de atac foarte periculos. Total impredictibil.

— Să-ţi spun eu ce mai e impredictibil, Campbell.

Will îşi întoarse privirea, simţind ameninţarea din vocea ministrului.

— Salvatorii în alb ai papei. Clocotul furiei puse stăpânire pe glasul lui Nogaret. Prima întrebare care-mi vine în minte e cum de a aflat Bonifaciu de atacul nostru. Cu siguranţă nu de la unul din oamenii lui Bussa, pentru că a fost surprins în mod evident de participarea comandantului său la revoltă. Ba dimpotrivă, papa a spus că templierii l-au informat cu privire la implicarea unuia dintre oamenii săi de încredere. Aşa că următoarea mea întrebare e cum de au aflat templierii.

— După cum a spus şi Bussa, e posibil ca papa să fi fost avertizat de unul dintre soldaţii loiali lui.

Will continua să-l privească pe Nogaret, chiar dacă ochii negri ai ministrului forau bănuitori în interiorul lui, dornici de a da vina pe cineva.

— Poate că papa a trimis vorbă templierilor din Roma ca să le ceară ajutorul.

— N-are niciun fel de logică. Dacă ar fi ştiut că urmează să fie atacat, atunci ar fi părăsit oraşul.

— Poate că nu a luat în serios ameninţarea, iar protecţia oferită de templieri a fost doar o măsură de precauţie. Will ridică din umeri. E posibil ca Templul să fi aflat în vreun fel şi să fi venit din proprie iniţiativă. Clătină din cap. Dar nu cred că vom afla adevărul vreodată.

— Dar poate… murmură Nogaret.

Vru să continue, dar atenţia îi fu atrasă de o companie de călăreţi care tocmai intra în oraşul-fantomă. Erau Rainald şi ostaşii din Ferentino.

Sciarra se ridică şi merse prin iarbă ca să le iasă în întâmpinare.

— Nu credeam c-aţi reuşit să scăpaţi, spuse Colonna, strângând mâna căpitanului.

— Am fost nevoiţi să ne separăm de grosul armatei. Am aşteptat o ocazie favorabilă ca să putem pleca.

Sciarra încuviinţă.

— Şi Bonifaciu? Ştii cumva ce s-a întâmplat cu el? Niciuna dintre iscoadele mele nu s-a întors.

— Una dintre ele mi-a spus să-ţi transmit un mesaj. A aflat că templierii vor să-l escorteze pe papă la Roma. Plănuiau să plece înainte de revărsatul zorilor. Rainald privi către soare. Cred că au făcut-o deja.

Chipul lui Sciarra fu luminat de un zâmbet uşor.

— Exact aşa cum îmi doream.

Lui Will îi fu dintr-odată limpede de ce se retrăsese italianul în oraşul-fantomă. Palestrina se afla pe drumul către Roma. Situaţia avea un lirism sumbru în ea: Sciarra avea să iasă călare din oraşul care îi aparţinuse cândva şi să se răzbune pe cel care îl distrusese.

Când Rainald luă un burduf cu apă şi începu să bea, recunoscător celui care i-l dăduse, Nogaret îl apucă de braţ pe Sciarra.

— Trebuie să vorbim.

Colonna îşi trase braţul din strânsoare, dar zări privirea fermă a lui Nogaret, astfel că făcu un semn din cap către Rainald şi apoi se întoarse şi-l urmă pe ministru în biserică.

Câţiva oameni îi priviră curioşi pe cei doi dispărând înăuntru, apoi se duseră să-i ajute pe nou-sosiţi, ducând caii către o zonă în care să poată să pască, oferindu-le oamenilor ce mai rămăsese din mâncare şi ascultând poveştile despre cum reuşiseră să scape.

Will căzu pe gânduri. Erau multe întrebări la care căuta răspuns şi la fel de multe incertitudini. Îşi aduse aminte de cuvintele pe care le rostise Nogaret, cuvinte pe care le uitase în haosul de la Anagni, dar care acum îi reveneau în minte, prevestind ceva rău. *N-o să-l omoare pe Bonifaciu înaintea mea.* Până acum încercase să-l protejeze pe papă de Sciarra. Dar dacă Colonna nu era singurul pericol? Luă un burduf gol şi o apucă înspre partea din spate a bisericii.

— Mă duc după apă, îi spuse el unuia dintre soldaţii gărzii regale franceze, care dădu din cap fără interes.

Asigurându-se că nu-l vede nimeni, Will se furişă pe lângă zid. Erau multe crăpături şi fante, dar ieşeau copaci şi flori prin ele. Mări pasul, apoi

găsi ce căuta: o deschizătură în zid de forma unui trăsnet, prin care putea să vadă înăuntru.

***

Intrând, Nogaret merse cu pas apăsat până la naos, dând la o parte pânzele de păianjen.

— Ce vrei? îl întrebă nerăbdător Sciarra, urmându-l.

Nogaret se întoarse brusc şi-l plesni peste faţă cu dosul palmei.

— *Nătărăule!*

Sciarra făcu câţiva paşi înapoi, împleticindu-se. Vru să-şi ducă mâna la obraz, dar se răzgândi şi-şi trase sabia.

Nogaret rămase nemişcat când văzu lama ridicându-se şi ajungând la câţiva centimetri de gâtul său.

— Crezi că familia ta a suferit cumplit atunci când Bonifaciu le-a declarat război? Asta-i nimic în comparaţie cu ce le poate face Maiestatea Sa, regele Filip. Locuiesc cu toţii în Franţa acum, nu-i aşa? Refugiul lor! Află că ar putea deveni mormântul lor.

Vârful sabiei tremură uşor, dar Sciarra nu cedă. Obrajii îi erau vineţi.

— Nu mă poţi face să renunţ dacă mă ameninţi.

— Nu e o ameninţare.

Sciarra ezită. Îşi coborî sabia încet.

— Ne-ai zădărnicit planurile, sâsâi Nogaret, mergând cu paşi mari prin mijlocul bisericii, îndepărtând pânzele de păianjen care i se prindeau de haine. Bonifaciu ar fi trebuit să fie acum în drum spre Paris, un papă supus şi umilit de măreţia Franţei, dus în lanţuri pentru a fi pus în faţa acuzatorilor săi, pentru a fi judecat!

— Nu puteam să-l las să scape cu viaţă, răspunse aproape şoptit Sciarra, privindu-l. Nu ştii nimic despre crimele comise împotriva familiei mele. Se bătu cu pumnul în piept. Habar n-ai cât de mult îl urâm. Nu voiam să-l las să zacă în lux într-un turn, în vreme ce avocaţii săi se luptă pentru viitorul lui. Voiam să n-aibă niciun fel de viitor. Îl voiam mort!

— Şi noi! strigă Nogaret, întorcându-se. Se opri când Sciarra îşi ridică din nou sabia, însă nu se dădu înapoi. Nici măcar n-ar fi ajuns la Paris. L-aş fi otrăvit pe drum.

Sciarra îl privi surprins.

— De ce nu mi-ai spus?

— I-am jurat regelui că nu va afla nimeni. Nici măcar oamenii mei nu ştiau. Am fi spus tuturor că papa s-a stins de inimă rea. N-ar fi existat nicio

dovadă că a fost ucis. Nogaret se sprijini de un stâlp ciobit. Din cauza nechibzuinţei tale am ratat totul. Ne va excomunica pe toţi când va ajunge la Roma, şi-l va excomunica şi pe regele Filip, dacă nu cumva a făcut-o deja.

— Încă mai avem o şansă, spuse Sciarra, după câteva clipe de tăcere. Ştim că se îndreaptă spre noi.

Nogaret clătină din cap.

— Dacă-l ucidem pe drum se va şti că a fost vorba de o crimă şi se vor cunoaşte şi făptaşii.

— Nu şi dacă nu vor exista martori. Chiar şi cu pierderile suferite, oamenii mei îi depăşesc numeric pe templieri. Le vom distrage atenţia pentru ca tu să-l poţi ataca pe papă.

— Şi nu va rămâne nimic în urmă, niciun cadavru. Nimeni nu va şti ce s-a întâmplat, decât că papa n-a mai ajuns la Roma.

— Violenţele de la Anagni vor încurca toate istorisirile. Vei putea zice că ai venit să-l arestezi pentru erezie, lucru bine ştiut, dar că a reuşit să scape. De asemenea, încă o să poţi susţine că a murit de inimă rea, sau cum vrei tu să-i spui, în drumul său spre Roma. Sciarra se încruntă, stabilind toate detaliile. Câţiva dintre oamenii lui Bussa au reuşit să scape. Ce-ar fi dacă ar duce la Roma trupul neînsufleţit al papei şi-ar povesti toate lucrurile astea? Nimeni nu va şti că propriile lui gărzi s-au întors împotriva sa. I-ar crede cu siguranţă.

— Şi cum rămâne cu templierii? Chiar dacă am reuşi să-i ucidem pe toţi, se ştie unde au fost trimişi şi de ce. Sunt sigur că vor trimite alţi cavaleri, văzând că aceştia nu se întorc.

— Să trimită, răspunse Sciarra pe un ton neutru. N-o să găsească nicio fărâmă din ei pe dealurile acestea. Oamenii lui Bussa vor spune că s-au întâlnit cu ei, dar s-au separat. Templierii au rămas în urmă pentru a se sacrifica în numele ereticului papă. Ridică din umeri nepăsător. N-o să-i plângă decât Ordinul lor.

Drumul către Roma, Italia
8 septembrie 1303

Trăsura în care se afla Bonifaciu, aşezat pe blănuri şi perne, ţinându-se cu mâna de margine, se zdruncina de fiecare dată când treceau peste câte-un dâmb de pe drumul pietruit. Era o după-amiază târzie şi soarele lumina din plin pânza roşie care acoperea scheletul trăsurii, făcând-o aproape

transparentă, ca pielea. Bonifaciu avu impresia că se află în burta unei fiare care merge împleticindu-se către Roma. Auzi zgomotul copitelor cailor templierilor, care loveau pământul bătătorit. Bubuitul făcea ca durerea de cap care îl necăjea să se transforme într-un adevărat supliciu. Îşi şterse fruntea cu o bucată de mătase. Mânia care îl cuprinsese atunci când aflase despre atac şi apoi furia declanşată la vederea slujitorilor săi aliaţi cu şarpele acela, Colonna, se risipise. Acum se simţea ca un bătrân neputincios şi înfricoşat. Rănit şi trădat.

Casa aproape că îi fusese distrusă. Poate că aşa s-ar fi întâmplat, dacă protestele n-ar fi încetat la scurt timp după dispariţia lui Sciarra, când vinul şi-a ridicat vălul de pe ochii locuitorilor oraşului. Le adresase tuturor o tulburătoare rugăminte de a opri violenţele, iar mulţi dintre ei, văzându-l sus, la balcon, înconjurat de templieri, depuseseră armele. Ba unii chiar înapoiaseră tot ce furaseră. Era un miracol că niciun membru al familiei sale nu fusese ucis, cu toate că mulţi servitori şi gărzi îşi pierduseră viaţa. Templierii îi spuseseră cât de norocos fusese; dacă n-ar fi fost acolo, cu siguranţă ar fi fost mort sau în custodia ereticului aceluia, Nogaret.

Bonifaciu realiză că mâna în care ţinea bucata de mătase îi tremura. O lăsă să-i cadă în poală, apoi auzi un strigăt. Fu urmat de altele şi de nechezatul înspăimântat al cailor. Se auziră săbii încleştându-se, iar trăsura se mişcă dintr-odată înainte. Pierzându-şi echilibrul, papa căzu pe spate. Blănurile îi atenuară căderea, dar atelajul se zguduia atât de tare, încât nu reuşi decât să se ridice în patru labe. Rămase aşa, neajutorat, sărind ca un sac de cartofi, ascultând tunetul copitelor care se apropiau. Se auziră alte strigăte, trosnete şi bufnituri, urletele oamenilor şi ale cailor.

Mergând de-a buşilea, Bonifaciu ajunse la deschizătura din spate. Când roţile trecură peste un hârtop, aproape răsturnând trăsura, Bonifaciu se agăţă de pânză, apoi căzu în lateral icnind, rupând materialul. Se lovi de lemn, zgâriindu-şi pumnul. Îşi ridică capul şi privi afară prin deschizătură. Drumul din urma trăsurii era înţesat de călăreţi care ridicau nori de praf în goana lor. Sute de oameni coborau de pe micuţa colină răcnind din toţi rărunchii şi îndreptându-se către templieri. Printre ţipete, Bonifaciu distinse şi numele lui Colonna. Cel puţin patru templieri rămaseră lângă el, galopând nebuneşte, dar papa văzu înspăimântat cum sunt înconjuraţi de cei care coborau de pe colină. O săgeată neagră se îndrepta către el. Bonifaciu se dădu înapoi, însă proiectilul nu era menit să-l nimerească pe el. Săgeata intră în crupa unui cal, care se clătină, lovindu-se de partea laterală a

trăsurii. A doua săgeată îl nimeri pe vizitiu, iar acesta căzu de pe capră. Atelajul se zgudui şi sări, trecând cu roţile peste corpul bărbatului, apoi caii părăsiră drumul, intrând pe un câmp plin de flori albe. Bonifaciu se lovi cu capul de un cufăr şi rămase acolo, năucit, până când caii se opriră bătând din picioare şi fornăind epuizaţi.

Zgomotele luptei continuară să răsune. Papa se ridică şi se duse până la deschizătura din spate înainte ca animalele să o ia la fugă din nou. Când ajunse, în faţa sa apăru un chip plin de broboane de sudoare, dar cu o privire triumfătoare. Strigă, speriat, apoi se dădu înapoi, în vreme ce Nogaret se urcă în trăsură. Ministrul avea un pumnal în mână.

— Pleacă de lângă mine! Lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu!

Nogaret se apropie şi mai mult, ochii săi negri strălucind.

— Cum îndrăzneşti să mă ataci! strigă Bonifaciu. Sunt vicarul lui Dumnezeu! Urmaşul Sfântului Petru!

— Nu eşti decât un bătrân neghiob, care stă pe un edificiu gata să se dărâme şi care încearcă să-l ţină în picioare doar prin voinţă. Biserica decade. Curând, oamenii nu vor crede decât în lucrurile palpabile, iar cele spirituale vor deveni simple închipuiri.

— De ce? întrebă şoptit Bonifaciu. De ce vrei să se întâmple asta?

— Pentru că eşti un depravat, scuipă Nogaret. Toţi sunteţi. Nimic altceva decât nişte făţarnici! Ucideţi în numele Domnului, dar mâna voastră e cea care loveşte duşmanii, nu mâna Lui! Folosiţi credinţa drept scuză pentru a-i distruge pe toţi cei care vă stau împotrivă şi nu împărtăşesc aceleaşi convingeri. Ce voi face eu astăzi va curăţa lumea de răutatea voastră.

— Nu eu am ordonat arderea pe rug a familiei tale, Nogaret, spuse Bonifaciu, speriindu-se când se lovi cu spatele de marginea trăsurii. Se aşeză cu greu în genunchi. Lasă-mă să-i absolv de vină, şi te voi ierta şi pe tine.

Nogaret clătină din cap.

— Voi anula ordinul de excomunicare pe care l-am emis pe numele tău şi al Franţei. Bonifaciu întinse mâinile, văzând că ministrul nu răspunde. În noaptea asta voi face totul. Dacă mă laşi să trăiesc.

Nogaret stătea cocoşat în trăsură, aplecat peste papă, hainele sale negre blocând lumina soarelui. Zgomotele luptei deveniră tot mai slabe şi mai rare.

— Următorul papă se va asigura de toate astea, spuse el tăios, ducând pumnalul la gâtul papei.

Când Bonifaciu ţipă, Nogaret vărsă în gura papei lichidul din fiola pe care o ţinea în cealaltă mână. Ochii bătrânului se făcură mari când soluţia amară îi ajunse în gât. Îşi ridică mâinile şi apucă încheietura lui Nogaret. Se înecă, încercă să întoarcă capul, însă era prea târziu; înghiţise deja jumătate din conţinutul fiolei. Chiar în acel moment sosiră în galop câţiva călăreţi, speriind caii înhămaţi la trăsură. Când o luară la fugă, Bonifaciu îl lovi în stomac pe Nogaret. Ministrul făcu câţiva paşi înapoi şi căzu din trăsură, în vreme ce caii o luară la goană pe câmp. Ateriză în iarbă, pe spate.

Will strigă în zadar când îl văzu pe Nogaret urcându-se în trăsură, singur în marea de iarbă aurie. Lovea cu sălbăticie în templierul din faţa sa, vrând să-l dezarmeze şi să meargă mai departe. Însă cavalerul, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, era un luptător bun, şi cu toate că se strâmba de durere de fiecare dată când para loviturile puternice ale lui Will, ţinea bine sabia şi scutul. Majoritatea templierilor erau morţi; doar câţiva, asemenea acestui tânăr curajos, continuau să lupte. Will auzi un strigăt dinspre trăsură. Atenţia îi fu distrasă şi făcu un pas greşit. Nu dură decât o secundă, dar suficient pentru templier să atace, făcându-l să scape sabia din mână, pregătit să dea ultima lovitură. Sabia se opri în aer. Will, care căzuse în genunchi, văzu o săgeată în gâtul templierului. Încă privindu-l ţintă pe Will, dădu drumul sabiei, care căzu pe pământ. Cavalerul se prăbuşi tocmai când un soldat al gărzii franceze se apropie călare de el, având în mână un arc.

Îngheţat de frică, Will se ridică în picioare şi-l văzu pe Nogaret căzând din trăsura care înainta hurducăindu-se. Oamenii lui Sciarra o opriră înainte de a ajunge prea departe. Când îl văzu pe Nogaret că se ridică şi merge încet către ea, îşi dădu seama că totul se terminase. Privindu-l pe tânărul templier în ai cărui ochi goi se reflecta cerul tot mai întunecat, Will simţi cum stafiile din interiorul lui încep să prindă contur, şuşotind speriate.

Biserica Saint-Julien-le-Pauvre, Paris
20 noiembrie 1303

Auzind uşile deschizându-se, Esquin de Floyran se întoarse. Răsuflă uşurat când intră nepotul său. Se încruntă, văzând că tânărul purta o mantie maro de servitor şi avea un sac în spinare. Lumânările de la altar îi luminară chipul, în timp ce înainta grăbit pe culoar către locul în care îl aştepta Esquin. În lumina tremurătoare, Martin era de-a dreptul înspăimântat.

Esquin îşi strânse mantaua de ploaie în jurul trupului, ascunzându-şi mantia albă. Era un străin în această biserică, iar preotul deja îl privise cu

interes, astfel că nu-şi dorea să atragă şi mai mult atenţia asupra sa dezvăluind faptul că era templier.

— Martin, ce-i cu ăsta? întrebă el, arătând sacul, când tânărul se apropie.

— Părăsesc Ordinul. Vin acasă la Montfaucon cu tine. În noaptea asta.

Îngrijorarea lui Esquin păli sub năvala mâniei.

— Nici vorbă! Tatăl tău şi cu mine n-am petrecut atâţia ani antrenându-te degeaba, ca să fugi în faţa primelor încercări. Am acceptat să mă întâlnesc cu tine ca să te ajut, nu să te scap de griji, ci să te fac să le înfrunţi singur.

Martin se prăbuşi la podea, lăsând sacul de pe umăr să-i cadă în poală.

Esquin trase aer în piept şi îngenunche alături de el.

— Martin, te rog. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Cumva…?

Se opri, dorindu-şi ca temerile sale cele mai rele să nu se confirme. Auzise că se petrec astfel de lucruri în alte preceptorii: maeştrii se foloseau de rangul lor în cele mai mârşave chipuri, şi se îngrozi la gândul că aceasta putea fi cauza deznădejdii nepotului său.

— Te tratează rău vreun maestru? Sau îţi face ceva… necuviincios?

Ochii plini de spaimă ai lui Martin, care îşi ridică privirea, păreau să confirme lucrul acesta. Esquin se simţi scârbit. Nu ştia ce să spună. Înainte să poată găsi cuvintele potrivite, nepotul său începu să vorbească din nou.

— Eu n-am vrut să fac asta. Îţi jur. Dar credeam… credeam că aşa se întâmplă la fiecare iniţiere. Credeam că toţi trebuie să facă asta şi că şi tu, şi tata aţi făcut la fel. Dar am vrut să fiu sigur, aşa că am început să-i întreb pe prietenii mei. Martin privi în gol, palid. Mi-au spus că n-au făcut aşa ceva.

— Ce, insistă Esquin, când tânărul se opri. Ce n-au făcut?

— Mi-au spus că voi lua parte la ceva măreţ, ceva care va schimba Ordinul. Spuneau că e ceva… *bun.* Martin începu să vorbească cu însufleţire. Dar cum poate fi bun aşa ceva? M-au făcut să beau sânge şi să aleg o cale, şi credeam că nu vor decât să mă sperie ca să-mi pună la încercare tăria şi curajul, dar apoi… îşi plecă capul, revăzând în minte imaginea. Apoi m-au pus să scuip pe cruce.

Esquin îl privea fix pe nepotul său, nevenindu-i să creadă urechilor. Oamenii despre care îi povestise Martin erau templieri, războinici ai lui Hristos. *Creştini.* Însă văzu în ochii lui că nu minte, că nu e decât foarte speriat.

— Cine te-a pus să faci asta? Cine ţi-a făcut iniţierea? Care dintre maeştri?

— Avea un craniu pe cap, spuse Martin cu voce răguşită, apucând sacul. Purta o mască asemenea unui craniu. Şi avea şi alte feţe. Îşi ridică brusc privirea, uitându-se la unchiul său. Toţi purtau măşti. Când am iniţiat alţi cavaleri am purtat şi eu una. Revăd continuu toate ceremoniile. Îşi duse mâinile la ochi. Visez asta. Aud vocea lui Dumnezeu, care îmi spune că voi fi osândit la chinurile iadului. Că sufletul meu e în mâinile Satanei, că m-am alăturat celor care îl prea-slăvesc pe necuratul, că am făcut un legământ cu ei când le-am băut sângele! Se agăţă de braţul lui Esquin. Te rog, unchiule. Spune-mi ce să fac.

Esquin îl apucă de umeri.

— Cine ţi-a făcut asta, Martin? Răspunde-mi. Cine sunt oamenii aceştia?

— Pot să vă ajut cu ceva?

Esquin se întoarse şi-l văzu pe preot apropiindu-se.

— Mulţumim. N-avem nevoie decât de un moment de linişte.

Un curent de aer făcu ca flăcările lumânărilor să tremure. Preotul privi încruntat către uşă. Esquin, care se uita la el, văzu cum chipul părintelui se schimbă.

Preotul întredeschise gura şi-şi duse mâna către crucea de lemn de la gât.

— Dumnezeule.

Esquin se întoarse înspre uşă şi văzu în jur de douăzeci de bărbaţi care intrau în biserică. Cu toţii purtau măşti roşii cu un cap de cerb alb şi mantii albe. Când ultimul intră şi închise uşa în urma lui, Esquin avu timp să-i vadă chipul înainte ca acesta să-şi tragă masca pe faţă: avea o bărbie pătrăţoasă şi barba neagră tunsă scurt. Îi privi apoi pe cei din faţă, care îşi scoaseră săbiile.

Martin sărise în picioare şi se rezemase de un pilon.

— Vă rog, murmură el. Nu.

Esquin nu se uită în spatele său când se auziră paşi îndepărtându-se. Preotul fugise. Întinse mâna către sabie şi o trase din teacă, aşezându-se în faţa nepotului său.

— Înapoi, li se adresă el celor din faţă, care înaintau. Înapoi!

— Maestrului nostru i-a fost teamă că ne vei trăda, Martin, spuse unul dintre necunoscuţi. Dar eu credeam altceva. Credeam că ai să onorezi jurămintele pe care le-ai depus.

— Onoare? replică Esquin. Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre onoare! Ştiu ce l-aţi obligat să facă. La ce perversiuni l-aţi supus, punându-i în

pericol credinţa! Unde a ajuns Ordinul nostru dacă oameni ca voi îl otrăvesc? Ar trebui să fiţi întemniţaţi la Merlan cu toţii!

— N-ai cum să înţelegi, îi spuse pe un ton sec bărbatul din frunte, vorbind pe sub mască. Dar o vei face. Îşi îndreptă sabia către Martin. Puneţi mâna pe el.

— Fugi, Martin, strigă Esquin, împingându-şi nepotul şi îndreptându-se către conducătorul lor.

Strânse din dinţi când îl atacă pe bărbatul cu mască, însă acesta îi pară lovitura cu uşurinţă.

— Nu fi neghiob, de Floyran. Lasă sabia jos.

Esquin fandă. Bărbatul se feri către stânga, îl apucă de braţ, trăgându-l în lateral, apoi îl lovi cu genunchiul în stomac. Esquin scăpă sabia şi căzu în genunchi, gemând. Îi dădură lacrimile, însă îi putu vedea pe cei care se apropiau de el. Unul avea în mâini o glugă neagră.

— Să nu-i faceţi nimic, îi avertiză liderul lor. Maestrul va vrea să-l chestioneze. Pe trădător îl puteţi ucide.

***

Martin intră în sacristie, închise uşa în urma sa şi trase zăvorul. Gâfâind, trase un cufăr în faţa ei, apoi privi cu frenezie în jurul său. În spatele unui cuier în care erau agăţate câteva haine văzu o uşă neagră, cu lemnul mâncat de cari. Părea că nu mai fusese deschisă de ani buni. Auzi strigătul unchiului său şi paşi apropiindu-se cu repeziciune. Când uşa începu să se zguduie, Martin dădu la o parte cuierul. Uşa era închisă, iar cheia nu se vedea prin preajmă. Se sperie când auzi un bubuit în spatele său, apoi se izbi cu umărul în uşa care se zgâlţâi, dar rămase închisă. Strângând din dinţi, încercă din nou, ţipând disperat. Trosniturile erau puternice şi constante. Era de parcă foloseau o bancă pe post de berbec pentru a intra. Făcu câţiva paşi înapoi, şi se izbi iarăşi de uşă. Lemnul sfărâmicios şi putred cedă. Martin căzu pe aleea din spatele uşii chiar în momentul în care zăvorul se rupse. Se aruncă înainte, alunecând în noroi şi gunoaie în putrefacţie, speriind şoarecii care se risipiră care-ncotro. Ridicându-se în picioare, o luă la fugă.

Martin ajunse la jumătatea distanţei când văzu torţele din faţă. Cavalerii ieşiseră pe partea cealaltă a bisericii pentru a-i bloca calea. Se întoarse, vrând să fugă înapoi, apoi se opri, zărindu-i pe cei care ieşeau din sacristie. Căzu în genunchi, lipsit de voinţă, îşi ridică privirea către cer şi văzu o singură stea, luminând puternic. Martin îşi împreună mâinile.

— Bucură-te, Maria, cea plină de har. Domnul este cu tine, murmură el, închizând ochii înainte ca sabia să-l lovească.

24

Palatul regal, Paris
30 noiembrie 1303

— N-ar fi trebuit să-l implici pe Colonna.

— Înţeleg asta abia acum, răspunse Nogaret, privindu-l pe Filip în vreme ce mergeau prin grădinile palatului regal.

Servitorii puneau pe foc frunzele pe care le adunaseră în grămezi, iar flăcările care se înălţau tot mai mult făceau ca înserarea să pară tot mai îndepărtată. Steaua Nordului strălucea glacial şi aerul era înţepător din pricina fumului şi a gerului. Ministrul ridică din umeri.

— În cele din urmă totul a ieşit aşa cum am plănuit, sire. Bonifaciu a fost acuzat de erezie şi a murit de inimă rea, asta pentru toţi cei care vor să ştie de ce. Trupul lui a fost dus la Roma, acolo unde cardinalii loiali nouă au făcut publice toate crimele sale, apoi colegiul cardinalilor l-a numit papă pe Niccolo Boccassino.

— Aş fi preferat să-l aleg eu, spuse Filip, în timp ce traversa curtea, îndreptându-se către grajduri.

— A fost cu neputinţă. Colegiul cardinalilor a vrut să-l înlocuiască pe Bonifaciu cât mai repede posibil. Nu aveau cum să întârzie alegerea noului suveran pontif într-atât de mult încât să-mi permită întoarcerea la Paris pentru a vă înştiinţa cu privire la asta.

— Cum vom putea şti dacă noul papă va fi pe placul nostru? Filip se opri, apoi se întoarse cu faţa către ministru. A fost o grea încercare pentru mine, Nogaret. Vreau ca lucrurile să revină la normal. Vreau să am iar o relaţie cordială cu Roma. Regele îşi reluă drumul spre grajduri. Vom putea vindeca rănile acestea, nu-i aşa? Fără să aştepte un răspuns, continuă, împreunându-şi mâinile de parcă ar fi rostit o rugăciune. A fost ceva greu de înfăptuit, dar absolut necesar pentru siguranţa regatului.

— Benedict al XI-lea, după numele pe care l-a ales, este un om slab şi suferind. Aliaţii noştri din colegiul cardinalilor au căzut de acord că, dintre toţi candidaţii, el va fi cel mai uşor de manipulat. Dovada este că a cedat deja în faţa presiunilor de a anula ordinul de excomunicare a lui Bonifaciu împotriva voastră. Franţa e acum în siguranţă.

— Însă a refuzat să-l abroge pe cel prin care aţi fost excomunicaţi tu şi Sciarra Colonna.

Nogaret se strâmbă.

— Din păcate, Boccassino a fost unul dintre cardinalii care au rămas în Anagni pe durata răzmeriţei. Ne consideră răspunzători de toate stricăciunile din acea zi. Dar, adăugă el pe un ton aspru, sunt sigur că în timp îi vom putea domoli mânia.

— Dar Campbell? întrebă Filip, aplecându-se ca să treacă pe sub arcada zidului şi intrând în incinta grajdurilor. Cum s-a descurcat?

Nogaret se încruntă şi-l urmă pe rege către cuştile păsărilor. Majoritatea se ascunseseră în căsuţele lor, lăsând goale suporturile pe care stăteau în timpul zilei. Singurele torţe care ardeau se aflau în faţa locuinţei lui sir Henric şi a ajutoarelor sale.

— A respectat ordinele primite, dacă la asta vă referiţi, dar eu tot nu am încredere în el.

— Templierii?

— Mi se pare o coincidenţă foarte stranie. Venim să-l arestăm pe papă şi în jurul lui sunt numai cavaleri.

— Dacă Bonifaciu suspecta un atac împotriva sa, atunci templierii şi ospitalierii ar fi fost cea mai naturală alegere. Ai dovezi că a fost implicat şi Campbell în treaba asta? Ţi-au iscat bănuieli şi alte lucruri în privinţa sa?

— Nu, recunoscu Nogaret.

— Deci şi-a îndeplinit datoria? A luptat alături de voi împotriva templierilor?

— Maiestate, oricât de folositor s-ar dovedi pentru a duce la bun sfârşit planul împotriva templierilor, cântăreşte mult mai mult îndoiala dacă putem avea sau nu încredere în el. Consider că e un risc pe care nu merită să ni-l asumăm. Vă sfătuiesc să-l trimiteţi înapoi în Scoţia împreună cu fiica lui. Am stat de vorbă cu regina înainte de plecarea mea în Italia. E clar că tânăra e îndrăgostită de voi, şi asta de nu puţin timp după câte am auzit. Regina părea necăjită de lucrul acesta şi…

— Răspunde la întrebare.

— Da, spuse ministrul în cele din urmă. A luptat de partea noastră, dar chiar şi aşa, eu…

Se opri când le ieşi în cale sir Henric.

— Vreau să-l aduci pe Campbell la mine, spuse Filip.

— Acum?

— Da, acum, Nogaret. Sir Henric! strigă Filip, pe un ton ceva mai vesel. Maiden e trează?

— Este, maiestate. Să-i aduc mâncarea?

— Nu-i nevoie, răspunse Filip, ridicând o bucată de pânză. I-am pus pe bucătari să păstreze nişte carne întocmai pe placul ei.

Nogaret ezită, dorind să-l facă pe Filip să-şi schimbe decizia, însă regele deja plecase alături de dresor înspre cuşca lui Maiden, iar ordinele sale fuseseră fără echivoc.

***

Will stătea în faţa uşii dormitorului, pregătindu-se să bată. Ridică mâna, dar se opri când doi servitori se apropiară în grabă. Îi aşteptă să treacă, apoi îşi ridică mâna din nou. Nici de data aceasta nu bătu. În cele din urmă, enervat de şovăiala sa, se pregăti din nou să lovească în lemn, însă fu oprit de o voce puternică. Uitându-se în direcţia din care venise strigătul, îl văzu pe Guillaume de Nogaret stând în penumbra de la capătul culoarului.

— Regele vrea să-ţi vorbească.

Privind încă odată uşa de la camera lui Rose, Will se îndreptă sprinten către ministru. Se întorseseră în Paris în acea după-amiază şi se aşteptase ca regele să-i întrebe pe toţi cum decursese misiunea lor, însă tonul şi expresia de pe chipul lui Nogaret îi spuneau că nu era vorba despre un simplu raport.

Mergând alături de ministru, Will traversă palatul şi ieşi în grădină, acolo unde vântul înteţea focul făcut de grădinari, aruncând scântei înspre cerul întunecat. Filip era la grajduri, ţinând-o pe braţul înmănuşat pe Maiden, care smulgea penele de pe un picior de găină, sfâşiindu-i carnea. Când Will şi Nogaret intrară în lumina arămie a torţei, regele îi privi.

— Maiestate, spuse Will, făcând o plecăciune.

Filip nu-i răspunse, urmărind cum sfârteca Maiden carnea de pe os. Will simţi cât de tensionat era Nogaret, care stătea nemişcat lângă el.

— Presupun că ai întrebări cu privire la cele întâmplate în Italia, nu-i aşa, Campbell? i se adresă regele în cele din urmă. Despre cât de morale au fost şi care sunt motivele unor astfel de acţiuni.

— Am câteva întrebări, maiestate, răspunse timid Will.

— Crezi că rezultatul final scuză cumva mijloacele folosite? întrebă Filip, încruntându-se gânditor, de parcă el însuşi ar fi căutat un răspuns la întrebare. Că uneori suntem forţaţi să ducem la îndeplinire lucruri de neînchipuit, în beneficiul tuturor?

— Aş spune că asta depinde de împrejurări, dar pentru că am luptat în cruciade, ştiu că uneori, pentru binele comun al tuturor, trebuie făcute anumite sacrificii.

Filip încuviinţă. Liniştea dintre ei era tulburată de sunetele produse de ciocul lui Maiden, care sparse osul pentru a ajunge la măduvă.

— Bonifaciu era un om periculos, nebun chiar. Voia cu tot dinadinsul să-mi păteze bunul nume şi, făcând asta, să nimicească Franţa. În parte acesta a fost şi motivul pentru care ai fost trimis să-l arestezi, deşi cred că ştii deja că era doar un pretext pentru uciderea lui. Răsuflă zgomotos şi-şi ridică privirea către cer. Nu voiam să se ajungă la asta, dar nu mi-a lăsat de ales. Bonifaciu a fost sacrificat pentru binele Franţei, lucru care se va dovedi folositor întregii creştinătăţi. Şi aici intră şi patria ta, adăugă el, privindu-l iarăşi pe Will. Nu ştiu dacă ai aflat, dar regele Edward a început o nouă campanie. Victoriile pe care le-au obţinut sir William Wallace şi armata sa sunt date uitării prin acest război continuu. Edward se consideră „ciocanul scoţienilor”.

Will strânse din dinţi, simţindu-se mai departe ca niciodată de ţara sa şi de războiul continuu pentru supravieţuire, de vechiul său duşman şi de posibilitatea de a se face dreptate.

— Eu îţi voi putea ajuta compatrioţii, dar numai dacă voi fi destul de puternic. Iar puterea nu se mai poate obţine cu ajutorul Bisericii, ca odinioară, ci dobândind teritorii şi având bani. Orice rege creştin îţi va spune acelaşi lucru. Ajutându-mi ţara, luptând împotriva lui Edward şi a aliaţilor săi din Flandra, s-a redus foarte mult posibilitatea de a-mi păstra teritoriile şi bogăţiile. În ciuda ultimelor victorii împotriva inamicilor mei şi a confiscării averilor evreilor, vistieria mea e încă aproape goală. Trebuie să o umplu din nou, căci altfel nu voi mai putea oferi sprijin Scoţiei şi va avea de suferit chiar şi poporul meu, continuă Filip. Vreau să pun în mişcare un plan pe care l-am pus la punct împreună cu Nogaret acum câteva luni. Făcu o pauză, privind-o pe Maiden cum îşi dă capul pe spate pentru a înghiţi fărâmele de oase şi penele. Intenţionez să distrug Templul şi să-mi însuşesc toate bogăţiile lui. Făcând acest lucru, voi asigura pentru totdeauna viitorul Franţei, iar regatul meu va deveni iarăşi unul măreţ. La fel cum era pe vremea Sfântului Ludovic.

Will realiză că Nogaret îl privea atent. Ştia că ministrul n-avea încredere în el, dar chiar şi în privirea scrutătoare a lui Filip ghici îndoială, neîncredere. Poate că nici regele nu-l credea loial. Poate că acesta era un test. Ştia cu siguranţă că, dacă n-avea să-l treacă, avea să fie ucis. Aproape simţi cum Nogaret strânse puternic mânerul sabiei, fiind gata să-l ucidă. Dintr-odată, se linişti. Îl cuprinse acelaşi sentiment de dinainte de bătălie;

luase o hotărâre irevocabilă. Plutise în derivă mulţi ani, mutându-se dintr-un loc în altul, având mereu alţi maeştri, luptând pentru cauze diferite. Însă acum drumul pe care îl alesese era unul drept.

Simon avusese dreptate atunci, în Selkirk: războiul din Scoţia nu era al lui; era al lui Wallace şi al lui Gray, era al nepotului său. Lupta pentru Ordin şi pentru Anima Templi, strădania de a le proteja pe amândouă de duşmanii lor, fie că erau din interior, fie că erau din exterior, aşa cum cereau jurămintele pe care le rostise, acesta era războiul său. Stafiile din mintea sa încetară să-şi mai facă simţită prezenţa, tăcând, aşteptând, în vreme ce el făcu primul pas pe calea de la care se abătuse atât de multă vreme.

— Veţi avea nevoie de ajutorul papei, îi spuse el lui Filip. Nu veţi putea să vă însuşiţi avuţiile Ordinului decât prin intermediul lui.

— Nu te stânjeneşte câtuşi de puţin lucrul acesta? întrebă grăbit Nogaret. Fără să punem la socoteală faptul că ai dezertat, ai fost templier pentru mulţi ani, ai crescut acolo. Încă mai ai prieteni în rândurile lor, nu-i aşa?

Will se întoarse către ministru, privindu-l.

— Până şi ultima fărâmă de devotament a pierit în momentul în care s-au aliat cu Edward. De ce crezi că am dezertat?

— Poate ne vei putea fi de ajutor, zise Filip. Pentru că eşti un fost templier, care ştie tot ce se întâmplă în interiorul structurii lor: ai detaliile cu privire la măsurile lor de apărare, resursele de care dispun, bunurile lor. Ce spui, vrei să ne ajuţi?

Will îşi mută privirea de la Nogaret la rege.

— Cu condiţia ca tratatul de pace cu regele Edward să fie denunţat. În schimbul ajutorului meu pentru distrugerea Templului, vreau să protejaţi Scoţia.

Când ultima urmă de suspiciune dispăru din ochii lui Filip, Will ştiu că îi câştigase încrederea.

— După cum ţi-am spus, Campbell, pacea cu Edward nu a fost decât un lucru temporar. Ai cuvântul meu. Când Templul va cădea, Scoţia va fi liberă.

Templul din Paris
20 noiembrie 1303

Robert ciocăni din nou şi aşteptă. Nici de data aceasta nu-i răspunse nimeni. Se uită în jos, la fâşia de lumină care ieşea pe sub uşă. Poate că

Hugues uitase să stingă lumânările? Era riscant să le lase să ardă. Smulse zăvorul şi intră.

Focul din şemineu se stinsese, iar unica sursă de lumină erau lumânările care licăreau în vântul ce intra în cameră printre draperiile de la geamuri. Biroul inspectorului era plin de suluri şi pergamente, dintre care o parte căzuseră pe jos. Robert făcu un pas înainte, dar se opri. Văzu pe cineva la birou, pe jumătate ascuns de hârtii, cu capul pe masă şi cu o mână întinsă în faţă. Pentru o clipă, crezu că inspectorul e mort, însă auzi un sforăit şi văzu că Hugues doarme.

Zâmbind, Robert traversă încăperea. Observă câteva hărţi printre documentele înşirate pe masă. Una, desfăcută doar pe jumătate, era harta Prusiei. Lângă ea era un pergament marcat cu o cruce albă pe fond negru: emblema teutonilor. Mai văzu unul cu însemnul ospitalierilor şi o mulţime de alte suluri frumos împodobite cu pecetea Templului, care reprezenta doi călăreţi pe un singur cal. Robert citi de pe un sul ceva despre intenţiile Ordinului referitor la insula Rhodos, apoi călcă pe un pergament de pe podea, iar Hugues se trezi.

— Dumnezeule, mormăi Hugues, căutând să facă ordine pe birou.

— Scuze, spuse Robert, ajutându-l. N-am vrut să te sperii.

Hugues se opri, trecând cu privirea peste hărţi.

— Ce cauţi aici?

— Voiam să-ţi vorbesc.

Robert fu surprins de tonul din vocea prietenului său şi de felul în care-l privea.

— E târziu.

— Ştiu, dar am văzut lumină la fereastră şi m-am gândit că eşti treaz.

Robert îl urmări pe Hugues cum pune pergamentele unul peste altul cu faţa în jos.

— Mă gândeam că acum e un moment potrivit să-ţi vorbesc, cât nu participi la vreo întrunire sau nu eşti plecat cu treburi.

Luând în braţe mormanul de documente purtând sigiliul Templului, Hugues îi aruncă o privire lui Robert.

— Uneori am impresia că sunt singur la cârma Ordinului.

— Ai primit veşti de la Marele Maestru? întrebă Robert, privind pergamentele.

— Când a căzut cetatea Ruad, m-am rugat ca acela să fie sfârşitul inutilei sale cruciade. Glasul inspectorului era plin de amărăciune. Însă a rămas în

Cipru, şi-mi cere lună de lună să-i trimit mai mulţi cavaleri, mai mulţi cai, mai mulţi bani pentru campania lui. Hugues ridică vocea. I-am spus de atâtea ori că am nevoie de oameni aici. Nu vede şi el ce se întâmplă? Anglia şi Scoţia sunt în război, Franţa a devenit din ce în ce mai nesigură, au avut loc răscoale, ambuscade în apropiere de graniţă, şi mai sunt şi necazurile de la Roma. I-am povestit despre toate lucrurile acestea şi el continuă să secătuiască Ordinul de singurele resurse care îl pot proteja. Am nevoie de oameni. Am nevoie de bani. De ce nu înţelege asta? Hugues îşi dădu seama că deja spusese prea mult, căci se opri dintr-odată şi puse restul documentelor pe masă. E târziu, frate, repetă el obosit. Ce doreşti?

Robert ezită. Nu voia să mai pună o povară pe umerii lui Hugues. Însă aştepta un răspuns de atâtea luni.

— Mă întrebam dacă ai apucat să cercetezi lucrul despre care ţi-am vorbit la începutul anului. Zvonurile cu privire la iniţieri.

Hugues oftă nervos.

— Ţi-am spus şi atunci, cel mai probabil erau nişte clevetiri de-ale sergenţilor.

— Cu toate acestea, cred că ar fi fost indicat să le supunem atenţiei noastre. Zvonurile erau îngrijorătoare, şi chiar dacă n-ar conţine niciun dram de adevăr, ar fi bine să înceteze. Au existat dintotdeauna diverse bănuieli, atât în interiorul Templului, cât şi în afară, cu privire la ce se întâmplă în timpul iniţierii, în special dacă luăm în considerare misterul din jurul ceremoniilor. Reputaţia noastră ar avea de suferit dacă cei din afară ar avea impresia că suntem puşi pe rele.

— Îţi sunt îndatorat pentru grija cu care priveşti lucrurile, dar am făcut investigaţii şi n-am aflat nimic.

— Nimic? Nici măcar în privinţa sursei acestor zvonuri?

— Frate, am destule pe cap şi aşa, nu vreau să-mi pierd vremea cercetând fără un motiv anume închipuirile proaspeţilor cavaleri. Hugues ridică mâna când Robert vru să vorbească. Am încheiat. Am treabă.

— Poate dacă aş…

— Am spus c-am terminat! ţipă Hugues, lovind cu pumnul în masă. Acum lasă-mă singur!

Scrâşnind din dinţi, Robert făcu o plecăciune şi ieşi din încăpere. Dacă Hugues nu voia să continue cercetările, el nu mai putea face mare lucru. Când ieşi în aerul răcoros al nopţii, aproape că se convinsese pe sine însuşi

că, cel mai probabil, inspectorul avea dreptate. Zvonurile acelea nu erau decât nişte poveşti de-ale sergenţilor.

25

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franţei
11 februarie 1305

Soldatul îşi şterse lacrimile, însă vântul care vâjâia printre arbuşti continua să-i biciuiască faţa. Simţi mirosul râului Garonne, sărat şi acru.

— Cât mai durează, Gilles?

— Stai jos, mormăi soldatul, lovindu-şi camaradul în coapsă, făcându-l să cadă dintr-odată. Vrei să te vadă?

— Sigur n-au cum să ne vadă aici sus.

— Nu ei, Ponsard, idiotule.

Gilles se încruntă, nervos, şi arătă un grup de arbori din depărtare, acolo unde doi cai păşteau iarba îngheţată. Lângă animale se afla un bărbat. Mergea în cerc, ca să nu îngheţe.

— El.

Ponsard îşi mută privirea de la omul din vârful colinei la micuţa casă albă de pe deluşor.

— Ceilalţi nu mai au răbdare. Suntem aici de ore bune. Poate că nu vine în vizită decât vreo rudă foarte îndepărtată. Ridică din umerii săi laţi. Are destule p-aici.

— Şi de ce e aşa de misterios? De ce sunt atât de diferite relatările? De ce nu ştie nimeni din cei pe care i-am întrebat unde se duce? Gilles deveni dintr-odată atent, întorcându-şi privirea către casă. E ceva acolo, ceva despre care nu vrea să afle nimeni.

Ponsard rânji, văzându-l pe Gilles dus pe gânduri.

— Ştii care-i treaba, nu-i aşa?

— Am bănuielile mele.

— Uită-te, spuse Ponsard, înghiontindu-l pe Gilles. El e?

Gilles strânse din ochi ca să vadă mai bine la depărtare.

— Aşa cred, murmură el, privindu-l pe bărbatul care ieşi pe uşa din casă, hainele largi fluturându-i în vânt.

Vorbi cu cineva din prag, Gilles nu reuşi să-şi dea seama cu cine, apoi coborî drumeagul care ducea la copaci, aplecat ca să se ferească de vânt.

— Cheamă-i pe ceilalţi, spuse Gilles, după ce bărbatul fu ajutat de pajul său să urce în şa. Hai să vedem cu ochii noştri ce ascunde arhiepiscopul cu atâta zel.

Cei cinci soldaţi aşteptară până când Bertrand de Got dispăru din câmpul vizual, pe acelaşi drum pe care venise, înspre Bordeaux. Apoi, mergând cât mai aproape de firul ierbii măturate de vânt, urcară micuţa colină.

Apropiindu-se de casă, Gilles îşi trase sabia şi se lăsă sub fereastră.

— Rămâneţi afară şi fiţi cu ochii în patru, le ordonă el celor doi soldaţi din spatele său.

Cei doi încuviinţară şi rămaseră cu spinarea lipită de peretele de un alb spălăcit prin crăpăturile căruia crescuse muşchi. Gilles se îndreptă către uşa de la intrare. Ponsard şi încă un soldat îl urmară. Făcu o pauză, verificând dacă toţi sunt pe poziţii, apoi bătu în uşă.

Se auziră paşi. Fu tras zăvorul şi uşa se deschise. Dincolo de ea apăru o tânără femeie. Gilles rânji: bănuielile lui fuseseră confirmate. Mutându-şi privirea de la tunica albastru-stacojie, vizibilă pe sub mantia de călărie, tânăra văzu sabia din mâna lui. În vreme ce pe chipul ei începură să se citească uimire şi frică, Gilles lovi cu piciorul în uşă, împingând-o în spate. Tânăra căzu şi ţipă, timp în care el intră în casă. Întinzându-se după ea, Gilles o apucă şi o ridică. Cu o mişcare brutală o cuprinse cu braţul pe după gât şi o lipi de el.

— Sunt sigur c-a ajuns în rai cu tine, mormăi el, oprindu-se când apăru o altă femeie, grasă şi urâtă.

Gilles îşi întinse sabia înspre ea.

— Cine sunteţi? întrebă femeia, rămânând în mijlocul culoarului, însă la fel de speriată. Ce vreţi de la noi?

— Răspunsuri la nişte întrebări, răspunse Gilles. Spre exemplu: de ce vizitează atât de des arhiepiscopul de Got casa asta din mijlocul pustiului? Cu care din voi se-mpreunează?

Femeia cea grasă se făcu roşie la faţă.

— Cum îndrăzneşti! Arhiepiscopul de Got e un om vrednic de respect! E de ani buni un prieten apropiat al familiei mele. Sunt bolnavă de ceva timp şi ajung cu greu la biserică. Vine aici ca să-mi asculte spovedania.

Gilles râse nemilos.

— Te foloseşti des de minciuna asta, cotoroanţo?

Îşi încordă braţul, strângând-o de gât pe tânără.

— Spune-mi pentru cine vine. Spune-mi adevărul! Sau îi rup gâtul.

— Lady Heloise! spuse prizoniera cu voce strangulată. Era Lady Heloise!

— Marie, taci!

— Nu, Marie, continuă, insistă Gilles, strângând mai tare. Unde e femeia asta, Heloise?

— A murit acum câţiva ani!

Gilles se încruntă. Era pregătit să pună o altă întrebare, însă Ponsard strigă la el.

— Am găsit ceva!

Întorcându-şi capul, Gilles îl văzu pe unul din soldaţii pe care îi lăsase afară îndreptându-se către uşă. Ducea la subraţ doi băieţi care se zvârcoleau.

— I-am văzut când au vrut să se furişeze în vale.

— Nu!

Femeia cea grasă păşi înainte, înspăimântată.

Gilles se întoarse către ea.

— De ce vine de Got aici? Răspunde-mi! răcni el, făcându-i pe cei doi băieţi să plângă.

— Ca să-şi vadă fiul, spuse femeia, căzând în genunchi. Vă rog! imploră ea. Vă rog, lăsaţi-i în pace!

Gilles privi cu atenţie copiii care ţipau. Trecu cu vederea peste băiatul mai mare şi mai îndesat, care semăna mult cu femeia cea grasă, şi se opri asupra celui mic, care avea păr brunet, bărbia îngustă şi care, privit mai de-aproape, semăna izbitor cu arhiepiscopul. Gilles se simţi triumfător.

— Vă veţi duce la Paris de îndată, spuse el, întorcându-se către doi dintre soldaţi. N-o să mai pierdem timpul pe-aici. Spuneţi-i ministrului de Nogaret că am găsit ce căuta.

Palatul regal, Paris
2 martie 1305

Nogaret înainta grăbit pe culoarele palatului, ignorând toate saluturile şi plecăciunile pe care le făceau servitorii şi oficialii deopotrivă. Vru să rânjească; aşteptase multă vreme, şi chiar dacă nu-şi pierduse niciodată speranţa că va găsi ceva folositor, nu se aşteptase să fie un lucru într-atât de favorabil lui, sau atât de… delicios. Însă, în ciuda satisfacţiei pe care o simţea, se îndreptă către apartamentele regale cu o mină solemnă.

Filip era aşezat la masă, mâncând dintr-un castron cu supă. Avea nasul roşu şi ochii injectaţi. Era răcit de vreo câteva săptămâni, iar dispoziţia sa era tot mai proastă cu fiecare zi. Îşi ridică privirea când Nogaret închise uşa în urma lui.

— Am găsit-o, maiestate, am găsit în sfârşit cheia care ne va deschide drumul către Templu.

Filip lăsă lingura din mână.

— Ce?

— Am trimis două companii pentru a căuta dovezi ale abaterii de la moralitate. Mijloace prin care să putem manipula. Una dintre acesta a descoperit ceva cu privire la un potenţial candidat.

— Cine?

Nogaret fu din nou nevoit să-şi înăbuşe dorinţa de a rânji.

— Bertrand de Got.

— Arhiepiscopul de Bordeaux?

Filip se ridică, dând la o parte supa de care aproape că nici nu se atinsese, şi se duse la şemineu, unde ardea focul. Fu străbătut de un fior.

— Ce-a făcut?

— Un copil.

Filip se întoarse brusc.

— E lucru sigur?

— Soldaţii noştri l-au închis pe băiat în casă. Se pare că de Got a avut relaţii intime cu o tânără fiică de nobil în urmă cu şapte ani. Ea a murit dând naştere copilului, însă el s-a îngrijit de creşterea lui încă de-atunci. Şi asta din fondurile Bisericii, adăugă Nogaret un strop de picanterie.

Filip părea să mediteze la cele auzite.

— Cu siguranţă că arhiepiscopul n-ar vrea ca secretul lui să fie descoperit. Locul său în cadrul Bisericii s-ar clătina serios, dacă nu cumva l-ar trimite la temniţă sau mai rău. Teama ca secretul lui să nu fie divulgat îl va face docil pe termen scurt. Dar mai târziu? Cum ne vom putea folosi de lucrul acesta? Filip îl privi pe Nogaret lipsit de speranţă. N-o să putem. Dacă colegiul cardinalilor l-ar excomunica pentru greşeala lui, atunci unde-am ajunge? Tonul vocii sale deveni plat. Exact acolo de unde am plecat.

— Nu vreau să-i divulgăm secretul lui. Ci doar să ne folosim de copil. Nogaret traversă încăperea şi se duse lângă Filip. Îl vom ţine în grija noastră pe băiat până când de Got ne va îndeplini toate doleanţele. E limpede că ţine la fiul său. De ce l-ar mai vizita atât de des, riscându-şi funcţia, viaţa? Orice ameninţare la adresa băiatului l-ar face mai maleabil. Sunt convins de asta.

Filip clătină din cap.

— Nu. Nu voi aproba o astfel de acţiune. Un copil nevinovat? Îl trecu un fior. A curs prea mult sânge, Nogaret. Prea mult. Când o să se termine, Dumnezeule? Îşi duse la frunte o mână tremurândă. Când?

— Moartea tuturor celor sacrificaţi a fost necesară, maiestate, murmură Nogaret. Nu vă fie teamă. N-aţi ucis pe nimeni cu mâna voastră.

— Oare arcul nu ajută la trasul săgeţii?

— Bonifaciu ar fi distrus Franţa. Era nebun, stărui Nogaret, adăugând pretexte. Era un eretic. Un depravat şi un criminal. Şi-a meritat moartea. Am oferit lumii o binecuvântare.

— Începi să crezi în propriile tale inepţii, ministre? Filip vorbea şoptit. Cum rămâne cu papa Benedict? Vrei să spui că bătrânul acela puţin la trup a meritat să moară, când singura lui crimă a fost că mi-a refuzat solicitările? Se aşeză dintr-odată pe scaun, încrucişându-şi mâinile la piept şi închizându-şi ochii. Singurul lucru la care mă gândesc e sufletul lui Benedict, înălţându-se către ceruri, şi buzele sale otrăvite pe care le întredeschide ca să-mi rostească numele în faţa porţilor raiului.

— N-aţi avut nicio vină, maiestate. Dacă a rostit vreodată un nume, acela a fost numele meu.

Filip deschise ochii.

— De ce-ai făcut-o, Nogaret? De ce? Nu trebuia decât să-l constrângi să cedeze, să-l convingi cumva. Se ridică. Dumnezeule, cred că ar fi trebuit să te spânzur pentru nesupunere.

— I-aţi cerut papei Benedict să ridice ordinul de excomunicare emis pe numele meu, şi a refuzat. I-aţi cerut să-l proclame eretic pe Bonifaciu şi să înceapă judecata post-mortem, şi a refuzat. Bătrânul avea mult mai multă tărie de caracter decât îşi închipuiseră aliaţii noştri din colegiul cardinalilor. Niciunul dintre noi n-ar fi putut obţine nimic din ce-şi dorea de la el, cu atât mai puţin Templul. Mi-am dat seama de lucrul acesta când l-am întâlnit pentru prima oară. Ce-am făcut a fost spre binele vostru, maiestate, al vostru şi al regatului. N-a existat nicio dovadă că ar fi fost un asasinat. Când m-a lăsat singur pentru câteva clipe, am otrăvit smochinele pe care le mânca. S-a spus că a murit de moarte bună. Singurii oameni care ştiu adevărul suntem noi doi.

— Trei, replică Filip cu brutalitate. Trei ştiu despre asta. Tu, eu, şi Dumnezeu. Se apropie de ministru. Ce-ai fi făcut dacă colegiul cardinalilor ar fi ales de îndată un nou papă? Ai fi rămas în Perugia să-i otrăveşti şi pe ceilalţi, până când ar fi fost ales unul pe placul nostru?

— Era greu de crezut că se va întâmpla aşa din moment ce avem atât de mulţi susţinători în colegiu. Datorită lucrurilor pe care am reuşit să le ducem la bun sfârşit anul trecut, alegând cardinali dintre arhiepiscopii loiali nouă, curia e acum împărţită în două. Jumătate dintre ei susţin Franţa, cealaltă jumătate Roma. Niciunul dintre cardinalii noştri n-ar fi vrut să aleagă un nou papă fără aprobarea voastră. Aţi luat o decizie, maiestate, continuă Nogaret, vorbind tot mai tare din pricina furiei. O decizie care va face Franţa puternică. Credeţi că bunicul vostru n-a făcut vărsare de sânge niciodată, ori că nu a încălcat legea pentru a-şi duce la îndeplinire idealurile? Dumnezeu v-a sortit să fiţi rege. Sunteţi mai presus de lege! Ludovic n-a devenit sfânt pentru că era slab. A ridicat crucea, a ucis sute de oameni, i-a exilat pe evrei, a mărit taxele. A luptat pentru regatul său, pentru poporul său. Cu cât vă veţi da seama mai devreme de lucrul acesta, cu atât mai repede veţi deveni asemenea lui.

Filip îl privea în tăcere pe ministru. După un lung răstimp, se aşeză.

— Nu voi mai fi părtaş la alte crime. Îşi ridică privirea. Dacă vei încălca iarăşi cuvântul meu, Nogaret, nu voi ezita să te condamn la moarte. Pentru moment, vom ţine copilul în grija noastră şi vom trimite vorbă colegiului cardinalilor cum că am găsit candidatul potrivit.

— Să nu uităm că de Got are legături şi cu regele Edward, lucru care s-ar putea dovedi folositor şi în alte privinţe, adăugă Nogaret, bucuros că regele era din nou hotărât şi pus pe treabă.

— Şi dacă ceilalţi cardinali vor vota împotriva lui?

Nogaret clătină din cap.

— Toată perioada aceasta de aşteptare nu a fost pe placul nimănui. Cu toţii vor fi bucuroşi să vadă că cineva a fost numit papă. Şi va fi în avantajul nostru faptul că Bertrand e în afara oricăror influenţe. Acesta e şi motivul pentru care a trebuit să căutăm candidaţi din afara colegiului; nicio facţiune nu l-ar fi susţinut pe candidatul celeilalte.

— Da, şi, pe lângă asta, fie erau prea apropiaţi lui Bonifaciu sau lui Benedict, fie erau prea încăpăţânaţi pentru a putea fi influenţaţi, adăugă Filip cu înverşunare. Dacă de Got va fi acceptat de ceilalţi, va trebui să ne asigurăm de faptul că se va supune dorinţelor noastre fără să fie nevoie de o nouă vărsare de sânge. Ne vom folosi de copilul lui ca de o unealtă. Nu trebuie să păţească nimic. S-a înţeles?

— Da, sire.

— Vom vorbi imediat cu de Got. Vreau să fiu sigur că va face tot ce-i vom cere, să ştiu că ne putem folosi de cheia aceasta.

26

Castelul Vincennes*, *Regatul Franţei
4 martie 1305

Rose urcă scările încetişor, ierburile din mâinile sale răspândind un miros înţepător în jur. Soarele ieşi din nori, iar treptele fură luminate de razele care intrară pe fereastra boltită de la capătul scărilor. Se opri în lumina argintie, simţind dogoarea soarelui ca pe o prevestire a zilelor lungi şi calde ce aveau să vină. De sus se auzi un geamăt. Rose deschise ochii, revenindu-şi, şi reîncepu să urce.

Încăperea era întunecată, draperiile din catifea erau trase pe toată durata zilei. Se simţea un iz neplăcut, venind de la vasul de toaletă de lângă pat. Aşezând ierburile aromate pe masă, lângă pieptenele şi unguentele reginei, Rose merse tiptil până la fereastră şi deschise un pic draperiile, lăsând să intre aer proaspăt. Se auzi încă un geamăt. Aşternuturile de pe pat foşniră când Jeanne se întoarse şi-şi miji ochii în lumina zilei.

— Ce miroase aşa? se tângui ea.

— Rozmarin, virnanţ şi coada-şoricelului, doamnă. Pentru baie.

Ochii umflaţi de somn ai reginei se fixară asupra lui Rose.

— Unde e Marguerite?

Tânăra făcu o pauză.

— La Paris, doamnă, răspunse ezitant. Nu vă mai aduceţi aminte? Se simţea rău şi a rămas acolo când am plecat ieri.

Văzând că regina se chinuia să se ridice, Rose se duse repede lângă ea şi-i aranjă pernele la spate. Chipul lui Jeanne era palid.

— Poate că ar fi bine să chem medicul, sugeră Rose, gândindu-se cu îngrijorare că pierderea memoriei era un nou simptom al bolii de care suferea.

— Nu, mă simt bine. Sunt obosită, atâta tot.

Rose se îndepărtă de pat şi rămase în aşteptarea ordinelor reginei. Liniştea devenea tot mai apăsătoare. Auzind zgomot de paşi, privi către uşă, simţindu-se uşurată la vederea câtorva servitori care intrară în cameră cărând ciubere cu apă. Aceştia se duseră către vasul de îmbăiat, care fusese aşezat lângă şemineu, şi începură să-l umple.

După plecarea lor, Jeanne se dădu jos din pat gâfâind.

— Unde e Blanche? întrebă ea, fără să se uite la Rose, ridicându-şi cămaşa de noapte şi ghemuindu-se deasupra vasului de toaletă.

Rose privi în altă parte. Auzi un susur de scurtă durată şi un icnet de durere când regina îşi goli vezica.

— Regele Filip a trimis-o împreună cu alţi servitori să cumpere noi ierburi aromate pentru tratament. A spus că vrea să aveţi tot ce vă trebuie cât timp e plecat.

— O vreau pe Blanche, murmură regina, îndreptându-se către vasul de îmbăiat, ţinând o mână pe spatele ei. Întotdeauna îmi face baia Blanche.

— Va veni mai târziu.

Rose se duse la vasul de toaletă, strângând din dinţi când simţi izul înţepător. Ducându-l către fereastră ca să-l golească, văzu că urina avea acum o tentă roşiatică, după ce în ultimele zile fusese de un galben, tulbure. Gândindu-se că medicul va cere să o vadă, puse vasul sub masă.

— Se răceşte apa, doamnă, insistă ea, luând ierburile.

Le frecă, simţind în palme înţepături, apoi le băgă în cadă, aşa cum o instruise medicul pe Blanche cu o zi în urmă. Apa era călduţă, căci se răcise repede de la bucătărie până acolo, însă servitorii aţâţaseră focul, iar flăcările lui încălziseră camera. Rose îşi suflecă mânecile şi amestecă ierburile înăuntru.

— O să vă facă bine, spuse ea cu blândeţe, de parcă i-ar fi vorbit unui copil, cu toate că, la douăzeci şi şapte de ani, era doar cu cinci ani mai mică decât Jeanne. După ce vă îmbăiaţi o să vă aduc şi celelalte doctorii şi nişte vin îndoit cu apă ca să vă puteţi odihni.

Ursuză, dar ceva mai maleabilă, Jeanne o lăsă pe Rose să-i scoată cămaşa de noapte şi s-o ajute să intre în cadă. Rose o mai văzuse goală pe regină, însă niciodată atât de aproape, căci Marguerite şi Blanche fuseseră întotdeauna cele care o îmbrăcau sau o îmbăiau. Nu se putu abţine să nu privească trupul lui Jeanne, atât de diferit de al ei: rotunjimea coapselor şi a bazinului, pielea măslinie, acoperită de fire pufoase de păr negru, pântecele proeminent, plin de linii vineţii acolo unde pielea crăpase, în urma celor şapte sarcini pe care le avuse, sânii ei uriaşi, cu sfârcurile mari şi negre, care se bălăngăniră ca două pendule când se aplecă ca să se aşeze în apă, triunghiul negru şi păros care îi acoperea sexul. Regina se lăsă pe spate, tremurând când apa îi trecu de umeri.

Rose luă cârpa care fusese pusă pe marginea căzii. Se duse la capătul vasului, o înmuie în apă, se ghemui şi tamponă fruntea lui Jeanne. Se

iviseră mici broboane de transpiraţie pe chipul ei, fie de la febră, fie de la focul dogoritor. Rose le îndepărtă cu blândeţe, iar regina oftă. Curând, geamătul deveni o grimasă prelungă.

Jeanne îşi duse mâna la abdomen, frecându-l cu putere.

— De ce nu încetează? Doctoriile nu mă ajută deloc. Arde ceva în mine. O simt. De ce nu încetează?

— Sunt sigură că va dispărea.

Rose se aplecă uşor ca să şteargă chipul reginei, însă Jeanne se ridică brusc în capul oaselor, împroşcând împrejur cu apă şi ierburi.

— Nu mă atinge.

Rose se lăsă pe călcâie.

— Doamnă.

Jeanne se întoarse către ea, privind-o cu ochi scânteietori.

— Tu ai făcut asta. Nu ştiu cum, dar tu ai făcut-o. Mi-ai făcut farmece, nu-i aşa?

Se ridică în picioare, lăsând apa să se scurgă de pe ea, printre sâni, şiroind de pe firele de păr. Un fir de rozmarin rămăsese agăţat pe coapsa ei.

Rose o privi fără să scoată niciun cuvânt.

— M-ai vrăjit cu zâmbetele tale, m-ai convins să te păstrez lângă mine. Ar fi trebuit să te dau afară când am aflat că pofteşti la soţul meu.

Jeanne ieşi din cadă şi se postă în faţa lui Rose, care rămăsese îngenuncheată.

— Hârcă ce eşti! Ce mi-ai făcut?

— Doamnă, vă rog! Eu n-am… n-aş fi…

— Ce se întâmplă?

Jeanne şi Rose se întoarseră către cel care vorbise şi-l văzură pe Filip intrând în cameră. Se apropie repede de regină, iar aceasta se lăsă moale în braţele lui.

— Dă-mi rochia ei, îi porunci regele, arătând înspre pat, acolo unde se afla o rochie din catifea roşie.

Rose se ridică de îndată şi i-o aduse. Când Filip i-o luă din mână, îi atinse degetele. Ea se sperie şi-şi trase mâna, de parcă ar fi ars-o. Regele nu păru să observe, ci îşi înveli soţia cu rochia, conducând-o încetişor către pat.

— Ce s-a întâmplat? repetă el.

Rose porni în urma lor.

— A zis că se simte de parcă ar arde-o ceva în interior. Apoi a început să spună… A zis despre mine…

Rose se îndepărtă, neputând să repete cuvintele, temându-se că regina, care plângea, le va spune dintr-o clipă într-alta.

Filip dădu din cap şi-şi ajută soţia să se urce în pat, acoperind-o cu plapuma.

— Doctorul m-a avertizat că s-ar putea să aibă halucinaţii din pricina febrei. O să-i cer să o consulte din nou.

— Nu! strigă Jeanne, apucându-l de braţ când Filip vru să se îndepărteze. Mă doare. Nu vreau să mă mai atingă. Te rog, Filip, te rog rămâi cu mine.

El o strânse în braţe, mângâindu-i părul şi legănând-o încetişor.

— O să treacă, iubita mea. Curând o să treacă.

— Spune-mi că rămâi cu mine, murmură Jeanne, prinzându-se de tunica lui. Nu mă părăsi.

— Trebuie să plec, şopti Filip. Trebuie să mă ocup de ceva. Dar nu voi sta departe pentru mult timp. Se aplecă şi o sărută pe creştet. Şi când mă voi întoarce, tu o să fii sănătoasă.

Jeanne îşi înghiţi lacrimile şi-şi ridică privirea, uitându-se la el cu ochii injectaţi.

— Promiţi?

— Promit.

Se auzi zgomot de paşi pe scări, apoi intrară Blanche şi celelalte servitoare, aducând ierburi aromate. În urma lor se afla Isabella, fiica reginei, cu un buchet de flori în mâini. Chipul lui Jeanne se destinse când le primi, iar Filip o ridică pe fată pe pat şi râse văzând cât de grea se făcuse. Rose se dădu înapoi până când se rezemă cu spatele de peretele cel mai îndepărtat, câtă vreme servitoarele se agitau în jurul cuplului regal.

După ce Jeanne îi descoperise secretul, Rose îl ascunsese într-atât de adânc în ea încât nimeni, nici măcar regina, nu mai pomenise de el. Vorbea rareori cu regele, răspunzând la întrebările pe care i le punea, şi îşi ţinea în permanenţă capul plecat în prezenţa lui, fiindu-i frică să-l privească ori ca nu cumva s-o trădeze expresia feţei. Făcea întocmai precum i se poruncea şi îşi ducea la îndeplinire îndatoririle cu multă meticulozitate, fiind cea mai tăcută şi mai supusă dintre servitoarele reginei. Dorinţele ei prindeau viaţă doar noaptea ori atunci când rămânea singură. Înfloreau în penumbră şi solitudine, devenind tot mai întunecate, dar şi mai puternice, asemenea buruienilor care cresc la umbră. Acum, în încăperea aceasta mohorâtă, încărcată de mirosul de transpiraţie şi flori, fanteziile ei clocoteau din nou; văzu o nălucă ce vorbea ca Jeanne şi o arăta cu un deget acuzator. De câte

ori nu şi-o imaginase pe regină îmbolnăvindu-se şi murind, iar acum dorinţele ei se împlineau.

La poarta Templului din Paris
5 martie 1305

— De ce nu mi-ai spus asta până acum?

Will se uită în altă parte, la câmpurile din jur, în vreme ce Robert continua să-l privească stăruitor.

Templierul se aşează în faţa lui.

— De fapt, de ce-mi spui tocmai acum? De ce nu continui să lupţi de unul singur? Ca un mercenar.

— Am crezut că s-a terminat. După ce Nogaret l-a ucis pe Bonifaciu, iar Benedict a devenit papă, am aşteptat să văd dacă vor obţine susţinerea lui pentru îndeplinirea planului lor. Însă când mi-am dat seama că Benedict a refuzat, m-am gândit că au renunţat. N-aveam de unde să ştiu că ministrul va merge atât de departe. Will clătină din cap. Bonifaciu era inamicul personal al regelui. Fără să punem la socoteală faptul că n-au reuşit să-l determine să-i ajute pentru a-şi duce la îndeplinire planul, Bonifaciu ar fi putut să-l nimicească pe Filip. Era un pericol pentru Franţa. Dar Benedict…?

— Eşti sigur că l-a ucis ministrul regelui? întrebă Robert brusc.

— Nu. Dar îmi e greu să cred că a fost o întâmplare ca papa să moară în timpul vizitei lui de Nogaret, având în vedere ce ştiu despre uciderea lui Bonifaciu şi planurile lor.

Un car se îndrepta către poartă. Se dădură la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Robert se uită la Templul care se înălţa alb pe câmpia pustie.

— Parcă nu-mi vine să cred că regele e în stare de aşa ceva.

— De-a lungul domniei, Filip s-a folosit de toate oportunităţile pentru a obţine fonduri. Preoţii. Evreii. Gasconia şi Flandra. Cu toate acestea, vistieria lui e goală şi n-a reuşit să-şi concretizeze planurile de expansiune. Supuşii săi încep să se răzvrătească. Metodele agresive ale regelui şi în special mărirea taxelor, în ultimii ani recoltele fiind tot mai proaste, îi fac pe toţi să se întrebe dacă are abilităţi de conducător. Guienne şi Flandra au intrat sub stăpânirea sa, dar situaţia nu e în totalitate sub control. Filip trebuie să le ofere ceva palpabil, altfel va rămâne fără susţinerea lor. Trebuie să facă uz de toată puterea sa, însă pentru asta are nevoie de bani.

Robert, regele acesta ar trece peste cadavrul oricui pe drumul spre sanctificare.

— Trebuie să mergem la Hugues. Să-i povestim totul.

— Nu. Nu vreau să-i implicăm şi pe alţii în treaba asta.

— Cred că nu vorbeşti serios. Will, e peste puterile noastre ceea ce se întâmplă. Dacă regele Franţei vrea să distrugă Templul, atunci întregul Ordin trebuie informat de urgenţă. Robert se încruntă, gânditor. Marele Maestru trebuie chemat din Cipru. Majoritatea oficialilor sunt cu el acolo. Trebuie să se întoarcă cu toţii.

— Şi apoi? Ce vor face Jacques de Molay, Hugues şi ceilalţi? Vor lua cu asalt palatul? Îl vor ucide pe rege?

— Se vor întâlni cu el. Vor ajunge la o înţelegere. Ai spus-o tu însuţi: regele pierde susţinerea supuşilor săi. Îţi dai seama ce se va întâmpla dacă va ataca Templul? Vor izbucni răscoale.

— Chiar aşa? Will clătină din cap. Tu încă faci parte din rândurile lor, Robert. Tu vezi Templul prin ochii unui cavaler. De pe stradă, din perspectiva oamenilor de rând, eu văd un altfel de Templu. O frăţie coruptă de mândrie şi lăcomie. Văd oameni bogaţi şi puternici, care se cred mai presus de lege, aroganţi şi dispreţuitori. Nişte oameni suspecţi care acţionează în taină, având ţeluri neştiute de nimeni.

— Asta crezi tu?

— Îţi spun ce cred ceilalţi. Ani la rând, templierii s-au ascuns în spatele zidurilor, nedorind să se implice în treburile altora decât dacă acestea îi afectau în mod direct. Iar acum Marele Maestru luptă într-o cruciadă în care nu mai crede niciun creştin. Situaţia s-a înrăutăţit, o ştii şi tu. Templul a rătăcit calea. Will expiră zgomotos. De vreme ce războiul care aproape a dus la distrugerea imperiului creştin din Răsărit a fost început de un Mare Maestru templier, doar cei din Frăţie s-au luptat pentru a păstra Ordinul pe drumul cel bun, cel al păcii. În vremea Marilor Maeştri Armand de Perigord şi Guillaume de Beaujeu, Templul a dat greş, însă prin eforturile lui Everard, ale lui Hasan, ale tatălui meu, ale mele şi ale tale, Robert, n-am pierdut.

— Căderea cetăţii Acra nu cred că făcea parte din planul nostru, spuse Robert cu voce scăzută, dându-se la o parte din calea grupului de călugări de la Saint-Martin-des-Champs care trecu pe lângă ei în chip solemn, urmaţi fiind de câţiva tineri care vorbeau cu glas răguşit.

— Acra trebuia să cadă. Elias m-a făcut să înţeleg lucrul ăsta. Cum s-ar fi putut pune bazele unei bune înţelegeri între creştini şi musulmani, dacă aceasta ar fi avut la temelie cruciadele? Ne-am dus acolo pentru a cuceri. Nu mai exista posibilitatea reconcilierii. Însă acum, că armatele noastre s-au retras din Ţara Sfântă, avem toate şansele să cădem la pace. Trebuie să trimitem acolo diplomaţi, nu soldaţi. Jacques de Molay greşeşte purtând acest război. Noi trebuie să-l conducem pe făgaşul cel bun.

— Noi? spuse Robert cu acreală. Ai părăsit Templul, Will.

— Nu şi Sufletul lui. Will se întoarse către el. Recunosc, am dezertat din egoism. Voiam să mă răzbun pe Edward. Încă mai vreau. Dar ceva e mai presus de asta: dorinţa de a reconstrui Anima Templi şi de a aduce Templul pe drumul cel bun. Am jurat că voi proteja Frăţia cu preţul vieţii, eu şi alţi oameni pe care i-am respectat şi în care am crezut, iar asta înseamnă că trebuie să salvez Anima Templi de ea însăşi.

— Să o salvezi de…?

— Hugues de Pairaud a fost ales membru al Frăţiei, dar nu a fost numit niciodată conducătorul ei. S-a autonumit atunci când am plecat. Niciunul dintre voi nu l-aţi votat. Nu m-ar fi deranjat deloc lucrul acesta dacă ar fi fost un bun conducător, însă ce-a făcut el pentru a îndeplini ţelurile ei în toţi anii care au trecut de atunci? Ai spus-o tu însuţi: Anima Templi nu face nimic. Hugues e prea ocupat cu treburile Templului pentru a mai avea timp şi de Frăţie. Nici măcar nu mai crede în ea. Dacă ar fi crezut, n-ar fi lăsat-o să dispară. Nu s-ar fi aliat cu cel care ne-a trădat. N-ar fi sacrificat Scoţia şi ar fi făcut mult mai multe, poate că ar fi fost şi singurul om care ar fi putut face ceva pentru a-l opri pe Marele Maestru de Molay să pornească cruciada aceasta oarbă. Hugues nu e duşmanul meu, Robert. Dar nici aliat nu-mi e. Templul e prea fărâmiţat pentru a putea fi condus din interior. Trebuie să reconstruim Frăţia în afara tuturor intereselor diametral opuse, dacă vrem să avem vreo şansă de a o proteja de ambiţiile regelui.

— Tot nu înţeleg cum vom putea face asta noi singuri.

— N-o s-o facem singuri. Filip nu mi-a spus totul; Nogaret încă nu are încredere în mine, dar ştiu pe cine vor să numească papă. Asta dacă colegiul cardinalilor poate fi convins să-l susţină pe cel ales de ei. Regele şi ministrul lui au părăsit ieri castelul de la Vincennes ca să se întâlnească cu el. Îl au la mână, nu ştiu cu ce, dar e ceva de care se vor folosi pentru a-l constrânge. Acum câteva luni, Nogaret a trimis câţiva soldaţi în căutarea

unui candidat care să poată fi convins să-i ajute. Omul acesta e arhiepiscopul Bertrand de Got.

— Şi ce propui?

— M-am mai întâlnit cu de Got şi înainte. E un om înţelept. A avut foarte multă putere ca arhiepiscop; ca papă, va putea face orice. Dacă îl putem atrage de partea noastră, să lucrăm împreună cu el împotriva lui Filip, ne va fi îndatorat. Fără ajutorul papei nu vom putea face nimic pentru a proteja Ordinul, iar Filip, la rândul lui, dacă nu va avea sprijinul suveranului pontif, nu va putea face nimic împotriva templierilor. Dacă vom avea un aliat pe scaunul papal, poate că vom putea pune capăt în cele din urmă şi războiului lui Edward împotriva Scoţiei.

— Şi cum rămâne cu Scoţia? întrebă Robert. Dacă la următorul atac al englezilor tu fugi s-o salvezi şi să-ţi distrugi inamicul? Ai spus-o chiar tu, încă mai vrei să te răzbuni pe Edward.

— Războiul din Scoţia nu mai e războiul meu. E războiul altora. Pe când viitorul Anima Templi e în mâinile mele şi ale tale. Am nevoie de tine, Robert, dar voi lupta şi de unul singur. Nu-i voi lăsa pe Filip şi pe Nogaret să distrugă Templul în centrul căruia stau visurile tatălui meu şi ale lui Everard. Trebuie să hotărăşti dacă vrei să iei parte la asta. Trebuie să hotărăşti pentru cine lucrezi. Pentru mine. Sau pentru Hugues.

27

Catedrala din Bordeaux, Regatul Franţei
20 martie 1305

Bertrand de Got mergea zâmbind printre băncile din încăperea cufundată în linişte. Tinerii canonici lucrau cu sârguinţă, aplecaţi peste mesele din scriptoriul în care răsunau ritmic penele de gâscă ce treceau peste pergamente, umplându-le cu cerneală mirosind a ghinde.

— Învaţă repede, preasfinţia voastră, şopti preotul de lângă el. Sunt încredinţat că mulţi dintre ei vor putea să ajute la citirea textelor biblice în timpul slujbelor.

— Ce pasaj i-ai pus să copieze?

Arhiepiscopul se opri ca să se uite peste umărul unuia dintre tineri.

— Unul dintre preferatele preasfinţiei voastre.

— A, da, spuse Bertrand încetişor, scrutând scrierea îngrijită. Închise ochii. *Bucură-te foarte, fiica Sionului, veseleşte-te, fiica Ierusalimului!* Vocea sa puternică umplu sala, iar cuvintele răsunară în tăcerea deplină, făcându-i pe tineri să se întoarcă spre el. *Căci, Iată, împăratul vine la tine drept şi biruitor; smerit şi călare pe asin, pe mânzul asinei*.[2]

Uşile scriptoriului se deschiseră larg. Un preot intră grăbit şi se îndreptă spre Bertrand, călcând apăsat pe podeaua din piatră.

— Preasfinţia voastră!

— Linişte, îl admonestă Bertrand, punându-şi un deget pe buze.

Preotul îşi coborî glasul.

— Iertaţi-mă, preasfinţia voastră, dar au venit nişte oameni să vă vadă. Le-am spus să aştepte, dar au…

Se întoarse îngrozit la auzul cizmelor care răsunau pe culoar.

Câţiva bărbaţi intrară în scriptoriu. Zece dintre ei erau soldaţi din garda regală, îmbrăcaţi în armură şi purtând tunici stacojii. Cel de-al unsprezecelea, care mergea în mijlocul lor, era un om mic de statură, slab, şi purta o mantie neagră şi o beretă de mătase.

— Ministre de Nogaret, murmură arhiepiscopul, înghiţind în sec. În spatele său, scrâşnetul penelor de gâscă încetase, iar toţi tinerii priveau curioşi grupul. Continuaţi lecţia, îi ceru Bertrand preotului. Grăbi pasul către Nogaret. Ministre, spuse el, încercând să zâmbească cât mai natural. Ce surpriză! Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să vii cu mine, răspunse Nogaret, fără să rostească salutul cuvenit ori măcar rangul lui Bertrand.

Zâmbetul arhiepiscopului dispăru. Se opri în faţa ministrului.

— S-a întâmplat ceva?

— O să se-ntâmple dacă nu vii cu mine.

Bertrand se încruntă, clătinând din cap.

— Trebuie să mă îngrijesc de o mulţime de lucruri: să particip la întruniri cu episcopii din provincia mea, oameni care au călătorit zile bune pentru a sta de vorbă cu mine. Nu pot pleca fără un motiv întemeiat.

— Motivul pentru care o vei face, arhiepiscope de Got, e că regele vrea să-ţi vorbească despre o problemă foarte importantă.

— Regele?

— Regele Filip e în afara oraşului. Te aşteaptă. Nogaret se îndreptă spre uşile deschise. Mergem?

Bertrand îşi mută privirea asupra soldaţilor, care se dădură la o parte pentru a-i face loc să treacă. După câteva clipe, îl urmă pe ministru şi ieşi din scriptoriu.

Fu condus către o trăsură acoperită şi, o jumătate de oră mai târziu, după un drum plin de hârtoape alături de doi soldaţi care nu scoseseră niciun cuvânt, Bertrand ajunse într-un luminiş verde, zidurile oraşului rămânând mult în urma sa. În mijlocul poieniţei, ridicându-se în chip caraghios din iarbă, se afla un pavilion roşu-sângeriu. Bertrand mormăi, vizibil jenat de cei doi soldaţi care îl ajutară să se dea jos din trăsură. Durerea de stomac, care îl deranja de ceva ani, părea să se agraveze de fiecare dată când era cuprins de îngrijorare. Nu spuse nimic şi se lăsă condus de Nogaret către pavilion, acolo unde-l găsi pe regele Filip aşteptându-l.

Catedrala din Bordeaux*, *Regatul Franţei
23 martie 1305

— Nu, nu se poate. Preasfinţia Sa nu vrea să fie deranjat.

— Trebuie neapărat să vorbim cu el.

— Reveniţi mâine, solicitaţi o întrevedere cu el.

Will făcu câţiva paşi înapoi când uşa se închise în faţa sa. Nervos, se uită la omul care mânca un măr ascuns în spatele zidului porticului.

— Ai fi putut spune şi tu ceva. Să mă ajuţi.

Ştergându-se la gură, Robert ieşi din penumbră.

Aruncă cotorul în spatele său.

— Ei bine, ţi-am zis că nu ne vor lăsa să intrăm, dar n-ai vrut să mă asculţi. La ce te aşteptai? Probabil doarme.

— Abia s-a încheiat vecernia, răspunse Will, coborând scările şi uitându-se în sus la catedrala care se ridica ameţitor de înaltă deasupra lui, cu zidurile albe scăldate în lumina lunii, garguiele şi îngerii stând pe soclurile lor ca nişte fantome. Fâşii de nori alergau pe cer. O să încercăm altă dată.

Robert o luă după el, uitându-se în urmă pentru a vedea dacă nu cumva erau urmăriţi, în vreme ce Will merse tăcut pe lângă zidul catedralei. Amândoi purtau mantii din lână şi tunici care le ascundeau armurile. În pereţii clădirii principale erau uşi la intervale regulate, însă Will nu le dădu importanţă şi se duse către o poartă mare dintr-un zid înalt. Părea că străjuieşte un spaţiu deschis, probabil grădinile sau curtea interioară.

— Asta e intrarea servitorilor, murmură el, când Robert se apropie.

Apucă inelul de fier şi-l învârti cu grijă. Acesta scârţâi, însă uşa nu se clinti.

— E încuiată.

— Chiar dacă reuşim să intrăm, cum te aştepţi să-l găseşti pe arhiepiscop? Că tot veni vorba despre el, de unde ştii că stă aici? Mulţi episcopi au reşedinţa în afara bisericii.

— Prietenul nostru ne-a spus că nu vrea să fie deranjat. Will se îndepărtase, privind acum pietrele colţuroase. E înăuntru. Sunt sigur.

— De ce nu aşteptăm până dimineaţă? Câteva ore în plus nu mai contează. Robert privi către partea de sus a zidului. Dumnezeule, Will, nu mai avem cincisprezece ani.

— Ţi-ai pierdut curajul?

Will zâmbi. Se dădu înapoi câţiva paşi, apoi alergă înspre uşă, izbindu-se cu umărul în ea.

Robert blestemă când auzi bufnitura. Doi porumbei, albi pe cerul întunecat, zburară dintr-un columbar. Will încercă din nou, gemând din pricina efortului. La cea de-a treia tentativă, lacătul se rupse, iar uşa se deschise. Reuşi să o prindă înainte să se izbească de perete şi intră repede, masându-şi umărul lovit. Ajuns în curtea interioară, îşi trase sabia. Pietrele aşezate în iarbă formau o cărare care ducea către clădirea mare din spatele catedralei. În curte erau câteva dependinţe si un bazin.

Închizând uşa în urma sa, Robert intră şi el în curte, trăgându-şi sabia.

— N-ai reparat-o?

Will se îndrepta către pasajul din clădirea unde se oprea cărarea din pietre.

— Ce? murmură el distras.

— Vechea ta sabie.

Cei doi se lipiră cu spatele de pereţii coridorului, în vreme ce Robert privea în penumbra de pe culoar mijindu-şi ochii, Will se uită la sabia din mâna sa. Iataganul său rupt era în camera din palatul regal, încuiat într-un cufăr învelit într-o bluză veche. Multă vreme plănuise să meargă cu sabia la armurier, ştiind că putea fi reparată. Dar nu o făcuse. Simţea că ar fi fost o greşeală. Lucrul acesta îl înţelesese când o scosese într-o zi, nu cu mult timp în urmă, şi găsise urme de sânge uscat în canelurile lamei. Îndepărtându-le cu unghia, se gândise că sângele era al ultimei persoane pe care o omorâse: templierul de la Falkirk. Era mai bine dacă rămânea aşa. Se uită la Robert, simţind nevoia de a se justifica, dar chiar în acel moment se auziră nişte paşi grăbiţi răsunând de-a lungul culoarului.

Îşi făcu apariţia un om îmbrăcat într-o haină cenuşie cu glugă. Ţinea în mână o torţă şi se îndrepta către uşa pe care o spărseseră. Gluga îl împiedica să vadă în jur, astfel că nu-i zări pe cei doi până când Will nu-l apucă din spate.

Bărbatul strigă şi-şi scăpă torţa, care sfârâi când căzu pe pământul umed.

— Du-ne la arhiepiscopul de Got, îi porunci Will, presându-şi sabia pe gâtul bărbatului, atât de tare încât să-l facă să înţeleagă că vorbeşte serios, dar fără să-l taie. Haide!

Omul se întoarse, apucând-o cu paşi şovăielnici pe acelaşi drum pe care venise. Will trecu în spatele său, apăsându-şi vârful sabiei pe spinarea bărbatului. Mergând astfel, avându-l pe Robert alături de ei, ieşiră din coridor, ajungând la nişte dependinţe luminate de lună, traversară o peluză şi intrară într-o clădire impozantă. Era târziu, şi mulţi dintre preoţii catedralei dormeau, urmând să se trezească înainte de revărsatul zorilor pentru a cânta la utrenie. Văzură pe cineva trecând printr-un coridor din faţa lor, iar când ostaticul lor şovăi, Will îl împunse cu vârful sabiei, făcându-l să rămână tăcut. În cele din urmă, ajunseră fără să fie observaţi la un set de uşi frumos sculptate care se aflau la etaj.

— Vă rog, îi imploră bărbatul, rămânând în faţa uşilor, nehotărât. Nu faceţi asta.

— Intră.

Tremurând, omul întinse mâna şi apucă mânerul. Întorcându-l ca să deschidă uşa, împinse.

Încăperea era întunecată, mirosea a tămâie şi se auzeau şoapte. Privind prin cameră, Will văzu mobila, un pat răvăşit, cufere, sfeşnice din argint şi nişte draperii negre pe care fuseseră brodate sute de cruci aurii. Apropiindu-se de ele, şoaptele deveniră tot mai puternice. Lăsându-l pe Robert să păzească ostaticul, Will se duse şi dădu la o parte una din draperii.

Se auzi un strigăt speriat şi cineva se întoarse cu faţa la el. Era Bertrand de Got. Îngenunchease în faţa unui mic altar acoperit cu o pânză albă, pe care să aflau o cădelniţă ce răspândea miros de tămâie şi o Biblie. Tonsura arhiepiscopului fu luminată de raza de lumină care pătrunse în cameră printr-una dintre ferestrele gotice. Înspăimântat, îşi mută privirea de la Will la Robert.

— Iertaţi-mă, preasfinţia voastră, mormăi ostaticul, îngenunchind. Tâlharii aceştia m-au obligat să-i aduc aici.

Bertrand se ridică. Purta o cămaşă lungă, albă, pregătindu-se probabil să se ducă la culcare. De gâtul lui atârna o cruce mare, încrustată cu pietre preţioase ce străluceau. Îşi duse mâna la ea.

— Luaţi-o, spuse el, dându-i-o lui Will. E foarte scumpă. Luaţi tot ce vreţi!

— Nu suntem tâlhari, spuse Will cu glas aspru. Am venit să stăm de vorbă. Nu vrem să vă facem niciun rău.

Văzând că Bertrand e la fel de speriat, Will îşi băgă sabia în teacă.

— V-a vizitat de curând regele Filip?

Arhiepiscopul se încruntă, mirat.

— Ce-i asta? Cine sunteţi?

— Nişte prieteni care nu vor să-l lase pe rege să vă folosească după bunul lui plac.

Bertrand înghiţi în sec. În cele din urmă, se întoarse către cel pe care îl luaseră prizonier.

— Poţi pleca, Pierre.

Bărbatul se ridică în picioare.

— Preasfinţia voastră!

— N-o să mi se întâmple nimic rău.

Parcă pentru a-i confirma spusele, Robert îşi băgă sabia în teacă. Fără să fie nevoie de alte încurajări, bărbatul părăsi încăperea. Îi auziră paşii grăbiţi pe culoar.

— Cred că va da alarma, spuse Bertrand, ducându-se la patul său şi luând de pe el o mantie purpurie, pe care şi-o puse peste umerii uscăţivi. Spuneţi ce vreţi. De unde ştiţi de vizita regelui? Se uită la chipul luminat de lună al lui Will. Te cunosc de undeva?

— Am participat şi eu la întâlnirea de la Templul din Londra la care aţi luat parte acum zece ani şi v-am mai văzut de câteva ori de atunci prin palatul regal din Paris, unde sunt oaspete al suveranului de câţiva ani.

— Eşti unul din oamenii lui Filip? întrebă Bertrand cu voce aspră, strângându-şi mai bine mantia. E vreun şiretlic? Clătină din cap. Ce altceva mai vrea regele de la mine?

— Nu m-aţi înţeles, preasfinţia voastră. Nu sunt un om al regelui şi niciun aliat al lui. Am venit să vă ajut, dacă îmi veţi permite asta.

Bertrand strânse din buze, apoi se întoarse.

— Nu ştiu ce să fac, murmură el. Nu ştiu.

— Spuneţi-mi un singur lucru: regele v-a zis şi ce vrea? Care sunt planurile lui în privinţa preasfinţiei voastre?

După câteva minute lungi, Bertrand dădu din cap. Se aşeză pe pat.

— Mi-a dat de înţeles că voi fi numit papă, şopti el. Că nişte persoane de încredere din Perugia se vor asigura de alegerea mea.

— V-a spus şi de ce?

— De îndată ce voi fi încoronat, vrea să duc la îndeplinire cinci sarcini.

— Care sunt acestea? îl presă Will.

— Că voi ridica ordinul de excomunicare pus asupra lui Guillaume de Nogaret. Că îi voi numi în colegiul cardinalilor doar pe acei cardinali care îl susţin pe Filip şi Franţa, că voi finanţa din fondurile Bisericii războaiele cu Edward şi cu breslele din Flandra şi că-l voi denunţa drept eretic pe papa Bonifaciu.

— Sunt doar patru, preasfinţia voastră, spuse Robert, văzând că arhiepiscopul tăcu.

Bertrand îşi ridică privirea.

— Şi că voi dizolva Ordinul Templierilor, lăsându-i lui Filip şi moştenitorilor săi toate bunurile Templului.

— Dumnezeule, murmură Robert.

După şocul din vocea cavalerului, Will îşi dădu seama că până acum Robert nu crezuse ce-i spusese.

— Ce i-aţi răspuns? îl întrebă el pe Bertrand.

— Am refuzat, le spuse Bertrand, furios dintr-odată. Le-am spus că nu voi defăima scaunul papal în acest fel. Cavalerii templieri sunt singurii care mai luptă pentru Ierusalim, iar eu nu-i voi distruge! Clătină din cap. Dar mi-au spus că-l vor ucide dacă refuz. Pe faţă i se văzu durerea. Dumnezeule, îl ţin captiv pe fiul meu! Nemernicii l-au găsit!

Will îl privi plin de uimire pe Robert, apoi se duse la arhiepiscop, care îşi luase capul în mâini.

— Unde se află, preasfinţia voastră?

— La nici zece kilometri de aici, într-o casă pe care am cumpărat-o pentru el. Căzut pradă deznădejdii, Bertrand se uită în ochii lui Will. Nu vreau să-l pierd, spuse el, strângând mâinile lui Will. Frumosul meu băiat. Vă rog. Nu pot!

— Ce-au zis că se va întâmpla de acum încolo?

Bertrand expiră zgomotos.

— M-au pus să semnez o înţelegere şi mi-au spus că în momentul în care voi fi numit papă şi-mi voi îndeplini toate obligaţiile, îmi vor elibera fiul.

— Vă vom ajuta, replică imediat Will. În schimb, va trebui să ne ajute şi preasfinţia voastră. Când va fi momentul, nu trebuie să cedaţi în faţa ordinelor regelui. Nu veţi dizolva Templul. Ordinul trebuie protejat. Ca papă, preasfinţia voastră e singura persoană care poate face asta.

— Nu!

Înspăimântat, Bertrand devenise incoerent, rostind iar şi iar numele fiului său. Undeva afară se auzi un clopot, prea devreme pentru slujba de dimineaţă.

— Preasfinţia voastră, ascultaţi-mă. Will se lăsă pe vine în faţa lui, astfel că arhiepiscopul fu nevoit să-l privească. Raoul nu va păţi nimic. Veţi urma ordinele lui Filip. Apoi, când veţi fi numit papă, vă vom elibera fiul, pentru ca regele să nu vă mai poată manipula.

— Să-l eliberaţi? Pe chipul lui Bertrand apăru o rază de speranţă. Puteţi face asta? Puteţi face asta acum?

— Nu. Filip trebuie să creadă că are suportul preasfinţiei voastre. Îl vom salva pe Raoul atunci când va fi prea târziu pentru rege şi veţi fi fost numit papă. Will se ridică, ochii negri şi deznădăjduiţi ai arhiepiscopului urmărindu-l. Aceasta e singura şansă de a vă salva fiul.

— Cum rămâne cu Nogaret? întrebă Bertrand, ridicându-se în picioare când se auziră paşi în spatele uşii, apoi voci care îl strigau.

Robert se duse în grabă la uşă şi o încuie. În clipa imediat următoare se auziră bătăi. Bertrand îl privi iarăşi pe Will.

— Am auzit că papa Bonifaciu a murit de inimă rea după şocul suferit la Anagni şi din pricina felului în care s-a purtat cu el ministrul. Iar zvonuri mai înfricoşătoare susţin că papa Benedict nu a murit din cauze naturale. S-ar putea ca Nogaret să-mi aplice şi mie acelaşi tratament.

— Trebuie să aveţi încredere în mine, preasfinţia voastră. Bizuiţi-vă pe mine, îl voi salva pe Raoul.

— Am încredere, spuse Bertrand, când uşile fură sparte. Am încredere!

28

Castelul Vincennes, Regatul Franţei
9 aprilie 1305

Când intră în pădure, Filip dădu pinteni calului său, îmboldindu-l să alerge mai repede. Gărzile regale şi sfetnicii se chinuiau să-l urmeze. Lumina filtrată de frunzele arborilor făcea ca drumul bătătorit să pară de aur. Filip cunoştea bine pădurile acelea. Copilărise acolo, căţărându-se în stejari şi castani cu fraţii săi, învăţând să călărească şi să vâneze. Tot aici îşi antrenase şi primul şoim, cu mulţi ani înaintea lui Maiden. Asemenea amintiri îl făceau să se simtă liber, departe de poverile maturităţii şi de cele ale demnităţii de rege, de politică şi de intrigile aferente şi de jocurile care decurg din ele. De fiecare dată când călărea pe drumul către castel, lăsând în urmă haosul şi mizeria oraşului, obstacolele din faţa sa dispăreau pur şi simplu, făcându-l să se simtă din nou tânăr.

Astăzi, fără mâncărimea pe care i-o provoca cămaşa din păr de capră, era cu atât mai bucuros. Nu o mai îmbrăcase de aproape două săptămâni, iar pielea începuse să se vindece, rănile deschise devenind o ţesătură palidă pe spatele său. Din moment ce călătoria la Bordeaux îi dăduse atât de multe speranţe, îşi îngăduise un scurt răgaz de la penitenţa de zi cu zi, care, înainte de întâlnirea cu Bertrand de Got, devenise tot mai frecventă şi mai dură. Acum, scăpat de disconfort şi îngrijorare, îşi permitea să facă din sosirea acasă un lucru foarte plăcut. Putea să se desfete cu căldura soarelui şi mirosul proaspăt al arborilor din jurul său, putea să se aventureze în umbrele care promiteau atâtea aventuri. Acestea erau pădurile prin care alergase alături de fraţii săi, vânând mistreţi şi cerbi. Aceştia erau copacii la umbra cărora se aşezase pentru prima oară, timid, lângă Jeanne, arborii în care se căţăraseră copiii lui, ţipând de frică şi de încântare când ajungeau pe crengile de sus.

Zărind turnurile gri ale castelului, Filip îşi încetini calul, mergând într-un galop uşor, vrând să-şi prelungească desfătarea. Vântul adia uşor, iar cerul era senin – o zi perfectă pentru vânătoare. Se hotărî să organizeze una în ziua următoare, doar pentru el, sir Henric, şi alţi câţiva curteni. Râvnea la sentimentul de împlinire pe care îl simţea la capătul unei hăituiri încununate de succes; apogeul care era atins atunci când dădea drumul săgeţii sale sau când pasărea îşi ucidea prada, învingătoare. Politica îi dădea atât de rar

asemenea satisfacţii. Totul era foarte complicat şi întortocheat. Ca rege, credea că lucrurile trebuiau să se pună în mişcare atunci când voia el; oamenii trebuiau să facă plecăciuni şi să i se supună, să-l respecte şi să îndure loviturile sale de bici. Treburile încurcate de la Roma, războiul cu Bonifaciu şi agresivitatea lui Benedict îl epuizaseră peste măsură. Acum, în cele din urmă, părea că toate se vor împlini după pofta lui. Nogaret era în Italia, asigurându-se că asupra cardinalilor din Perugia e pusă destulă presiune pentru a-l alege pe de Got; dacă nu ar mai fi apărut alte obstacole neprevăzute, era în sfârşit pe calea către salvarea regatului şi, cel mai important lucru, către salvarea sa.

Apropiindu-se de castel, Filip zâmbi, fără să observe privirile îngrijorate ale gărzilor de la poartă ori felul preocupat în care slujitorii ieşeau de la grajduri pentru a-i lua calul obosit. Când îl întâmpinară intendentul regal şi cei mai apropiaţi sfetnici ai săi, Filip se opri, iar zâmbetul de pe chip îi păli. Privi chipurile solemne, triste şi ceva rece îi strânse inima.

Regele se gândi prima dată la Isabella şi la Ludovic: fiica lui preferată şi moştenitorul său. Probabil că le rostise numele cu voce tare, căci intendentul clătina din cap, apropiindu-se de el.

— Maiestate, spunea acesta. Maiestate, îmi pare atât de rău. Regina…

Însă nu apucă să termină, căci Filip o luă la goană pe lângă el, intrând în grabă pe culoar, alergând ca un nebun către apartamentele soţiei sale, fără să audă strigătele din spatele său.

Palatul regal, Paris
12 aprilie 1305

Apa se scurgea şiroaie de pe acoperişuri, transformând murdăria care acoperea străzile într-o mâzgă cenuşie. Cerul era plumburiu, iar norii joşi pluteau grei, umflaţi de apă. Turlele Catedralei Notre Dame erau cufundate în nori. Dedesubt, oraşul părea prizonier, oamenii stăteau cu capetele plecate sub ploaia necontenită, chipurile fiindu-le ciupite de frig. Uşile prăvăliilor erau închise, iar obloanele erau trase pentru a le proteja împotriva frigului, şi numai câţiva negustori se mai aflau în piaţă, zgribuliţi sub acoperitoarea dughenelor, strigând cu indiferenţă la cei care treceau grăbiţi pe lângă ei. Cerul albastru-senin şi căldura care făcuse ca mugurii copacilor să crape acum câteva zile păreau foarte îndepărtate. Se părea că iarna se întorsese.

Will descălecă în curtea interioară a palatului şi se uită în jur după un paj care să-i ia calul, dar cu excepţia câtorva gărzi indiferente, nu văzu pe nimeni, aşa că îşi duse singur calul la grajd. Era ud leoarcă şi plin de noroi după lunga sa călătorie, însă nu disconfortul îl preocupa acum. Îşi petrecuse ultimele zile perfectând scuza pe care avea să o folosească pentru a-i explica regelui de ce lipsise, însă de fiecare dată când revenea asupra ei, suna tot mai mult ca o minciună, cum de altfel şi era. Înainte să plece către Bordeaux cu Robert, îi explicase lui Pierre Dubois că primise un mesaj de la William Wallace, care îi cerea să se ducă la Lyon pentru a se întâlni cu o persoană care ar fi putut susţine financiar războiul scoţienilor. Dubois nu manifestase niciun fel de interes, însă Will ştia că Filip avea să-l întrebe mai multe despre plecarea sa. Acesta fusese şi motivul pentru care sperase că avea să ajungă în oraş înaintea regelui. Şi ar fi putut s-o facă, dacă nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplase în Bordeaux.

Când preoţii catedralei intraseră în camera lui Bertrand de Got, el şi Robert fuseseră luaţi pe sus şi băgaţi într-o celulă, unde fuseseră ţinuţi câteva zile. Adunarea canonicilor îl convinsese pe arhiepiscop că trebuie pedepsiţi pentru încălcarea proprietăţii, dar fuseseră eliberaţi în cele din urmă, doar după ce de Got îşi revenise şi reuşise să-şi recapete autoritatea. Cu această întârziere şi cu ploaia care le îngreunase călătoria, Will era sigur că regele ajunsese la Paris înaintea lor, şi nu avea niciun dubiu că avea să-i pună o mulţime de întrebări cu privire la motivele absenţei sale.

Apropiindu-se de grajduri, Will văzu câţiva grăjdari adăpostindu-se de ploaie. Stăteau îngrămădiţi unul în altul, aşezaţi pe snopi de fân, vorbind încetişor. Când Will se aplecă pentru a intra, trecând prin apa care curgea din jgheaburi, doi se ridicară imediat în picioare.

— Îmi pare rău, domnule, spuse unul, luând hăţurile calului. Nu v-am văzut.

Will se uită împrejur, uimit de liniştea şi pustietatea palatului. Grăjdarii păreau să n-aibă nici maeştri, nici ceva de făcut. Se uită prin perdeaua de apă către curtea goală. Fie ploaie sau ninsoare, curtea palatului era întotdeauna înţesată de oameni care umblau de colo până colo.

— Unde sunt cu toţii?

Grăjdarul îi privi şovăielnic pe camarazii săi.

Unul din ei, cel mai în vârstă dintre toţi, se apropie.

— La înmormântare.

— Înmormântarea cui?

Tânărul păru uimit.

— A reginei.

Will trase aer în piept printre dinţi. După risipirea şocului iniţial, în mintea lui îşi făcu loc o fărâmă de speranţă care îl făcu să se ruşineze. Oare tragedia aceasta nu avea să întârzie punerea în aplicare a planurilor lui Filip în privinţa lui Bertrand şi a Templului, acordându-i ceva mai mult timp pentru a-şi pune la punct propriul său plan? Ştia cât de apropiaţi fuseseră regele şi regina. Însă speranţele sale fură de îndată zdrobite de îndoială. Trecutul îi demonstrase că suferinţa putea să impulsioneze sau, dimpotrivă, să distrugă. Se gândi la Edward, care devenise şi mai neîndurător după pierderea iubitei sale regine. Will îşi dădu seama că nu se gândise decât la durerea provocată de moartea lui Elwen, durere care îl scufundase într-un ocean de suferinţă. Nu. Nu aveam cum să anticipeze ce influenţă avea să aibă asupra lui Filip sau a planurilor lui.

— Sosesc!

Will se întoarse când văzu un băiat venind în goană către boxe. Dintr-odată, toţi grăjdarii începură să se foiască. Will auzi copitele cailor lovind pietrele umede. Ieşi în ploaie ca să vadă cortegiul funerar intrând în palat.

În fruntea acestuia se aflau gărzile regale, care intrară în curtea interioară cu uniformele ude leoarcă, soldaţii clipind din pricina apei care le şiroia pe faţă. În spatele lor se afla regele, singur, mergând pe jos, chipul său exprimând deopotrivă suferinţă şi uimire, un amestec care-i făcea greu de ghicit gândurile. Mantia sa neagră era plină de noroi. Imediat în urma sa veneau cei mai importanţi sfetnici, Pierre Dubois şi Guillaume de Plaisans, intendentul palatului regal şi duhovnicul Guillaume de Paris. Will observă că Nogaret nu era prezent. Urmau copiii. Isabella, micuţă şi tristă, îşi ţinea de mână doica şi avea un singur trandafir roşu. În spatele lor se aflau slujitoarele reginei, Marguerite, plângând în pumni, Blanche lângă ea, calmând-o. Cortegiul cuprindea o mulţime de îndoliaţi: slujitori de la palat, episcopi şi preoţi, duci şi înalţi demnitari, cu toţii intrând solemn pe poartă.

Printre aceştia, Will văzu o siluetă subţire, îmbrăcată cu o rochie neagră. Simţi o strângere de inimă când îşi văzu fiica, singură în mijlocul acelei mulţimi, mergând împleticit. Într-un fel, hotărârea cu care urmărise să-l împiedice pe rege să distrugă Ordinul Templierilor fusese o uşurare, dându-i posibilitatea să ignore falia care se transformase într-un abis între el şi Rose. Îşi spusese că imediat ce avea să se asigure că Templul e în siguranţă, avea să-şi îndrepte toată atenţia înspre fiica sa. Însă ştia că ideea aceasta nu era

decât o altă metodă de a scăpa de responsabilitate, şi în ultimii ani făcuse exact la fel. O iubea ca pe fiica lui, chiar şi dacă n-ar fi fost sânge din sângele lui, iar sentimentul nu se schimbase şi nu se pierduse. Doar curajul îi pălise.

Acesta fu gândul care îl făcu să se îndrepte către ea, înaintând prin bălţile din curte. Rose tresări când o apucă de braţ, însă se lăsă purtată afară din cortegiu, în partea cealaltă a curţii. Părea să fie încă în stare de şoc, moale şi supusă. Will o conduse prin grădinile palatului către o bancă dintr-un cotlon îndepărtat, aflat la adăpostul unui gard lat de tisă.

— Eşti udă leoarcă, murmură el, în timp ce se aşezară.

Dându-şi seama că nu avea cu ce să o învelească, căci şi el era ud până la piele, se mulţumi să-i îndepărteze şuviţele de păr negru şi pline de apă care i se lipiseră de frunte. Will îşi lăsă mâna jos, privind atent chipul ei palid, pe care se vedeau doar două puncte roşii deasupra obrajilor, în vreme ce ochii priveau în gol, lipsiţi de strălucire. Nu mai fusese atât de aproape de ea de luni bune. Când era doar o copilă, Will era uimit de cât de mult semăna cu Elwen, însă orice asemănare cu mama sa dispăruse între timp, iar acum avea o înfăţişare aparte. Chipul ei era plin de tristeţe şi goliciune, un sentiment pe care îl trăia atât de profund încât îi tăie respiraţia lui Will. Îi luă mâna rece într-a sa.

— Rose, ştiu că nu mă crezi şi nici nu ţi-am dat vreun motiv să o faci, dar eu n-am încetat niciodată să te iubesc. Dacă nu crezi nimic altceva, te rog să crezi doar în asta. Mi-a fost teamă. Clătină din cap. Nu, am fost un egoist. Am pus durerea înaintea dragostei. Am lăsat ca lucrul ce i s-a întâmplat lui Elwen – mamei tale – să eclipseze sentimentele mele pentru tine şi ceea ce ar fi trebuit să fac eu ca tată. Nu mă aştept să mă ierţi. Dar sper…

— Eu am făcut-o.

Vorbise atât de încet, încât îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama ce spusese. Inima îi bubui în piept. Nu spusese „nu”.

— Eu am omorât-o pe regină.

Will simţi cum speranţele sale sunt spulberate.

— Poftim?

Ea îşi ridică ochii, privind grădinile învăluite de ceaţă şi de ploaie.

Will o apucă de umeri, întorcând-o înspre el.

— Rose, vorbeşte-mi. Ce vrei să spui?

Ea îl ţintui cu privirea.

— Mi-am dorit de atâtea ori să o văd moartă. Însă n-am vrut asta cu adevărat. Rose clătină din cap. Am văzut cum a murit. Dumnezeule. Chipul ei se schimonosi, plin de dezgust. Mirosul din camera aia. Putoarea morţii care a pus stăpânire pe ea în acelaşi timp cu febra care i-a otrăvit sângele. Avea dureri atât de mari şi a murit atât de încet. N-am putut face nimic, decât să ne uităm.

— A fost o boală? insistă Will, neîndrăznind să se simtă uşurat încă. Febră?

— Aici.

Rose îşi puse mâna în partea de jos a abdomenului.

Will se simţi uşurat. Se lăsă pe spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spui că ai ucis-o tu?

— Nu m-ai auzit? Rose se ridică, expresia chipului ei devenind fermă. Am spus că mi-am dorit-o.

— De ce? A fost nemiloasă cu tine?

Rose vru să se îndepărteze, însă Will se luă după ea şi o apucă de braţ.

— De ce ai vrut să moară regina?

— Pentru că îl iubesc.

— Pe Filip? întrebă el, după un lung răstimp.

Când ea încuviinţă, Will se întrebă cu amărăciune dacă nu cumva el fusese motivul pentru care se întâmplase lucrul acesta; faptul că o abandonase o împinsese cumva să caute afecţiune oriunde în altă parte. Gândul că fiica lui dorise moartea unei femei în fanteziile ei cu un bărbat atât de periculos şi de schimbător, un bărbat împotriva căruia acţiona el însuşi, era unul cel puţin îngrijorător. Încercând să dea la o parte astfel de griji, îşi îndreptă toată atenţia înspre ceva ce înţelesese.

— Ascultă-mă, Rose, spuse el, convingând-o să se aşeze din nou pe bancă. N-ai ucis-o pe regină doar pentru că ţi-ai dorit-o.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba da. Eu am crezut că i-am făcut acelaşi lucru surorii mele.

Rose întoarse capul înspre el.

— Nu ţi-am spus niciodată nimic din toate astea. Însă ăsta a fost motivul pentru care tatăl meu m-a îndepărtat de Scoţia când am fost mic, motivul pentru care s-a alăturat Templului, devenind cavaler, şi motivul pentru care am încercat atâta amar de timp să calc pe urmele lui.

Ea îşi îndreptase acum toată atenţia către el.

— Eu şi sora mea, Mary, eram rivali, mai apropiaţi ca vârstă ca surorile mele mai mari. Ea era preferata tatălui meu, lucru care nu mă ajuta deloc. Mi-am dorit atât de mult ca ea să dispară, să fugă. Nu-mi mai aduc aminte dacă mi-am dorit vreodată să moară, dar sentimentele mele erau foarte limpezi: nu voiam să locuiesc în aceeaşi casă cu ea, ori să-l împart pe tatăl meu cu ea. Cu multă vreme în urmă ţi-am spus că sora mea s-a înecat. Ce nu ţi-am mărturisit a fost că eu i-am provocat moartea. Will privi în altă parte, nereuşind nici măcar după atâţia ani să privească pe cineva în ochi când recunoştea lucrul acesta. A fost un accident. Eram în apropierea lacului de lângă moşia noastră şi ne certam, iar eu am împins-o mai tare decât aş fi vrut. A căzut şi s-a lovit la cap. Am încercat să o salvez, dar n-am reuşit. Familia mea s-a despărţit. În anul imediat următor, tatăl meu a plecat în Ţara Sfântă şi nu l-am mai văzut niciodată. Nici pe el, nici pe mama. Will avu impresia că zăreşte compasiune în privirea lui Rose, ba chiar empatie, însă expresia de pe chipul ei dispăru înainte ca el să fie sigur de asta. Am trăit cu povara asta în suflet mulţi ani, şi probabil o voi duce cu mine în mormânt. Dar pentru multă vreme mi-a influenţat toate deciziile, făcându-mă să înfăptuiesc cele mai regretabile şi mai necugetate lucruri, toate în speranţa că-mi voi ispăşi pedeapsa. Nu i-am cauzat moartea pentru că am vrut-o, ci din greşeală. Acum ştiu asta. Însă am pierdut atât de multe crezând asta, Rose. Nu pot îndura gândul că şi tu ai putea face la fel. Will îi luă mâinile într-ale sale. Să nu porţi povara asta. Uită. Sentimentul de vinovăţie, frica, iubirea asta – clătină din cap – imposibilă.

Expresia chipului ei se schimbă dintr-odată. De parcă s-ar fi înălţat un zid între ei.

— Imposibilă? Crezi că nu mă poate iubi?

— Rose, vreau doar…

— Pentru că sunt prea urâtă pentru a fi iubită?

Îşi suflecă mâneca rochiei, scoţându-şi la iveală cicatricele.

— Urâtă? Will se ridică. Dumnezeule, nu. Eşti frumoasă.

— Pentru că tu eşti cel care a făcut asta, *tată.* Îşi întinse mâna în faţă, către el, ochii ei fiind acum goi, reci ca marmura. La fel cum ai provocat şi moartea surorii tale.

Încercă să o apuce de braţ atunci când ea o luă la fugă, însă nu reuşi să apuce decât partea din spate a voalului, care se desprinse de rochie. Rămase pe loc, cu bucata de mătase în mână, privind-o pe fiica lui dispărând în ploaie, simţind cum o nouă rană se deschide în sufletul lui.

Palatul regal, Paris
30 iunie 1305

Rose zăbovea în faţa uşii, ascultând sunetele care veneau din camera regelui: un foşnet, urmat de o bufnitură puternică şi de respiraţia cuiva. O durea spatele fiindcă stătuse prea mult rezemată de perete, ţinând uşa cu mâna pentru a o împiedica să se izbească din pricina brizei de aer cald care venea prin ferestre. Refuza totuşi să se mişte, nedorind să plece, însă neîndrăznind nici să-i treacă pragul. Din când în când auzea paşi pe coridor şi-şi apleca capul într-o parte ca să vadă dacă se apropie cineva. Însă nu venea nimeni. Apartamentele regale nu mai erau vizitate atât de des în ultima vreme.

După moartea mamei lor, prinţii şi Isabella îşi petreceau majoritatea timpului alături de doicile lor. Ministrul de Nogaret era plecat cu treburi, iar restul dregătorilor erau rareori primiţi în audienţă la rege, cu toţii umblând tăcuţi prin palat, abţinându-se să râdă ori să vorbească tare. Singura persoană în compania căreia Filip petrecuse mai mult de câteva ore fusese duhovnicul lui, evlaviosul dominican Guillaume de Paris. Apartamentele regale păreau pustii şi cufundate în linişte după plecarea lui Marguerite şi a altor două slujnice, care intraseră în slujba soţiilor fraţilor regelui. Rose, Blanche şi o altă servitoare rămăseseră să îngrijească copiii. Deja umbla zvonul că regele avea să se căsătorească din nou în viitorul apropiat, însă Rose ştia că acesta era ultimul lucru la care se gândea Filip.

În ultimele luni, stătuse în preajma lui pe cât de aproape cu putinţă, ieşind din dormitorul ei pentru a strânge hainele pe care regele le arunca nepăsător pe podea, cosând tivul uzat al mantiei lui preferate, aşezând flori proaspete lângă pat. Toate acestea erau lucruri pe care le-ar fi putut face şi alţii, lucruri pe care bănuia că el nici măcar nu le luase în seamă, dar pe care ea voia, ba nu, trebuia să le facă.

În ciuda tuturor născocirilor ei, faptul că regina murise cu adevărat o făcuse să se simtă scârbită de ideile ei. Poftele trupeşti care o făcuseră să îndure atât de mult, aşteptând, începură să se întoarcă împotriva ei. Sentimentul de vinovăţie şi ruşinea se umflaseră ca un furuncul, otrăvind-o din interior. În timpul slujbei din Sainte-Chapelle se ruga cu şi mai multă ardoare, închizându-şi pentru prima dată ochii fără să viseze în secret, ci pocăindu-se sincer pentru păcatele ei. Micile sarcini pe care le ducea la îndeplinire nu le îndeplinea pentru a obţine afecţiunea lui. Ci sperând să

dobândească iertarea, o speranţă deşartă, era conştientă de asta, căci el nu ştia nimic despre gândurile sau despre sentimentele ei.

Rose tresări când auzi un icnet de durere venind din spatele draperiilor din camera regelui. Filip respira repede şi greoi, în acelaşi timp cu plesnitura. Toate sunetele o făceau să se înfioare, de parcă ea ar fi fost cea lovită. Nemaiputând îndura, deschise uşa şi făcu câţiva paşi în cameră. Se opri. În oglinda de lângă patul lui se reflecta imaginea. Îşi ridicase mâinile, apăsându-şi degetele pe buze. Auzi o altă plesnitură şi-şi mută privirea asupra draperiilor negre, brodate cu stema Franţei. Fără să-şi îngăduie nici măcar o clipă în care să cugete, să se oprească şi să se întoarcă, înaintă şi dădu la o parte draperiile.

Filip era în genunchi, în faţa altarului. Nu purta tunică, iar spatele plin de sânge îi strălucea în lumina soarelui care pătrundea în colţişorul lui. În mână avea un bici din păr de cal. Podeaua din jurul lui şi pânza albă de pe altar erau împroşcate cu sânge. Îşi întoarse capul, cu ochii goi, injectaţi.

Rose se lăsă pe vine în faţa lui, rochia-i albastru-închis aşezându-se în jurul ei.

— Vă rog, maiestate, şopti ea, întinzând mâna ca să ia biciul. Vă rog, opriţi-vă.

Filip o lăsă să-şi pună mâna peste a lui, însă nu dădu drumul biciului.

— Te rogi pentru sufletul meu, Rose? întrebă el, vorbind cu voce aspră.

— În fiecare zi, stăpâne.

— Crezi că vor fi de-ajuns? Rugile supuşilor mei?

Neînţelegând ce voia să spună cu asta, Rose clătină din cap.

Filip privi în gol către altar.

— Duhovnicul mi-a spus că după îndeajuns de multă penitenţă şi rugăciune o voi auzi.

— Ce să auziţi, maiestate?

Rose nu-şi luase mâna de pe a lui. Rămaseră neclintiţi în acea poziţie nefirească, ea continuând să-şi ţină mâna întinsă înspre el, arsurile de pe braţul ei părând la fel de vii precum rănile lui în lumina gălbuie care intra în încăpere. Mirosul de sânge era copleşitor.

— Vocea lui Dumnezeu. Filip îşi întoarse privirea către ea. Atât de mulţi oameni de seamă, preoţi, prinţi, regi şi cărturari au vorbit despre ea; uniunea aceea minunată, exaltarea de care eşti cuprins atunci când divina iubire a lui Dumnezeu te inundă, vocea Lui ca un clopot care răsună în sufletele lor. Bunicul meu a vorbit deseori despre ea, aşa mi-a spus tatăl meu. Spunea că

Dumnezeu era ca un fluviu în interiorul lui, ghidându-l, împingându-l. Însă eu n-am auzit-o niciodată. Se încruntă. Iar dacă eu nu-L aud, asta înseamnă că nici El nu mă aude pe mine, nu-i aşa? Că niciuna dintre rugăciunile mele nu a fost destul de puternică pentru a ajunge la El?

Rose vru să-i spună că nu are de ce să-şi facă griji. Nici ea nu-L auzise pe Dumnezeu, cu toate că deseori simţea că e acolo sus, privind-o şi judecând-o. Dar rămase tăcută. Cuvintele ei ca nişte şoapte n-ar fi putut acoperi niciodată vocile puternice ale unor oameni atât de iluştri.

Filip, pe de altă parte, nici nu se aştepta la un răspuns, căci continuă să vorbească.

— Din cauza asta, regina mea e moartă. M-am rugat lui Dumnezeu să o aibă în grijă pe Jeanne cât timp am fost plecat, m-am rugat să o însănătoşească, dar sunt sigur că nu m-a auzit. Ori m-a auzit şi a hotărât să mă ignore, să mă pedepsească.

— Nu, stăpâne, eu…

— La ordinul meu s-au făcut o mulţime de lucruri rele. S-a vărsat sânge, iar duhovnicul mi-a spus că singurul fel în care-mi pot îndrepta greşeala este să-l vărs pe al meu.

Filip îşi trase mâna dintr-a ei şi lovi cu biciul peste umăr. Acesta se lipi de pielea lui.

— Vă rog, maiestate! spuse Rose, apucându-l de mână. Mă voi ruga eu pentru voi. Lăsaţi-l pe Dumnezeu să-mi asculte rugăciunea de slavă. Mă voi pocăi eu în faţa Lui!

Regele respira sacadat şi chipul îi era plin de sudoare, iar când Rose apucă biciul, îşi desfăcu pumnul şi o lăsă să-l ia şi să-l pună pe jos. Rose se aşeză în faţa lui, târându-şi rochia pe podea şi întinzând sângele pe piatra albă, apoi îşi înclină capul şi-şi împreună palmele, începând să se roage.

Cuvintele care îi veneau în minte alergau anapoda, fără logică, apoi îşi găsiră ritmul şi se transformară într-o rugăciune frumos curgătoare dacă nu inteligibilă, alcătuită din promisiuni şi rugăminţi, adulări, versuri din psalmi şi Tatăl Nostru. Se ruga cu fervoare şi cât se poate de sincer, fără să fie conştientă de prezenţa regelui, care îngenunchease în spatele ei, respirând mai domol şi mai adânc, sunet care se îngemăna cu susurul şoaptelor ei.

— *Iartă-i păcatele, Doamne, aşa cum ne ierţi şi nouă greşelile noastre.*

— Jeanne mi-a spus că a vrut să te dea afară odată.

Rose se opri şi pentru câteva clipe, fiind atât de absorbită de rugăciunea sa, crezu că îi vorbise Dumnezeu. Îşi deschise ochii larg când îl simţi pe

Filip mişcându-se în spatele ei.

— Mi-a spus că mă doreai trupeşte. Că afecţiunea ta era un lucru primejdios.

Rose îşi strânse palmele atât de tare încât mâinile începură să-i tremure.

— Am râs şi i-am zis că e prostuţă să creadă una ca asta. Şi că ar fi păcat să piardă o slujitoare atât de cinstită pentru ce şi-a imaginat o tânără femeie. Spre binele ei, am convins-o să te păstreze, însă sincer vorbind, m-am bucurat să aud că mă venerezi. Vocea lui se auzea de mai aproape, cuvintele-i rostogolindu-se pe gâtul ei gol. Supuşii ar trebui să-şi iubească regele în toate chipurile pe care le îmbracă dragostea. Sunt bucuros că te rogi pentru mine, Rose. Trebuie să te închini pentru mine.

Rose îi simţi braţele strângându-i umerii. Nu voia să respire.

— Nu te opri, murmură el.

Ea îşi închise ochii şi încercă să-şi continue rugăciunea, însă nu mai ştia ce să spună şi se simţi cufundată într-o beznă ameţitoare.

— Maiestate.

Amândoi îşi întoarseră capetele către cel care vorbi.

Chipul palid al lui Guillaume de Nogaret apăru dincolo de draperiile negre care rămaseră depărtate. Regele se ridică şi trecu dincolo.

— Ai devenit şi prost-crescut de când eşti plecat, Nogaret? răspunse el cu glas aspru. De ce n-ai bătut la uşă?

— Am bătut, sire. Însă nu m-aţi auzit.

Rose se ridică şi ea în picioare. Îl simţi pe Nogaret privind-o cu răceala unui om care îi cunoaşte secretele. Se îmbujoră.

— Maiestate, şopti ea, înclinându-şi capul şi îndreptându-se către ieşire. Înainte să închidă uşa, îl auzi pe ministru vorbind.

— Am aflat de moartea reginei în drumul meu către Franţa. Îmi pare atât de…

— N-am nevoie de mila ta, Nogaret. Vreau să aud că vii cu veşti bune.

— Ei bine, maiestate, veştile mele o să fie o mângâiere. Două treimi din cardinalii electori ne vor susţine. De Got va deveni papă. El va fi următorul papă. Calea către porţile Templului e liberă.

29

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franţei
14 noiembrie 1305

— Eşti sigur că ăsta e drumul?

Robert se ridică în scări şi se uită împrejur. Frunzele viţei-de-vie se îngălbeniseră şi erau sfărâmicioase, strugurii fiind culeşi de mult şi făcuţi vin.

— Poate că ar fi trebuit să o luăm la stânga la răscrucea aceea?

Se uită la Will, încruntându-se. Însoţitorul său era la câţiva paşi în urma sa şi privea peste umăr.

— Mă auzi măcar?

Will îşi îmboldi calul.

— Poftim?

Robert se uită în lungul drumului către locul în care privise Will.

— Tot mai eşti îngrijorat? întrebă el, privindu-i pe cei patru bărbaţi care călăreau la trap în spatele lor.

Purtau mantii închise la culoare, asemănătoare celor ale lui Robert şi Will, ascunzându-şi astfel armurile. Văzând că Will nu răspunde, Robert eliberă zgomotos aerul din piept.

— Ce vrei să-ţi mai zic ca să te conving?

— Voi fi sigur de cele ce mi-ai spus când ceea ce trebuie să facem se va înfăptui.

— Sunt soldaţi destoinici. Îi cunosc de ani buni. Vor face ce le spunem noi să facă.

— Mă îngrijorează mai mult faptul că trebuie să-şi ţină fleanca dup-aia.

Când bărbaţii se apropiară, Will îşi îmboldi calul, trecând la trap. Îi auzea pe doi dintre cavaleri vorbind în şoaptă. Toţi erau mai tineri decât el şi decât Robert, având probabil douăzeci de ani. Îl făceau nostalgic.

Se părea ciudat să călărească iarăşi alături de templieri după atât timp. Niciunul dintre ei nu purta uniforma, dar toţi aveau acelaşi fel de a se comporta şi erau într-un gând în permanenţă, îngenunchind împreună la marginea drumului pentru a rosti Tatăl Nostru la vremea fiecărei slujbe, rupând pâine şi împărţind-o între ei la vremea mesei ori trecându-şi din mână în mână burdufuri cu apă, unul dintre ei rămânând în permanenţă de

veghe atunci când restul dormeau. Uitase complet cum e să facă parte dintr-o unitate militară. Acum îşi dădu seama că îi era dor de aşa ceva.

— Au jurat să păstreze tăcerea, îl asigură Robert.

— Le-ai spus că Maestrul Franţei ţi-a ordonat să pleci în misiune. Ce se întâmplă dacă vor merge să vorbească cu el când se vor întoarce la Paris?

— Au venit la ordinele mele, nu ale maestrului. Dar dacă eşti atât de îngrijorat de lucrul acesta, n-ar fi mai bine dacă le-am spune adevărul? Ei ştiu că am venit să salvăm copilul unuia dintre oamenii de seamă ai locului. Cu ce schimbă lucrurile dacă vor şti cine este acest om şi de ce este ţinut captiv de regele Franţei? Aşa vor afla măcar cât de gravă este situaţia şi că trebuie să reuşim.

— Cu cât ştiu mai puţine, cu atât mai bine, răspunse Will. Nu vreau să risc ca toate astea să ajungă la urechile lui Hugues, în special faptul că sunt şi eu implicat.

— Uite că am ajuns şi aici.

— Ce vrei să spui?

Robert se uită peste umăr ca să fie sigur că cei patru cavaleri erau destul de departe încât să nu-i poată auzi.

— Frica asta a ta ca nimeni să nu afle de planul regelui se referă numai la Hugues, nu-i aşa? Deşi nu ştiu sincer dacă ascunzi lucrurile astea de teamă că te va pedepsi pentru că ai dezertat, asta dacă află că te-ai întors în Paris. Ori faptul că faci totul fără ştiinţa lui şi mă implici pe mine şi pe alţii în secret e un fel de a-l pedepsi pentru că ţi-a luat locul. Oricum ar fi, cred că pui în pericol Ordinul.

— Ţi-am spus de ce nu vreau ca Hugues să ştie despre asta.

— Dacă nu reuşim să-l salvăm pe băiat, n-avem altă şansă decât să-i spunem totul, murmură Robert. Poate că arhiepiscopul e încoronat chiar acum. Dacă nu-i salvăm fiul, sunt sigur că de Got va face orice îi va cere regele, şi-i va da Templul fără să crâcnească.

Văzând că Will nu răspunde, Robert se uită din nou la cavaleri.

— Şi oricare ar fi motivul pentru care nu vorbeşti, te asigur că n-am fi reuşit singuri. Ţi-am spus să-l iei şi pe Simon, dar n-ai vrut să mă asculţi.

— Încă îmi susţin decizia.

— Nu e un prost, Will. A stat destul de mult prin preajma noastră încât să ştie că nu suntem nişte cavaleri ca toţi ceilalţi cavaleri. V-a ajutat pe tine şi pe Everard să recuperaţi Cartea Graalului, pentru numele lui Dumnezeu.

— Poate că bănuieşte ceva, dar asta nu-i acelaşi lucru cu a cunoaşte.

— Mi-ai spus că vrei să reconstruieşti Anima Templi, să alegi noi membri. Printre cei doisprezece am avut întotdeauna şi un sergent.

— Nu vreau să-l implic în aşa ceva, şi cu asta am încheiat discuţia.

— Atunci pentru ce…?

— Ascultă-mă! spuse Will furios, întorcându-se în şa, fixându-l cu privirea pe Robert. Ştii la fel de bine ca şi mine riscurile la care eşti expus după ce devii membru al Frăţiei. Pericolele, singurătatea, sacrificiile pe care trebuie să le facem. Frăţia a rămas mereu ascunsă în ultimul secol, am lucrat împotriva maeştrilor noştri, ne-am folosit de resursele Templului pentru a ne duce la îndeplinire planurile, planuri care ar putea fi un blestem pentru Biserică şi pentru ordin, poate şi pentru majoritatea creştinilor. Planuri care cu siguranţă ne-ar duce la ştreang pe toţi. Am vărsat sânge pentru cauza noastră şi am ucis. Simon ar fi vrut de bunăvoie să ne ajute, ştiu asta, dar nu în numele cauzei. Ar fi făcut asta pentru mine. A fost la un pas de moarte când a venit după mine în Scoţia, şi nu vreau să fiu responsabil de moartea lui. Va fi numit grăjdar-şef şi vreau să se întâmple asta. Vreau ca iarna asta să fie cea mai frumoasă iarnă a vieţii sale de la Templu. Casa lui. În parte, acesta e lucrul de care vrem să ne asigurăm acum, aici; că cei asemenea lui Simon vor avea un cămin şi un viitor.

Tăcură amândoi, continuând să meargă pe drumul mărginit de butucii de vie prin care vântul vuia jeluitor.

— Dacă vom reuşi, încă vrei să mai mergi la Lyon? întrebă Robert, rupând tăcerea.

— Da. De Got trebuie să afle cât mai repede. Până când nu va şti că fiul lui e în siguranţă, Filip încă îl poate manipula. Va trebui să mă mişc repede. Îmi vor trebui cel puţin două săptămâni pentru a ajunge în oraş.

— Poate c-ar fi mai bine să mă duc eu sau unul dintre cavaleri. Regele, sfetnicii lui, Rose, cu toţii ştiu că eşti plecat să te întâlneşti cu Wallace. Vor fi toţi la ceremonia de încoronare a papei. Dacă te vede cineva?

— Rose nu va fi acolo, spuse Will, pe un ton scăzut. L-am rugat pe Filip să o lase la Paris. I-am spus că sunt îngrijorat în privinţa stării ei de sănătate. Îl privi pe Robert. Ştiu că a trecut multă vreme de atunci, dar atunci când ai stat de vorbă cu ea, ţi-a…?

Robert privi în altă parte când Will se opri.

— Ce? întrebă el, defensiv.

— Ţi-a povestit despre sentimentele ei pentru rege?

— Îl iubeşte?

— Acolo, spuse Will dintr-odată, arătând un stejar mare care crescuse în mijlocul câmpiei acoperite de iarbă uscată. În depărtare se vedeau două coline. Exact aşa cum ne-a descris de Got împrejurimile. Suntem pe drumul cel bun. Îşi opri calul şi descălecă. Să căutăm un loc în care să ne adăpostim caii. De aici vom merge pe jos.

Robert făcu un semn cavalerilor să descalece.

— Pe mine mă miră faptul că au decis să ţină copilul în casă.

— E departe de drumul principal, izolată; o temniţă perfectă. Singurul om care ştie unde e casa aceasta e Bertrand, şi cui i-ar putea spune despre asta? Dacă ar face-o, îşi dezvăluie secretul şi se pune în pericol pe sine şi-l pune în pericol şi pe fiul lui. Unicul motiv pentru care ne-a destăinuit lucrurile astea este pentru că ştiam despre faptul că regele l-a şantajat.

Când cavalerii se apropiară, Robert sări din şa.

— Am hotărât să nu-i lăsăm în viaţă pe cei care-l ţin prizonier pe băiat, nu-i aşa?

— Dacă le cruţăm viaţa, s-ar putea să se afle cine suntem. Nu avem altă opţiune.

— Credeam că cei pe care i-am ucis în cruciade aveau să fie ultimii.

Will privi în lungul drumului care se deschidea înaintea lor.

— Mi-e teamă că vom fi nevoiţi să mai vărsăm sânge.

Lyon*, *Sfântul Imperiu Roman
14 noiembrie 1305

Bertrand de Got apucă braţul tronului şi încercă să nu scape crucea papală. Lectica în care se afla se balansa puternic, cei care o purtau fiind împinşi de mulţimea agitată. Zgomotul era asurzitor. Îl bucura faptul că tronul era înconjurat pe trei laturi de paravane din brocart întărit. Mulţimea clocotitoare arunca înspre el flori şi frunze, însă judecând după bufniturile puternice care se auzeau din când în când, era clar că unele buchete îl puteau lovi. Stomacul îi ardea şi simţi acidul gastric urcându-i în gât, însă se forţă să zâmbească senin, făcând din când în când cu mâna credincioşilor care îl venerau, aliniaţi pe marginea drumului către catedrală. Stând pe malurile râului Saone, oamenii aşteptau să-l vadă pe noul vicar al lui Dumnezeu, îmbrăcat în veşminte ceremoniale şi purtând bijuterii de o frumuseţe nemaivăzută. Veniseră cu miile pentru a-l vedea pe fiul lor, un francez, încoronat cu tiara papală. Cei mai mulţi erau din Gasconia şi Bordeaux, îmbulzindu-se pentru a vedea mai bine, la fel de agitaţi ca marea

învolburată. Îl strigau după numele pe care şi-l luase după numirea sa ca papă. Încă nu se obişnuise cu el.

Clement al V-lea.

Rostit la unison de mulţimea aceea, se auzea ca un urlet sălbatic.

Nori negri se adunau deasupra oraşului Lyon, în contrast cu peticele albastre de cer care se vedeau printre ei. Când soarele ieşea din nori, lumina sa puternică făcea ca râul să pară o pânză de argint, apoi se ascundea iarăşi, apele devenind din nou negre precum cerneala. Pumnul în care strângea *ferula* era transpirat pe sub mănuşile de mătase pe care le purta. Sub veşmintele largi simţea furnicături pe corpul său fierbinte, cu toate că vântul rece de noiembrie sufla cu putere. Undeva în faţă văzu turlele albe ale catedralei, încadrate de colina care se ridica în spatele ei. Norii îşi aruncau umbra la baza ei, transformând auriul copacilor în negru. Regele Franţei şi cardinalii care făceau parte din Colegiu îl aşteptau acolo. Aflat în mijlocul mulţimii adunate cu ocazia unei ceremonii atât de fastuoase, în urma căreia avea să se alăture şi el acelei magnifice linii de succesiune care începuse odată cu Sfântul Petru, Bertrand nu putea să se gândească decât la fiul lui.

Trecuseră nouă luni de când îl văzuse pe Raoul pentru ultima oară. Nouă luni de când se întâlnise cu regele Filip în cortul amenajat în afara oraşului Bordeaux. În zilele acelea reuşise cu greu să închidă vreun ochi, odihnindu-se, căci se simţea cuprins deopotrivă de furie, disperare şi speranţă. Astăzi era încrezător. Avea să fie numit papă, apoi fie Campbell avea să îndeplinească ceea ce jurase, fie el, Bertrand, avea să-i dea regelui şi ministrului său ticălos tot ce îşi doreau. Luase decizia în ziua în care veniseră să-i ceară acele lucruri şi să-l ameninţe. Orice s-ar fi întâmplat, nu avea să-l sacrifice pe Raoul, chiar dacă în schimbul lui ar fi trebuit să-i sacrifice pe cei care ar fi putut să-i îndeplinească visul de a elibera Ierusalimul. Mai erau şi alţi soldaţi care să ridice crucea. Însă el nu putea să mai aibă un fiu. Un alt miracol.

Mulţimea din faţă era mai densă. Drumul se îngusta, trecând printre râu şi zidul gros al unei mănăstiri. Sute de oameni se înghesuiseră acolo, fiind ţinuţi la distanţă de soldaţii din garda regală. Mulţi dintre ei se urcaseră pe zid, picioarele lor atârnând deasupra capetelor celor de jos. Strigătele pline de bucurie începeau să se stingă, rămânând în urmă. Urletele mulţimii de aici erau diferite: mai puternice, mai aspre. Bertrand deschise ochii. Se auzeau strigăte pline de ură, pline de violenţă. La început, se gândi că strigătele erau adresate soldaţilor care păstrau ordinea, împingându-i înapoi

pe oameni pentru a elibera drumul, făcând loc procesiunii. Apoi, după ce se apropie, îşi dădu seama că bărbaţii şi femeile care ţipau furioşi se uitau la el. Sute de oameni îşi ridicaseră pumnii.

— Papă fals! scandau ei. Papă fals!

Cuvintele erau rostite în franceză, însă Bertrand, reuşind să le distingă clar în amestecul discordant de sunete, îşi dădu seama că nu erau spuse în limba nativă a oamenilor. Ici-colo, cuvinte într-o altă limbă erau aruncate asupra sa aidoma florilor. După câteva clipe, o identifică a fi italiană. Ştia că italienii se răsculaseră, protestând faţă de numirea sa, mulţi fiind încredinţaţi că membrii colegiului cardinalilor fuseseră constrânşi să-l aleagă. Cei prezenţi acolo cunoşteau implicarea Franţei în arestarea violentă a lui Bonifaciu, despre solicitarea regelui de a-l judeca post-mortem drept eretic, apoi de a-l deshuma şi a-l arde pe rug. Pe lângă aceasta, zvonurile cu privire la circumstanţele morţii lui Benedict se răspândeau cu repeziciune. Oamenii spuneau că regele Filip ceruse bani pentru răscumpărarea Sfântului Scaun. Bertrand nu putea să-i învinuiască; ştia că zvonurile erau adevărate. Însă chiar şi aşa, auzindu-i şi văzându-i pe cei care îşi revărsau toată furia asupra sa, se simţi lovit în plin, cutremurându-se.

Când lectica trecu prin culoarul îngust creat de gărzile regale în mulţime, se auziră două izbituri mult mai puternice decât înainte în brocartul care proteja tronul. Unul dintre purtători se prăbuşi la pământ, lovit în cap de un bolovan, astfel că lectica se înclină într-o parte. Ceilalţi începură să meargă mai repede, dar mulţimea înaintă. Bertrand văzu cum unul dintre soldaţi îl loveşte în figură cu mânerul sabiei sale pe un bărbat. Omului îi ţâşni sânge roşu aprins şi căzu sub pumnii ridicaţi ai celor din jurul lui. Mai căzu unul, ţinându-se cu mâinile de faţă, apoi un altul, în vreme ce soldaţii începură să lovească cu scuturile în rândurile din faţă, forţându-i să se dea înapoi, rupându-le degetele şi maxilarele.

Intensitatea loviturilor trimise o undă de şoc prin mulţime. Oamenii încercară să se întoarcă, îndepărtându-se de soldaţi, călcându-se în picioare ca să scape. Unii se prăbuşiră la pământ, împinşi de picioarele şi mâinile celorlalţi. Bărbaţii şi femeile care ajunseseră la zidul mănăstirii strigau de frică şi durere, fiind striviţi de mulţime. Cei de pe zid încercară să-i ridice pe prietenii şi pe rudele lor, însă zidul nu era destul de puternic pentru a rezista greutăţii. Ici-colo, de-a lungul curbei, pietrele începură să crape şi să se spargă. Un bărbat alunecă şi căzu peste cei de jos, trăgând după el bucăţi de tencuială. Se auziră mai multe bufnituri şi strigăte, tot mai puternice,

până când se transformară într-un huruit înfundat, care fu urmat de urlete când zidul se prăbuşi, ridicând în aer un nor de praf şi bucăţi de piatră. Strigătele continuară să se audă chiar şi după aşezarea molozului. Bertrand închise ochii şi încercă să blocheze sunetele care se auzeau în urma sa. Fu dus departe de mulţimea dezlănţuită, la adăpost în lectica sa. Îşi simţi stomacul întorcându-se pe dos şi se gândi doar la chipul fiului său.

În apropiere de Bordeaux, Regatul Franţei
14 noiembrie 1305

Ponsard traversă curtea, înjurând când cizmele îi alunecară în noroi. Îşi băgă în gură o bucată de pâine şi îşi scutură firimiturile din barbă în vreme ce se îndrepta către şopron uitându-se împrejur. Se apropia seara, iar lumina era tot mai puţină, la casa din spatele său obloanele fiind deja trase. Ponsard se opri la intrarea în şopron, mijindu-şi ochii ca să vadă în interior, de unde venea miros de paie umede şi balegă. Pe un scăunel şedea o siluetă subţirică care mulgea o capră.

Când se aplecă şi intră, silueta se întoarse speriată.

— Nu, Marie, spuse Ponsard, când ea vru să se ridice.

Îi făcu semn să se aşeze, apoi se duse în partea opusă a şopronului, paiele de pe jos înăbuşind zgomotul cizmelor sale. Caprele dintr-un staul de sub podul pentru fân behăiră speriate.

— Nu mă lua în seamă, insistă el, rezemându-se de stâlpul de care era agăţat un căpăstru.

Marie se aşeză ţeapănă pe scaun şi se aplecă înainte, băgând mâna sub burta animalului.

Zâmbind tot mai larg, Ponsard privi cum ea strângea şi trăgea ţâţele caprei. Laptele curgea în vadră. Sub braţe, rochia ei se subţiase, devenind aproape transparentă. Îi putea număra coastele. Yolande îi implorase s-o lase să meargă la Bordeaux pentru a cumpăra provizii, însă Gilles nu era prost. În ultimele nouă luni, numai el se dusese la oraş, şi asta foarte rar, doar de câteva ori pentru a achiziţiona de-ale gurii şi o dată pentru a se întâlni cu întăririle trimise de rege.

Ponsard se împinse în stâlp, apropiindu-se ca să vadă mai bine. Remarcă imediat cât de tensionată era, cât de albe şi de subţiri erau degetele ei când mulgea. Simţind ceva întărindu-se în el, se duse în spatele ei.

— Vă rog, şopti ea.

— Taci, fato, murmură el, când ea se feri de atingerea lui. Ştii că nu-mi place să vorbeşti.

Ponsard îşi deplasă încetişor mâinile de pe umeri către sânii ei mici. Îi apucă lacom, masându-i.

— Întoarce-te, îi ordonă el cu glas aspru, simţind că e gata să ejaculeze.

Ea începu să plângă, dar se conformă, întorcându-se pe scăunel. El îşi ridică tunica şi-şi desfăcu nădragii în grabă. O apucă de bărbie cu cealaltă mână şi o aduse mai aproape. Se opri, auzind ceva în spatele lui. Întorcându-se, se aşteptă să-l vadă pe Gilles sau pe ceilalţi stând în prag. Însă nu era nimeni.

Puţin încurcat, îşi băgă penisul în pantaloni. Puse un deget pe buzele lui Marie, forţând-o să-şi ţină gura, apoi se duse la intrare, dojenindu-se pentru neatenţie. Fusese neglijent şi se dusese la fată în timpul zilei. Dacă Gilles ar fi ştiut că îşi abandonase postul, l-ar fi crucificat. Ponsard privi cercetător către casă. Lumânarea arunca văpăi de lumină printre stinghiile obloanelor, iar curtea era pustie. Stătu pe gânduri o clipă, ştiind că ar fi mai bine să se întoarcă la locul lui. Ar fi putut veni la fată mai târziu, când toţi aveau să fi adormit. Însă după această scurtă ezitare, pofta trupească îl împinse din nou către şopronul întunecat.

Ponsard se apropie încetişor de Marie, aşteptând să aibă din nou erecţie, şi îşi duse o mână la pantaloni. Behăitul caprelor acoperi paşii care se apropiară cu repeziciune şi fără zgomot din spatele său. Când fata făcu ochii mari, el crezu că era înspăimântată şi nu observă pumnalul decât atunci când trecu prin faţa lui, pentru ca apoi să-i taie beregata.

***

Will se mişcă iute, apropiindu-se de tânăra de pe scăunel. Tocmai când ea se pregătea să ţipe, îi puse mâna pe gură şi se ghemui în faţa ei.

— Linişteşte-te. Nu vrem să-ţi facem niciun rău.

Ea îşi îndreptă privirea asupra bărbatului din care ţâşnea sânge ca dintr-o fântână, prăbuşit în colţul opus al hambarului. Robert îşi băgă pumnalul în teacă şi apucă de braţele soldatului. Ceilalţi patru cavaleri ieşiră de sub podul pentru fân şi veniră să-l ajute, unul dintre ei împrăştiind fân peste urmele de sânge.

— Cum te cheamă?

Will îşi luă încetişor mâna de pe gura ei.

— Marie.

Will îi zâmbi încurajator.

— Arhiepiscopul de Got mi-a vorbit despre tine. Ascultă-mă, Marie. Am venit să-l eliberăm pe băiat, pe Raoul. Am nevoie de ajutorul tău.

Ea clătină din cap. O mână tremurândă se ridică şi îi acoperi buzele. Îl privea din nou pe cel mort. Robert şi ceilalţi îi luau armele şi tunica albastru-stacojie. Floarea de iris din piept era pătată de sânge. Când tânăra se ridică şovăitoare, Will îi făcu loc să treacă pe lângă el, lăsând-o să se ducă la cel mort.

Marie se uită la gâtul spintecat al acestuia, ţinându-şi mâinile în jurul corpului. Se aplecă şi-l scuipă. Ştergându-se la gură, îşi întoarse chipul palid, dar hotărât, către Will.

— Ce vreţi să fac?

— Câţi gardieni sunt?

— Şapte. Gilles e căpitanul lor.

— Sunt toţi în casă?

Marie încuviinţă.

— Ponsard ar fi trebuit să stea de veghe, însă… Se uită din nou la el şi trase aer în piept. Gilles şi ceilalţi sunt la parter, o aşteaptă pe Yolande să le aducă de mâncare. Raoul stă de obicei în camera lui. Nu-l lasă să iasă afară.

— Acesta e un lucru bun, spuse Will, privindu-l pe Robert şi pe ceilalţi ca să se asigure că auziseră totul. Te-ai descurcat bine, Marie. Nu mai trebuie să faci decât un singur lucru.

Arătându-i curtea cufundată în întuneric, îi spuse repede ce voia de la ea.

Marie ascultă, părând speriată la început, dar atunci când el termină, ea încuviinţă.

Zâmbetul de pe chipul lui Will dispăru în momentul în care tânăra ieşi din şură. Se îndreptă către Robert şi ceilalţi.

— Jean, zise el, făcându-i semn unuia dintre templieri, du-te în curte şi ascunde-te. Când vor ieşi gardienii, vreau să te duci în casă. Găseşte-l pe Raoul. Orice s-ar întâmpla, vreau ca băiatul să rămână în viaţă. S-a înţeles?

Când Jean se uită la Robert, cavalerul dădu aprobator din cap.

— Astea-ţi sunt ordinele.

— Voi trei, ascundeţi-vă în altă parte, le spuse Will celorlalţi, după ce Jean ieşi. Robert, tu vii cu mine.

Îl privi în ochi pe Robert în timp ce se îndreptau către uşă.

— Am avut noroc cu gardianul care şi-a părăsit postul. Să sperăm că vom avea noroc şi în continuare.

Din casă se auziră strigăte. Auziră vocea lui Marie, ţipând înspăimântată.

— E cineva. În şopron! Vă rog, veniţi repede!

Robert îşi ridică sabia.

— N-avem nevoie de noroc.

Cei doi bărbaţi se ghemuiră de o parte şi de cealaltă a intrării, mantiile închise la culoare făcându-i una cu întunericul. Pe chipurile lor, brăzdate de cicatrice din războaie şi pline de riduri, unul purtând barbă, celălalt nu, se citeau îndârjirea şi hotărârea.

Strigătele lui Marie fură urmate de paşii apăsaţi ai celor care traversau curtea.

— Cine-i acolo? se auzi o voce răguşită. Arată-te! Vocea scăzu în intensitate, de parcă cel care vorbea se întorsese. Tu. Du-te şi caută-l pe Ponsard. Întreabă-l dacă a văzut pe careva.

Will strânse sabia în mână când auzi paşi îndepărtându-se.

În clipa imediat următoare, apăru o siluetă în cadrul uşii, mantia stacojiu-albastră strălucind în penumbră.

— Cred că servitoarea s-a înşelat, Gilles, se auzi o voce din spatele siluetei care se oprise la intrare. Poate că a fost un lup.

— A spus că a văzut un bărbat, murmură Gilles drept răspuns, fără să se mişte. Dracu' să-l ia de întuneric. Nu văd nimic.

Făcu un pas înainte, încordat, apoi se opri din nou, uitându-se în jur. Behăitul caprelor răsuna ca o tânguire.

— Dacă ieşi acum, n-o să păţeşti nimic.

Gilles înaintă sigur pe el, pregătit de atac. În spatele său se aflau doi gardieni. Apoi intră un al treilea. Se împrăştiară.

Unul o luă la dreapta. Lovi cu piciorul într-o grămadă de paie, apoi strigă speriat când văzu ceva fugind înspre el.

— La dracu'! înjură el, râzând uşurat când văzu capra care ieşi în curte alergând.

— Ai păţit ceva? întrebă cel de-al patrulea gardian, care tocmai intrase.

Camaradul său se întoarse.

— M-am…

Îşi înghiţi cuvintele când o siluetă mult mai mare sări asupra lui din întuneric cu ochii scânteind. Îşi ridică sabia la timp, parând lovitura.

Will îşi încleştă dinţii, simţind izbitura puternică. Bărbatul îi dădu sabia într-o parte şi se ghemui, gata de luptă, în vreme ce în jur începură să răsune strigăte. Cel de-al cincilea gardian veni în grabă să-şi ajute tovarăşii.

— Nu! strigă Gilles, lovind cu sălbăticie pe templierul care îl atacase. Du-te la băiat!

După ce gardianul dispăru, Will îl atacă prin învăluire pe adversarul său, vederea periferică fiindu-i distrasă de mişcările rapide ale celor care se luptau. Pe sub bluza sa lungă, gardianul purta armură, iar mâinile îi erau protejate de mănuşi din zale, la fel ca Will. Purta, fără îndoială, şi un fel de protecţie pentru picioare. Însă niciunul dintre ei nu avea scut. Will le ordonase cavalerilor să le lase lângă cai. Scuturile în formă de romb ale templierilor s-ar fi dovedit a fi greu de folosit în timpul unui atac rapid, lansat prin surprindere. El însuşi se dezobişnuise să poarte unul în timpul petrecut în Scoţia, bazându-se mai degrabă pe un scut rotund, mic, folosit de pedestraşi.

Dintr-odată, gardianul lansă un atac către partea dreaptă a lui Will. Observând cât de stângace era postura soldatului, Will îşi dădu seama că mişcarea era o fentă. Întocmai cum anticipase, sabia se îndreptă spre partea stângă în ultima clipă. Îi urmări traiectoria şi îndepărtă cu abilitate arma gardianului, apoi îl lovi cu putere în stomac cu piciorul. Când bărbatul se împletici, Will îi tăie gâtul cu sabia. Muşchii puternici ai gâtului făcură ca sabia să se oprească la jumătate. Când Will o smulse, gardianul căzu în genunchi, gâlgâind şi scăpându-şi arma. Începu să-şi ridice mâinile, ducându-le către rana deschisă din care ţâşnea sânge, însă Will îi reteză capul cu o lovitură puternică cu ambele mâini.

Will se întoarse la timp, auzind paşi în spatele său. Era Gilles. Căpitanul se lansă într-un atac sălbatic asupra lui. După câteva eschivări rapide, Will îşi dădu seama că bărbatul era un foarte bun luptător. Sabia lui era ca un fulger care îl ataca din toate părţile. Întâi gâtul, apoi coapsa, o lovitură rapidă către vintre, o şfichiuire şuierătoare pe la beregată, o spintecătură înspre coaste. Făcu abstracţie de tot ce se întâmpla în jurul lui, de icnetele şi gâfâielile celorlalţi, atent să pareze loviturile care ar fi putut să-i străpungă apărarea şi să-l ucidă. Loviturile lui Gilles erau puternice. Aproape fiecare dintre ele făcea ca din săbiile lor să se desprindă fărâme de metal care scânteiau între ei. În câteva clipe, fruntea lui Will se umplu de broboane de sudoare, iar muşchiul antebraţului începu să-l doară, încordându-se tot mai mult cu fiecare eschivă ori lovitură de atac.

Chipul lui Gilles exprima încrâncenare şi concentrare, însă atunci când ajunseră mai aproape de ieşire, faţa lui Will fu luminată de amurgul cenuşiu, iar căpitanul făcu ochii mari.

— Te-am mai văzut, gâfâi el. La palat. Lansă o nouă lovitură. Lângă rege!

Căpitanul îşi pierdu concentrarea doar câteva clipe, suficient pentru ca Will să-i împingă spada în lateral. Will îşi roti sabia pe deasupra capului său, ţintind ţeasta lui Gilles, iar dacă ar fi lovit, i-ar fi crăpat capul în două. Neîndemânatic, dar foarte rapid, Gilles îşi reveni şi-şi ridică spada, parând lovitura. Cele două săbii formară o cruce în aer, apoi Gilles, mârâind cu sălbăticie, apucă vârful spadei sale cu mâna liberă, care era protejată de o mănuşă din zale, apoi o dădu în lateral cu forţă. Spadele scrâşniră puternic. Gilles reuşi să prindă sabia lui Will în ghearele de vultur ale mânerului, apoi o împinse în jos şi în lateral, dezechilibrându-l. Când Will se aplecă într-o parte, Gilles îşi ridică spada, lovindu-şi adversarul în faţă cu mânerul.

Cu nasul spart şi orbit de lacrimi, Will simţi adierea uşoară a vântului. Se încordă, pregătindu-se să primească lovitura care avea să-i aducă sfârşitul. Auzi fierul străpungând armura, zalele spărgându-se, răsuflarea întretăiată a cuiva, şi apoi o bufnitură. Timp de câteva clipe, crezu că nasul îl durea atât de tare încât eclipsă agonia provocată de lama care îl străpunsese. Însă atunci când îşi şterse ochii şi se dădu înapoi, împleticindu-se, îl văzu pe Gilles stând în genunchi în faţa lui, cu sabia lui Robert înfiptă în spate. Robert îşi smulse spada, iar căpitanul se prăbuşi cu faţa în paie.

Privind în jurul său cu ochii înceţoşaţi, Will văzu că toate gărzile regale erau la pământ, iar unul dintre templieri stătea rezemat de peretele şopronului, alb la faţă, apăsându-şi umărul cu mâna.

— Ceilalţi, veniţi cu mine. Au mai rămas doi gardieni.

Ieşind în curte, Will îi făcu un semn lui Robert.

— Mulţumesc.

— Ei, n-aveam de gând să-mi laşi mie cea mai grea treabă.

— Bine zis, icni Will, astupându-şi una dintre nări ca să dea afară sângele pe cealaltă. Altfel, soarta noastră ar fi fost pecetluită.

Se încordară cu toţii când uşa casei fu deschisă larg. Jean ieşi cu sabia înainte, lumânarea din mâna sa revărsându-şi strălucirea împrejur. În spatele templierului se afla Marie, care ţinea în braţe un băiat înspăimântat.

— I-ai omorât pe gardieni? întrebă Will, îndreptându-se către cavaler.

— Gardieni? Jean clătină din cap. Nu era decât unul. A venit după băiat.

Se întoarseră, auzind paşi bocănind. O femeie grasă care ţinea în mână un cuţit de bucătărie ieşi de după casă. Gâfâia.

— Slavă Domnului! Slavă Domnului că aţi venit!

Îşi îndreptă privirea către şopron.

— Sunt toţi…?

Când Will încuviinţă, femeia se aplecă înainte, încercând să-şi recapete suflul.

— Am încercat să-l opresc pe celălalt, dar şi-a luat calul şi a fugit.

Robert se apropie.

— A scăpat unul?

Privi cu îngrijorare pe Will.

— Oare ne-a văzut?

— Nu cred. Totuşi, spuse Will înjurând printre dinţi în timp ce-şi băgă sabia în teacă, speram să avem mai mult timp la dispoziţie pentru a ne pierde urma.

Catedrala din Lyon, Sfântul Imperiu Roman
30 noiembrie 1305

Filip intră cu paşi mari în cameră şi-şi scoase mănuşile.

— Puteţi ieşi, se răsti el la slujitorii care zăboveau pe lângă uşă.

Se uită fix la cel care stătea cocoşat pe scaunul de la fereastră. Scrâşni din dinţi, nervos, însă aşteptă să se închidă uşa înainte să vorbească.

— Mă laşi să aştept două săptămâni şi acesta e felul în care-mi dai bineţe? Nu faci nicio plecăciune, nu rosteşti niciun cuvânt? De ce ai refuzat să mă primeşti în audienţă? Văzând că cel de la fereastră nu se întoarce, Filip se îndreptă către el. Cardinalii mi-au spus că eşti bolnav şi că nu poţi fi vizitat de nimeni. Dar nu văd niciun semn de boală. Nu se auzi niciun răspuns. Răspunde-mi, de Got! De ce nu m-ai primit?

Bărbatul se ridică încetişor, spatele lui fiind luminat de amurgul însângerat. Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a regelui.

— Nu mai sunt Bertrand de Got. Sunt papă şi mi te vei adresa cu respectul cuvenit. Ochii regelui scânteiară plini de furie, însă papa continuă. Cardinalii ţi-au spus adevărul. Am fost bolnav. Îmi pare rău dacă lucrul acesta ţi-a zădărnicit planurile.

Filip şovăi, uimit de modul în care îi răspunsese papa. Parcă ar fi stat de vorbă cu altcineva. Acesta nu mai era fricosul care se lăsase manipulat, înfricoşat şi intimidat în cortul său din afara oraşului Bordeaux, bărbatul care cedase la aflarea veştii că fiul său bastard era ţinut ostatic şi avea să fie ucis dacă nu le îndeplinea cererile. Cel care se afla înaintea sa fără îndoială că nu era un neghiob; lucrul acesta putea fi ghicit din postura sa dreaptă,

ţeapănă, cu pumnii strânşi. În ciuda încordării, Bertrand părea a fi mult mai puternic şi mai hotărât decât îl văzuse Filip vreodată. Îl enerva asta. Oare urcarea pe tronul pontifical crea o legătură directă cu Dumnezeu pe linia Sfântului Petru? Să fi primit putere cerească prin comuniunea aceasta?

Îşi drese glasul şi se îndepărtă, temându-se dintr-odată să privească ochii aceia negri, care nu clipeau, ca nu cumva să vadă în ei ceva mai măreţ şi mai înfricoşător. Se blestemă pentru faptul de a-l fi trimis pe Nogaret înapoi la Paris după ceremonia de învestire, însă creşterea taxelor stârnise revolte în oraş şi voia ca sfetnicul său să fie acolo pentru a ajuta la calmarea situaţiei.

— Îţi accept scuzele, spuse el, încordat. Dar având în vedere că acum eşti sănătos, vreau să-ţi îndeplineşti obligaţiile pe care ţi le-ai asumat când ai fost numit papă. Filip făcu o pauză pentru a-şi aduce aminte sfaturile lui Nogaret. Întâi de toate, căci acesta e lucrul cel mai important, îl vei chema înapoi din Cipru pe Marele Maestru Jacques de Molay. Şeful Ordinului trebuie să fie aici dacă vrem să-l distrugem. Atunci când se va întoarce, vom organiza la Paris o întrunire a celor trei stări, care vor fi informate în prealabil cu privire la ce se va discuta. Vei anunţa că Templul a devenit nefolositor şi că a împovărat oamenii şi papalitatea cu încercările sale zadarnice de a recuceri Ţara Sfântă. Vei sublinia faptul că averea Templului ar fi mult mai bine utilizată pentru menţinerea păcii în Apus decât în ţări străine, că de pe urma ei vor avea de câştigat toţi locuitorii Franţei, că taxele vor fi reduse şi că graniţele vor fi întărite. Apoi, prin puterea dăruită de Dumnezeu, vei dizolva Ordinul. Templierilor şi vei transfera toate bunurile, proprietăţile şi averile lor regatului Franţei.

Cuvintele sale fură urmate de linişte. Filip se încruntă şi vru să vorbească din nou, întrebându-se dacă Clement îl auzise. Însă papa răspunse înainte ca el să poată face asta.

— Aţi terminat, maiestate?

Remarcând tonul pompos al papei, Filip se încruntă şi mai mult.

— Da, am terminat, dar…

— Foarte bine, maiestate, pentru că şi eu am terminat. Nu mai accept să fiu torturat de tine şi de şarpele acela veninos, Guillaume de Nogaret, nu mă mai puteţi constrânge sau ameninţa. Sunt papă, vicarul lui Dumnezeu şi vocea lui Dumnezeu pe pământ, şi nu mă mai puteţi manipula. Nu mă voi supune cererilor voastre şi voi declara nulă înţelegerea pe care am semnat-o, pentru că n-am semnat-o de bunăvoie. Clement îşi ridică vocea,

cutezător. Nu-l voi rechema pe Jacques de Molay, căci el şi cavalerii săi sunt singurii oameni care mai năzuiesc la creştinarea Ţării Sfinte. Sfântul tău bunic a luptat şi a murit degeaba în pustiurile acelea? Să abandonăm speranţele noastre atât de uşor? Papa clătină din cap. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-i ajuta atât spiritual, cât şi financiar pe templierii din Cipru să-şi continue războiul sfânt.

Filip se uită la el năucit.

— Te înşeli, te înşeli *amarnic* dacă crezi că nu voi face lucrul cu care te-am amenințat. Îşi duse mâna la mânerul spadei. Ai uitat, Clement? Fiul tău e în custodia mea. Îţi jur că-l voi ucide dacă-mi refuzi asta!

— Nu vei face aşa ceva, murmură Clement, privind sabia de la şoldul lui Filip. Fiul meu nu mai e în grija oamenilor tăi. Azi-dimineaţă am aflat că a fost dus într-un loc sigur. Nu-l vei găsi niciodată, iar dacă vei încerca, voi face ceea ce predecesorul meu nu a avut ocazia să facă. Te voi excomunica. Se îndreptă către rege, părând din ce în ce mai mare cu fiecare pas pe care îl făcea, până când Filip fu nevoit să se dea înapoi. Vei putea spune că am un fiu ca să încerci să mă distrugi, însă eu voi nega asta, iar cuvântul tău nu reprezintă nimic, maiestate. Oamenii, supuşii *tăi,* sunt din ce în ce mai nemulţumiţi sub stăpânirea ta şi contestă alianţa ta cu criminalul acela, Nogaret. Deja s-au ridicat împotriva ta. Crezi că locuitorii ducatului Guienne au uitat atât de repede violenţa cu care i-ai supus? Arestarea nobililor şi confiscarea proprietăţilor lor? Ştiu că nu mai ai nici fondurile şi nici susţinerea necesare înăbuşirii unei revolte. Dacă mă ataci, vei regreta amarnic.

Filip clătina din cap, însă nu putea să rostească niciun cuvânt. Se lovi cu spatele de perete. Ochii negri ai papei îl sfredeleau acuzatori şi mânioşi. Plini de aversiunea lui Dumnezeu faţă de el. Regele n-ar fi putut decât să-şi pună mâinile pe faţă pentru a se proteja de privirea aceea acuzatoare.

— Te-au otrăvit cei din jurul tău. Ai devenit la fel de lipsit de credinţă ca sfetnicul tău cel eretic! Tu, care ai ucis doi vicari de-ai lui Hristos!

— Nu, mormăi Filip. Nu. Am făcut aşa cum mi-ai poruncit! Căzu în genunchi, ridicându-şi mâinile şi împreunându-le ca pentru rugăciune. Am făcut-o pentru tine! Pentru poporul tău!

Auzindu-i răspunsul, Clement ezită.

— Pentru mine?

Însă Filip nu-l mai auzea. Îşi închisese ochii, ţinându-şi mâinile ridicate către ceruri.

— Doamne, iartă-mă! Iartă-mi păcatele!

Catedrala din Lyon Sfântul Imperiu Roman
1 decembrie 1305

— Am făcut-o.

— Credeţi că regele va accepta asta?

Will îl urmări cu privirea pe papă în timp ce acesta se îndreptă către scaunul de la fereastră. Părea epuizat şi mult mai bătrân decât era atunci când îl văzuse Will ultima oară, în Bordeaux. Veşmintele sale din mătase roşie îl făcură să pară mai mic atunci când se aşeză, împreunându-şi mâinile în poală.

— Nu cred că are de ales. Dacă refuz dizolvarea Templului, atunci nu-şi poate îndeplini ambiţiile. Papa îşi ridică brusc privirea. Şi fiul meu n-a păţit nimic?

Will încuviinţă nerăbdător. Clement îl întrebase deja o mulţime de lucruri despre băiat în dimineaţa zilei trecute.

— Oamenii mei l-au dus împreună cu Yolande şi Marie la sud de sat, întocmai cum ne-aţi poruncit. Filip nu va putea să-i găsească pe niciunul dintre ei.

— Bine. Clement zâmbi. Sora mea va avea grijă de ei.

— Deci s-a terminat? Am făcut tot ce trebuia pentru a apăra Templul?

Clement privi înspre el încruntându-se.

— Nu. Nu s-a terminat încă. Cel puţin nu atât timp cât ministrul de Nogaret continuă să-l otrăvească, întorcându-l împotriva Bisericii.

— Regele ştie ce face, Sanctitatea Voastră. O fi Nogaret cel cu viziune, însă Filip nu e nici prost, nici slab de înger.

— Poate că da, spuse Clement, fluturându-şi mâna de parcă asemenea lucruri nu ar fi fost importante, dar cred că regele ar fi mai puţin agresiv dacă şarpele acela nu l-ar mai influenţa. Se ridică. Nu-i pot face nimic lui Filip, nu sunt atât de puternic, şi chiar dacă aş putea, aş declanşa un adevărat război în regat. Dar Guillaume de Nogaret nu e rege. L-aş putea pune sub acuzare pentru crimele împotriva predecesorilor mei, însă zvonurile nu-mi vor fi de folos. Am nevoie de dovezi clare.

— Ştiu sigur că regele şi Nogaret au pus la cale uciderea papei Bonifaciu. Filip mi-a spus asta în timpul discuţiei în care mi-a mărturisit intenţia lui de a distruge Templul.

Faţa lui Clement rămase gravă, însă clătină din cap.

— Cuvintele tale nu sunt suficiente, cel puţin nu împotriva unor astfel de oameni. Un templier care a devenit mercenar? Regele e înconjurat de avocaţi şi oameni plini de viclenie. Va fi nevoie de ceva mai mult decât mărturia unui dezertor pentru a-l confrunta. Mergea cu paşi mari prin încăpere. Mai mult decât atât, sunt mai degrabă interesat de găsirea unor dovezi în ce priveşte moartea papei Benedict. Oricât de condamnabil a fost atacul asupra lui Bonifaciu, acesta avea mulţi duşmani în colegiul cardinalilor, duşmani care probabil că nu sunt foarte interesaţi să afle că a fost ucis. Adu-ţi aminte, jumătate din colegiu e format din cardinali francezi care îl susţin pe Filip. Însă despre Benedict se spune altceva. Era pe placul multora, iar zvonurile în privinţa decesului său prematur cer să se facă dreptate. Clement îl privi pe Will. Găseşte-mi dovezi clare că Guillaume de Nogaret l-a ucis pe papa Benedict şi voi lua măsuri împotriva lui. De îndată ce nu va mai fi în anturajul regelui Filip, vom putea sta liniştiţi.

— Va trebui să fiu foarte atent. După cum v-am spus, unul dintre soldaţii care îl ţineau captiv pe băiat a scăpat.

— Spuneai că nu te-a văzut, nu-i aşa?

— Da, dar e riscant totuşi. Nogaret n-a avut niciodată încredere în mine. Însă promit că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a găsi dovezile care să-l incrimineze, atât timp cât veţi continua să protejaţi Templul.

— Ai cuvântul meu.

Clement se îndreptă către masa pe care fuseseră aşezată o carafă de vin şi două pocale.

— Să vorbim despre altceva. Spuneai că te-ai folosit de templieri pentru a-l apăra pe fiul meu. L-a pomenit pe Marele Maestru vreunul dintre ei? Au zis ceva despre planurile lui pentru o nouă campanie în Ţara Sfântă?

Will clătină din cap.

— Ultimele veşti pe care le-am primit vorbeau despre faptul că Jacques de Molay încerca să obţină susţinere şi fonduri pentru o nouă cruciadă, însă solicitările sale n-au fost încununate de succes.

Clement păru dezamăgit când îşi turnă vin.

— Ei bine, poate că încă n-am primit veştile cele bune.

— Da, murmură Will, poate.

30

Palatul regal, Paris
21 decembrie 1305

— Nu pot să înţeleg cum de s-a întâmplat aşa ceva, maiestate.

Regele deschise o uşă joasă, pe jumătate ascunsă de iederă, iar Nogaret îl urmă. Îşi aplecă capul, observând că se află într-un loc pe care nu-l cunoştea. Erau chiar pe vârful Ile de la Cite, având în spatele lor înaltul zid care înconjura grădinile palatului regal. În faţă, malurile mâloase cădeau abrupt şi dispăreau în Sena umflată şi cenuşie după trecerea furtunilor de iarnă. Din apă se ridicau trei insule mici, precum cocoaşele unui monstru uriaş scufundat în mijlocul fluviului. Pe deasupra apelor tulburi se arcuia un vechi pod de lemn care ajungea până la cea mai apropiată insulă. Nogaret văzuse podul de pe maluri, însă nu ştiuse că în zidul palatului se găsea o uşă.

— Tatăl meu l-a construit, spuse Filip, privind podul. Arătă cu mâna insula cealaltă. Pământul gălbui era sterp şi uscat de vânt. Nu se vedeau decât câţiva copaci crescuţi la întâmplare şi păsări care se bălăceau la mal. Ar fi vrut să pescuiască de pe Ile des Juifs.

— Maiestate, se aventură Nogaret, încercând să-l determine pe rege să se întoarcă la subiectul despre care discutau.

— Nu cred că a reuşit. Dificultăţile din perioada domniei lui l-au împiedicat să facă asta. Tatăl meu era un om slab, era tras încoace şi-ncolo de cei apropiaţi lui şi de familie, niciodată nu se gândea la el însuşi, niciodată nu făcea ce voia el. Abia dacă-şi mai aduc aminte de el. Tot ce ştiu despre el e că tatăl lui a fost un sfânt. Filip se întoarse către Nogaret. Vântul rece îi umflă părul. Tot aşa vor gândi şi despre mine atunci când voi muri? Că am fost prost şi neputincios şi i-am lăsat pe sfetnicii mei să mă manipuleze după placul lor? Că n-am făcut nimic cu adevărat important? N-o să fiu decât nepotul unui om de seamă?

— Veţi fi cunoscut drept cel care a reîntregit Franţa, spuse Nogaret cu hotărâre. Cel care a adus regatului său prosperitate şi pace, care a pus bazele unei epoci în care înţelepciunea e mai importantă decât credinţa oarbă.

— L-am subestimat pe noul papă, murmură Filip, privind iarăşi insula lăsată în părăsire. Soldatul nu poate să ne spună nimic despre cei care i-au atacat?

Nogaret se înfurie.

— Nu i-a văzut. Când şi-a dat seama că Gilles şi ceilalţi pierdeau, a şters-o. Dacă ar fi avut ceva mai multă minte, ar fi trebuit să se ascundă în apropierea casei, ca să-i vadă pe intruşi. Mi-e teamă că acum nu vom mai afla niciodată cine au fost.

— Cred că erau nişte mercenari plătiţi de Clement pentru a-i salva copilul. Filip se apropie de podul de lemn, târându-şi tivul mantiei negre prin mâl. Are mai mult curaj decât credeam. Regele se sprijini de parapetul din lemn, însă nu păşi peste scândurile acoperite de muşchi.

— Am putea să-l căutăm pe băiat, sugeră Nogaret, frecându-şi bărbia. Sunt aproape sigur că cineva din apropiaţii lui Clement ştie unde l-au dus pe copil.

Filip clătină din cap.

— Nu. S-a terminat. Fără sprijinul papei nu mai putem distruge Templul. Începu să meargă pe pod. Planurile mele de cucerire a unor noi teritorii vor rămâne doar la stadiul de planuri. Fără fonduri nu mai pot face nimic. Se încruntă. Oare să mai creştem taxele?

— Ar fi un lucru primejdios. Locuitorii oraşului sunt mânioşi, şi acelaşi lucru se poate spune şi despre toţi ceilalţi francezi. Abia am reuşit să înăbuşim revoltele. Atmosfera este tensionată. Nogaret oftă. Templul e…

— Templul e pierdut pentru totdeauna pentru noi, îl întrerupse Filip, întorcându-se de pe pod şi îndreptându-se către uşa din zid. S-a terminat.

— Vom găsi o altă cale, sire, sunt sigur. Nogaret îl urmă în grabă pe rege. Nu trebuie decât să ne gândim la ea.

— Eu m-am gândit destul. Capul mi-e atât de plin de gânduri, încât cred că o să crape. Lasă-mă singur.

Nogaret vru să spună ceva, însă se opri şi rămase în urmă, lăsându-l pe rege să se îndepărteze, străbătând singur grădinile palatului. Nu era momentul potrivit să-l forţeze pe Filip. Avea să aştepte ca apele să se liniştească niţel înainte de a-şi încerca din nou norocul. Era un adevărat dezastru. Bertrand de Got părea să fie un fruct atât de copt, atât de pregătit pentru a fi cules şi pus sub o presă. Însă aleseseră persoana greşită. Nogaret intră în palat fierbând de furie: soldaţii puşi de pază fuseseră nişte incompetenţi, iar papa îşi schimbase brusc atitudinea. Templul era cea mai bună opţiune pentru protejarea şi întărirea regatului, însă Filip avea dreptate: fără susţinerea papei, nu aveau cum să se folosească de ordin.

Ministrul era atât de adâncit în gândurile sale încât nu-l observă pe Will care se îndrepta către camera sa decât atunci când trecură unul pe lângă celălalt. Se opri brusc şi se întoarse, mijindu-şi ochii.

— Campbell?

— Ministre de Nogaret, răspunse Will, înclinându-şi capul.

— Te-ai întors mai devreme decât mă aşteptam. Credeam că o călătorie până în Scoţia e un drum foarte dificil.

— N-a trebuit să mă duc prea departe. M-am întâlnit în Anglia cu unul dintre generalii lui Wallace.

Nogaret privi pergamentul din mâna lui Will.

— O scrisoare?

— De la sora mea, spuse Will, ridicând-o pentru ca Nogaret să poată vedea numele lui, scris pe una din feţele pergamentului. Când m-am întors am găsit-o aici. Zâmbi. Mă aştept să fie o lungă scrisoare despre câte cuvinte ştie să spună copilul nepoatei mele şi câţi dinţişori i-au ieşit. Dar mă îndoiesc că v-ar interesa aşa ceva, ministre. Cum a decurs ceremonia din Lyon?

— Au fost câteva probleme, răspunse Nogaret, privind atent chipul lui Will, suspectându-l de ceva, însă fără să ştie de ce. Au murit doisprezece oameni când s-a prăbuşit un zid, însă papa nu a păţit nimic.

— Bănuiesc că regele va începe să-şi pună în aplicare planurile.

— S-a întâmplat ceva neprevăzut, spuse Nogaret, după un scurt răstimp. Dar nu cred că e momentul potrivit pentru a discuta despre asta. Îmi închipui că regele te va chema la el cât de curând. Sunt sigur că aşteaptă cu interes veştile pe care le aduci din Anglia. În ultima vreme am aflat tot mai puţine despre vecinul nostru.

— Voi fi bucuros să-mi îndeplinesc această îndatorire.

Will se îndepărtă, iar Nogaret îl urmări cu privirea pentru o vreme, înainte să pornească în cealaltă direcţie, simţindu-se învins.

***

Filip mergea clătinându-se de-a lungul culoarelor către apartamentele sale. Într-o cameră din apropiere auzi râsetul unei copile, probabil fiica sa. Sunetul acela îl făcu să tresară. Îşi grăbi pasul, mergând către camera sa şi către solitudine. Coridoarele întunecate ale palatului erau friguroase, însă abia simţea gerul, căci înăuntrul său clocoteau ca într-un furnal o mulţime de sentimente: furie, disperare, umilinţă. Se opri în faţa apartamentelor sale, punându-şi palma pe uşă, asaltat de amintirea momentului în care

îngenunchease în faţa papei, care fusese uimit de gestul lui. Ştia că în acele clipe nu-l încercase decât un sentiment de frică, însă aproape imediat după ce-l lăsase pe Clement să se întoarcă la Paris, el rămânând învins, simţise ruşinea crescând ca o flacără în el. Cum de se lăsase intimidat aşa de uşor? Deschise brutal uşa, apoi se opri, rămânând cu ochii aţintiţi asupra femeii care se ridicase de pe patul său.

***

Rose rămase tăcută. Chipul regelui fu străbătut de furie, liniile de pe frunte i se adânciră, iar gura şi maxilarul i se încordară. Ea vru să se mişte, anticipând porunca lui de a părăsi încăperea, însă se opri de îndată ce realiză că el nu spusese nimic. Închizând uşa în urma lui, se întoarse către ea. Părea că trecuseră mai mult de trei luni de când îl văzuse ultima oară. Se întorsese din Lyon cu o zi în urmă, însă luase parte la multe întruniri.

— Ce cauţi aici, Rose? întrebă Filip, luându-şi privirea de la ea şi dându-şi jos mantia.

Când o aruncă pe pat, tânăra se uită la ea, întrebându-se unde fusese. Tivul veşmântului era murdar de noroi.

— Am vrut să vă văd.

Cuvintele ei părură o şoaptă. Ar fi vrut să fi vorbit mai tare. Ochii albaştri ai lui Filip o priviră glacial. Ea clătină din cap, dându-şi seama cât de riscant era ce făcuse; cât de mult întrecuse limitele.

— Îmi… îmi pare rău, spuse ea, bâlbâindu-se în vreme ce traversa încăperea. Plec îndată.

— Aşteaptă.

Rose ezită, întinzând mâna ca să deschidă uşa.

— Stai. Filip îşi dădu jos cizmele şi se aşeză pe pat, rezemându-şi spatele de pernele din mătase. Aşază-te lângă mine.

Rose se întoarse încetişor, ţinându-şi ochii în pământ pentru a nu-şi dezvălui emoţiile care clocoteau în ea. Se aşeză temătoare pe marginea imensului pat, în apropierea unui stâlp frumos sculptat. Văzu că de pe mantia lui se scurgea noroi pe podea. Filip îşi închisese ochii şi stătea cu capul rezemat de perete. Spre deosebire de felul în care respira ea, răsuflarea lui era înceată şi regulată. El puse o mână pe pat, lângă el.

— Vino aici.

Rose se aplecă ca să se descalţe. Când ea se aşeză acolo unde îşi pusese mâna regele, acesta şi-o retrase, îşi simţea fiecare părticică a corpului: sângele din obraji, mâinile care-i tremurau, bătăile rapide ale inimii. Se lăsă

pe perne, cu muşchii încordaţi, gândindu-se că niciodată nu mai fusese atât de plină de viaţă şi de înspăimântată în acelaşi timp. Se sperie, simţind ceva rece atingându-i degetele, apoi văzu că era mâna lui. El rămase cu ochii închişi, mângâindu-o fără grabă şi cu delicateţe, trecând peste încheietura mâinii, apoi urcând pe sub mâneca rochiei negre. Încercă să-şi închidă ochii, însă senzaţia atingerii lui fără ca ea să vadă o făcea să ezite. Respiraţia lui se acceleră. Dintr-odată, se ridică în capul oaselor. Se întoarse cu spatele şi-şi dădu jos coroana, aşezând-o pe masa de lângă pat. Se aplecă, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a trupului ei. Rose îşi închise ochii când simţi gura lui presând-o pe-a ei. Trupul lui mirosea a râu. După câteva clipe, se ridică din nou. Se priveau în ochi, fără să spună nimic, în vreme ce el desfăcea şireturile rochiei ei. Rose se ridică, lăsându-l să i-o dea jos. Aerul răcoros o făcu să-şi ducă mâinile instinctiv la piept, aşezându-le una peste alta astfel încât să-şi ascundă arsurile.

Filip îşi trase tunica peste cap şi-şi desfăcu cingătoarea cu care-şi încinsese mijlocul şi flanela din păr. Când şi-o înlătură, Rose urmări cu privirea liniile roşii de pe pielea lui, urme făcute de biciul cu care se pedepsise, plin de ruşine. Îşi dădu mâinile la o parte, descoperindu-şi cicatricele. Voia să le întindă şi să atingă rănile lui ca nişte pânze de păianjen. În minte îi răsună glasul reginei.

Toate venele lui sunt pe afară.

Regele deveni nerăbdător, iar mişcările lui tot mai repezi. Îi băgă mâna între picioare, depărtându-le. Degetele îi erau încă reci. Rose ar fi vrut să o ia mai încet, să fie mai blând. Ar fi vrut să-i şoptească ce gândea, temerile şi dorinţele ei, să-i spună cât de mult aşteptase ca el să-şi întoarcă atenţia asupra ei. Ar fi vrut să fie sărutată iarăşi. Însă nu ştia cum să-i spună asta unui rege, aşa că rămase tăcută când el se aşeză deasupra ei cu faţa roşie, fierbinte. Avea ochii închişi. Nu o văzu când îşi întoarse capul, ascunzându-şi durerea pe care-o simţea, şi nu observă nici când îşi depărtă mâinile, apucând cuvertura. Rose strânse din ochi simţind cum e pătrunsă, însă îl auzi şoptind ceva. Îşi întoarse capul, apropiindu-se de el ca să-l asculte. După câteva clipe, îl auzi din nou.

— Jeanne, murmura el, penetrând-o orbeşte. Jeanne.

***

Îndepărtându-se, Will se simţi urmărit cu privirea de Nogaret. Când coti, îndreptându-se către camera sa, nu se uită înapoi. Pergamentul din mâna sa, pe care îl împăturise între timp, era moale, umed.

Când ajunse în micuţa sa cameră care îi fusese casă pentru atât de multă vreme, închise uşa cu recunoştinţă. Geamul de la fereastra care dădea către curtea interioară era crăpat, iar în încăpere era frig. Singurele piese de mobilier, cu excepţia cufărului ferecat pe care îşi aşezase sabia, haina de zale şi mantia de călătorie, erau un scăunel şi o măsuţă pe care se aflau un urcior cu apă şi câteva capete de lumânare. Când se întorsese azi-dimineaţă, găsise un strat subţire de praf aşezat peste toate lucrurile din cameră, însă acum, când îşi trecu un deget peste masă, văzu că era curată, şi-şi dădu seama că servitorii trebuie să fi trecut pe-acolo. Se întrebă cine altcineva îl mai observase întorcându-se, simţindu-se neliniştit dintr-odată, de parcă palatul era înţesat de oameni care-l urmăreau, aşteptând să greşească, să se dea în vileag. Alungând asemenea gânduri, Will se aşeză pe patul său de paie. Era un oaspete de onoare al regelui; era de aşteptat ca oamenii să-l observe atunci când venea sau pleca. Privea totul cu prudenţă doar pentru că Nogaret îl primise cu răceală, însă felul bănuitor de a fi al ministrului nu era ceva neobişnuit. Nimeni nu-l suspecta de nimic.

Îşi îndreptă atenţia asupra scrisorii din mână. Veştile care veneau de la familia sa erau foarte rare, aşa că nu voia să strice momentul gândindu-se la altceva. Zâmbind nerăbdător, rupse pecetea şi desfăcu bucăţile de pergament. Trecând cu privirea peste pielea plină de cute, îi pieri zâmbetul de pe chip.

Dragul meu frate,

Sper ca atunci când vei primi această scrisoare să fii sănătos. Căci, vai! Nu pot spune că noi suntem bine acum ori că vom fi vreodată. Îmi pare rău că nu ţi-am mai scris de atâta amar de vreme, însă aici au fost timpuri grele, şi am avut prea puţine ocazii pentru a face altceva în afară de a încerca să supravieţuim. Recoltele nu au fost îndestulătoare şi, de parcă lucrul acesta nu ar fi fost deja o lovitură puternică, regele Edward îşi continuă războaiele. Noi sărăcim pe zi ce trece, iar cămările sunt mai goale ca niciodată. John Balliol este în continuare exilat în Franţa, şi noi am renunţat la speranţa de a avea din nou un rege, dacă nu cumva o să fie chiar Ciocanul. Cel puţin am avut norocul să fim în nord, căci am scăpat de violentele lui campanii, cu toate că după căderea de anul trecut a cetăţii Stirling în mâinile englezilor nu s-au mai purtat bătălii. Poate ai aflat între timp că nobilii scoţieni au fost obligaţi să se supună regelui şi să semneze un armistiţiu, însă ceea ce mulţi dintre cei aflaţi dincolo de graniţele

noastre nu ştiu este că au fost lăsaţi în libertate doar cu condiţia de a-l hăitui pe singurul om care l-a sfidat pe regele Angliei, prietenul tău, generalul sir William Wallace. Până şi lui sir David Graham i s-a cerut asta, dar el a refuzat.

Însă nu se poate spune acelaşi lucru şi despre ceilalţi. Mulţi dintre cei trimişi de Edward să-l prindă pe sir William au dat greş, însă sir John Menteih a reuşit. A aflat că sir William se ascundea împreună cu Gray într-o casă din pădurea din apropiere de Glasgow. Cei doi au fost atacaţi noaptea. Cu părere de rău, te anunţ că Gray a fost ucis. De durere, Christian abia dacă mai rosteşte vreun cuvânt. Se pare că sir William s-a luptat şi a ucis mulţi dintre atacatori, însă au fost prea mulţi chiar şi pentru el, astfel că a fost nevoit să cedeze. A fost dus degrabă la Carlisle, legat de calul său, apoi a fost predat nobililor englezi, care l-au dus la Londra. Totul s-a întâmplat atât de repede, astfel încât atunci când am aflat noi, cei din Elgin, despre asta, trecuse deja mult timp. Totuşi, David, care se afla în apropiere de graniţă împreună cu stăpânul său, a luat hotărârea de a-i urmări. Încă nu ştiu ce voiau să facă prin asta. Cred că fiul meu cel curajos spera să-l poată salva pe sir William. De îndată ce au ajuns în Londra şi-au dat seama că totul fusese în van. Sir William era ţinut sub pază, iar străzile din jurul temniţei erau atât de înţesate de oameni, încât ar fi fost cu neputinţă să se apropie.

În a douăzeci şi treia zi ale lunii august, sir William Wallace a fost dus la Westminster, spun ei, pentru a fi pus sub acuzare şi judecat, dar cred că ştii la fel de bine ca şi mine cât de ridicol sună asta. Sir William, care niciodată nu i-a jurat credinţă regelui Angliei, a fost acuzat de înaltă trădare. Procesul s-a desfăşurat în aceeaşi zi şi i s-a stabilit şi pedeapsa. David mi-a povestit câte ceva din ce a urmat, însă nu totul. Cred că n-a făcut-o pentru că a vrut să-mi ascundă acele lucruri îngrozitoare care ştiu că-l chinuie, chiar dacă a văzut atâtea altele. Când încep să mă gândesc la asta – mulţimile, căldura, frica – îmi plânge sufletul.

Cu toţii am văzut vărsare de sânge, prea mult sânge, însă nimic nu se compară cu ce a păţit acel om frumos şi trufaş în Londra. Aş fi vrut să scriu despre asta, însă acum văd că nu-mi găsesc cuvintele. Nu pot scrie nimic…

Will scăpă scrisoarea dintre degete, lăsând-o să cadă pe podea. Rândurile se estompară, iar mintea i se umplu de imaginile şi sunetele pe care sora lui nu le putea articula.

Văzu mulţimea nervoasă adunată pe străzile care duceau de la Westminster către eşafod. Pumnii lor ridicaţi şi gurile lor deschise, roşii. Auzi strigătele şi înjurăturile, batjocura şi râsetele lor la adresa căpcăunului din nord care era dus gol prin faţa ochilor lor, legat. Simţi cum îl scuipau în faţă, cum îl loveau cu picioarele. Le mirosi duhoarea, transpiraţia provocată de căldură şi agitaţie, căci toţi se împingeau, încercând să-l zărească pe duşmanul atât de urât de ei. Simţi groaza care-i clocoti în viscere când văzu spânzurătoarea ridicându-se în faţă, ştreangul gol, ca un cerc greu pe cer; nicidecum sfârşitul, ci începutul unor chinuri cu neputinţă de imaginat. Îşi imagină sfâşietoarea singurătate pe care o simţi atunci când urcă treptele către eşafod pentru a privi marea aceea în clocot. Atât de multe chipuri haine. Îşi simţi mâinile legate la spate, strânsoarea răsucindu-i şi tăindu-i pielea la fiecare mişcare, asprimea funiei care trecu peste obrazul lui, sentimentul că e închis într-un spaţiu îngust când ştreangul se strânse în jurul gâtului. Auzi uralele mulţimii când începu să fie ridicat în aer de călăii îmbrăcaţi în negru. Respiraţia i se tăie. Îşi deschise gura. Limba începu să i se umfle.

Will încercă să înlăture imaginile care îl copleşeau, venind una după cealaltă, amestecându-se cu vocea lui Edward şi cuvintele pe care le rostise în temniţa din Stirling.

În tot acest timp, se goleşte vezica urinară, apoi intestinele.

Încercă să şi-l amintească pe William Wallace aşa cum îl văzuse ultima oară, în urmă cu patru ani, atunci când îşi luase rămas-bun pe docurile din Paris. Vru să se gândească la puternica strângere de mână a lui Wallace, la acel surâs care îi lumina ochii albaştri. Însă tot ce putea să vadă era trupul lui, bătut şi sfărâmat, cum e dat jos din frânghia care se leagănă. Încă n-a murit, trage aer în piept, încercând să se agaţe de ultima fărâmă de viaţă cu aceeaşi îndârjire şi hotărâre cu care se agăţase de speranţa că va dobândi libertatea.

Vei fi întins pe o masă, ca să te vadă toţi. Un adevărat spectacol.

Simţi duritatea băncii de sub el, durerea sfâşietoare provocată de tăierea organelor genitale. Astfel virilitatea şi puterea sa erau distruse. Simţi loviturile şi tăieturile pe care le făceau ustensilele călăilor în pieptul şi-n stomacul său. Dumnezeule, lasă-l să fi murit acum.

...fiecare organ va fi scos şi ars în faţa ochilor tăi.

Will se ridică brusc. Ducându-se la fereastră, îşi puse mâinile pe piatra rece. Închizând ochii, încercă să-şi canalizeze toată atenţia către vântul

răcoros care pătrundea prin crăpătură. În mintea sa văzu cum călăul bagă mâna înăuntrul trupului şi smulge inima încă bătând, şi auzi uralele mulţimii atunci când acesta o ridică. Îşi încleştă dinţii şi toate imaginile dispărură, amintindu-şi de momentul în care Wallace se urcase în barcă. Vâslaşii trăgeau şi împingeau, purtându-l departe, pe Sena cea albastră. Îşi ridicase mâna pentru ultima oară, apoi se întorsese cu faţa înspre vânt, ducându-se acasă.

Will îşi înfipse degetele în piatră. Wallace murise. Patria lui, familia lui, toţi rămăseseră fără speranţă.

Edward ieşise învingător.

Will simţi din nou vechea ură, alungată de eforturile făcute pentru salvarea Templului, răbufnind cu şi mai multă putere. Furia, neagră şi amară, începu să fiarbă în el. Urlă, lovi masa, aruncând-o cât colo, spărgând cana şi împrăştiind lumânările. Îi apăru în minte chipul plin de trufie al lui Edward, zâmbind, apoi lovi cu pumnul în perete. Întorcându-se, îşi lipi spatele de zid şi se lăsă la pământ, respirând sacadat, cu mâna sângerând. Cu toate că era cuprins de furie şi deznădejde, simţi un alt sentiment născându-se, unul nou, însă puternic. Văzu chipul papei Clement. Dacă i l-ar fi dus pe Nogaret, atunci poate ar fi reuşit să obţină ceva: ministrul la schimb cu un ordin papal care să-l oblige pe Edward să pună capăt războiului. Sentimentul acela, îşi dădu el seama, era speranţa.

Încă mai putea spera.

Închisoarea Merlan, Regatul Franţei
25 decembrie 1305

Bărbatul se ghemui în întuneric, ascultând sunetele slabe care răsunau în jurul său: clinchetul îndepărtat al cheilor, o uşă închisă, un zăvor tras, un ţipăt sinistru care-l făcu să tresară. Ascultând, se legăna încoace şi-ncolo, lovindu-se cu spatele de piatra dură. Obişnuia să ţină socoteala mişcărilor sale; fiecare atingere era un nou număr. Unu. Doi. O sută. Două mii. Era un fel de a măsura timpul într-un loc fără zile şi fără anotimpuri. Sub pământ soarele nu răsărea. Nu existau decât două nuanţe de întuneric, în funcţie de cât de mult se apropiau gardienii cu torţele lor. Acum pierdea şirul numărătorii după primele câteva sute. Mintea îi rătăcea aiurea şi uita de câte ori se lovise cu spatele de piatră, cufundându-se în cine ştie ce amintire.

Locurile şi persoanele din visele sale erau simple, dar neobişnuit de lipsite de culori. Copacii erau negri, cerul era cenuşiu. Albastrul părea să fie

cu neputinţă de imaginat. Aici totul era gri, părul, pielea, îmbrăcămintea sa ferfeniţită, pereţii şi podeaua, ba chiar şi mâncarea, toate erau gri şi murdare, toate cu excepţia unei singure culori. Era o culoare de rău augur: culoarea sângelui, a păcatului, a focului. Culoarea crucii de pe mantiile gardienilor. Îl dureau ochii atunci când aceştia veneau să-l biciuiască. Simţea chinul pricinuit de plesnetul fierbinte pe braţele pe care şi le ridica pentru a se proteja. Învăţase să se teamă de el, învăţase cuvintele pe care nu trebuia să le rostească atunci când era lovit. Cuvintele durerii: vinovăţie şi nevinovăţie, pedeapsă şi acuzare. Erezie. Crimă.

Se auzi un nou sunet printre zumzetul continuu de şoapte şi gemete, scâncete şi suspine. Era sunetul unor paşi care se apropiau. Bărbatul se aplecă în faţă. Inelele de fier de la picioare se mişcară. Îşi înclină capul într-o parte, ascultând. Paşii se opriră în faţa uşii sale. Văzu focul licărind printre crăpăturile din lemnul mâncat de cari şi-şi miji ochii, pregătindu-se să privească lumina aceea puternică. Se auzi zăvorul, apoi se deschise uşa. Lumina şi căldura focului îi scăldară trupul cu frumuseţe şi cruzime. Îşi ridică mâinile, putând să privească torţa doar printre degete. În spatele focului zări faţa unui tânăr bărbat. Avea în mână un castron. Tânărul îl aşeză cu grijă pe podea, fiind suficient să se ghemuiască în prag, căci celula era foarte mică.

Bărbatul privi înspre castron. Înăuntru văzu bucăţi de carne acoperite de un sos gros.

— Ce e, Gerard?

Vocea îi era răguşită.

— V-am adus nişte resturi de la bucătărie, şopti tânărul. Gărzile şi-au mâncat deja cina. N-or să-şi dea seama că lipsesc.

— Carne?

Gerard încuviinţă.

— Ne-a fost trimis un cerb pentru masa de Crăciun.

— E Crăciunul?

— Da. Astăzi.

Bărbatul se lăsă pe spate, rezemându-se de perete, neîndrăznind să se mai uite la castron.

— Ar fi mai bine să-l iei, Gerard. Dacă află, te vor pedepsi.

Tânărul tăcu un răstimp, chipul luminat de flăcările torţei exprimând exaltare şi îngrijorare.

— Nu contează, spuse el. Asta e ultima mea zi aici. Mâine plec la Paris. Tatăl meu a reuşit în sfârşit să-mi găsească un loc, din păcate la grajduri. Dar, cine ştie, poate că într-o zi, dacă voi munci destul de mult, voi fi iniţiat.

Bărbatul simţi ceva zvârcolindu-se în el când văzu că băiatul era serios, hotărât, chipul său amintindu-i de acela al cuiva drag lui.

— Să nu te duci, Gerard, spuse el, întinzându-şi mâinile către tânăr. Urmele din jurul inelelor de metal de la încheieturi erau albe în lumina torţei. Să nu te duci la Paris. Sunt oameni răi acolo. Eretici. Îşi ridică vocea. Criminali!

Gerard privi agitat în jurul său.

— Nu spuneţi asta. Să nu v-audă ceilalţi cavaleri că vorbiţi aşa. Ştiţi ce vă vor face.

Însă bărbatul nu-l asculta. Se întinse şi apucă braţul tânărului, simţind căldura pielii unui alt om pe sub tunica din lână aspră.

— Atunci spune cuiva că mă aflu aici. Te implor. Spune-le că sunt nevinovat. Că n-ar trebui să mă aflu aici.

Tânărul îşi smulse braţul din strânsoare şi se ridică, scuturând din cap.

— Tăceţi. Să nu vă audă. Vă rog să mâncaţi acum, înainte să se răcească.

Uşa fu închisă în grabă, iar căldura torţei dispăru. În vreme ce paşii tânărului se îndepărtau cu repeziciune, Esquin de Floyran se lăsă pe mâini şi începu să plângă în întuneric.

PARTEA A TREIA

31

Templul din Paris
7 noiembrie 1306

Tânărul bărbat înainta grăbit, degetele sale trăgând de un fir descusut al tunicii. Mirosul de paie umede, balegă şi piele tăbăcită din şopron era înăbuşitor. Nu reuşise să se obişnuiască cu el. În cârligele bătute în peretele de piatră atârnau hăţuri. Şeile erau aranjate frumos pe câteva poliţe. Plafonul boltit era înţesat de pânze de păianjen în forma unor coşuri de fum. Înainte nu-şi dăduse niciodată seama cât de multe erau, chiar dacă ultimul an şi-l petrecuse în mare parte în acea încăpere. Fu străbătut de fiori şi se dădu înapoi, îndepărtându-se de pânza foarte mare suspendată deasupra lui, cu firele pline de praf şi de muşte. Îşi aduse aminte de momentul în care trecuse printr-unul dintre culoarele temniţei, de şocul avut simţind-o trecând peste chipul lui ca nişte degete care îi mângâiau obrazul.

Se sperie când văzu doi bărbaţi intrând pe uşă. Unul dintre ei era grăjdarul-şef. Chipul lui luminos şi zâmbetul uşor erau lucruri familiare care-l făceau să se simtă încrezător în sine. Celălalt oferea puţină mângâiere. Tânărul îl văzuse pe înaltul cavaler în preceptoriu, însă nu avusese niciodată ocazia să stea de vorbă cu el, adresându-i-se o singură dată, cu „sir”, în momentul în care îi luase hăţurile calului. Cavalerul avea păr cenuşiu şi un chip pătrăţos, dur, încadrat de o barbă albă, tăiată scurt. Era îmbrăcat cu mantie şi tabar, purtând la şold o spadă cu două tăişuri, şi era deosebit de încruntat.

— Gerard, spuse grăjdarul-şef, acesta este sir Robert de Paris.

Tânărul făcu o plecăciune, apoi trase în continuare de firul desfăcut din tunica sa, în vreme ce cavalerul îl privi cu atenţie.

— Fratele Simon mi-a zis c-ai vrea să-mi spui ceva.

Gerard îl privi neîncrezător pe Simon.

— Stai liniştit, Gerard. N-ai de ce să te temi dacă vei spune adevărul. Spune-i lui Sir Robert ce mi-ai spus şi mie ieri.

Gerard se luptă cu vocea interioară care nu era de acord cu vorbele grăjdarului-şef, şoptindu-i că avea toate motivele să-i fie frică dacă ceea ce avea să spună era adevărat. Însă vocea aceea era a unui om al cărui chip nu-i dădea pace şi Gerard ştia că nu va putea să scape de ea dacă nu avea să facă ce-l implorase omul acela. Păstrase secretul pentru destulă vreme, tot

aşteptând şi întrebându-se cui să i-l împărtăşească. În cele din urmă, acum câteva săptămâni, se hotărâse să-i spună ce ştia unui alt grăjdar, gândindu-se că avea să scape de povară, însă prietenul său îl convinsese să i se adreseze cuiva de rang mai înalt. Îşi drese glasul, apoi spuse:

— În urmă cu un an am fost transferat de la închisoarea Merlan, acolo unde tatăl meu a fost paznic pentru o perioadă, la acest preceptoriu. Unul dintre cei întemniţaţi se numea Esquin de Floyran.

— De Floyran? întrebă Robert nervos. Priorul din Montfaucon?

— Da, domnule, mi-a spus că a fost prior acolo.

Robert îl privi pe Simon.

— De Floyran a dispărut în urmă cu trei ani, cam în aceeaşi perioadă în care nepotul său a fost găsit mort. S-a crezut că a avut ceva de-a face cu decesul lui şi a fugit de teama represaliilor.

Gerard clătină din cap.

— Nu. N-a fost aşa. Esquin şi-a iubit nepotul. Mi-a spus că Martin a fost… Îi pieri vocea pentru o clipă, apoi trase aer în piept. Mi-a spus că Martin a fost ucis de templieri.

— Templieri?

Gerard îl privi din nou pe Simon, care îi făcu semn să continue.

— Da, domnule. De la acest preceptoriu.

— De unde ştia Floyran?

— A fost acolo când s-a întâmplat. Nepotul său s-a întâlnit cu el într-o biserică şi i-a spus că eretici de la Templu i-au făcut vrăji şi l-au obligat că participe la ceremonii necuviincioase. Însă aceştia l-au urmărit când a plecat şi l-au ucis. Esquin s-a gândit că le-a fost frică să-l ucidă pentru că era un înalt oficial al Ordinului şi de aceea l-au trimis la Merlan. Probabil sperau că avea să moară acolo. Gerard îşi privi mâinile, amintindu-şi de lucrurile oribile pe care le văzuse acolo. Au murit mulţi. E un loc îngrozitor, domnule.

— Spune-mi mai multe despre cavalerii aceştia. Ziceai că nepotul lui Floyran i-a acuzat de erezie?

— Aşa mi-a spus Esquin. Însă nu ştie cine sunt. Cei care l-au prins pe el şi l-au ucis pe Martin purtau măşti. Esquin a fost supus unui interogatoriu în preceptoriul din Paris, crede el, însă nu poate şti dacă acolo sau în altă parte, pentru că fusese legat la ochi. Gerard făcu o pauză când Robert blestemă şi-şi trecu o mână prin păr. Mult timp după ce a fost întemniţat la Merlan a continuat să-şi susţină nevinovăţia. Gardienii l-au bătut şi l-au torturat de

fiecare dată când vorbea despre asta, căci le striga tuturor că Ordinul e plin de eretici care trebuie găsiţi şi pedepsiţi pentru nelegiuirile lor. După multe bătăi, a tăcut, şi mi-a spus doar mie. Gerard ridică din umeri. Bănuiesc că avea încredere în mine. Când a aflat că urmează să plec m-a implorat să-i spun cuiva.

— De ce ţi-a trebuit un an ca să faci asta?

Gerard evită privirea lui Robert.

— Mi-a fost teamă că dacă îi voi spune cuiva voi păţi şi eu acelaşi lucru. Îl privi pe cavaler câteva clipe. N-aş fi putut accepta să fiu trimis acolo. Moartea e o binecuvântare pe lângă ce se întâmplă în temniţă. Dar trebuia să împărtăşesc secretul. Îmi stăruia în minte imaginea lui în celula aceea mică, ghemuit în întuneric.

— Ai făcut ce trebuia să faci, Gerard, îl asigură Simon.

— Fratele Simon are dreptate, replică Robert. Dar vreau să-mi promiţi că nu-i vei mai pomeni nimănui despre asta. Trebuie să rămână între noi.

— Bineînţeles, domnule.

— Eşti liber.

Făcând o plecăciune, Gerard ieşi în grabă din şopron, păşind în lumina îmbietoare a soarelui. Deja se simţea mai bine, uşurat de povara de pe umerii săi, trecută acum pe ai altcuiva.

***

Când sergentul plecă, Simon se întoarse către Robert.

— Mi-am spus că ai fi interesat de lucrurile astea. De îndată ce mi-a povestit, mi-am amintit că mă rugaseşi să plec urechea la zvonurile care circulă printre sergenţi. Însă trebuie să recunosc, adăugă el, la vremea aceea am crezut că e puţin probabil ca lucrurile pe care ziceai că le-ai auzit să fi fost adevărate.

— Ca să fiu sincer, şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Nicio pistă nu a dus către ceva concret.

— Sau duceau către Merlan, rosti Simon încruntându-se. Spuneai că inspectorul de Pairaud a făcut cercetări. Cum de nu ştia de întemniţarea lui Esquin de Floyran?

— Orice oficial din cadrul preceptoriului, Maestrul Franţei sau mareşalul, pentru a-i numi doar pe doi dintre ei, ar fi putut autoriza încarcerarea cavalerului. E posibil ca Hugues să nu fi ştiut nimic despre asta, în special dacă cei implicaţi au făcut totul în secret. Robert clătină din cap, iritat.

Oricum ar fi, nu pot să-l întreb despre asta. Încă nu s-a întors din Anglia, şi va mai sta acolo ceva vreme.

— E limpede că Gerard e convins că ce i-a istorisit prizonierul e adevărat şi înclin să cred că povestea asta seamănă prea mult cu zvonurile despre care discutam pentru a fi o coincidenţă, murmură Simon, privind înspre uşa închisă. Din spatele ei se auziră nechezatul cailor şi râsetele a doi grăjdari. Templieri acuzaţi de erezie? Nu poate fi adevărat. Privi cu atenţie chipul grav al lui Robert. Nu-i aşa?

Închisoarea Merlan, Regatul Franţei
19 decembrie 1306

Ieşind de sub pasajul arcuit, Robert îşi ridică privirea către fortăreaţa cenuşie. Copitele calului său tropăiau zgomotos pe caldarâm. În urma sa se auzi un zăngănit, iar bariera fu închisă. Cavalerii care îl lăsaseră să intre îşi reluară locul în faţa drugilor de fier. Peisajul mohorât făcea mai apăsătoare pustietatea locurilor. Zidurile înalte erau împrejmuite de câmpii sterpe, iar pământul era la fel de negru precum cerul de iarnă împânzit de corbi ce croncăneau, rotindu-se în jurul turnurilor închisorii.

Robert aflase despre Merlan de mic copil, iar prima impresie pe care şi-o făcuse acum se potrivea de minune cu povestirile din dormitoarele sergenţilor, rostite în şoaptă şi cu teamă în glas. Ajuns în curtea măturată de rafale de vânt, descălecă şi îi dădu hăţurile unui paj îmbrăcat în negru, aducându-şi aminte de istorisirile din miez de noapte care relatau despre torturile îndurate de prizonieri, cu toţii slujitori ai Templului care încălcaseră jurămintele şi ordinele maeştrilor lor. După numirea sa în rândul cavalerilor, îşi adusese uneori aminte de şoaptele acelea, simţindu-se neliniştit, gândurile sale zăbovind asupra binecunoscutelor celule ale morţii: gropi săpate în pământ în care abia încăpea un om, acolo unde prizonierul era lăsat în întuneric, fără mâncare sau apă, până când se stingea.

Aruncându-şi pe umăr sacul, Robert urcă treptele către intrarea care se căsca în zidul din faţa sa. Cei doi cavaleri care stăteau de pază la poartă îl priviră tăcuţi, stând cu mâinile pe mânerele spadelor lor.

Robert îl salută cu o scurtă mişcare din cap pe unul dintre ei.

— Am venit să văd un prizonier.

— Trebuie să vorbeşti cu intendentul, replică templierul, făcându-i semn înspre uşi. A doua uşă pe stânga.

Robert intră pe culoarul răcoros, se opri în faţa unei uşi şi bătu de două ori. Auzind glasul iritat care îi strigă să intre, împinse uşa şi păşi înăuntru, fiind nevoit să se aplece pentru a nu se lovi de pragul prea jos. Încăperea în care pătrunse era mică şi neaerisită. La singura masă aflată acolo era aşezat un bărbat gras, care muşca plin de lăcomie dintr-o pulpă de pasăre, mijindu-şi ochii deasupra unui pergament, urmărind textul cu degetul. Mantia sa era mai degrabă cenuşie decât albă şi părea că nu mai fusese spălată de luni bune. Îşi ridică ochii şi-l privi încruntat pe Robert.

— Da?

— Bună ziua! Numele meu este sir Robert de Paris. Am venit de la preceptoriul din Paris pentru a sta de vorbă cu unul din prizonieri.

— Ai împuternicire?

Robert îşi băgă mâna în buzunar şi scoase un pergament făcut sul.

Continuând să privească la fel de încruntat, intendentul îşi linse degetele zgomotos şi apucă sulul. După ce-l desfăcu, îşi ridică iute privirea şi se uită dincolo de Robert, de parcă se aştepta să vadă pe altcineva în spatele lui.

— A sosit şi inspectorul de Pairaud?

— Nu, doar eu.

— Cine e prizonierul? Văzând că Robert nu răspunde, intendentul deveni defensiv. Esquin de Floyran? Am primit ordine stricte în privinţa lui. Nimeni în afară de gărzile de la celulele inferioare nu are voie să-l vadă.

— Împuternicirea aceasta mi-a fost dată chiar de către inspector.

Robert arătă pergamentul, degetul lui făcând un cerc deasupra sigiliului roşu aflat în partea de jos a documentului. Încercă să-şi păstreze tonul vocii cât mai puternic, însă devenea tot mai neliniştit pe măsură ce intendentul întârzia să ia o hotărâre, privindu-l cercetător. Vocile unor copii îi şopteau că celulele morţii se aflau chiar sub picioarele lui, amintindu-i că intrarea prin efracţie în biroul lui Hugues şi folosirea sigiliului său erau nişte delicte majore. Putea fi descoperit în orice clipă. Podeaua avea să-l înghită şi să-l dea uitării, scufundându-l în beznă. Ar fi trebuit să lase totul aşa cum era. Ar fi trebuit…

— Bine. Intendentul se ridică în picioare, ţeapăn. Te voi însoţi jos.

Robert apucă sulul şi-l urmă pe bărbat, ieşind din încăperea neaerisită, ştiind că pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Mergând de-a lungul unui labirint de coridoare şi scări, ajunseră la nivelurile inferioare ale temniţei. Pasajele deveneau tot mai înguste şi mai reci pe măsură ce înaintau, iar după ce se lovise de două ori cu capul de

tavanul jos, Robert fu nevoit să meargă aplecat, apăsând cu o mână pe mânerul spadei sale pentru a o face să nu se mai lovească cu vârful de ziduri. Intendentul cel corpolent nu întâmpina niciun fel de problemă, deplasându-se cu eleganţă printre coturile coridoarelor întortocheate.

În cele din urmă, ajunseră într-un loc ceva mai larg, unde se aflau câteva paturi de scânduri acoperite cu pături şi o masă cu scaune. Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi cu hainele negre tipice sergenţilor, erau aşezaţi la masă. Câţiva jucau dame, tabla de joc fiind scăldată de lumina arămie a torţelor. Când apăru intendentul, se ridicară cu toţii.

— Deschideţi celula lui Floyran.

Unul dintre sergenţi luă o torţă şi un set de chei ruginite. Trecând pe lângă ei, o luă înspre o uşă mare, neagră, ridică drugul de lemn care o bloca şi o deschise împingând cu umărul. Dincolo de ea se afla un tunel cufundat în beznă. Robert porni pe culoar în urma sergentului şi intendentului. De-o parte şi de alta a coridorului se aflau uşi dispuse la o distanţă egală. Mirosea îngrozitor şi la fiecare câţiva paşi călca pe ceva mâlos. I se păru că aude un scâncet înfundat din spatele unei uşi când lumina torţei trecu prin dreptul ei, însă, cu excepţia acelui sunet, tăcerea era atotstăpânitoare. Ajunşi la capătul tunelului, sergentul şi intendentul se opriră. Sergentul băgă cheia în broască, trase zăvorul şi deschise uşa unei încăperi minuscule.

Robert văzu pe cineva stând ghemuit, cu mâinile ridicate la ochi. Braţele îi erau subţiri ca nişte vreascuri. Erau acoperite de nişte haine ferfeniţite printre care cavalerul văzu o mulţime de răni, unele vechi şi rozalii, altele proaspete. Câteva cicatrici erau infectate, pielea vişinie fiind înconjurată de umflături galbene, pline de puroi. Îşi dădu seama că intendentul şi sergentul rămăseseră pe loc.

— Vreau să vorbesc singur cu el, le spuse el, în voce simţindu-i-se greaţa pe care i-o provoca putoarea din temniţă.

Intendentul scutură din cap.

— Nu, e impo…

— Mă aflu aici din ordinul inspectorului de Pairaud, spuse Robert cu asprime, ridicând pergamentul. Te vei supune cerinţelor mele, altfel inspectorul îţi va cere explicaţii cu privire la motivele pentru care am zăbovit aici atât de mult.

Intendentul îşi miji ochii, însă după câteva clipe îi făcu un semn gardianului, dând din cap cu nervozitate.

— Lasă-i torţa.

Robert se dădu deoparte, permiţându-i sergentului să aprindă o torţă de perete. Când făcu această mişcare, îşi aduse aminte de lucrul pe care îl omisese gândindu-se prea mult la posibilitatea de a i se interzice să-l vadă pe Floyran.

— Încă ceva, zise el, când intendentul dădu să plece. Spuneai că ai primit instrucţiuni precise în privinţa încarcerării prizonierului. Cine ţi le-a dat?

— Nu ştiu. Intendentul arătă înspre pergamentul din mâna lui Robert. Însă documentul avea sigiliul inspectorului.

Robert reuşi cu greu să-şi ascundă uimirea. Când intră în celula îngustă închizând uşa în urma sa, prizonierul se dădu înapoi, lipindu-se cu spinarea de zid. Bărbatul îşi coborâse mâinile. Puţina lumină care pătrundea printre crăpăturile din uşă îl făcea să arate ca o stafie. Pielea lui, ochii lui, trupul descărnat: totul părea să fie lipsit de culoare şi materialitate. Buzele lui cenuşii erau crăpate şi sângerau, iar părul de pe faţă crescuse lung, încâlcindu-se. În vreme ce-l privea, Robert văzu ceva negru sărind pe obrazul lui Esquin şi apoi dispărând în barba stufoasă. Bărbatul era probabil plin de păduchi. Gândindu-se ce să-i spună acestui om care părea mai mult mort decât viu, Robert auzi un sunet aspru, realizând că prizonierul vorbise.

— Acum o să mor?

Rostise întrebarea de parcă ar fi sperat să fie aşa.

Robert se ghemui în faţa lui.

— Nu, Esquin. Am venit să discut cu tine. Vorbea cu voce scăzută, conştient de faptul că intendentul probabil nu se dusese prea departe. Vreau să ştiu ce ţi s-a întâmplat. Care e motivul pentru care ai fost întemniţat.

Înspăimântat, Esquin scutură din cap.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Când Esquin începu să se legene înainte şi-napoi, Robert expiră zgomotos, profund nemulţumit. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Auzindu-i ultimele cuvinte, Esquin pufni în râs.

Robert tresări, privind înspre uşa închisă.

— Gerard mi-a povestit ce ţi s-a întâmplat. Însă vreau să aud asta de la tine.

Esquin se aplecă în faţă, făcând lanţurile să zornăie.

— Gerard? E sănătos? După ce Robert încuviinţă, prizonierul zâmbi, deschizându-şi gura ştirbă. E un băiat bun. Tatăl lui o să fie mândru de el. Zâmbetul se stinse. Însă n-o să fie aşa. E mort.

— Gerard n-a murit, Esquin.

— Nu el, prostule! Esquin îşi apucă genunchii costelivi, trăgându-i înspre el. Martin.

— Martin? Vorbeşti despre nepotul tău?

— Nu-ţi spun nimic, sâsâi înfiorător Esquin. N-o să-l mai poţi găsi. E în siguranţă acum. E în mâinile Domnului!

— Te rog, Esquin, trebuie să ştiu.

— Trebuie? Ochii lipsiţi de culoare ai lui Esquin se îngustară. Frate, trebuie să ies din văgăuna asta.

— Asta nu se poate.

— Atunci n-o să afli nimic de la mine. Dacă nu mă scoţi de-aici n-o să-ţi spun nimic. Esquin se lăsă pe spate, rezemându-se de zid. Era epuizat fizic, dar de neclintit.

Robert se întrebă dacă să-l ameninţe cumva, însă se gândi că nu avea cum să-i provoace mai multă suferinţă decât îndurase până acum.

— Nu pot. Nu încă. Însă dacă ce-mi vei spune e adevărat, atunci…

— Gardian! strigă Esquin. Gardian, vreau să plece bărbatul acesta!

Auzind paşi pe culoar, Robert blestemă şi se uită insistent la Esquin, care îl privi amenințător. Cavalerul se ridică în picioare, stând aplecat de mijloc. Avea în mână scrisoarea ce purta sigiliul lui Hugues. Marca aceea îi dădea dreptul să facă ce-i ceruse Esquin. Însă nu mai avea cum să dea înapoi după aceea. Dacă zvonurile ori chiar mărturia lui Gerard erau false, atunci avea să plece din locul acesta şi să nu se mai întoarcă niciodată. Însă ordinul ca Esquin să fie izolat venise chiar din biroul în care li se pusese capăt cercetărilor sale cu privire la acuzaţiile de erezie în privinţa unor membri ai Ordinului. Nu putea să se întoarcă la Templu fără să găsească răspunsul la toate întrebările. Dacă dorea să afle adevărul din spatele acelor ziduri de tăcere, doar bărbatul din faţa sa i-l putea revela.

Apărură intendentul şi sergentul. Aplecându-se, Robert ieşi pe uşă.

— Descătuşaţi-l. Va veni cu mine.

***

— Haide.

Robert îl împinse în grajd pe bărbatul care tremura. Amândoi era uzi până la piele. Afară se auzi un tunet puternic care răsună prelung printre colinele din împrejurimi.

Când totul fu luminat de fulgerul de afară, albindu-se dintr-odată, Esquin tresări. Stătea nemişcat, acoperindu-şi pieptul cu mâinile, în vreme ce ploaia continua să curgă printr-una din găurile din acoperiş.

Robert se dusese în cealaltă parte a şopronului părăsit, folosindu-se de fulgere pentru a vedea. Pe podea se aflau o mulţime de trunchiuri de copaci. Când lovi cu piciorul într-unul, lemnul putred crăpă, într-un nor de praf.

— Locul acesta e mai adăpostit, strigă el, întorcându-se către Esquin.

Văzând că bărbatul nu se mişcă, Robert se duse lângă el şi-l apucă de braţ. Esquin se înfioră, însă îl lăsă pe cavaler să-l ducă într-acolo printre bălţi. Robert îşi dădu mantia jos şi o aruncă peste o bârnă ruptă care se sprijinea de un zid. Îşi desfăcu cingătoarea de care era prinsă spada şi-şi trase peste cap tunica. Atunci când vru să i-o dea lui Esquin, acesta făcu câţiva paşi înapoi, uitându-se la veşmânt de parcă Robert tocmai îi întinsese ceva neplăcut şi periculos.

— E uscată, insistă Robert. O să mori de frig în hainele astea ferfeniţite.

— Nu, şopti Esquin.

Era primul cuvânt pe care îl rostise de când ieşiseră din temniţa de la Merlan. Deasupra lor se auziră tunete puternice.

— Nu vreau să port chestia aia.

Robert privi mantia din mâinile sale: crucea roşie părea neagră în lumina intermitentă a fulgerelor.

— Cum vrei, spuse el îmbufnat, trăgându-şi tabarul înapoi peste armură. Iţi voi găsi altceva de îmbrăcat. Vom avea nevoie de un foc. După o scurtă ezitare, apucă cingătoarea şi-şi scoase teaca de pe ea. Pune-ţi mâinile în jurul acelei bârne.

Esquin îl privi fix.

Pentru o clipă, Robert crezu că n-avea de gând să se mişte, apoi, ca un câine de vânătoare bătut, bărbatul se duse la bârnă şi se aşeză jos, ridicându-şi braţele slăbănoage. Simţindu-se ca o brută, Robert trecu cingătoarea de piele pe sub mâinile lui Esquin şi o legă strâns în jurul bârnei. Acum că-l legase, se îndreptă către intrarea şopronului, acolo unde-şi priponise calul, desfăcu săculeţul prins de oblâncul şeii şi scoase o pătură. După ce îl înveli pe Esquin cu ea, începu să strângă lemne uscate, paie şi iarbă pentru iască. În vreme ce făcu focul, Esquin îl privi în tăcere, ochii săi obosiţi strălucind în întunericul dintre două fulgere. Când primele flăcări prinseră viaţă, aruncând lumină şi încălzind şopronul, Robert luă o bucată de pâine uscată din săculeţul său şi rupse o jumătate pentru Esquin. Dându-şi seama că bărbatul nu putea să mănânce cu mâinile legate, desfăcu cingătoarea şi-l lăsă să-şi scoată o mână.

— Bine, spuse el, când Esquin apucă pâinea şi începu să mănânce din ea cu o foame de lup, clefăind cu gingiile sale lipsite de dinţi. Te-am scos din Merlan şi probabil că voi fi încarcerat pentru asta. Acum e rândul tău. Vreau să-mi spui tot ce s-a petrecut înainte de întemniţarea ta.

Esquin scoase pâinea din gură. Gingiile sale începuseră să sângereze.

— Vreau să se facă dreptate, zise el cu glas hârâit. Vreau ca aceia care l-au ucis pe nepotul meu şi m-au trimis aici să plătească scump. Mă vei ajuta? După ce Robert încuviinţă, făcu o scurtă pauză, privindu-l neîncrezător, apoi începu să vorbească.

Robert ascultă în linişte povestea lui Esquin, începând cu refuzul categoric al lui Hugues de Pairaud de a-l lăsa pe nepotul lui să se întoarcă acasă, până la tainica întâlnire din biserica Saint-Julien-le-Pauvre, apariţia bărbaţilor mascaţi şi uciderea nepotului său. Când termină, Esquin rămase nemişcat, ţinând în pumn bucata de pâine rămasă, extenuat.

— N-ai recunoscut pe nimeni din cei care te-au prins?

— Ţi-am spus, frate, purtau măşti.

— Dar vocea cuiva? Nume? Accent?

— Tocmai îi văzusem târând trupul nepotului meu pe-o stradă lăturalnică. Eram înspăimântat. Eram profund mâhnit de lucrul acesta. Îmi ceri să fac ceva imposibil!

Robert îşi ridică o mână ca să-l liniştească pe Esquin.

— I-ai putea recunoaşte dacă i-ai auzi din nou?

Pielea subţire ca hârtia de pe fruntea lui Esquin se încreţi.

— Poate… Dintr-odată, se opri. Nu. Asta ar însemna să mă întorc acolo. Clătină din cap. Nu mă mai întorc la preceptoriul ăla! E plin de eretici şi de oameni care beau sânge. Oameni care scuipă pe cruce! Fiii Diavolului!

— Ai spus că vrei să se facă dreptate.

Flăcările gălbui luminau ochii strălucitori, febrili, ai lui Esquin.

— Voi găsi o altă cale. Acolo n-o să mă mai întorc. Niciodată!

Robert se lăsă pe spate, îngrijorat. Fără să afle cine era implicat în toată treaba asta, nu ştia ce trebuia să facă în continuare sau, că tot venise vorba, ce avea să se întâmple cu Esquin. Se întrebă dacă ar putea găsi un loc pentru el unde să fie în siguranţă până când avea să afle mai multe; oare ar fi trebuit să vorbească cu Hugues la întoarcerea lui din Anglia?

— Hai, odihneşte-te! spuse el în cele din urmă. După ce trece furtuna ne vom continua drumul. Vreau să ne depărtăm cât mai mult cu putinţă de Merlan. Intendentul nu a avut de ales, dar n-a fost deloc bucuros să ne lase

să plecăm. Nu vreau să creadă că a luat decizia greşită şi să trimită oameni pe urmele noastre.

Ascultător, Esquin îşi rezemă capul de bârnă şi-şi închise ochii. După ce mai puse nişte lemne pe foc, Robert se acoperi cu mantia sa îmbibată de apă şi se lăsă pe spate, ascultând zgomotele furtunii, care răsunau prelung peste colinele din împrejurimi, şi respiraţia întretăiată a prizonierului, care se auzea în răstimpul dintre tunete.

***

Esquin deschise ochii. Focul se stinsese, iar aerul era liniştit şi răcoros. Cavalerul din faţa lui stătea cu bărbia pe pieptul care urca şi cobora regulat. Printre scândurile zimţate ale acoperişului se putea zări cerul albastru-sidefiu. Când îl zări, Esquin se cutremură. Câtă vreme să fi trecut de când văzuse ultima dată cerul? Vru să se mişte, însă îşi dădu seama că mâinile îi erau prinse de bârnă. Probabil cavalerul o legase pe cea liberă în timp ce dormea. Îşi întredeschise buzele crăpate şi vru să-l strige, amintindu-şi de posibilitatea ca intendentul de la Merlan să trimită oameni în căutarea lor. Însă îşi înghiţi cuvintele înainte să le rostească.

De ce să aibă mai multă încredere în bărbatul de lângă el decât în cei care îl torturaseră în temniţă ori cei care îl azvârliseră acolo? Cu toţii purtau aceeaşi uniformă. Esquin îşi fixă privirea asupra crucii roşii de pe mantie, cruce pe care o ura atât de mult, şi rămase atent la ea, gânditor. Oare nu cumva îl minţea cavalerul? Nu cumva voiau cei care-l întemniţaseră să vadă cât din cele întâmplate îşi mai aducea aminte înainte de a-l ucide? Când era în celulă îşi aşteptase moartea cu nerăbdare de-a lungul anilor în care trupul său slăbise treptat. Însă acum, văzând cerul care se lumina şi simţind frigul dimineţii învăluindu-l, oferindu-i perspectiva libertăţii, a vieţii, îşi dădu seama că nu voia să moară. Voia să trăiască.

Cu grijă, Esquin întinse înspre foc unul din picioarele sale goale şi aţâţă o rămăşiţă de lemn ce ardea înăbuşit. O prinse cu degetele de la picior şi o trase înspre el de-a lungul podelei. Se opri când focul trosni şi cavalerul mormăi în somn. Văzând că nu s-a trezit, Esquin îşi mişcă mâinile, trăgând cingătoarea în josul bârnei, trecând-o cu grijă peste cioturile şi crestăturile din lemn. În cele din urmă, simţindu-se epuizat din pricina efortului, reuşi să poziţioneze cureaua peste lemnul care ardea mocnit, aproape atingând podeaua cu capul. Treptat, pielea începu să se înnegrească. Închise ochii când fierbinţeala îi arse părul din jurul încheieturilor şi pielea începu să i se

strângă, înroşindu-se. Mirosul usturător de piele arsă era insuportabil. După un răstimp care păru să ţină cât o eternitate, cingătoarea se rupse.

Eliberat din strânsoare, Esquin merse tiptil până în partea cealaltă a hambarului. Se opri când ajunse la uşile distruse, privind câmpurile verzi-cenuşii deasupra cărora plutea ceaţa, apoi dezlegă cu grijă calul cavalerului.

32

Sainte-Chapelle, Paris
21 februarie 1307

— Rugăciunile mele nu sunt suficiente. Vocea lui Filip era înfundată, cuvintele fiind rostite printre mâinile împreunate în faţa chipului său. Stătea în genunchi. Nu sunt suficiente.

— Orice om de pe acest pământ, oricât de multe păcate a săvârşit sau oricât de grave sunt acestea, poate fi mântuit. Asta dacă se căieşte pentru ele.

Filip îşi ridică privirea către bărbatul din faţa sa, ale cărui veşminte negre, care-i acopereau călcâiele, îl făceau să pară înfricoşător de înalt. Chipul lui tras şi alb ca varul era încadrat de firele cenuşii de păr care creşteau împrejurul tonsurii, iar mirosul de tămâie pe care îl emana îi conferea o aură sfântă, de parcă ar fi fost o parte a Bisericii, ruptă şi pusă în faţa lui Filip pentru a-l judeca şi pedepsi. Gândindu-se la asta, regele privi dincolo de Guillaume de Paris, fixându-şi ochii asupra îngerilor înaripaţi care se aflau deasupra impunătorului altar. Se aştepta să-i vadă coborând de pe piedestalurile lor şi venind dinaintea lui, privindu-l acuzator cu ochii lor aurii.

— Te căieşti, sire?

Auzind întrebarea, Filip se uită iarăşi la preotul dominican.

— Tu ştii că mă căiesc.

— Dar Dumnezeu ştie?

— Ce altceva aş mai putea face? şopti Filip, închizându-şi ochii, neputând îndura privirea neiertătoare a duhovnicului său. Mă rog şi fac penitenţă în fiecare zi. Şi tot nu-L aud. Tot nu-mi vorbeşte.

— Poate că nu vă rostiţi rugăciunile cu destulă credinţă. Poate că penitenţa nu e îndestul de aspră.

Filip îşi deschise ochii.

— Nu e aspră? Se ridică. M-am prefăcut în bucăţele pentru El. Pentru iubirea Lui. Ce altceva mai vrea de la mine? Regele îşi smulse mantia şi trase de legăturile cămăşii sale de păr. Am purtat-o neîncetat săptămâni întregi! Am dormit în ea! Vocea sa răsuna în catedrala cufundată în linişte şi întuneric. Lumina palidă a lumânărilor nu lăsa să se vadă decât pieptul său gol după ce-şi smulse cămaşa. Nu te mulţumeşte nici asta? strigă el,

ridicându-şi mâinile şi căzând în genunchi în faţa altarului de deasupra căruia heruvimii priveau liniştiţi trupul lui plin de răni.

— O purtaţi neîncetat, maiestate? În vocea lui Guillaume se simţea încordarea. Aţi purtat-o şi atunci când v-aţi împreunat cu târfa aia?

Filip îşi întoarse privirea înspre el.

Dominicanul se apropie şi se ghemui în faţa lui, privindu-l neîndurător.

— Poate că v-aţi hotărât să vă ascundeţi păcatele de mine şi de Dumnezeu. Însă nu le puteţi ascunde de servitori. Toate lumea a aflat zvonurile. V-aţi culcat cu o servitoare, nu-i aşa? Când Filip îşi plecă capul, Guillaume se ridică brusc. Cum să vă iert păcatele dacă nu le mărturisiţi? Cum vă poate ierta Dumnezeu dacă nu vă căiţi?

— Mi-e dor de soţia mea. Mi-e atât de dor de ea, încât îndur cu greu să fiu alături de copiii mei, căci amintirea ei îmi pricinuieşte atât de multă durere. Slujnica aceea e doar o… Filip clătină din cap neputincios. Consolare.

— Maiestate, Jeanne e acum alături de Dumnezeu. A găsit odihna cea veşnică. Acum trebuie să găsiţi pacea aici, pe-acest pământ, înainte de a i vă alătura. În fiecare zi trebuie să luptaţi pentru a menţine vie credinţa în Dumnezeu. Oamenii vor să-i conduceţi.

— Poporul meu? Tot ce-am făcut a fost pentru binele lor, şi cu toate astea tot mă urăsc. Când aprind lumânări la biserică o fac pentru Ludovic, niciodată pentru mine. Dacă recoltele n-au fost bune, dau vina pe mine. Dacă măresc taxele pentru a putea proteja graniţele regatului se răzvrătesc împotriva mea. Cunoşti la fel de bine ca şi mine ce cred oamenii despre mine în acest oraş. Filip se ridică, vocea sa fiind plină de amărăciune. De fiecare dată când dau o proclamaţie, izbucnesc proteste. Dar dacă Dumnezeu nu mă aude, cum voi ajunge eu în rai fără rugăciunile poporului meu? Am nevoie de dragostea lor, Guillaume.

— Nu trebuie să vă bizuiţi pe alţii pentru salvarea sufletului vostru, sire. Trebuie să vă supuneţi întru totul şi în mod cinstit voinţei lui Dumnezeu, dăruindu-vă Lui pentru iertarea păcatelor. El vă va auzi doar atunci când rugăciunile şi penitenţa vor fi sincere. De asta sunt sigur.

— Atunci mai e timp pentru asta? murmură Filip. Timp pentru a fi iertat de păcate? Pentru a simţi iubirea lui Dumnezeu indiferent de lucrurile pe care le-am săvârşit?

— Bineînţeles. Vocea lui Guillaume nu mai era tăioasă, însă privirea rămăsese la fel de fermă. Traversăm o perioadă foarte dificilă, maiestate.

Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fiţi un exemplu pentru popor. Ştiţi ce cred despre acţiunile sfetnicului vostru, însă soarta lui Guillaume de Nogaret nu o pot decide eu. Dragostea lui pentru lege va fi judecată de o entitate superioară. Acum, că Biserica şi Franţa nu mai sunt în război, vă îndemn să vă puneţi toate speranţele în strânsa legătură pe care aţi clădit-o cu papa Clement, de dragul supuşilor voştri. Dominicanul se apropie de altar. Trebuie să fie conduşi pe calea cea dreaptă, calea celor cinstiţi. Vulgaritatea şi lipsa de respect au ajuns de nestăvilit. Prin bunăvoinţa sa, ordinul meu a pus capăt influenţei nefaste a catarilor din sud, a căror impietate a fost lăsată pradă focului cel sfânt. Însă căderea cetăţii Acra ne-a arătat tuturor cât de nestatornică e credinţa multora, dovadă fiind convertirea lor la religia păgânilor. Trebuie să lucrăm împreună pentru a avea grijă ca astfel de erezii scandaloase să nu se mai extindă.

— Nu se vor răspândi, răspunse Filip pe un ton plat, încă în genunchi, epuizat. Catarii care nu au murit în timpul cruciadei Bisericii au fost nevoiţi să se ascundă. N-au mai rămas destui pentru a-i putea converti şi pe alţii. Îl privi pe dominican. Sunt sigur că şi ministrul de Nogaret vă poate confirma asta.

— Şi totuşi, în fiecare zi, în calitatea mea de inchizitor, îmi sunt aduse la cunoştinţă noi lucruri dezgustătoare. Guillaume se întoarse înspre el. Săptămâna trecută a trebuit să judec o astfel de problemă, una care m-a pus serios pe gânduri. Un bărbat de la mănăstirea noastră din oraş pretinde că Ordinul Cavalerilor Templieri e infestat de erezie.

— Poftim?

— A sosit în oraş în urmă cu zece zile, delirând, înfometat şi cerând adăpost. A vorbit cu unul dintre fraţii mei, însă atunci când acuzaţiile sale s-au dovedit a fi deosebit de grave, mi-au fost aduse la cunoştinţă. Am purtat numeroase discuţii cu acest bărbat, care afirmă că a fost întemniţat de unii membri ai Ordinului atunci când a descoperit că erau implicaţi în ceremonii necuviincioase. Se pare că nepotul său li s-a opus şi a fost ucis pentru că a refuzat să li se supună.

Filip se ridicase, lăsând cămaşa de păr şi mantia pe podea, la picioarele sale. Îl urmări cu privirea pe duhovnic, care se duse la o lumânare ce picura grăsime şi rupse o bucăţică din fitil.

— Pe trupul lui se văd urmele torturii la care a fost supus, iar lunga încarcerare îl determină să-şi dorească răzbunarea. Întotdeauna am fost prevăzător în ceea ce priveşte răzbunarea ca motiv pentru bărbaţi şi femei

deopotrivă de a ne atrage atenţia cu privire la erezii. Mi-e teamă că unii oameni au fost arşi pe rug degeaba. Guillaume de Paris trase aer în piept. Însă aşa cum susţineau membrii ordinului dominican, e mai bine să arzi o sută de oameni nevinovaţi decât să laşi în viaţă un eretic care să-i învenineze pe credincioşii lui Dumnezeu. Se întoarse către Filip. Chiar dacă n-ar fi decât un răzvrătit care vrea să-i nimicească pe cei care l-au încarcerat, ori cuvintele sale conţin pe drept o urmă de adevăr, povestea sa este deopotrivă convingătoare şi neplăcută, dar nu poate fi trecută cu vederea. Deoarece Templul nu poate fi subiectul judecăţii mele, intenţionam să aduc această problemă în atenţia papei, însă am vrut să ascult povaţa altora înainte de a-l deranja pe Sanctitatea Sa cu ceva ce s-ar putea dovedi o minciună. Ştiind de relaţia apropiată a măriei tale cu papa Clement, mă veţi putea ajuta, maiestate?

Filip se duse repede lângă duhovnic.

— Vreau să vorbesc cu acest om.

Dominicanul fu uimit de dorinţa puternică pe care o arăta regele, însă încuviinţă.

— Opinia voastră cu privire la justeţea celor susţinute de el ar fi binevenită, cu toate că trebuie să vă previn în privinţa faptului că e un om plin de furie, un nebun.

— Îl vom aduce aici imediat.

Guillaume de Paris îşi ridică mâna.

— Nu, maiestate. Întâi vom termina spovedania măriei tale.

După un scurt răstimp, Filip se aşeză în genunchi în faţa dominicanului înveşmântat în negru şi începu să-şi mărturisească păcatele, mâinile sale împreunate ascunzându-i încordarea.

Malurile Senei, Paris
2 martie 1307

— Ascultă, încă îl pot găsi, dacă-mi dai răgazul, îi spuse Robert lui Will, care se aşeză pe una din numeroasele setci de pe mal. Acum cel puţin ştim că la Templul din Paris se petrece ceva ce trebuie cercetat. De Floyran a spus că nu-i poate recunoaşte pe cei care l-au atacat, aşa că, să fiu sincer, mărturia lui nu ne poate fi de folos şi… Robert se opri, văzând expresia de pe chipul lui Will. Ce e?

— Ştiu unde e Esquin de Floyran.

— Poftim? Cum?

— A fost adus la palat. În urmă cu o săptămână, a fost adus sub pază strictă un bărbat de la colegiul dominican. Regele şi Nogaret şi-au petrecut multe zile discutând cu el. La întâlnirile lor a participat şi duhovnicul lui Filip, Guillaume de Paris. Mi-am dat seama de asta în momentul în care regele a anulat ospăţul şi vânătoarea programate doar pentru a sta de vorbă cu acest om. Nu mi s-a spus de ce se află acolo, însă i-am aflat numele.

Când realiză ce spunea Will, faţa lui Robert se întunecă.

— Dumnezeule! De ce s-a întors Floyran la Paris? Când i-am sugerat eu lucrul acesta era de-a dreptul înspăimântat de idee.

— Spuneai că voia să se facă dreptate. Dacă aş vrea să acuz pe cineva de erezie, colegiul dominican ar fi primul loc în care m-aş duce. Unde altundeva poţi avea parte de tot ce-ţi doreşti? Mâncare, adăpost, protecţie. Răzbunare.

— Sfinte Iisuse. Robert îşi trecu mâinile prin păr, mergând încoace şi-ncolo pe malul râului. Chiar la buza apei se aflau doi băieţi care se jucau de-a cavalerii, folosind beţe în chip de săbii. Strigătele lor de bucurie se îngemănau cu ţipetele păsărilor care zburau deasupra Ile des Juifs. Îl poţi scoate de-acolo?

— A plecat sub escortă împreună cu Nogaret în urmă cu cinci zile. Se îndreptau către Poitiers.

— De ce într-acolo?

— Papa Clement a făcut câteva vizite în provinciile regatului. E în Poitiers de câteva luni. Bănuiesc că Esquin va fi dus la el.

— S-a terminat, nu-i aşa? spuse Robert după un îndelung răstimp de linişte, în care se auziră numai strigătele băieţilor. Acesta e lucrul de care are nevoie regele pentru a-şi duce la îndeplinire planurile. De îndată ce va asculta mărturia lui Floyran, papa va fi nevoit să cerceteze ce se întâmplă la Templu. Acuzaţia de erezie e gravă indiferent cui îi este adusă, darămite celui mai puternic ordin religios din lumea creştină. Sanctitatea Sa nu se va putea opune cu niciun chip. Cavalerul privi apa turcoaz a Senei în care se reflectau razele orbitoare ale soarelui. N-ar fi trebuit să-l scot pe Floyran din Merlan.

Pentru câteva clipe, Will nu spuse nimic.

— Trebuia să fi venit la mine de îndată ce ţi-a atras Simon atenţia cu privire la povestea sergentului.

Robert îi aruncă o privire defensivă.

— Mă gândeam că eşti ocupat cu alte treburi.

— Alte treburi? Expresia de pe chipul lui Will deveni dură. Încerc să-mi salvez patria şi fiica. Cavalerul privi în altă parte, iar Will se ridică în picioare. Te comporţi de parcă eu aş fi vinovat pentru toate astea. Cum puteam să ştiu de ele dacă nu mi-ai spus nimic?

Robert se întoarse.

— Imediat ce ne-am întors la Paris după ce l-am salvat pe fiul lui Clement tu te-ai retras la palat. Spui că încă eşti conducătorul Anima Templi, dar nu te-am văzut făcând nimic tot anul.

— Papa Clement mi-a cerut să găsesc dovezi care să confirme că Nogaret l-a ucis pe Benedict. Dacă voi reuşi, va pune presiune asupra lui Edward şi va proteja Templul de planurile lui Filip. Vocea lui Will era dură. Fac tot ce-mi stă în puteri pentru asta. L-am convins deja pe Clement să trimită scrisori în Anglia, cerându-i lui Edward să înceteze războiul împotriva Scoţiei. După execuţia lui Wallace, era cea mai bună şansă de supravieţuire a ţării mele, a familiei mele. Mă poţi învinovăţi pentru că mi-am încercat norocul? Nu-l lăsă pe Robert să răspundă. Însă situaţia devine din ce în ce mai dificilă. Din momentul în care planurile lor împotriva Templului au fost zădărnicite, Filip şi Nogaret nu au mai avut nevoie de mine, aşa că mi-a fost tot mai greu să rămân la palat, darămite să încerc să găsesc dovezile pentru papă.

— Chiar crezi că vei putea dovedi implicarea lui Nogaret în moartea lui Benedict?

Will nu răspunse. Ştia cât de greu îi va fi să facă asta încă din momentul în care-l rugase papa. Era clar că Nogaret nu lăsase nicăieri vreo evidenţă scrisă referitor la acţiunile sale.

— Trebuie să încerc, spuse el mai degrabă pentru sine decât pentru Robert. Trebuie să fac orice pentru a-l ţine pe papă de partea noastră. Regele, pe de altă parte, are tot mai puţină încredere în mine. Inspiră adânc. Cred că singurul motiv pentru care n-am fost dat afară din palat e faptul că lepădătura îşi face de cap cu fiica mea.

Robert îl privi uimit.

— Poftim?

Will îşi flutură mâna şi se îndreptă către apă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, se îndârji el când Robert îl urmă. Aş vrea doar să mă crezi când îţi spun că, rămânând în preajma lui Filip, fac tot ce-mi stă în putinţă ca să salvez Anima Templi, chiar dacă asta înseamnă să mă lupt cu dorinţa de a-l sugruma în somn pe nemernicul ăla.

— N-o poţi scoate din Paris? întrebă Robert cu voce scăzută.

— Şi să pierd şi ultima mea redută? întrebă Will, privind soarele sclipitor. Aplecându-se, scoase o piatră din nămol şi o aruncă în fluviu. Dacă o voi îndepărta pe Rose de palat împotriva voinţei ei, cred că o voi pierde pentru totdeauna. În felul acesta, rămân aproape de ea şi de rege. Poate că sunt un neghiob făcând astfel, însă cred că fiica mea va avea nevoie de mine. Vreau să fiu aproape de ea atunci când va veni ziua aceea.

— Cum rămâne cu Robert Bruce? se aventură Robert. Acum Scoţia are un nou rege. Nu înseamnă asta că mai există o şansă pentru patria ta?

— Ultimele veşti pe care le-am primit vorbesc despre fuga lui Bruce şi a susţinătorilor săi. Au câştigat o bătălie, însă se zvoneşte că Edward ridică o armată puternică pentru a o trimite în nord, în ciuda obiecţiilor lui Clement. Dacă va reuşi, noul rege al Scoţiei va privi Tamisa din vârful unei sulițe până la toamnă.

Robert se uită la cei doi băieţi care se alergau de-a lungul malului noroios, pe cerul încărcat de nori albi de deasupra lor rotindu-se păsări.

— Presupun că am fost de-a dreptul naiv atunci când, la întoarcerea din Ţara Sfântă, am crezut că totul are să fie mai uşor aici. Crezi că se va face vreodată pace cât timp vom trăi? E oare cu putinţă?

— Pe zi ce trece mă gândesc tot mai mult că nu. Însă apoi îmi aduc aminte de Everard, de tatăl meu şi de Kalawun, şi de toţi aceia care au crezut că da, şi au crezut cu atâta tărie încât au renunţat la tot pentru a o obţine. Trebuie să sper că… Will se îndepărtă, clătinând din cap. N-are importanţă ce sper eu. Nu va avea niciun fel de importanţă ce ne dorim noi dacă regele Filip îşi va duce planul la bun sfârşit. Ai reuşit să vorbeşti cu Hugues?

— Nu. Încă e în Anglia.

— Crezi că a avut vreo legătură cu întemniţarea lui Floyran?

— Nu cred că e implicat în aşa ceva, replică Robert.

— Însă ordinul de izolare a lui Floyran purta sigiliul inspectorului, nu?

— Cred că am dovedit că folosirea sigiliului fără ştiinţa lui Hugues e floare la ureche.

— Oricum ar fi, nu putem ignora faptul că acuzele aduse de Esquin seamănă izbitor cu practici şi ritualuri proprii Anima Templi. Iniţieri secrete. Băutul sângelui celorlalţi cavaleri. Scuipatul pe cruce. Toate acestea sunt prezentate în detaliul şi în Cartea Graalului.

— Băutul sângelui?

— Cartea Graalului a fost scrisă la ordinul fostului Mare Maestru Armand de Perigord, care a fost şi membru al Frăţiei. Conform spuselor lui Everard, maestrul era în special preocupat de povestea lui Percival şi a regelui Arthur şi voia ca toţi iniţiaţii să aibă parte de o ceremonie specială, diferită de ritul de învestire a cavalerilor templieri. Cartea pe care a scris-o Everard era de fapt codul secret al lui Armand.

— Ştiu asta, îl întrerupse Robert.

Will îl ignoră.

— Ca orice altă carte despre Graal, aceasta era plină de reprezentări neobişnuite, ba chiar profane, însă, spre deosebire de orice altă poveste, conţinea ţelurile şi credinţele care stăteau la baza Frăţiei, care, după cum ştim amândoi, erau la fel de eretice precum Cartea. Când Armand a murit într-una din temniţele mamelucilor, Cartea a devenit inutilă şi n-a fost folosită niciodată, însă unele din ideile care apar în ea au rămas la baza Frăţiei. Adu-ţi aminte cum spunea Everard că Acra e Camelotul nostru, adăugă Will, văzând că Robert se încruntă întrebător. Bineînţeles, era o alegorie. Nimeni nu trebuia să bea sângele nimănui; era doar un simbol al Frăţiei. Cartea nu era o poveste idilică, menită să fie citită de doamnele de la curte. Era o scriere periculoasă pentru noi, de-a dreptul eretică pe alocuri şi, mai mult decât atât, era o dovadă a existenţei noastre. Acesta este motivul pentru care au furat-o ospitalierii. Doreau să o facă cunoscută şi, astfel, să distrugă Templul. Din acelaşi motiv şi-a dorit-o şi Edward. Intrând în posesia ei, ne putea ameninţa cu dezvăluirea secretelor noastre pentru a se folosi după bunul plac de fondurile noastre. Everard a regretat întotdeauna faptul că n-a distrus-o după moartea lui Armând.

— Cine altcineva mai cunoaşte lucrurile acestea? Mi-ai spus că, după ce ai găsit-o, Everard a aruncat cartea în foc. Everard a murit acum câteva zeci de ani, iar de când ai renunţat la Frăţie, n-am mai rămas decât o mână de oameni.

— Unul sau doi, spuse Will, privindu-l pe Robert, care începuse să se îndepărteze. Unul în mod special.

Robert se întoarse brusc.

— Îl cunosc pe Hugues încă de mic copil. Şi tu îl cunoşti.

— I-am trimis scrierile lui Everard înainte de căderea Acrei. Poate că a extras unele lucruri din paginile sale.

— Nu-mi vine să cred că-l crezi capabil de uciderea unui om nevinovat şi de întemniţarea altuia. Văzând că Will nu răspunde, Robert expiră

zgomotos. N-ai văzut ce se-ntâmplă la Merlan, Will. Cel pe care-l cunoaştem noi n-ar face aşa ceva.

Castelul, Carlisle
11 martie 1307

Pajul îl conduse pe Hugues de Pairaud până la uşa camerei. Era întuneric înăuntru, storurile fiind lăsate peste ferestre, astfel încât îi trebuiră câteva clipe înainte să-l observe pe cel proţăpit pe un pat mare, luminat de flăcările care se ridicau în vatră. Când omul dădu din cap, servitorul ieşi pe uşă mergând cu spatele şi o închise cu grijă.

— Maiestate, spuse Hugues, făcând o plecăciune dinaintea lui Edward, al cărui chip părea roşiatic în lumina flăcărilor.

Fu uimit de cât de bătrân arăta regele. Cât de bătrân şi mărunt la trup. În anii care trecuseră de când îl văzuse ultima dată, părul alb al lui Edward devenise tot mai subţire şi mai rar, pielea de pe creştet fiind încreţită şi pătată. Obrajii îi erau scofâlciţi şi traşi, ochii erau adânciţi în orbite, şi părea mult mai bătrân decât cei şaizeci şi şapte de ani pe care-i avea.

— Vino mai aproape, îi spuse Edward, vocea sa, deşi slabă, fiind încă destul de puternică pentru a-l determina pe Hugues să se conformeze imediat.

— Îmi pare rău să aud că aţi fost bolnav, sire.

— Doar febră, inspector de Pairaud, răspunse scurt Edward, nimic mai mult. Deci ai primit în cele din urmă convocarea mea? Era limpede că era nemulţumit.

Hugues îşi înclină capul.

— Fie-mi iertată întârzierea, însă am vizitat toate proprietăţile Templului din Anglia. Se apropie şi mai mult, simţind căldura puternică pe care o degaja focul. Însă m-a bucurat mesajul vostru, căci mi-am dorit să vă vorbesc înainte să mă întorc la Paris.

Ochii lui Edward, adânciţi în orbitele ridate, îl priveau cu atenţie.

— Chiar?

— În ultimii ani am purtat pe umerii noştri poveri dintre cele mai grele: Maiestatea Voastră a luptat mereu cu rebelii din Scoţia, iar eu am încercat neabătut să pun temelia unei noi baze pentru Ordinul Templierilor. Ştiu că, atunci când am căzut de acord să ne ajutăm reciproc pentru a duce la îndeplinire obiectivele noastre, niciunul nu s-a gândit că după un asemenea răstimp vom fi în aceeaşi situaţie. Dar, doresc să vă amintesc că eu mi-am

respectat partea care-mi revenea din înţelegere. Templul a luptat în două campanii în timpul cărora unul dintre cei mai respectaţi maeştri şi-a pierdut viaţa. Vocea lui Hugues deveni gâtuită. Marele Maestru de Molay încă se află în Cipru şi, în ciuda repetatelor mele solicitări de a se întoarce pentru a se îngriji de nevoile Templului, e hotărât să rămână acolo până când va obţine ajutor pentru un nou război sfânt. Se duse mai aproape de foc, întinzându-şi mâinile înspre flăcări. De curând am aflat că papa Clement a acceptat să-i susţină pe ospitalieri în încercarea lor de a cuceri insula Rhodos, acolo unde vor să-şi stabilească o bază. Marele lor Maestru a făgăduit în mod solemn că va porni o nouă cruciadă imediat ce insula va intra în stăpânirea lor.

— Nu pricep ce legătură au toate astea cu mine, spuse Edward cu voce egală.

Hugues strânse din dinţi, enervat de faptul că regele părea să complice discuţia.

— Maiestate, speram că vom putea vorbi despre termenii învoielii noastre şi despre promisiunea voastră de a ajuta Templul să găsească un loc potrivit pentru a-şi stabili cartierul general.

— Iată-mă pe patul de moarte, bolind, în vreme ce cuferele regatului se golesc, iar soldaţii îşi varsă sângele pe câmpul de bătălie şi tu ai obrăznicia de a-mi cere aşa ceva? Edward se ridică în capul oaselor, chipul său exprimând încordare. Cu cine crezi că vorbeşti, de Pairaud?

Hugues nu cedă.

— Avem o înţelegere, sire.

— Pfui! Edward se lăsă pe perne, respirând sacadat. Am făcut înţelegerea aia înainte ca regatul meu să fie nimicit de jigodia aia de Wallace şi de lepădăturile care l-au ajutat. Acum, când în calea mea stă Robert Bruce, n-am nici timpul şi nici dispoziţia de a te ajuta. Îşi miji ochii, privind flăcările. Îi voi face pe scoţieni să îngenuncheze chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care-l voi face. Soţia şi majoritatea copiilor mi-au murit de-a lungul acestei campanii. Nu mi-a rămas decât un fiu care e pe-atât de lipsit de curaj pe cât e de prost. Cine va mai mânui ciocanul pe care l-am făurit pentru a pune stăpânire asupra nordului după moartea mea? Nu pot lăsa datoria asta nimănui. Eu trebuie să o duc la bun sfârşit. Nu mi-am irosit în zadar optsprezece ani din domnie.

— Deci nu mă veţi ajuta, maiestate?

Regele rămase tăcut. Un buştean din vatră se prăbuşi peste ceilalţi tăciuni împroşcând scântei.

— Spun doar că nu pot. Nu acum. Tăcu. Dar dacă îi voi învinge pe Bruce şi pe susţinătorii lui, vei avea ce-ţi doreşti.

— Un teritoriu? întrebă în grabă Hugues.

— Mă gândeam să propun ca o mică parte din Scoţia să intre în proprietatea Templului, dacă următoarea campanie va fi încununată de succes. Îţi voi pune însă o condiţie. Acesta e, de fapt, şi motivul pentru care te-am chemat.

Hugues aşteptă.

— Dacă vreau să câştig în Scoţia, voi avea nevoie de ajutorul tuturor supuşilor mei. Îmi e necesar sprijinul baronilor pentru a strânge armata necesară, consimţământul poporului din taxele căruia o voi plăti, precum şi de aprobarea Bisericii, de la care voi obţine alte fonduri. Acest ultim pas e unul greu de îndeplinit. William Wallace beneficia de sprijinul papei Bonifaciu, care a fost cel mai îndărătnic adversar al meu în timpul primelor campanii. În ultimul an, succesorul lui, Clement, a adoptat o poziţie similară. Când am trimis câţiva mesageri la Preasfinţia Sa, răspunzând scrisorilor în care se împotrivea campaniei mele, aceştia au descoperit ceva foarte interesant. Din câte se pare, papa a format o alianţă cu un vechi duşman de-al meu. Felul în care s-au cunoscut îmi e străin, însă important nu e de ce s-au întâlnit, ori pentru care motiv. Ceea ce *e* important este că trebuie să i se pună capăt. Aici voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Vreţi să-l îndepărtaţi pe acest duşman? întrebă Hugues, încruntându-se.

— Nu. Vreau să fie capturat şi adus aici.

— Maiestate, sunt sigur că unui om care dispune de atâtea resurse îi va fi uşor să-l găsească şi să-l reţină pe acest om, fără să fie nevoie şi de…

— În prezent se află în Paris, ca oaspete al regelui Filip, unde fără îndoială c-a pus la cale alte planuri împotriva mea. Ochii lui Edward îl priveau sfredelitori pe Hugues. Omul acesta este William Campbell. Văzând că inspectorul nu răspunde, regele dădu uşor din cap. Expresia de pe chipul tău îmi spune că cele auzite te-au luat prin surprindere. Chiar mă întrebam dacă ştii.

— Credeam că e mort, murmură Hugues.

— Mi-a fost prizonier în urmă cu mulţi ani, întemniţat la Stirling, însă a scăpat. În trecut, Campbell nu era decât o viespe inofensivă, enervantă doar.

Înţepăturile sale încep acum să mă doară. Îl vreau mort. Dar asta o să o fac eu, ai înţeles? Edward îndreptă un deget descărnat către Hugues. Adu-mi-l pe Campbell şi o să-ţi dau teritoriul, templiere.

33

Prioratul franciscan, Poitiers
8 aprilie 1307

Privindu-se în oglindă, Guillaume de Nogaret îşi pieptănă pe spate părul său rar şi-şi puse bereta pe cap. Rămase nemişcat o clipă, privindu-şi palida reflexie, zâmbind uşor, satisfăcut, înainte de a-şi arunca pe umeri mantia de călătorie proaspăt spălată. Cineva bătu în uşă. Când deschise, Nogaret văzu un acolit ţinând un coş acoperit cu o pânză. Simţi un puternic miros de brânză.

— Preasfinţia Sa a spus că aţi cerut să vi se aducă provizii pentru drumul de întoarcere la Paris, ministre.

Acolitul întinse coşul înspre el, aşteptând.

— Dă-i-l scutierului meu. Când bărbatul dădu din cap şi se întoarse, Nogaret îl opri. Dacă tot te-ndrepţi într-acolo, pune-l să-mi înşeueze calul. Vreau să plec imediat.

Închizând uşa, ministrul îşi băgă toate lucrurile într-un sac de piele. Când termină, ieşi.

Mergând cu pas iute de-a lungul culoarului care dădea în curtea interioară, auzi vocile corului care cânta în biserică, sunetele ridicându-se deasupra acoperişurilor locuinţelor călugărilor. Gândindu-se că aceasta trebuia să fie slujba de dimineaţă, se opri să asculte, soarele încălzindu-i chipul. Zâmbi tot mai larg şi se gândi la plăcerea pe care i-o producea sunetul acela, care de obicei îl enerva la culme. După câteva clipe îşi dădu seama că nu cântarea călugărilor era cea care îi aducea bucurie; era mai degrabă faptul că, pentru prima dată, Biserica îi oferise altceva în afară de suferinţă. Zâmbetul său era al unei victorii mult aşteptate.

Cu toate acestea, sentimentul dispăru repede, iar când ajunse în curtea interioară ridurile îşi făcură din nou apariţia, încreţindu-i din nou fruntea. Mai greşise şi în trecut, gândindu-se că a reuşit să-şi atingă ţelul. Faptul că papa ascultase cu mult interes mărturia lui Esquin de Floyran, atunci când acesta fusese adus de Nogaret, era primul pas. Apoi, trimiterea unei scrisori Marelui Maestru al Templului din partea lui Clement, e drept, cu ceva muncă de convingere, era al doilea pas. Acum misiva traversa Franţa, iar Esquin de Floyran era în siguranţă, astfel încât Nogaret n-avea decât să se întoarcă la Paris, în aşteptarea următoarei etape.

Trecu pe lângă chiliile călugărilor şi se îndreptă către clădirea de la capătul curţii, mergând pe un culoar larg, scăldat de lumina soarelui, când observă trei oameni îndreptându-se către el. Se aflau la oarecare distanţă în faţă şi discutau aprins. Primul era un călugăr înveşmântat într-o mantie cenuşie. Ceilalţi doi purtau mantii de călătorie. Nogaret îl recunoscu imediat pe unul dintre ei. Pentru un scurt răstimp nu ştiu ce să facă, dorind întâi de toate să-l strige pe nume. Însă ceva îl opri. Deschise repede una din uşile de pe latura culoarului şi intră într-o cameră pustie în care se aflau o mulţime de băncuţe de scris. Lipit de uşă şi ţinând strâns mânerul, ascultă cu atenţie paşii celor care se apropiau. Auzi o frântură de conversaţie.

— … dar puteţi aştepta…

Cuvintele deveniră şoapte, rămânând doar sunetul paşilor. Nogaret deschise încetişor uşa şi văzu spatele bărbaţilor care se îndepărtau. Rămase cu privirea aţintită asupra celui din mijloc până când cei trei o luară la stânga, dispărând. Adâncit în gânduri, Nogaret fu cât pe ce să se lovească de un acolit care mergea grăbit de-a lungul coridorului. Era tânărul care îi adusese coşul cu provizii. Îl apucă de braţ.

— Cei doi bărbaţi care mergeau împreună cu unul din fraţii tăi, spuse el, arătând cu degetul în direcţia în care dispărură cei trei. Vreau să afli cine sunt şi de ce au venit.

— Dar…

— Acum! îi porunci Nogaret. Îl ţinu ceva mai mult, degetele cu care strângea făcându-l pe acolit să se tragă-napoi. Însă ai grijă, nu vreau să-şi dea seama că te-a întrebat asta cineva anume. Ai înţeles?

Acolitul încuviinţă imediat.

— Voi avea, ministre.

— Te aştept la grajduri.

Tânărul se îndepărtă, masându-şi braţul, iar Nogaret se îndreptă către curtea interioară.

Scutierul îl aştepta cu caii înhămaţi şi samarele pline cu mâncare şi pături, daruri din partea mănăstirii. Îi spuse scutierului să aştepte şi intră în grajd. Doi grăjdari scoteau şeile de pe doi cai obosiţi. Nogaret recunoscu imediat calul bălţat. Celălalt era un cal de luptă puternic, al cărui harnaşament era simplu, însă bine lucrat. Îi întrebă pe cei doi grăjdari despre călăreţi, însă niciunul nu ştia cine sunt. După câteva minute, Nogaret deveni nerăbdător. Cântările călugărilor se terminaseră, iar mănăstirea începea să prindă viaţă.

În cele din urmă, se deschise o uşă situată în partea cealaltă a curţii, iar acolitul veni în grabă către grajduri.

— Deci? întrebă Nogaret.

— Am vorbit cu fratele Alain, ministre. Mi-a zis că cei doi voiau să ştie dacă Esquin de Floyran se află aici. Când li s-a spus că acesta a plecat, au cerut o întrevedere cu Sanctitatea Sa.

— Ai aflat şi cum îi cheamă?

— William Campbell şi sir Robert de Paris.

— De Paris?

— Da. Mai doriţi şi altceva înainte de a…?

Nogaret înaintă cu paşi mari către calul său, fără să mai aştepte. Îi făcu un semn servitorului şi se săltă în şa.

— Să nu le spui c-am întrebat lucrurile astea, îi zise acolitului, întorcându-şi calul. E ordinul regelui.

— Bineînţeles.

Tânărul se duse repede la porţi, ca să le deschidă, iar Nogaret privi în urma sa, către dependinţele mănăstirii. Campbell avea să afle cât de curând că şi el fusese acolo, însă lucrul acesta nu conta. Atunci când avea să o facă, Nogaret va fi deja în drum spre Paris. Cei doi aveau să aibă o oarecare întârziere. Clement se îmbolnăvise în urmă cu câteva zile şi refuza primirea vizitatorilor în apartamentele sale de la mănăstire.

Ministrul dădu pinteni calului şi ieşi pe poartă, uşurat că avusese încredere în instinctele sale şi nu-l strigase pe scoţian. La început se gândise că regele îl trimisese pe Campbell, poate cu noi instrucţiuni. Însă cel de-al doilea bărbat, cel pe care nu-l recunoscuse, îl făcuse să se răzgândească, asta şi faptul că nu avea încredere în Campbell.

Neîncrederea lui era acum pe deplin îndreptăţită, îşi făcu loc în mintea sa, arzătoare şi puternică. Robert de Paris era numele templierului care-l eliberase pe Esquin de Floyran din temniţa de la Merlan. Felul în care Campbell ajunsese să se bucure de încrederea deplină a regelui, apariţia neaşteptată în Anagni a cavalerilor care îl apăraseră pe Bonifaciu, eliberarea copilului lui Clement şi uciderea soldaţilor din garda regală, toate aceste evenimente erau ca nişte săgeţi pe o hartă, săgeţi care se îndreptau spre un singur loc. Spre Templu. Spre Campbell.

Prioratul franciscan*, *Poitiers
23 aprilie 1307

— Vă las până la slujba de seară.

După ce Will şi Robert intrară, călugărul închise uşa în urma lor, lăsându-i singuri în cameră cu bărbatul costeliv, palid, care şedea într-un scaun de lângă fereastră.

Când îl văzu, Will îşi temperă nerăbdarea care clocotea în el de mai bine de două săptămâni. Papa părea că se agaţă cu greu de ultima fărâmă de viaţă din el, chipul său palid fiind aproape translucid.

— Îmi pare nespus de rău să aflu că sunteţi bolnav, Sanctitate, spuse el, dându-şi seama că vorbele sale erau sincere. Clement rămăsese singurul său aliat.

— Ce e mai rău a trecut, răspunse papa, aproape şoptit. Ţinea în mână un săculeţ dinspre care venea un miros înţepător de ierburi. Lăudat fie Domnul! Încercă să se ridice, însă se lăsă iarăşi în scaun, oftând. Deşi sunt încă slăbit. Ridicând săculeţul, inspiră adânc, strâmbându-se. Bolnicerul mi-a spus să fac asta pentru a mă însănătoşi, dar mi-e teamă că exact asta m-a îmbolnăvit de la bun început. Ochii săi injectaţi îl priviră lung pe Will. Călugării m-au anunţat c-aţi sosit. Presupun că din acelaşi motiv pentru care a venit şi ministrul regelui, nu-i aşa?

Will se apropie de el.

— Unde se află Esquin de Floyran, Sanctitate? Nimeni nu a vrut să ne răspundă la întrebări.

— Majoritatea nu ştiu nimic despre lucrurile acestea. Am vorbit pe îndelete cu Floyran în urmă cu câteva săptămâni, înainte de a mă îmbolnăvi. Nogaret a fost cel care l-a dus de-aici. Mi-a spus că e într-un loc sigur, însă n-a avut destulă încredere în mine pentru a-mi spune unde, chiar dacă am insistat. Ori nu l-a dus departe, ori îl aşteptau oameni de-ai lui în apropiere pentru a-l lua pe Floyran, căci ministrul s-a întors aici în aceeaşi zi.

— Ce v-a povestit Esquin?

— Că Templul e plin de eretici care l-au omorât pe nepotul său şi l-au întemniţat pe el.

— Aţi crezut tot ce v-a spus?

— Relatarea sa a fost convingătoare. Clement făcu o pauză. Însă a fost mărturia unui singur om, a unui om măcinat de dorinţa de răzbunare, fără îndoială.

— Deci nu i-aţi dat ascultare? L-aţi trimis pe Nogaret înapoi la rege?

Clement se ridică, sprijinindu-se de scaun pentru a-şi menţine echilibrul.

— N-am putut să nu iau măsuri în privinţa asta. Sunt acuzaţii grave.

— Cunoaşteţi motivul pentru care l-au adus aici, continuă Will, privindu-l îngrijorat pe Robert. Acesta e fără îndoială lucrul de care aveau nevoie regele şi ministrul său; o falsă acuzaţie prin intermediul căreia să-şi poată pune în aplicare planurile în privinţa Templului.

— Falsă? Vocea lui Clement deveni aspră. Vrei să spui că ceea ce mi-a spus Floyran a fost o minciună? Ai dovezi?

— Oare nu Templul trebuie să hotărască dacă mărturia lui este falsă sau nu, Sanctitate? întrebă Robert. Ordinul are putere de decizie în ceea ce-i priveşte pe membrii săi. Această problemă e una ce ţine de organizarea noastră internă. Şi trebuie investigată ca atare.

— Întocmai, răspunse papa, acesta fiind şi motivul pentru care am trimis un mesaj în Cipru, rugându-l pe Jacques de Molay să se întoarcă.

— Nogaret v-a cerut asta? întrebă Will.

— Am luat singur decizia. Când e vorba de erezie, eu sunt cel care ia decizia finală.

Tonul irascibil al papei îl făcu pe Will să creadă că într-adevăr fusese forţat să facă asta de ministrul regelui. Înainte de a avea răgazul de a se gândi la consecinţele unei astfel de măsuri, Clement continuă.

— Marele Maestru de Molay şi ceilalţi oficiali ai Templului mă vor ajuta să soluţionez problema. Vom stabili împreună dacă mărturia lui de Floyran este adevărată sau nu şi vom lua măsurile necesare. Poate că regele şi ministrul său văd în asta o cale către Templu, însă vă promit că Ordinul Templierilor nu va avea de suferit decât dacă voi considera acest lucru drept absolut necesar. De altfel, adăugă Clement, îmi doream să stau de vorbă cu Marele Maestru. A trecut foarte multă vreme de când am primit ultimele veşti din Orient. Vreau să aflu care sunt planurile sale în privinţa cruciadei şi ce pot face pentru a ajuta Ordinul. Zâmbi uşor. Toată treaba asta o văd mai degrabă ca pe o binecuvântare decât ca pe un blestem.

Will nu spuse nimic, asigurările papei nereuşind decât să-l îngrijoreze şi mai mult. Nu luase niciodată în serios dorinţa lui Clement de a organiza o nouă cruciadă, sperând că refuzul de a ridica crucea al unora precum Edward sau Filip, precum şi eşecurile lui Jacques din Răsărit aveau să facă din vrerea papei doar un vis. Însă acum părea, în orice direcţie ar fi decurs lucrurile, că o întâlnire între Clement şi Marele Maestru nu putea să fie decât de rău augur. Se gândi să se ducă în Cipru pentru a-l preveni pe Jacques, însă, chiar dacă i-ar fi spus adevărul, lucru care în sine nu putea

decât să facă rău Templului, Marele Maestru n-ar fi avut de ales şi în cele din urmă ar fi trebuit să răspundă convocării papei.

— Acum spune-mi, Campbell, zise Clement, tonul vocii sale semnalând faptul că nu dorea să mai continue discuţia în acea direcţie, ce-ai reuşit să afli despre Guillaume de Nogaret? Ai găsit dovezi ale implicării sale în moartea lui Benedict?

— Din păcate, nu. Nogaret s-a îndepărtat de mine, iar de la moartea reginei, regele şi-a micşorat cercul de apropiaţi într-atât de mult încât nici cei mai buni dintre sfetnicii săi nu-i mai pot oferi sfaturi.

— Ai face bine să găseşti ceva cât mai curând, răspunse gânditor Clement. Mi-e teamă că şarpele acela, dacă va fi lăsat să-şi facă mendrele, ne va ucide cu veninul lui pe toţi.

Palatul regal, Paris
14 mai 1307

Will se afla în camera sa când auzi un sunet înăbuşit. După câteva momente se auzi din nou şi atunci îşi dădu seama că cineva bătea la uşă, însă foarte încet, de parcă ar fi vrut ca el să nu audă. Traversând încăperea, repetă în minte minciuna cu privire la recenta sa călătorie în Anglia, în eventualitatea în care oaspetele neaşteptat se dovedea a fi Nogaret, apoi deschise uşa.

— Rose, murmură el, prea uimit pentru a putea spune altceva.

Niciodată în toţi acei ani de când era oaspete la palat fiica sa nu venise la el. Îl cuprinse un sentiment de bucurie, însă şi-l reprimă imediat, neîndrăznind să spere că prezenţa ei însemna o schimbare a atitudinii lui Rose.

Tânăra deschise gura, însă nu spuse nimic. Încercă încă odată, apoi chipul i se schimonosi de durere şi se întoarse, plecând în grabă.

— Aşteaptă! Will alergă după ea şi o apucă de braţ. Te rog, Rose. Hai înăuntru.

Ea ezită, apoi se lăsă condusă înspre dormitorul lui.

Will închise uşa în urma ei şi se duse înspre patul pe care se aflau mantia sa de călătorie şi sabia. Le luă şi le puse pe un cufăr.

— Tocmai m-am întors, spuse el, dându-se înapoi şi trecându-şi o mână prin păr.

Când îi făcu semn, ea se aşeză pe marginea patului, punându-şi mâinile de-o parte şi de alta a corpului, uriaşa mantie albastră pe care o purta

făcând-o să pară pitică.

— Nu ştiam unde-ai fost.

Will fu uimit de vocea ei tristă.

— Îmi pare rău. Îşi împreună mâinile şi expiră greoi. Însă, ca să fiu sincer, nici nu m-am gândit să-ţi spun că plec. Am fost convins că nu ţi-ar păsa.

Rose privi în podea şi murmură ceva neinteligibil. Văzând că Will nu răspunde, îşi ridică privirea.

— Aveam nevoie de tine.

Will se aşează pe pat lângă ea, încercând să-şi stăvilească emoţiile care erau cât pe ce să-l copleşească la auzul cuvintelor ei. Ezitând, luă mâna ei subţire şi plină de cicatrice într-a sa, bătucită şi cu venele puternic reliefate.

— Acum sunt aici. Vorbeşte-mi.

— Filip.

Pentru câteva clipe lungi nu mai spuse nimic, iar Will se întrebă dacă avea să continue, însă în cele din urmă vorbi, bâlbâindu-se, şovăind.

— El şi cu mine, noi am… Suntem… amanţi, încheie ea, ţintuindu-l cu privirea. Văzând că nu răspunde, continuă. Însă în ultimele luni s-a schimbat. A devenit rece. Rose se uită în altă parte. Violent.

Will strânse mai tare. Simţi că ceva răbufneşte în el, ceva puternic şi sălbatic, însă rămase tăcut.

— Mi-e teamă de ce-o să-mi facă în continuare. I-am aflat planurile, lucruri despre care vorbeşte cu Guillaume de Nogaret atunci când cred că nu aud. Tată, ştiu că vrea să-şi însuşească toate bogăţiile Templului.

— Aşa ceva nu se va întâmpla.

— Ştiai deja despre toate astea?

— Da, de ceva vreme. Însă nu va reuşi. N-o să-l las.

Rose clătină din cap.

— Nu ştii ce poate face. Îşi muşcă buza. E atât de mânios. Mă sperie.

— Atunci de ce te mai duci la el?

Rose îşi smulse mâna dintr-a lui şi se ridică.

— Cum pot să mă împotrivesc unui rege?

Will se ridică în picioare, temându-se că avea să iasă pe uşă şi din viaţa sa încă o dată.

— Îmi pare rău, m-a luat gura pe dinainte. O apucă de umeri. Ascultă-mă, Rose. Ai toate motivele să-ţi fie frică de Filip. E un om răzbunător, cu sânge rece, care-i va distruge pe toţi cei care-i stau în cale. Însă înţeleg – strânse

din dinţi când rosti cuvintele – legătura ta amoroasă cu el. Ştiu că e foarte fermecător şi convingător. L-am crezut un aliat de încredere ani la rândul, înainte de a fi martor la faptele sale pline de cruzime. Dar totul trebuie să se termine. Trebuie să mă laşi să te ajut. Vrei să faci asta? După ce încuviinţă, Will zâmbi şi îi mângâie obrazul cu degetul. Pot să te duc departe de palat. Departe de el.

— Unde să mă duc? întrebă ea cu voce scăzută.

— La surorile mele, Ysenda şi Ede, în Scoţia.

— Dar tu?

Will ezită. Nu putea decât să se gândească la cât de mult şi-ar fi dorit să meargă cu fiica sa la grajduri, să fure doi cai şi să călărească mai iute ca vântul către ţărmul mării. Puteau să găsească o navă de comerţ la Honfleur, iar el să-şi vândă sabia pentru a urca la bord. Ar fi putut ajunge în Scoţia până în iunie.

— Trebuie să rămân, spuse el, cuvintele acestea părându-i-se a fi cele mai greu de rostit. Voi încerca să limitez relele pe care le pot face regele şi Nogaret.

— Cum?

— Cu sprijinul papei. Will se îndreptă către cufărul pe care îşi aruncase mantia şi spada. El se va asigura că Templul e la adăpost de planurile lui Filip. Luându-şi cingătoarea, şi-o petrecu pe după mijloc, aranjând-o în aşa fel încât spada să-i atârne pe lângă picior.

Ea îl privi îngrijorată.

— Unde te duci?

— Trebuie să mă întâlnesc cu Robert la Templu. Trebuia să discute ceva foarte important cu inspectorul şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Îl voi ruga să vorbească cu Simon, să-i explice că trebuie să ajungi în Scoţia. Se apropie de ea. Între timp, vreau să te duci în camera ta şi să-ţi aduni toate lucrurile. Ai grijă să nu te vadă nimeni. Mă voi întoarce la tine peste câteva ceasuri. Sper că Simon va reuşi să te-ajute să-ţi găseşti un loc pe o corabie. Oricum ar fi, mă voi asigura că vei fi în deplină siguranţă.

***

Rose se lăsă condusă de tatăl ei până la uşă. Ajunşi pe coridor, îl privi îndepărtându-se grăbit, punându-şi mantia peste umerii laţi. O parte din ea ar fi vrut să-l strige, însă frica şi indecizia avură câştig de cauză, astfel că nu mai spuse nimic şi se îndreptă către apartamentele regale mergând de-a lungul coridoarelor luminate de soarele gata să apună.

Când intră în camera regelui, Nogaret se ridică, roşu la faţă, nerăbdător.

Filip, însă, rămase aşezat, privind-o cu răceală, liniştit.

— Ei bine?

Rose îşi întoarse capul, neputând rezista privirilor aţintite asupra ei. Îşi puse mâinile pe uşa de la spatele ei, simţind răceala şi duritatea lemnului, apoi fu cuprinsă de ruşine, un sentiment care o îndurera. Văzu în minte chipul tatălui ei, care o privea îngrijorat şi iubitor. Nimeni nu o mai privise aşa de mulţi ani. De la plecarea din Acra. De când era copil. I se făcu greaţă şi-şi ridică ochii, uitându-se la Filip. Expresia de pe chipul lui nu vădea decât aroganţă, răceală şi indiferenţă. Era atât de inuman. Chiar şi atunci când o pătrundea, pasiunea lui era rece ca gheaţa şi trecătoare. De parcă ar fi făcut dragoste cu o statuie.

— Vorbeşte, fato! răcni Nogaret, făcând-o să tresară.

— Ştie că plănuiţi să obţineţi bogăţiile Templului, murmură ea, bâlbâindu-se.

Filip se ridică şi se îndreptă înspre ea.

— Asta ştim deja. Ce altceva ţi-a mai spus? O apucă de bărbie, astfel încât ea să fie nevoită să-l privească în ochi. Spune-mi, Rose, ce ţi-a mai spus tatăl tău? Acţionează împotriva mea, încercând să-mi zădărnicească planurile? E în cârdăşie cu papa?

— Te rog, lasă-mă, mă doare.

Vocea lui deveni mai moale, însă nu-i dădu drumul.

— Trebuie să te gândeşti la ce e mai bine pentru tine, Rose. Să te gândeşti la cine va avea grijă de tine. Un tată care te-a abandonat cu mulţi ani în urmă? Sau un rege care-ţi poate oferi tot ce-ţi doreşti. Dădu la o parte mantia ei albastră şi-şi puse mâna pe pântecele ei. Eu voi avea grijă de tine.

Rose îi privi mâna, care îi cuprinsese pântecele ce începuse deja să crească.

***

Când termină de povestit, Filip îşi luă mâna de pe ea şi o lăsă să treacă pe lângă el. Rose se duse în camera ei şi închise uşa. Plânsetele ei ajungeau până la ei.

Nogaret era roşu de furie.

— Trădător nenorocit! Mergea de colo-colo prin cameră. Ar trebui să-l jupuim de viu!

Filip se duse la fereastră, privind afară.

— Trebuie să aflăm ce alte rele a mai făcut. Oare mai ştie şi altcineva de la Templu despre planurile noastre, în afară de Robert de Paris? De cât timp e Campbell omul de încredere al lui Clement? Oare convocarea lui Jacques de Molay chiar a fost trimisă?

— A fost, se repezi Nogaret, continuând să meargă nervos prin încăpere. L-am trimis pe unul din oamenii noştri împreună cu mesagerul papei, ca să mă asigur. Se îndreptă către Filip, coborându-şi vocea. Cel puţin acum veţi putea scăpa de două probleme, maiestate. Făcu un semn către uşa în spatele căreia Rose continua să plângă. Trădătorul acela şi fiica lui.

Filip îl privi scurt.

— Nu, ne-ar putea fi de folos în continuare. O vom putea folosi în cazul în care Campbell nu vrea să vorbească.

— Va vorbi, maiestate. Va vorbi până-o să rămână fără cuvinte! Nogaret îşi miji ochii. Însă fiica lui nu e decât o povară inutilă, iar copilul pe care-l poartă-n pântece n-o să vă aducă decât necazuri. Ce-o să faceţi atunci când îl va naşte? Amărăciunea pricinuită de moartea soţiei poate explica aventura cu ea, însă copilul va fi…

— Destul! spuse Filip, repezindu-se la Nogaret. Adu-mi-l pe Campbell. Acestea sunt ordinele pe care le vei îndeplini. Dacă de-abia a plecat înspre Templu, înseamnă că n-a ajuns prea departe. Vreau să-l ajungi din urmă. Ia cu tine şi câţiva oameni din garda regală.

— Şi după aceea, sire? După ce-l vom întemniţa şi vom afla tot ce-a făcut împotriva noastră, ne vom continua planul?

Ochii lui Filip scânteiară.

— Dacă Jacques de Molay va răspunde convocării papei şi se va întoarce în Apus, vom putea face următoarea mişcare. Între timp, acuzele aduse de Esquin de Floyran vor fi făcute publice. Oricare ar fi sentimentele lui Clement, va fi nevoit să răspundă învinuirilor dacă destui oameni vor cere asta. După ce ne vom ocupa de Campbell, vreau să pregătim ordinele de arestare a Marelui Maestru şi a celorlalţi oficiali. După cum am discutat deja, totul se va face în baza mărturiei lui Floyran, care va trebui să fie cât se poate de şocantă pentru a atrage simpatia supuşilor mei. Erezia e un cuvânt puternic în sine, însă nu trebuie să uităm cu cine avem de-a face. Templierii au două sute de ani de faimă şi autoritate. Mantiile lor simbolizează idealul de puritate şi neprihănire, se ghidează după legea unui sfânt şi sunt consideraţi războinicii lui Hristos. Detaliile acuzaţiilor care le vor fi aduse sunt extrem de importante.

— Ştiu ce trebuie să conţină, maiestate. Nogaret vorbea cu voce scăzută. Ştiu de ce au fost învinuiţi părinţii mei.

34

Rue du Temple, Paris
14 mai 1307

Alergând pe drumul ce ducea către Templu, Will îşi simţea gâtul arzând. Soarele coborâse sub nivelul acoperişurilor şi turnuleţelor clădirilor, astfel că străduţele înguste pe care le străbătea erau întunecoase. La ceva distanţă în urma sa, clopotele Catedralei Notre Dame de pe Ile de la Cite începură să bată, anunţând slujba de seară. Sunetul reverbera pe suprafaţa apei fluviului, împânzind oraşul când şi celelalte clopote începură să bată. Will încercă să-şi canalizeze atenţia asupra întâlnirii sale cu Robert şi a ceea ce reuşise acesta să descopere în urma confruntării sale cu Hugues, însă îi era aproape cu neputinţă să se gândească la altceva decât la fiica sa. Furie, speranţă, teamă, bucurie: toate clocoteau în el pe când alerga pe stradă în dangătul asurzitor al clopotelor, îndreptându-se către poarta Templului. Parte din el credea că Rose, în timpul cât îi va lua lui să se întoarcă, se va răzgândi şi va refuza să părăsească palatul. Gândul acesta îl făcu să alerge şi mai repede când ajunse la poartă, trecând în viteză pe lângă un grup de negustori care se ciorovăiau cu gărzile oraşului.

Goni pe drumul care ducea către preceptoriu până ajunse la marginea pădăricii de stejari crescuţi chiar la baza zidurilor. Acolo încetini şi se opri, părăsind drumul. Când se aplecă, încercând să-şi recapete suflul, broboanele de transpiraţie îi intrară în ochi, usturându-l. Copacii din faţa lui îşi pierdeau forma, devenind simple umbre, dar Robert nu se vedea nicăieri. Will se îndreptă de spate, îşi şterse fruntea cu cotul şi privi în jur, auzind zgomot de copite. Cinci călăreţi se apropiau în galop, ridicând un nor de praf în urma lor. Will îi urmări până se îndepărtară, pietrele prăvălindu-se la vale după trecerea lor.

— Campbell.

Se întoarse către cel care-l strigase.

— Robert? strigă el, mijindu-şi ochii pentru a vedea printre copaci. Zărind mişcare, Will se îndreptă spre umbre şi crengi, călcându-le în picioare pe cele care le rupea. Făcu doar câţiva paşi când cineva îi ieşi în cale. Când observă sabia din mâna necunoscutului, Will îşi duse mâna către sabie, dar chiar când o scotea din teacă simţi mişcare de jur împrejur. Patru, ba nu, cinci siluete se iţiră dintre copaci. După ce reuşi să-şi scoată sabia, se

lansă asupra celui care-i ieşi primul în cale, însă acesta pară lovitura cu pricepere. O cizmă îl lovi cu putere în spatele genunchiului şi se prăvăli icnind, ridicându-şi sabia pentru a devia lovitura celui din faţa sa. Însă aceasta nu avea menirea decât să-l ţină ocupat pentru a nu-i da răgazul să se ferească de cea de-a doua lovitură cu piciorul, în rinichi, ori de cea de-a treia, care îl izbi în spate. Will răcni de furie şi durere când cineva călcă pe spada lui, ţintuind-o la pământ, prinzându-i degetele sub ea. Îşi ridică cealaltă mână, încercând să blocheze pumnii şi picioarele care-l izbeau. Ultimul lucru pe care-l simţi fu o lovitură puternică în ceafă, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

***

Se auzea un bubuit înfundat, rapid şi puternic, asemenea bătăilor de inimă. Răsuna de jur împrejurul său. Avea impresia că se află sub apă. Lumea părea îndepărtată, aflându-se undeva deasupra lui. Dintr-odată, îşi reveni. Era târât de-a lungul unui coridor, cu faţa în jos. Se vedeau torţe arzând, şi mantia cuiva îi trecu prin faţa ochilor. Era tras de braţe, iar picioarele îi erau libere, târându-se peste dalele de piatră. Bubuiturile acelea, îşi dădu el seama, erau paşii celor care-l cărau. Se simţea ameţit şi slăbit, neputând nici măcar să-şi ridice capul. Auzi o uşă deschizându-se, apoi simţi curenţi de aer în jurul său. Cei care-l cărau se opriseră. Se auzi un hârşâit puternic, veni un damf de aer stătut, încărcat de tămâie, apoi începură din nou să meargă, coborând pe nişte scări înguste, picioarele sale târându-se pe trepte şi căzând de pe una pe alta. În cele din urmă, se opriră într-o încăpere bine încălzită, luminată de lumânări. Fu ridicat şi aşezat pe un scaun. Cineva îi trase mâinile şi i le legă strâns la spate cu o funie. Fu străbătut de un fior rece ca gheaţa, trase aer în piept şi-şi ridică privirea. Apa i se scurse pe faţă şi pe piept. Vederea i se limpezi şi văzu pe cineva îndepărtându-se de el cu o căldare în mâini.

Privind în jurul său, Will văzu că încăperea era întunecată. Pe un perete erau agăţate nişte draperii negre în faţa cărora se afla o siluetă luminată de licărirea lumânărilor şi care purta o haină făcută din sute de cerculeţe de mătase strălucitoare. Când cel din faţa sa îşi dădu gluga pe spate, Will se uită năucit la figura lui.

Ochii negri ai lui Hugues de Pairaud îl priveau lung. Pometii inspectorului se zbârciseră odată cu trecerea anilor, iar barba care fusese neagră pe vremuri era acum sură şi mai rară. Continuă să se uite lung la Will, gânditor şi întrebător.

Cineva aflat în penumbră începu să se mişte. Apăru o a doua siluetă, purtând o mantie albă şi o mască roşie pe care era pictat un cap de cerb; la fel ca şi cei care-l bătuseră în pădurice. Acesta îi şopti ceva lui Hugues, care încuviinţă şi-l privi din nou pe Will.

— În toţi aceşti ani ai fost în Paris? De cât timp ştia Robert că locuieşti la palatul regal?

Will înghiţi cu greutate, simţind gustul sângelui amestecat cu ţărână. Mirosul de tămâie era înţepător.

— Ce i-ai făcut? întrebă el cu voce îngroşată. Unde e Robert?

— Cum ai reuşit să-l întorci împotriva mea? Hugues făcu câţiva paşi înainte. Cum ai reuşit să-l convingi să mă trădeze?

— Vorbeşti despre trădare ca despre ceva înfricoşător, deşi ţie ţi-e atât de uşor să trădezi.

Will simţi pe cineva apropiindu-se din spate. Fu lovit cu pumnul în partea laterală a capului şi se izbi de spătarul scaunului. În chip ciudat, lovitura îl făcu să-şi vină în simţiri. Scuipând sângele din gură, îl privi iarăşi pe Hugues, de data aceasta văzându-l mai clar.

— Am avut încredere în tine, Hugues, de asta te-am şi ales membru al Frăţiei. Credeam că vei înţelege ce vrem noi să facem şi că vei încerca să îndeplineşti obiectivele noastre, nu să le perverteşti.

Mascatul se apropie din nou, însă Hugues ridică o mână.

— Tu eşti cel care a părăsit Anima Templi, Campbell. Dacă Frăţia însemna atât de mult pentru tine, ar fi trebuit să rămâi. Cu toate astea, mi-ai dat posibilitatea să fac ceea ce trebuia făcut, ceea ce tu nu ai fi putut face niciodată. Tu şi cu Robert aţi fost nişte orbi. Everard ne-ar fi putut conduce pe drumul către mărire dacă ar mai fi trăit, pentru că el înţelegea *pe deplin* ce înseamnă cu adevărat Anima Templi.

— Nu ştii nimic despre Everard sau despre ţelurile lui, rânji Will, furia declanşată de presupunerea că nu l-ar fi cunoscut cu adevărat pe bătrânul său mentor şi prieten clocotindu-i în vene.

— Nu?

Hugues se îndreptă spre un fel de altar de unde luă ceva.

Când inspectorul reveni în lumina lumânărilor, Will recunoscu cartea legată în piele în care Everard îşi consemnase memoriile.

— Cred că-l cunosc destul de bine, răspunse Hugues, răsfoind filele de pergament. Ştiu că recunoştea importanţa sacrificiului şi ştia că libertatea se obţine uneori cu preţul sângelui. Credea în autoritatea Anima Templi şi că,

în cazul în care ar fi fost necesar, Frăţia trebuie să îndrume Ordinul pe calea cea bună, îndepărtându-l de orice Mare Maestru care s-ar fi împotrivit ţelurilor sale. Şi mai ştiu că îi plăceau şi credea în legende. Hugues clătină din cap. El e cel care a scris Cartea Graalului. N-ai învăţat nimic răsfoind-o?

— Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti. Will urmări cum Hugues aşază din nou cartea pe altar. Cartea Graalului a fost distrusă cu mulţi ani înainte de alegerea ta ca membru al Frăţiei. Am citit şi eu memoriile lui Everard. Şi-a ales cuvintele cu deosebită grijă, astfel încât numai cei care ştiau despre carte şi despre conţinutul ei să le desluşească sensul.

— Şi aşa a fost. Am aflat despre trecutul Frăţiei atunci când m-ai numit membru, pe când eram în Acra, iar despre carte şi ce scrie în ea mi-au fost relatate o mulţime de lucruri: tu şi Robert le-aţi spus, fratele Thomas din Anglia, chiar şi regele Edward, cu toate că el le privea cu mult dispreţ. Cu timpul, le-am pus cap la cap, şi am reuşit să înţeleg totul.

— Însă nu le-ai aranjat aşa cum trebuie, replică Will cu duritate. Ai răstălmăcit cuvintele lui Everard. Oameni care să bea sângele celorlalţi? Cavaleri care să scuipe crucea? Astea-s nişte născociri!

— Chiar şi aşa. Abia acum capătă sens, pentru că sunt îndeplinite cu abnegaţie.

— Dacă sunt relatate într-o poveste, nu pot face rău nimănui. Dacă devin realitate, nu sunt decât nişte erezii.

— Erezii! pufni Hugues. Eşti la fel de depăşit ca Jacques de Molay. Cu oricât de mult dispreţ ar fi tratat obsesia lui Armand de Perigord pentru legendele despre Graal, Everard a ştiut dintotdeauna cât de vii erau ideile acelea. Însă nu s-a folosit niciodată de ele. Nu a avut ocazia să o facă. Am pus cap la cap concepţiile lui şi ale lui Armand şi le-am transformat în ceva real, nu doar în nişte poveşti pentru oameni mari, ci într-un lucru care poate salva Ordinul.

— Cum Dumnezeu plănuieşti să salvezi Ordinul când tu transformi cavaleri tineri şi slabi de înger în nişte păcătoşi care beau sânge?

— Sângele este simbolul legăturii cu ceilalţi fraţi, spuse Hugues, alegându-şi cu grijă cuvintele. Acesta e şi motivul pentru care s-a folosit Everard de el în povestea despre Percival. Eu n-am făcut decât să merg un pic mai departe şi, făcând asta, a devenit mult mai captivant. Cavalerii aceştia – întinse mâna, arătând mulţimea de siluete care-l înconjuraseră pe Will – sunt fraţi adevăraţi.

— Mi-e teamă că Martin de Floyran n-a preţuit foarte mult ideea aceasta de frăţie.

Hugues se întristă.

— Au mers prea departe în noaptea aceea. Însă îmi sunt deosebit de loiali mie şi unul altuia, iar faptul că Martin a încălcat jurămintele noastre i-a jignit profund. A fost vina mea. Nu era pregătit pentru iniţiere. Unii încă nu sunt.

— Iar Esquin?

— Un alt sacrificiu regretabil. Hugues inspiră adânc. Nu suntem păcătoşi ori eretici, Campbell. Cred în Dumnezeu la fel de mult ca şi tine. Cei pe care îi aleg pentru a fi iniţiaţi ca membri ai Anima Templi vin aici pentru a juca un rol în călătoria lui Percival avându-mă pe mine drept ghid. Arătă spre mantia lui strălucitoare. Regele Pescar, cel care îi călăuzeşte pe parcursul încercărilor prin care trebuie să treacă. Sunt puşi să aleagă între două căi: calea vechiului Ordin, sub comanda Marelui Maestru, un drum pavat cu sânge, violenţă şi război, care va duce către nimicirea Templului, şi calea Ordinului cel nou. Însă această nouă cale nu este una uşoară. Dacă o aleg, încalcă jurămintele pe care le-au rostit când au fost numiţi cavaleri, îşi trădează maestrul şi-şi înşală până şi familia. Pentru a parcurge acest drum trebuie să aibă deplină încredere în mine, iar eu în ei. Scuipă pe cruce pentru a-şi dovedi loialitatea faţă de mine, dovedind astfel că, în ceea ce priveşte Frăţia, eu sunt autoritatea supremă. Everard înţelegea semnificaţia copleşitoare pe care o au asemenea lucruri, căci altfel nu ar mai fi scris Cartea Graalului. Acesta e şi motivul pentru care considera Acra Camelotul lui. Ideea de a lupta pentru un ideal alegoric e mult mai convingătoare decât aceea de a te strădui din răsputeri să cucereşti o palmă de pământ plină de praf, nu-i aşa?

Will clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Deci ai continuat să iniţiezi noi membri? Robert mi-a spus că nu faci nimic în sensul acesta. Că membrii Frăţiei nici măcar nu se mai întrunesc.

— La un moment dat am sperat că Robert ni se va alătura, însă ştiam că vechile obiceiuri sunt la fel de înrădăcinate în el precum sunt în tine şi în Jacques. A sosit vremea unui nou Ordin. O nouă Frăţie. Cruciadele s-au încheiat, după ce Acra a fost cucerită de mameluci, iar în vreme ce teutonii avansează către Prusia, obţinând teritorii şi bogăţii, iar ospitalierii îşi pun în aplicare planul pentru cucerirea insulei Rhodos, conducătorii noştri se încăpăţânează ca nişte orbeţi, zăbovind în Cipru, încă visând să

recucerească Ierusalimul. E timpul pentru întemeierea unor noi imperii, pentru expansiune, nu pentru risipirea resurselor umane şi financiare în războaie fără sorţi de izbândă. În timp ce voi vă chinuiaţi să ţineţi în viaţă idealul acela utopic din Răsărit, lumea s-a schimbat. Regii Apusului sunt interesaţi să acumuleze cât mai multă putere, să-şi întărească regatele. Şi noi trebuie să facem acelaşi lucru dacă vrem să supravieţuim. Şi noi trebuie să ne schimbăm, iar pentru asta avem nevoie de o bază la adăpostul căreia să devenim tot mai puternici. Cu timpul, vom intra într-o nouă eră, o eră a descoperirilor şi a cercetărilor, a păcii şi prosperităţii. Ochii lui Hugues scânteiau în lumina lumânărilor. Însă ştiam că transformarea Ordinului nu poate decurge decât foarte încet, din interior, astfel că am început să recrutez cavaleri care să-mi fie loiali doar mie, nu lui Jacques şi cruciadei lui.

— Şi ce intenţionezi să faci? Să cotropeşti o ţară cu armata ta personală?

— Nu va fi nevoie de aşa ceva. Regele Edward mi-a promis că va oferi Templului un teritoriu din Scoţia nou cucerită.

Will se îndreptă de spate. Îşi miji ochii, furios şi îndurerat.

— Asta dacă o va cuceri!

— O va face mai mult ca sigur, răspunse Hugues cu calm. Robert Bruce şi ai lui au fugit, iar armata lui Edward înaintează către nord chiar acum. E cea mai puternică forţă de la Bătălia de la Falkirk încoace. Scoţia va cădea, răpusă de săbiile englezilor, iar Templul va fi în siguranţă, departe de turbulenţele din Franţa, Anglia, Germania şi Roma.

— Eşti un neghiob, Hugues, murmură Will. Edward se chinuie de optsprezece ani să cucerească Scoţia. Chiar crezi că îţi va ceda ţie un colţişor? Ai fost orbit de propriile tale fantezii şi ai răstălmăcit ţelurile Frăţiei pentru a fi pe potriva lor. Everard, tatăl meu, Elias, chiar şi Kalawun, nu pentru asta au trăit şi şi-au vărsat sângele. Nu acesta e Sufletul Templului.

— Acum este. Tu ai plecat, Will. Nu mai faci parte din Ordinul cavalerilor şi nici din Frăţie de ani buni. În vreme ce tu îl hărţuiai pe regele Edward, ca un şoarece încercând să răpună un leu, eu am condus Templul către un viitor glorios.

— Un viitor glorios? Convocarea Marelui Maestru de Molay, care trebuie să răspundă în faţa papei la acuzaţiile de erezie care i-au fost aduse acestui preceptoriu, se îndreaptă către Cipru chiar acum. De câţiva ani, regele Filip şi Guillaume de Nogaret încearcă să distrugă Ordinul şi să-şi însuşească

toate bogăţiile lui. Prin acţiunile tale i-ai condamnat la moarte pe toţi aceşti oameni.

— E ridicol. Nimeni nu ştie despre existenţa Frăţiei.

— Esquin de Floyran ştia, iar acum se află sub protecţia regelui.

— Imposibil. Eu sunt singurul om care l-ar fi putut elibera pe Floyran. Hugues se uită lung la Will, începând să înţeleagă. Să fi fost Robert de Paris mai viclean decât am crezut?

— Încă mai putem să reparăm stricăciunile. Îl pot influenţa pe papă, însă trebuie să distrugi toate dovezile a ceea ce făceai aici. Trebuie să faci Anima Templi să dispară şi…

— Să dispară? Hugues deveni neîncrezător. Ce şiretlicuri sunt astea, Campbell?

— Niciunul, îţi jur…

— Ajunge! Nu vreau să-ţi mai ascult minciunile. Hugues le făcu un semn celor care aşteptau în penumbră. Luaţi-l din faţa ochilor mei.

— Chiar dacă mă vei întemniţa la Merlan, nu vei schimba cu nimic ce se întâmplă! strigă Will, când mascaţii îl dezlegară şi-l ridicară în picioare.

— Nu te trimit la Merlan. O să ajungi în Anglia. Acesta e preţul pe care l-a cerut Edward pentru noul teritoriu al Frăţiei: tu pentru Scoţia.

— Să nu faci asta! strigă Will. Să nu faci asta, pentru numele lui Dumnezeu!

Însă Hugues se întoarse cu spatele, iar capul lui Will fu acoperit de o glugă, împiedicându-l să mai vadă ceva.

35

Drumul spre Carlisle, Regatul Angliei
1 iulie 1307

Drumul pe care înaintau era plin de denivelări. Will stătea ghemuit în partea laterală a carului, fiecare hurducăială trimiţând un val de durere prin corpul său plin de lovituri. Văzu prin ţesătura glugii scânteierile ce pătrundeau prin partea din spate a coviltirului. Judecând după rarele licăriri de lumină şi după mirosul diferit pe care-l simţea acum, se gândi că se aflau probabil într-o pădure. Pentru câteva momente, încercase să-şi dea seama unde ar putea fi, însă timpul şi distanţa erau nişte lucruri într-atât de lipsite de sens pentru el încât îi era cu neputinţă să afle.

Fusese scos din Paris în noaptea de după întâlnirea cu Hugues, cei care-l capturaseră ducându-l repede până la malul Senei, unde fusese urcat la bordul unei mici corăbii. Rănile pe care i le făcuseră oamenii lui Hugues se vindecaseră greu, iar Will oscila între inconştienţă şi luciditate. Fusese coborât în cala care mirosea îngrozitor, legat la mâini şi cu capul acoperit. Îşi dăduse seama că ieşiseră în larg doar atunci când auzise ţipetele stridente ale pescăruşilor, care acopereau sunetele valurilor şi trosnetele corăbiei. Fusese târât pe punte, unde inhalase cu nesaţ aerul sărat al mării, apoi îl transferaseră la bordul unei nave mai mari la Honfleur, dar înainte să iasă din port se stârnise o furtună de vară care îi obligase să rămână la docuri alte câteva zile.

În vreme ce valurile înspumate loveau cu putere portul, zguduind corabia, Will se gândea la fiica lui, care probabil încă se mai afla la palat. Îl aşteptase, gândindu-se apoi că o părăsise iarăşi, iar acest lucru îl enervase la culme, făcându-l să-i înjure şi să-i ameninţe pe cei care-l ţineau captiv, zvârcolindu-se şi lovindu-i cum putea, până când coborâseră alţi doi bărbaţi, care-l bătuseră până când se potolise. Drumul către Anglia îl simţise după aceea ca prin vis, fiind aproape inconştient. La Londra, fusese dus într-o clădire din apropiere de docuri, unde rămăsese întemniţat vreme de o săptămână, legat în lanţuri, supravieţuind doar cu pâine şi apă sărată, până când, în cele din urmă, fusese urcat în car.

Ascultând frânturi de conversaţii în timpul lungului drum către nord, îşi dăduse seama că cei în jur de treizeci de oameni care-l însoţeau făceau parte din garda regală a lui Edward, care venea în urma grosului armatei aflate

deja în marş spre Scoţia, transportând provizii. Pe drum se mai aflau şi alte care, însă cel în care era el era încărcat cu butoaie de vin ce miroseau îngrozitor. Căldura toropitoare din timpul zilei pătrundea cu uşurinţă prin coviltir, făcându-l să gâfâie, să transpire şi să moară de sete, bând cu nesaţ atunci când gărzile îi aruncau vreun castron cu apă.

Scânteierile de lumină pe care le vedea prin ţesătura sacului care îi acoperea capul deveniră o strălucire continuă, iar Will bănui că de-acum convoiul trebuie să fi ieşit din pădurea umbroasă. Mirosul puternic al copacilor fu înlocuit de cel colbăit al ierbii uscate, iar soldaţii bodogăneau nervoşi, vorbind despre norii de insecte care nu le dădeau pace. După aproximativ o oră, Will simţi mirosul focului de tabără şi începu să audă mormăiturile îndepărtate şi de nedesluşit ale oamenilor. Trilul păsărilor se stinse şi curând murmurul se limpezi: câini, cai, strigătele oamenilor, râsete. Roţile carului se mai învârtiră câteva minute, trecând peste câmp, iar în cele din urmă se opriră. Will simţi carul înclinându-se într-o parte când doi bărbaţi se suiră înăuntru. Îl apucară de braţe şi-l ridicară-n picioare, în continuare amorţit. Vocile care răsunau de jur împrejur îl asurzeau, după o perioadă atât de lungă în care stătuse în linişte. Dintr-odată, sacul îi fu tras de pe cap şi lumina soarelui îl orbi.

Se afla pe un câmp întins, înţesat cu sute, poate mii de corturi. Stindarde şi flamuri fluturau oriunde privea, creând o amestecătură de culori şi blazoane, pe multe dintre ele recunoscându-le din timpul campaniilor în care luptase alături de Wallace. Cavalerii şi lorzii erau adunaţi în grupuri ori se odihneau în corturile deschise într-o parte, în vreme ce pajii şi servitorii umblau de colo-colo ca nişte furnici. Cât timp fu purtat de gardieni prin tabără, Will văzu o mulţime de bărbaţi lucrând cu migală la ochiurile de metal ale armurilor strălucitoare şi subţiri ca solzii de peşte pe care le mânuiau cu pricepere. Văzu bucătari cu şorţuri murdare, care-şi făceau de lucru în jurul focurilor, şi un grup mare de arcaşi ce verificau cu grijă ampenajul săgeţilor, fiind urmăriţi cu atenţie de căpitanul lor. Hugues îi spusese că armata aceasta era la fel de mare precum cea care-i nimicise pe scoţieni la Falkirk. Trecând prin mijlocul ei, Will se gândi că era, de fapt, mult mai numeroasă.

Ceva mai departe, în preajma unor corturi ceva mai mari, se afla pavilionul regelui. Simţi un junghi când recunoscu leii de aur de pe stindardul de afară. În spatele pavilionului era o ridicătură de pământ, însă panta aceasta şi valurile de căldură îl împiedicau să vadă ce se află dincolo

de ea, astfel încât nu avea nici cea mai vagă idee în privinţa locului în care ajunsese. Îşi dădu seama că cei doi soldaţi îl duceau către o cuşcă construită din ţăruşi legaţi între ei, în faţa căreia se aflau doi bărbaţi purtând uniforma gărzii regale. Unul dintre ei deschise uşa, iar soldaţii îl împinseră înăuntru. Cuşca era joasă, astfel că fu nevoit să se aplece de mijloc. Iarba dinăuntru era tăvălită şi galbenă. Uşa fu închisă, iar el rămase înăuntru, patru bărbaţi cu chipurile pline de vânătăi urmărindu-l cu atenţie.

Burgh-upon-Sands, Regatul Angliei
3 iulie 1307

Will muşcă cu sălbăticie din bucata de carne tare ca pielea. Lipsa unei alimentaţii corespunzătoare îi umpluse gura de pustule, iar mestecatul îi pricinuia dureri, însă dacă aceasta avea să fie ultima sa masă, era hotărât să o savureze. Era seara târziu, iar cerul de deasupra strălucirilor ca de ambră ale torţelor şi focurilor era de un albastru nemărginit. Soarele răsărise de două ori de când fusese băgat în cuşcă, dar armata nu părăsise câmpul înverzit. Cu toate acestea, numărul soldaţilor crescuse.

În ultimele două zile tot mai multe întăriri sosiseră în tabără, la care se adăugaseră şi câteva convoaie cu provizii. Pedestraşii cu chipuri arse de soarele puternic al verii soseau agale în tabără, înarmaţi cu buzdugane şi securi, suliţe şi scuturi, laolaltă cu nobili ce mergeau călare în fruntea companiilor de cavaleri. Noaptea, când fiecare îşi primea raţia, Will stătea şi asculta râsetele şi cântecele soldaţilor. Mulţi dintre aceştia luptaseră cu scoţienii mulţi ani. Cunoşteau zona în care se aflau, precum şi tacticile duşmanului, şi erau încrezători. Se zvonea că Robert Bruce plănuia să răspundă pe măsură, însă englezii vorbeau cu dispreţ despre şansele de reuşită ale scoţianului. În ciuda câtorva victorii repurtate de noul rege al Scoţiei, Edward controla aproape întreg teritoriul ţării. Acum, la aproape un deceniu de la umilitoarea înfrângere de la podul de peste Stirling, soldaţii lui se întorseseră pentru o ultimă bătălie sângeroasă.

Will aflase câte ceva de la cei care se aflau în cuşcă cu el. Toţi patru erau iscoade ale scoţienilor, doi dintre ei plecaţi din tabăra lui Bruce, care îi trimisese să spioneze armata englezilor. Fuseseră torturaţi, cerându-li-se să divulge locul în care se aflau scoţienii, însă până acum se ţinuseră tari, cu toate că Will bănuia că nu aveau să mai reziste mult. Unul dintre ei fusese scos de dimineaţă. Încă nu se întorsese. Pe lângă teama pe care o simţea pentru ţara sa şi pentru el însuşi, se gândea neîncetat la tot ce lăsase în

urmă. La Hugues, îmbrăcat în mantia sa de Rege Pescar, alături de armata lui de soldaţi mascaţi, care aştepta în preceptoriul din Paris ca Edward Ciocanul să le cureţe de scoţieni o palmă de pământ. La Robert, unul din cei mai vechi camarazi ai săi, probabil întemniţat ori mort acum. La fiica sa, în continuare captivă în palatul regal, şi la scrisoarea papei Clement care se îndrepta acum către Cipru. Se gândea şi la Esquin de Floyran, ţinut ascuns în vreun turn al lui Filip, care aştepta cu înfrigurare să-i distrugă pe cei care îl azvârliseră în temniţă.

— Campbell.

Will înghiţi şi ultima bucăţică de carne uscată, văzând doi soldaţi din garda regală apropiindu-se. Unul dintre ei îi făcu semn.

— Afară.

Will se târî către uşa cuştii, ştiind că era zadarnic să se împotrivească, iar când fu ridicat în picioare de către soldaţi, primi salutul ferm al unuia dintre prizonierii scoţieni. Când trecu printre focurile în preajma cărora se adunaseră ostaşii englezi, aceştia îl priviră lung. Un bărbat îl scuipă. Will continuă să privească înainte, dându-şi seama că era escortat către pavilionul din pânză stacojie.

Cortul era somptuos împodobit, având în interior toate acele lucruri de trebuinţă unui rege aflat în campanie: o baie, o canapea, o masă pentru cină, servitori şi muzicieni care să-i cânte spre desfătare. Cu toate acestea, spaţiului de dincolo de pereţii de pânză îi lipsea siguranţa de care dădeau dovadă cei din tabără, având un aer rezervat, în vreme ce slujitorii erau tăcuţi, părând îngrijoraţi de ceva. Will avu destul răgaz ca să-şi dea seama de lucrul acesta şi să se gândească ce putea să însemne, înainte să fie condus către un compartiment anume din interiorul pavilionului, unde se afla un pat mare, cei patru stâlpi sculptaţi înălţându-se până la plafonul roşu şerpuitor. Două mangaluri degajau căldură şi fum, însă foarte puţină lumină. Pe pat zăcea cineva.

Regele Edward se apropia de şaptezeci de ani, purtându-i pe umerii săi ca pe o mantie deosebit de grea. Will îl auzi hârâind de fiecare dată când trăgea aer în piept, şi simţi miros de urină şi de transpiraţie. Expresia plină de aroganţă dispăruse, la fel şi privirea pătrunzătoare şi statura impunătoare. Locul regelui care-l hăituise întreaga lui viaţă fusese luat de un bătrân neputincios.

— Mi-ai văzut armata, Campbell?

Glasul încă îi era puternic, iar Will recunoscu în tonul batjocoritor al acestuia ceva ce aparţinea vechiului rege.

— Nu prea are cum să-ţi scape, spuse el, după care primi un pumn în rinichi de la un soldat pentru obrăznicia răspunsului.

— Să te uiţi bine la ea, vorbi dogit regele, ochii săi injectaţi scăpărând. Va fi ultimul lucru pe care-l vei vedea. Mâine o să-ţi fac exact ce i-am făcut jigodiei ăleia de Wallace. Apoi, în vreme ce măruntaiele tale încă sfârâie pe foc, îmi voi conduce armata către Scoţia şi… Edward fu cuprins de un acces de tuse. Unul dintre soldaţi făcu câţiva paşi înspre el, însă regele ridică o mână tremurândă, oprindu-l. Vomă într-o cârpă, trase aer în piept şi-şi fixă ochii înlăcrimaţi asupra lui Will. Trădătorul acela, Bruce, şi toată armata lui de neisprăviţi o să se căiască pentru cutezanţa de a mi se fi împotrivit. Vor fi traşi jos de pe cai şi vor fi călcaţi în picioare, sfârtecaţi cu sutele, ba nu, cu miile! Vor fi ucişi şi fiii şi fiicele lor, chiar şi copiii nenăscuţi din pântecele curvelor lor. Pământul Scoţiei va fi spălat cu sângele lor, iar în locul colibelor din lut şi al triburilor, vor fi ridicate nobile oraşe englezeşti. Familia ta, Campbell, va împărtăşi aceeaşi soartă. Edward se aplecă în faţă. Voiam să afli asta, înainte de execuţia ta. Să ştii ce pedeapsă vor îndura pentru acţiunile tale. Să ştii…

Edward continuă, însă Will nu mai asculta ce spune. Nu putea să vadă decât chipul schimonosit al regelui, flegma pe care-o scuipa printre buzele sale cenuşii. Simţea doar ura care se revărsa dinspre el. Se scurgea din el la fel de neagră şi usturătoare ca smoala, furie alimentată de sentimentul de neputinţă al celui învins. Greutatea ei îl făcea pe Edward să se încovoaie, copleşit de ea. Pentru Will, toate lucrurile deveniră dintr-odată limpezi, căci, în ciuda morţii celor dragi lui, a zăpăcelilor şi înşelătoriilor la care fusese martor, nu-şi pierduse sufletul. Îl simţi arzând în interiorul lui, puternic în faţa unui Edward care se îneca în ura faţă de el. Oricât de puternică ar fi fost dorinţa lui de răzbunare, nu se lăsase înveninat de ea de-a lungul anilor. Ştiu, dintr-odată, pe deplin încrezător în asta, că Edward nu avea să-şi găsească liniştea niciodată, chiar dacă ar fi cucerit Scoţia. Posibilitatea să se împace cu sine era de mult pierdută.

Tirada lui Edward se termină cu încă un acces puternic de tuse, care-i făcu pe slujitori să intre repede la el, aducându-i cârpe noi în care să-şi scuipe flegma.

— Mâine, Campbell! hârâi el. *Mâine!*

Will fu scos în zăpuşeala nopţii încă gândindu-se la revelaţia sa. Tusea lui Edward pieri în urma lui în vreme ce soldaţii îl escortară către cuşcă.

Mare parte din armata lui Edward dormea, odihnindu-se înaintea marşului către Scoţia şi a bătăliei care avea să urmeze. Stelele care sclipeau pe cer păreau să fie reflexia focurilor care încă ardeau mocnit. Neluând în seamă întrebările celor care se aflau în aceeaşi cuşcă cu el, Will îngenunche şi-şi înclină capul. Se rugă pentru fiica sa, să afle că nu o abandonase, se rugă ca ea să se ducă la Simon, iar acesta să o ajute să scape de Filip. Se rugă ca Hugues să se trezească la realitate şi Clement să se ţină tare, şi se rugă ca Robert să fie încă în viaţă, iar cruciada lui Jacques de Molay să nu aibă sorţi de izbândă. Când termină, se aşeză pe iarba caldă şi închise ochii. Cu toate că-i era teamă de cele ce vor urma, ştia că durerea avea să fie trecătoare şi că în cele din urmă aceasta avea să-i aducă altceva, ceva cu mult mai plăcut.

Mâine avea să-şi vadă din nou tatăl şi mama. Avea să fie întâmpinat de Everard, de Hasan şi de Elias, avea să ia în mâinile sale pe cele ale lui Kalawun şi ale lui Owein. Mâine, i se va alătura lui Elwen. Avea să-i revadă pe toţi fiind împăcat cu sine însuşi, ştiind că drumul pe care mersese fusese cel bun.

***

În dimineaţa următoare, nu veni niciun soldat care să-l ducă la spânzurătoare. Orele de după răsăritul soarelui trecură, iar armata începu să clocotească, soldaţii îngrijindu-se de cai, renunţând la masa de dimineaţă. Treptat, calmul pe care Will îl experimentase pe parcursul nopţii se transformă în tensiune. Voia să se termine odată. Aşteptarea aceasta nu-şi afla rostul, era înnebunitoare. Însă a aşteptat întreaga zi, precum şi următoarea, cerul de deasupra capului său trecând de la trandafiriu la auriu şi apoi la albastru. În jurul amiezii din ziua următoare, Will simţi o schimbare în atitudinea celor din tabără. Niciun scoţian nu mai fu luat pentru a fi interogat, iar gardienii care le aruncau resturile de mâncare aveau buzele strânse şi erau tăcuţi. Nu se mai auzeau cântece în jurul focurilor, nicio glumă deşucheată, niciun râset. Şi totuşi încă mai aştepta.

În dimineaţa celei de-a patra zile de când fusese adus în faţa regelui se iscă o furtună. Stătea pur şi simplu, ud până la piele, lingând picăturile de ploaie care i se prelingeau pe buze, când observă mişcare în tabără. Will merse de-a buşilea până la ţăruşii din faţă şi privi cum câteva companii plecară prin ploaie, apa şiroindu-le pe coifuri şi scuturi. În ora imediat

următoare, tot mai mulţi oameni începură să plece. Unii erau abătuţi, însă alţii se simţeau uşuraţi, însă nimeni nu părea să arate precum soldaţii care se pregătesc de război. Undeva departe, Will văzu un grup mare de oameni adunat în preajma pavilionului regal.

După ceva vreme, când ploaia înaintase către nord, iar exodul armatei devenise un adevărat torent, toate companiile îndreptându-se către sud, un soldat se apropie de cuşcă. Era îmbrăcat ceva mai simplu decât cei din garda regală, temnicerii lor de până în dimineaţa aceea. Deschise uşa şi le făcu semn să iasă.

— Sunteţi liberi.

Ceilalţi scoţieni se priviră uimiţi, apoi ieşiră repede în patru labe. Will rămase înăuntru.

— Cine ne-a eliberat? strigă el, văzând că bărbatul se pregătea să se îndepărteze.

Soldatul privi înapoi.

— Noul rege. Nu vrea să ia cu el şi alte poveri inutile.

Will simţi că nu mai poate respira.

— A murit Edward?

— Azi-dimineaţă, replică îmbufnat soldatul. Fiul său i-a luat locul şi a ordonat retragerea. Nu vrea să poarte bătălia tatălui său.

După ce acesta se îndepărtă, Will îngenunche pe iarba udă. Rămase acolo pentru o bună bucată de timp, în vreme ce în jurul său armata engleză se retrăgea încetişor de pe câmpie. În cele din urmă, se ridică în picioare şi urcă micuţa colină, ocolind cortul stacojiu, în jurul căruia încă mai zăboveau câţiva oameni. Când ajunse în vârf, văzu cum câmpia se preschimbă în mlaştină, şi apoi într-un estuar larg. Dincolo de apa de culoarea aurului în lumina roşiatică a cerului frământat de furtună se puteau vedea dealurile regiunii Dumfries. Se gândi că dincolo de ele e familia sa. Îi fusese dată o nouă şansă la viaţă, iar acum voia să-i vadă pe cei care supravieţuiseră: Ysenda şi David, Margaret şi Alice, frumoasa, roşcata Christian. Îl ispitea nespus. Îşi îngădui un scurt răgaz, apoi se întoarse, lăsând Scoţia cufundată în norii furtunii de vară, şi se îndreptă către sud.

36

Prioratul franciscan, Poitiers
18 august 1307

— Sanctitate, răsună vocea aspră a lui de Molay în sala capitulului. Lăsându-se pe un genunchi, luă mâna pe care i-o întinsese Clement şi sărută inelul papal.

Suveranul pontif zâmbi binevoitor.

— Maestre templier, eu sunt cel care ar trebui să se închine dinaintea singurilor oameni cu adevărat curajoşi care încă mai luptă pentru eliberarea Ierusalimului, zise el privindu-i pe cavalerii ce se aflau în spatele Marelui Maestru.

Erau în jur de patruzeci de bărbaţi, stând în picioare, sobri, în armură, purtând spade pe lângă picior şi ţinându-şi coifurile la subraţ. Majoritatea erau înalţi oficiali ai Ordinului. Clement îi recunoscu pe câţiva dintre vechii membri: Maestrul Franţei se afla în imediata apropiere a lui de Molay, iar lângă el şedea Maestrul Normandiei, un bărbat cu ochii precum cremenea, cu nasul coroiat, pe nume Geoffroi de Charney. Cavalerilor li se dăduse posibilitatea de a se spăla şi de a se odihni înainte de a sta de vorbă cu el, însă refuzaseră, preferând să i se înfăţişeze de îndată ce ajunseseră la mănăstire. Drept urmare, cu toţii arătau de parcă ar fi venit de pe câmpul de luptă, cu mantiile murdare, chipurile arse de soare şi pline de cicatrice.

Clement simţi un junghi la gândul că cedase în faţa insistenţelor lui Nogaret şi-i chemase în zadar pe oamenii aceştia, abătându-i de la îndatoririle lor. Însă era bucuros să-i vadă. Prezenţa lor acolo nu făcea decât să confirme dorinţa lui de a continua lupta pentru Ţara Sfântă, ideal ce continua să dăinuiască, în ciuda lipsei de înflăcărare a liderilor din Apus. Poate că acum avea să primească răspunsul pe care îl aştepta cu nerăbdare. Târşâindu-şi picioarele către scaunul capitonat pe care i-l pregătiseră călugării, papa le făcu un semn servitorilor aflaţi într-o parte a încăperii.

— Aduceţi-le mâncare şi băutură distinşilor noştri oaspeţi.

Expresia de pe chipul lătăreţ al Marelui Maestru, încadrat de o barbă aspră, cenuşie, rămase neschimbată.

— Sanctitate, am venit de foarte departe împreună cu oamenii mei pentru a răspunde acestei convocări. În scrisoarea pe care mi-aţi trimis-o spuneaţi că Templul e în mare pericol. Eu nu ştiu nimic despre o astfel de problemă

din cadrul Ordinului, aşa că, înainte de a lua loc la această masă, sunt nerăbdător să aflu care este motivul pentru care am fost chemat împreună cu oficialii Templului tocmai din îndepărtatul Cipru.

Clement ezită, fiind uimit întru câtva de concizia cu care îl interpelase Jacques. După un scurt răstimp, le făcu un semn servitorilor.

— Vă rog să ieşiţi. Spuneţi-le fraţilor voştri că vom mânca mai târziu. După ce uşa fu închisă, se aşeză mai bine pe scaun şi încercă să-şi recapete autoritatea, profund afectat de tăcerea apăsătoare a cavalerilor ce aşteptau în faţa lui. Se simţea ca un comandant pus la zid de soldaţii săi. Cunoaşteţi un cavaler pe nume Esquin de Floyran?

Jacques clătină din cap.

— Sunt mulţi cavaleri subordonaţi mie. Nu-i ştiu pe toţi după nume.

— Acesta este numele fostului prior din Montfaucon, domnule. Am primit un raport de la inspectorul Templului în urmă cu câţiva ani, în care se vorbea despre arestarea lui sub acuzaţia de erezie. A fost întemniţat la Merlan.

Clement se uită dincolo de Jacques câtă vreme vorbise Maestrul Franţei.

— Aşa este. Cu toate acestea, la începutul anului, Floyran a scăpat din temniţă şi se află acum sub protecţia regelui. Susţine că este nevinovat şi îi denunţă pe cavalerii aparţinând preceptoriului din Paris, care l-au întemniţat la Merlan, acuzându-i de erezie şi de crimă.

— Sub protecţia regelui? Marele Maestru se încruntă. Cum de a ajuns Floyran să beneficieze de protecţia regelui?

Clement răspunse alegându-şi cu grijă cuvintele, încă nu se hotărâse cât să le povestească templierilor despre intenţiile lui Filip în privinţa Ordinului. Nu dorea cu niciun preţ să-i determine pe cavaleri să-şi retragă armata din Răsărit, renunţând la o nouă cruciadă pentru a i se opune lui Filip.

— Îngrijorat de lucrurile acestea, regele a vrut să ştie dacă acuzele aduse de către de Floyran sunt întemeiate. E dornic să vadă că bunul renume al Templului rămâne nepătat. Atât eu, cât şi regele Filip am considerat necesar să vă rechemăm din Cipru împreună cu ceilalţi oficiali ai Templului pentru a supune atenţiei voastre problema. La urma urmei, n-am vrea ca populaţia din Apus să aibă vreun dubiu cu privire la integritatea războinicilor lui Hristos. Sunt destul de îngrijoraţi după căderea cetăţii Acra.

Jacques se încruntă şi mai mult, iar cei din spatele său începură să se foiască neliniştiţi, arătând mai degrabă ofensaţi decât îngrijoraţi. Cu toate

acestea, Marele Maestru încuviinţă.

— E o acuzaţie foarte serioasă şi va fi cercetată îndeaproape. Voi sta de vorbă personal cu acest de Floyran şi voi cântări eu însumi cuvintele lui, după care mă voi întâlni cu cei responsabili de arestarea sa şi voi asculta şi ce au ei de spus.

— Sunt îndreptăţit să cred că vom putea înfăptui aceste lucruri. Dornic să nu piardă încrederea cavalerilor şi încurajat de răspunsul hotărât al lui Jacques, Clement schimbă subiectul, vorbind despre ceva ce era pe placul său. Celălalt motiv pentru care v-am convocat, maestre templier, stă în dorinţa mea de a afla cum stăm în momentul de faţă în Răsărit. Am primit dezamăgitor de puţine veşti din Cipru cu privire la eforturile pe care le faceţi, ori despre planurile pentru o nouă cruciadă. Toţi cei cu care am vorbit afirmă cu tărie că acest lucru încă este o prioritate, însă mai mult de atât nu-mi pot povesti.

Auzindu-i cuvintele, Marele Maestru păru să se relaxeze, doar expresia de pe chipul său rămase la fel de sobră.

— După pierderea ultimei noastre redute de pe insula Ruad, care a fost cucerită de mameluci, orice înaintare a noastră a fost împiedicată de lipsa suportului apusean. Nici măcar Ordinul nostru n-a reuşit să ne trimită decât un număr mic de soldaţi şi foarte puţine provizii, acesta fiind un lucru pe care vreau să-l îndrept cât timp mă aflu aici. Aşa cum le-am spus liderilor apuseni, o nouă cruciadă va fi posibilă doar cu sprijinul tuturor. Armate mici, cărora le lipseşte un ţel comun ori acordul asupra unei ţinte bine definite, vor da greş.

Clement nu reuşi să-şi mascheze dezamăgirea.

— Vreţi să spuneţi că nu va fi cu putinţă? Speram să-mi aduceţi veşti ceva mai bune, căci sunt hotărât să vă ajut, maestre templier.

Geoffroi de Charney interveni:

— Suntem bucuroşi să aflăm că vreţi să ne ajutaţi, Sanctitate, însă suntem siguri că doar în urma unei acţiuni coordonate îi vom putea învinge pe sarazini, recucerind teritoriile pe care le-am pierdut. Încercăm să obţinem sprijinul regelui Ciprului, precum şi pe cel al Imperiului Mongol, însă pentru încheierea unor noi alianţe e nevoie de mult timp.

Jacques încuviinţă, mişcându-şi capul său ca de leu în chip aprobator când auzi vorbele lui de Charney.

— Avem nevoie de o alianţă cu un puternic rege al Apusului. Dacă am putea găsi un astfel de conducător, care să ridice crucea şi să-şi conducă

oamenii către războiul acesta, cred că vom putea învinge. Poate regele Edward. Sau regele Filip?

— Edward a murit în iulie. Am fost înştiinţat acum câteva zile. A fost urmat la tron de fiul său, prinţul de Wales. Clement îşi strânse buzele. Se zvoneşte că acesta e mai degrabă interesat să benchetuiască şi să-şi satisfacă plăcerile trupeşti decât să poarte un război sfânt.

Papa se lăsă pe spate după ce îi informase despre toate acestea pe cavaleri. Se simţi deznădăjduit. Speranţele ca Jacques şi armata sa de cavaleri să-şi ducă la îndeplinire planurile, reclădindu-şi măreţia, trebuia să şi le pună în aceşti mândri bărbaţi din faţa sa, care erau însă sleiţi de puteri. Încă din momentul în care cardinalii electori aşezaseră tiara papală pe capul său în catedrala din Lyon, Clement ştiuse, limpede ca ziua, că el va fi acel papă care va cere creştinătăţii să pornească o nouă cruciadă. Întreaga sa viaţă se pregătise pentru un asemenea moment. Acum visul său de a intra pe porţile Sfântului Oraş, mergând pe urmele Mântuitorului, se ruina văzând cu ochii. Se gândi la cele spuse de Marele Maestru şi-şi dădu seama că mai exista o şansă. Însă Filip, care era acum cel mai puternic monarh din Apus, îşi îndreptase atenţia către altceva.

Palatul regal, Paris
13 septembrie 1307

Rose se înfăşură cu mantia sa albastră în vreme ce sala mare a palatului vibra de zgomot şi căldură. Şezând la uriaşele mese care fuseseră amplasate printre cele douăzeci de coloane aşezate precum o armată de soldaţi din marmură susţinând tavanul boltit, elita nobilimii devora cu lăcomie bucatele aduse la ospăţ. Oriunde privea, oamenii îşi îndesau în gurile larg deschise hălci întregi de carne încă sângerândă. Un duce aflat câteva locuri mai încolo spuse o glumă deocheată, scuipând printre dinţi bucăţi de mâncare în timp ce domniţele din jurul lui izbucniră în râs. Sfetnici cu mutre prefăcute şi episcopi plini de podoabe sorbeau cu nesaţ vinul din pocale, pătându-şi buzele şi dinţii, şi peste tot în jur străluceau farfurii din argint pe care fuseseră aruncaţi munţi întregi de mâncare. În mijlocul fiecărei mese se afla punctul de maxim interes al serii: o plăcintă uriaşă din carne de potârniche, prepeliţă, ciocârlie şi vreo douăsprezece vrăbii.

Plăcinta din faţa ei fusese tăiată chiar în mijloc, iar Rose nu putea să-şi ia ochii de la multitudinea de trupuşoare pline de grăsime sclipitoare care erau înghesuite printre îndoiturile aluatului. Detectă mirosul ouălor care fuseseră

adăugate în compoziţie, aromele înţepătoare ale rozmarinului şi cimbrului. Toate simţurile ei păreau să fie mult mai alerte şi mai uşor de copleşit. Sunetul cuţitului care trecea prin brânză ca să lovească apoi tăblia mesei era pentru ea o lovitură cu securea, vocea groasă a unui episcop i se părea un tunet.

— Rose, trebuie să mănânci ceva.

Se uită peste masă şi o văzu pe Blanche urmărind-o.

Micuţa slujnică dădu din cap încurajator.

— Măcar o îmbucătură, două. Glasul ei scăzut se prefăcu în şoaptă. Gândeşte-te la copilul tău.

Rose privi pântecele ascuns sub masă şi printre faldurile mantiei sale. Să se gândească la copil? Asta era tot ce făcea.

Pântecele îi era la fel de tare precum pielea de pe tobă şi ştia că atunci când stătea în picioare, majoritatea bărbaţilor şi femeilor din sală o priveau pe furiş. Ici, colo, câte unul îşi ridica mâna ducând-o la gură pentru a acoperi cuvintele pe care le şoptea vecinului său despre curva regelui şi despre copilul ei din flori. Doamnele îşi dădeau pe spate capetele acoperite de voaluri, iar lorzii rânjeau şi-i făceau gesturi obscene cu degetele lor lipicioase. Palatul nu fusese niciodată un cămin foarte primitor, însă niciodată nu-şi închipuise c-ar putea fi atât de neprietenos. În unele nopţi, pe când se afla în dormitorul ei întunecat, transpirând, stând ca o stană de piatră, se aştepta dintr-o clipă într-alta să audă paşi apropiindu-se de uşă.

Odată, la scurt timp după ce sosise în Paris, văzuse doi slujitori ai regelui ieşind de la grajduri cu nişte pisoiaşi abia fătaţi. Se oprise-n loc, privind copleşită de uimire trupuşoarele moi şi fără vedere care se zvârcoleau în mâinile lor. Apoi fu şocată să vadă că cei doi servitori se ghemuiseră dinaintea unui ciubăr cu apă.

Cel mai îngrozitor lucru care se întâmplase în acea zi fusese acela că nimeni din cei care trecuseră pe lângă ei nu remarcase că pisoiaşii fuseseră înecaţi în găleată. După ce-şi terminase treaba, Rose se furişase în grajd şi găsi animalul ce-i fătase şi care îşi lingea sângele de pe blană, mieunând după copiii ei. Probabil că stătuse lângă pisică mai bine de o oră, şoptindu-i cuvinte blânde şi mângâind-o pe cap până adormise.

Dacă venea cineva la ea în puterea nopţii, aveau să-şi dea seama că lipseşte?

Chipul tatălui ei încă îi stăruia în minte. Era ca o umbră sau ca o stafie, ceva fără de substanţă, dar care continua să o bântuie. Cât de crudă fusese

soarta. Chipul lui, acum că murise, era mai clar ca niciodată. Filip negase cu vehemenţă că l-ar fi omorât în acea noapte din mai, ba chiar o învinuise pe ea pentru dispariţia lui, însă ea ştia că regele minte şi că tatăl ei era mort. Uneori, vedea loviturile puternice ale copilului ei, care o trezeau deseori, ca pe o pedeapsă pentru că-l trădase. Penitenţă pentru păcatul ei.

Rose îşi mută privirea asupra lui Filip. Regele era aşezat în jilţul de pe podiumul din capătul îndepărtat al sălii mari. La masa lui, aflată deasupra tuturor celorlalte, stăteau membrii familiei sale: fraţii şi fiii săi, cu toţii fiind acum nişte tineri arătoşi, şi mult-iubita sa fiică, Isabella. În vârstă de doisprezece ani, prinţesa avea să se căsătorească cu noul rege al Angliei, Edward al II-lea, şi avea să plece cu o corabie la începutul anului viitor. Luni la rând, Filip, care hotărâse unirea lor în schimbul cedării regiunii Gasconia englezilor, n-o lăsase să-i scape din priviri nici măcar o clipă, de parcă s-ar fi ţinut scai de ultimele secunde ale copilăriei fiicei sale. De-o parte şi de cealaltă a regelui stăteau duhovnicul său grizonant, Guillaume de Paris, şi Nogaret. Locul în care era aşezată masa, înălţimea ei, felurile de mâncare, toate acestea erau menite să le arate tuturor cine erau favoriţii. Nu era nevoie ca Filip să-i spună ce crede despre ea şi despre copilul ei nenăscut. Faptul că stătea la mesele de jos vorbea de la sine.

Văzu pe Nogaret şoptindu-i ceva lui Filip, care încuviinţă. Acesta se ridică, lăsându-şi mantia neagră, brodată cu stânjenei albi, să se reverse în jurul său, iar un paj veni repede să tragă tronul mai în spate. Menestrelii se opriră din cântat, apoi toţi bărbaţii şi toate femeile se ridicară unul câte unul în semn de respect. Fără să ia în seamă plecăciunile şi reverenţele acestora, Filip se îndreptă către uşile sculptate care duceau către apartamentele regale, avându-l pe Nogaret de-a dreapta sa, grăbindu-se să ţină pasul. Toţi cei prezenţi îşi reluară locurile, iar trubadurii începură din nou să cânte, însă Rose rămase în picioare. Simţi mâna lui Blanche pe braţul ei, dar se smulse din strânsoare şi traversă sala, uitându-se mereu înainte, pentru a nu vedea chipurile care se întorceau să o privească.

Aerul rece şi liniştea din spatele uşilor care dădeau într-un culoar erau de-a dreptul bine-venite. Trecu repede printr-un balcon neacoperit, lăsând ploaia care răpăia în curtea interioară să-i umezească faţa. Ploua neîncetat de trei zile încoace, iar grădinile palatului deveniseră mocirloase. Bălţoacele străluceau negre precum cerneala. Cuvintele pe care le schimbau gardienii ce patrulau prin palat erau acoperite de curgerea apei. Dincolo de ziduri,

Sena se umflase, ajungând până la marginea taluzurilor, şi curgea cu repeziciune, aruncând scânteieri albicioase în întuneric.

Ajungând pe un coridor ceva mai larg, Rose îşi încetini pasul, încă îndreptându-se către camera regelui, în parte pentru a-şi recăpăta suflul, în parte pentru a-şi pune ordine-n gânduri. Impulsul care o determinase să părăsească sala nu dispăruse, dar acum, că ajunsese acolo, începuse să se teamă. Filip devenise tot mai distant în ultimele luni, iar ea nu reuşise să-i mai intre în graţii. Însă ospăţul din seara aceasta, toate ocheadele acelea răutăcioase, dojenitoare, îi confirmaseră temerile cu privire la statutul ei în palat şi avea disperată nevoie de certitudinea că nu se schimbase nimic. Vreme de câteva săptămâni nutrise gândul că regele avea să-i permită să se ducă la castelul din Vincennes, poate că împreună cu Blanche, acum că Isabelle avea să plece; că i-ar fi permis să-şi nască copilul singură, departe de intrigile celor de la curte şi de vorbele pline de venin pe care i le şoptea Nogaret.

Îi auzi pe cei doi vorbind dincolo de uşă. Tonul regelui era meditativ.

— Eşti sigur că papa a făcut întocmai precum i s-a zis?

— Oficialii din Paris ar fi trebuit să fi plecat deja către Poitiers.

— Ar fi trebuit? Vreau să ştiu sigur, Nogaret. Să faci bine să afli.

— Desigur, maiestate.

— Vreau ca porţile Templului să fie larg deschise atunci când vom ataca. Membrii de rând ai Ordinului vor trebui separaţi de conducătorii lor. Acum, că de Molay e în Franţa, vreau să ne mişcăm repede, înainte ca planul nostru să fie descoperit.

— Toate lucrurile au fost pregătite, maiestate. Papa şi liderii Templului vor fi ocupaţi cu stabilirea temeiniciei mărturiei lui Esquin de Floyran pentru o bună bucată de timp. Când adunarea lor se va fi încheiat, oamenii noştri vor fi fost pregătiţi. Cererea de arestare a lui de Molay poate fi trimisă de îndată ce veţi da ordinul.

Rose simţi cuvintele acestea ca pe nişte cuţite, fiecare dintre ele amintindu-i de ceea ce făcuse ajutându-i să-l înlăture pe tatăl ei. Cât rău pot pricinui câteva cuvinte. Nu-şi dăduse seama cât de îngrozitoare erau faptele sale.

Făcându-şi curaj, bătu în uşă. Vocile tăcură dintr-odată. Se deschise uşa şi dincolo de ea apăru Nogaret. În spatele său, Filip stătea lângă şemineu, flăcările luminându-i chipul necruţător. Pe o masă de lângă el se aflau o mulţime de pergamente legate în piele neagră. Când neliniştea de pe chipul

lui Nogaret fu înlocuită de iritare, iar faţa regelui fu brăzdată de nerăbdare, înţelese brusc cât de puţin însemna pentru ei. Nici măcar nu le păsa dacă le auzise discuţia. Era atât de lipsită de importanţă, încât ar fi putut nici să nu existe. Deschise gura pentru a-i cere regelui lucrul la care se gândise înainte, însă singurele cuvinte pe care reuşi să le rostească cu greu, înecându-se cu ele, fură unele pe care nici nu ştia că vrea să le spună:

— Te rog, Filip, spune-mi ce i-ai făcut tatălui meu.

Nogaret se întoarse brusc, înjurând.

Regele se încruntă.

— Îndrăzneşti să mă întrebi iarăşi despre asta?

— Te implor, stăpâne. Rose intră repede în cameră şi îngenunche la picioarele lui. Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea şi nu voi mai vorbi niciodată despre asta. Trebuie să ştiu.

— Trebuie să ştii? se repezi Nogaret, întorcându-se către ea. Sunt aproape sigur că din cauza ta nu putrezeşte Campbell în celulele noastre! L-ai prevenit cumva? O apucă de umăr, degetele sale subţiri înfigându-se ca nişte cleşti. Spune!

Rose privi uimită cum regele se întoarce şi ia liniştit un pocal de pe masă. Când strânsoarea ministrului deveni mai puternică, începu să icnească.

— Dă-i drumul, Nogaret, spuse Filip, după ce luă o gură. Nu m-a trădat. Ştie ce i-aş face dacă m-ar trăda. Bău tot vinul şi se uită în jos la ea. Nu-i aşa?

Rose îşi duse mâna la umăr după ce Nogaret se îndepărtă, şovăielnic. Nu-l scăpă din priviri pe rege.

— Îmi doresc să o fi făcut, şopti ea, ridicându-se cu greu în picioare. Vreau din toată inima să-l fi prevenit. Mă urăsc pentru ce-am făcut. Rosti cuvintele înainte să şi le poată înghiţi. Şi te urăsc şi pe tine pentru că m-ai forţat să fac asta!

Nogaret făcu câţiva paşi înspre ea, însă regele îşi ridicase o mână.

— Te-am forţat? Se strâmbă, dezgustat. Ardeai de nerăbdare s-o faci. Se duse până la masa pe care erau aşezate pergamentele. Să tot fi fost vreo duzină. Întorcându-se cu spatele la ea, Filip îi făcu un semn lui Nogaret. Vreau să fie trimise mâine-dimineaţă tuturor seneşalilor Franţei.

— Cum rămâne cu copilul tău? strigă Rose, apucându-se cu mâinile de pântece. Nu-ţi pasă deloc de el?

Filip se întoarse.

— Copil? Chestia aia care creşte în tine nu e un copil! Glasul său era ca o lovitură de bici. E făcut doar din amărăciune, e o umflătură scârboasă. E un furuncul. Un chist! Rose se împletici înapoi când el aruncă pocalul şi porni înspre ea. Dumnezeule, ar fi trebuit înjunghiat atunci când a fost făcut, nu lăsat să crească în dihania asta pe care o porţi cu ostentaţie prin faţa ochilor mei drept dovadă a păcatelor mele! O împinse către uşă. Afară d-aici, înainte să fac asta cu mâna mea!

Rose ieşi clătinându-se pe coridor şi uşa fu trântită în urma ei. Lovi cu putere în perete şi se lăsă la podea, simţind copilul din pântecele ei mişcându-se.

37

Templul din Paris
14 septembrie 1307

Trecuse de miezul nopţii. Oraşul cufundat în întuneric era mânjit de ploaia ce nu mai contenea, căzând în rafale. Licărul torţelor de la ferestrele turnurilor înalte dispărea ici şi colo când ploaia se înteţea, tăind aerul în fâşii.

Will se ghemui la marginea drumului, picăturile de ploaie parcă bătând darabana, ca nişte degete fugare, pe gluga din piele care-i acoperea capul. Clipi, scuturându-şi apa de pe gene, şi privi atent către poarta preceptoriului, pe care o putea vedea printre copacii ce se legănau în bătaia vântului. În vârful turnului corpului de gardă, stindardul alb cu negru al Templului flutura apatic. Will întrezări siluetele a doi bărbaţi stând de pază în faţa intrării, armurile lor strălucind în lumina pe care o răspândeau torţele. Mergând ghemuit, se strecură până la tufişurile dese care înconjurau zidurile ca un parapet. Preceptoriul din Paris era un complex uriaş şi, de obicei, pentru a ajunge pe jos de la poartă până la intrarea din spate, cea a slujitorilor, era nevoie de cincisprezece minute. Prin ploaia în rafală, mergând prin întuneric şi nămol, lui Will îi trebui aproape o oră să treacă prin toate tufele de sub ziduri. Când ieşi dintre ruguri, ajungând la cărăruia ce ducea către o poartă mică din zidurile înalte, era epuizat.

După ce trecuse de graniţa Scoţiei, ajunsese în Londra hrănindu-se cu fructe de pădure, alune şi apă de râu. Îi trebuiseră două săptămâni ca să găsească un loc pe o corabie către Franţa. Aceasta fusese cea mai dificilă parte a călătoriei sale. Docurile mişunau de curve, cerşetori şi pungaşi, cu toţii încercând să facă rost de bani, să-şi găsească de-ale gurii sau s-o şteargă din oraş. Fără să se mai poată hrăni cu fructele pe care le găsea la tot pasul, fusese nevoit să cotrobăie după mâncare prin gunoaiele de pe aleile din jurul cârciumilor şi bordelurilor.

În cele din urmă, la bordul unei corăbii ce transporta cai, ajunsese la Honfleur, apoi urmase cursul sinuos al Senei şi debarcase la Paris. Nu se mai bărbierise de săptămâni bune, iar barba sa era acum la fel de deasă precum fusese în vremurile când era cavaler. Când se aplecase să bea apă dintr-un pârâu în dimineaţa aceea, se speriase de propria lui reflexie: de pe luciul apei îl priveau doi ochi verzi, înconjuraţi de o reţea de riduri, părul

neîngrijit îi era aproape cenuşiu, încadrând un chip ars de soare şi plin de cicatricele pe care le căpătase în războaie.

Neluând în seamă oboseala care-i îngreuna membrele, Will urcă până la poartă. Zăbovi afară câteva clipe, ascultând, dar nu se auzea decât vuietul furtunii. Era târziu în noapte, între ceasul doisprezece şi slujba de dimineaţă, iar majoritatea celor din preceptoriu trebuie că dormeau acum. După ce împinse de uşă, găsind-o ferecată, cum era de aşteptat, se duse către castanul noduros ale cărui ramuri bogate treceau peste zid. Se bucură că încă mai era acolo. Odată, în urmă cu mulţi ani, după ce dusese la îndeplinire o însărcinare din partea lui Everard, se întorsese târziu şi găsise poarta încuiată. Nedorind să fie luat la întrebări de gardieni, se căţărase în copac şi coborâse pe partea cealaltă. Însă acum avea şaizeci de ani, nu şaisprezece.

Adunându-şi puterile, Will sări şi se agăţă de cea mai de jos cracă a copacului. Palmele îi alunecau pe lemnul umed, însă reuşi să se caţere şi pe următoarele două, vântul făcând frunzele să foşnească. Mergând cu picioarele desfăcute pe cea de-a patra ramură, înaintă până când alunecă jos, ghemuindu-se pe creasta zidului. Făcu o pauză, ca să-şi recapete suflul, şi căută un loc în care să aterizeze cu uşurinţă. Pământul de sub el, ca un ocean negricios, părea foarte îndepărtat. După o scurtă ezitare, strânse din dinţi şi sări în gol. Lovi solul cu picioarele, se rostogoli pe spate, apoi rămase cu faţa în sus, privind ploaia şi aşteptându-se să urle de durere din pricina oaselor rupte. Însă nu simţi nimic, aşa că se ridică în picioare.

Alergând uşor, Will traversă grădinile înnămolite, trecu pe lângă brutărie şi iazurile cu peşti, o luă prin livezile pline de bălţi şi ieşi în zona destinată servitorilor. Era un loc atât de familiar pentru el. Chiar şi pe întuneric, după atâţia ani, ştia pe unde merge. Clădirea principală a preceptoriului se vedea chiar în faţă. La ferestre ardeau câteva torţe. Când cineva trecu în grabă prin curtea interioară care se deschidea înaintea lui, se lipi cu spatele de un zid, plecându-şi capul sub ploaie. De altfel, totul era cufundat în tăcere, şi ajunse până la grajduri fără să fie observat, auzind nechezatul cailor. Chiar lângă grajduri se aflau căscioarele îngrijitorilor. Sperând că nu se schimbase nimic, iar clădirea aceasta încă mai aparţinea grăjdarului-şef, Will se îndreptă către uşa din capăt. Trase zăvorul şi intră.

Camera era încălzită niţel de focul care ardea mocnit. Lângă vatră se afla un scăunel, iar pe podea erau o grămadă de frâie, aşezate în apropierea unor

unelte. Will se îndreptă către scările de lemn care duceau la etaj. Se opri, auzind scrâşnetul podelei. Sunetul acesta fu urmat de o voce somnoroasă.

— Gerard? Ai păţit ceva?

— Simon, eu sunt.

Urmă un răstimp de linişte, apoi se auziră paşi grei chiar deasupra capului său. În capul scărilor apărură două tălpi, picioarele, apoi şi restul corpului lui Simon, care coborî până jos, unde se opri.

Când îl văzu, Will rânji. Părul bogat al lui Simon, la fel de grizonant ca şi al său, era sculat pe o parte a capului, aşa cum dormise. Avea paie în cap, cămaşa de noapte îi era boţită şi ochii larg deschişi în lumina focului.

— Credeam c-ai murit, murmură Simon, strângându-l în braţe pe Will, cu toate că acesta era ud până la piele şi plin de noroi. Am trimis o scrisoare la palat în urmă cu câteva luni printr-un grăjdar de pe-aici, însă s-a spus că nu eşti acolo. Unde Dumnezeului ai fost?

— În Anglia. Ascultă, n-am timp să-ţi povestesc acum. Hugues nu trebuie să afle că sunt aici, dar vreau să ştiu unde e Robert.

— Ei bine, Hugues nu e aici. Tonul lui Simon era grav. Inspectorul şi ceilalţi oficiali au plecat acum cinci zile. În urmă cu câteva săptămâni aflasem că Marele Maestru e în Franţa, întâlnindu-se cu papa. Hugues şi ceilalţi au fost chemaţi să i se alăture la Poitiers. Will, se zvoneşte că regele va acuza Templul de erezie. Oare toate astea au ceva de-a face cu Esquin de Floyran? Chiar a găsit eretici printre membrii Ordinului?

— L-ai mai văzut pe Robert din luna mai? insistă Will.

— Nu. Dar ştiu unde e.

— Unde?

— În carceră. Am vrut să aflu de ce, însă nimeni n-a vrut să-mi spună. Ca să fiu sincer, Will, totul a fost cam confuz în ultima vreme. Acum, după plecarea oficialilor, noi neavând nicio idee cu privire la ce se întâmplă, e cu neputinţă să afli ceva. Am încercat să iau legătura cu tine, însă când şi asta a dat greş, nu mi-a mai rămas nimic de făcut.

Will dădu din cap plin de hotărâre.

— Bine. Întâi de toate, trebuie să-l scoatem de-acolo pe Robert. Voi avea nevoie de ajutorul lui. Întâlni privirea lui Simon. Şi o să am nevoie şi de tine, dragă prietene. Ce zici?

— Mai întrebi?

Will zâmbi uşor.

— Însă va trebui să te îmbraci înainte.

După ce-şi puse tunica neagră de sergent peste cămaşa de noapte şi încălţă o pereche de cizme, Simon ieşi după Will în curtea interioară, împroşcând cu apă când trecea prin bălţi, îndreptându-se către turnul prin care se putea coborî la temniţe. Nu era nici urmă de gardieni. Având în vedere ora înaintată şi vremea de-afară, Will se gândi că aceştia erau fie la corpul de gardă, fie la nivelurile inferioare. Lipindu-se zid, aşteptă până când Simon dispăru înăuntru, aplecându-se pentru a intra, ploaia lipindu-i părul de ţeastă. Îi auzi vocea răguşită, apoi pe cea a altui bărbat. După câteva clipe, paşii se apropiară. Apăru un cavaler tânăr.

— Eşti sigur că nu era un slujitor cel pe care l-ai văzut, frate? întrebă acesta, ieşind în ploaie neîncrezător.

Din spate, Will îl apucă de gât pe cavaler şi strânse. Bărbatul se zbătu, înecându-se, încercând să se elibereze în timp ce era tras înapoi în turn. În cele din urmă, când faţa cavalerului căpătă o culoare purpurie, Will îl lovi cu fruntea de zid. Tânărul căzu la pământ ca un bolovan.

— Dumnezeule, murmură Simon.

— O să-şi revină, spuse Will, apucându-l de încheieturi. Ia-l de picioare.

Ţinându-l astfel, îl cărară pe cavalerul care-şi pierduse cunoştinţa până la corpul de gardă.

— Ce-o să se-ntâmple când o să se trezească Rainier şi-o să-şi aducă aminte că am fost aici? întrebă Simon, în vreme ce Will se aplecă pentru a da jos mantia albă de pe umerii cavalerului.

Dându-şi jos mantia sa plină de noroi, Will şi-o puse pe cea albă, trăgându-şi gluga şi acoperindu-şi părul ud leoarcă.

— Atunci va şti că într-adevăr era un intrus afară, spuse el, luând spada cavalerului. Will o luă înainte, coborând scările spiralate ce duceau către interiorul întunecat şi răcoros. Rămâi aici, şopti el. Vreau să te asiguri că nu vine nimeni după mine. Însă ai grijă să nu fii observat. Ar fi mai greu pentru tine să-i explici cuiva de ce te afli aici.

Simon rămase în urmă, lăsându-l pe Will să coboare plin de hotărâre, cu sabia în mâini.

Trecu pe lângă un alcov unde câţiva bărbaţi stăteau ghemuiţi pe paturi de paie, sforăind, siluetele lor fiind luminate de singura torţă aprinsă. În faţă, pe o bancă aşezată pe un piedestal, se afla un sergent frânt de oboseală, care-şi ţinea capul în mâini. Tot înainte, culoarul se continua cu scobituri săpate în stâncă, fiecare dintre ele acoperită de un grilaj din fier. Sergentul

se întoarse când îl auzi apropiindu-se. Pe chipul său, luminat de flacăra torţei, se putea citi uimirea.

— Sir Rainier? S-a întâmplat ceva?

Privirea îi căzu asupra spadei din mâna lui Will, apoi din nou asupra feţei acoperite de glugă. Se ridică, vrând să-şi tragă sabia, însă Will sprintă ultimii metri şi-l izbi de perete.

Puse tăişul la gâtul sergentului.

— Scoate-ţi sabia, spuse el aproape şoptit. Încetişor.

Sergentul se conformă.

— Pune-o pe masă. Văzând că sergentul ezită, Will apăsă mai tare sabia pe gâtul lui. Bărbatul fu străbătut de un fior şi-şi puse arma jos. Acum du-mă la celula lui de Paris. Lăsându-l pe sergent să se îndepărteze de perete, Will îl urmă, împingându-l cu sabia.

Ajuns la cea de-a treia celulă, sergentul luă un set de chei de la cingătoare. Când descuie lacătul cu una dintre ele şi deschise uşa, cel care stătea pe podea se ridică iute în picioare.

— Deci o să ajung până la urmă la Merlan, nu-i aşa? se auzi o voce groasă.

— Nu încă, murmură Will drept răspuns, forţându-l pe sergent să intre în celulă după ce-l înghionti cu sabia.

Robert păşi în lumina răspândită de torţă, mut de uimire. Ridicându-şi sabia, Will îl izbi pe sergent în ceafă cu mânerul, iar când acesta se prăbuşi la pământ, Robert ieşi după el pe culoar. Se opri ca să ia sabia de pe piedestal şi-l apucă de umăr pe Will.

— Will, îmi pare rău. Când l-am confruntat pe Hugues, m-a întemniţat şi m-a obligat să-i spun unde trebuia să ne întâlnim, ca să te poată prinde. Am încercat să rezist torturii, însă… îşi abătu privirea. N-am fost destul de puternic.

— Înţeleg. Acum, hai cu mine.

Trecură repede pe lângă soldaţii care dormeau pe paturile de paie, unul dintre aceştia gemând în somn. În capul scărilor se ivi Simon, părând încordat.

— Unde e Hugues? şopti Robert, urcând scările împreună cu cei doi. Cum ai reuşit să intri?

— O să-ţi povestesc în drum spre Poitiers.

— Poitiers? bâigui Simon, uitându-se la Will, care continua să urce. Aş crede că tocmai acolo nu trebuie să vă duceţi.

— Papa a jurat că nu va lăsa Templul la cheremul lui Filip, răspunse Will, gâfâind, ajuns acum aproape de capătul scărilor. Însă vreau să mă asigur că-şi ţine promisiunea.

— Şi cum intenţionezi să faci asta? zise Robert, abia respirând.

— Trebuie să-l facem pe Nogaret să-şi recunoască implicarea în asasinarea papei Benedict. Ştiu că e un lucru aproape imposibil, însă cred că e singura noastră şansă.

Palatul regal, Paris
14 septembrie 1307

Filip deschise ochii şi se ridică în capul oaselor, neştiind ce anume îl trezise. Flacăra lumânării de pe masa de lângă pat se undui în curentul care venea de undeva. Auzi ploaia răpăind afară. Trăgându-şi picioarele de sub cuvertură, îşi puse tălpile pe piatra rece şi traversă camera până la fereastră, după care dădu draperiile la o parte. Cerul dinspre răsărit era cenuşiu. Era aproape de revărsatul zorilor.

Lăsă draperiile să cadă, apoi îmbrăcă haina sa tivită cu blană de hermină şi se duse către lavoarul şi urciorul plin cu apă care fuseseră pregătite de ieri. Se spăla pe faţă când auzi un ciocănit în uşă. Intră Nogaret.

— Maiestate.

Filip se îndreptă de spate, tamponându-şi fruntea cu un ştergar.

— E cam devreme, remarcă el, încruntându-se. De ce-ai venit? Îşi aţinti privirea asupra sacului de pe umărul ministrului.

— Să-mi fie cu iertare, sire, însă am vrut să iau acestea. Nogaret se îndreptă către masa pe care erau aşezate sulurile de pergament. Cu cât pleacă mai devreme mesagerii, cu atât mai bine. Şi aşa vremea rea o să-i încetinească.

Filip se opri, sâcâit de înflăcărarea lui Nogaret şi simţind că ministrul prelua iarăşi controlul. Îşi mască însă iritarea, ştiind în acelaşi timp că avea dreptate. Pentru ca planul lor să fie dus la îndeplinire, toţi seneşalii din principalele oraşe ale Franţei trebuiau să fi primit deja porunca regelui înainte de ziua dinainte stabilită. Totul trebuia să meargă ceas. Un singur pas greşit ar fi putut însemna diferenţa dintre reuşită şi eşec, iar în ceea ce privea confruntările sale cu templierii, avusese parte mai degrabă de eşecuri.

— Foarte bine. Filip îl privi pe Nogaret cum îndesa pergamentele în sac. Când îl luă pe ultimul, ministrul se încruntă şi blestemă printre dinţi. Ce e?

întrebă regele.

— Cred că le-am numărat greşit. Scoţându-le din sac, Nogaret le numără cu voce tare. Nu, spuse el, ridicându-şi privirea după ce-l scoase pe ultimul. Lipseşte unul.

— Le-am verificat chiar eu ieri. Cred că n-ai numărat bine.

Nogaret clătină din cap, dar se puse din nou pe numărat. Filip se apropie de el când ultimul sul îi trecu printre degete. Nerăbdător, le numără şi regele, însă rămâneau la fel de puţine.

Expresia de pe chipul luminat de flacăra lumânării al lui Nogaret vădea îngrijorare, iar Filip înconjură masa, căutând pe jos.

— Să fi luat unul cineva?

Filip îşi ridică privirea.

— Nimeni în afară de noi doi nu ştia ce sunt. De ce-ar fi luat unul careva?

În liniştea care se aşternu, privirea lui Nogaret se mută asupra uşii închise care separa apartamentele regelui de dormitorul servitoarelor.

— Nu, spuse Filip. Însă rosti cuvântul fără prea multă convingere. În vreme ce Nogaret se îndreptă către uşă, Filip îşi aminti de privirea plină de ură a lui Rose când o dăduse afară din cameră. Nogaret deschise uşa, dând buzna înăuntru. Lumânarea din cealaltă încăpere arunca o lumină slabă, proiectând umbra ministrului pe perete. Cu toate că totul era cufundat în penumbră, Filip observă că patul lui Rose era gol.

Palatul regal, Paris
14 septembrie 1307

Rose alerga pe culoarul ce ducea către sala mare, tălpile sale goale lipăind uşor la atingerea podelei din marmură. Draperiile brodate de la ferestrele boltite unduiau în bătaia vântului, iar printre ele zări o dâră de lumină cenuşie. Într-o mană-şi ţinea pantofii. Ar fi făcut prea mult zgomot pe culoarele acelea care produceau ecou. În cealaltă strângea capătul cordonului cu care legase sacul umflat ce sălta pe spatele ei. Hainele ei, făcute ghem în jurul celorlalte lucruri din interior, împiedicau propagarea sunetelor produse de sulul legat în piele ori de spada ruptă a tatălui ei, pe care o furase din cufărul lăsat în camera lui după ce dispăruse. Nu putea îndura gândul de a lăsa o părticică din el în acel palat. Dacă asta era tot ce mai rămăsese din el, atunci asta avea să dea drept ofrandă pământului când va sosi momentul.

Deschise uşile de la sala mare şi intră. Fără zgomotele şi oamenii care o umpleau de obicei, vasta încăpere părea să se înfoaie în faţa ei, umbrele celor douăzeci de stâlpi scăldaţi în lumina sângerie răspândită de vetrele imense semănând cu nişte copaci uriaşi. Mergând printre coloane, Rose traversă sala, îndreptându-se către celălalt capăt. La jumătatea drumului, se opri brusc. În partea stângă, văzu o siluetă închisă la culoare mergând aproape de podea. În clipa următoare îşi dădu seama că era un câine mare. Privind-o temător, animalul se strecură până la cămin şi se ghemui în faţa tăciunilor ce ardeau mocnit. Probabil că servitorii lăsaseră o uşă întredeschisă, şi astfel reuşise să intre.

Rose îşi continuă drumul, cordonul pe care-l ţinea în mână fiind acum îmbibat de transpiraţie. Înaintase doar câţiva paşi când auzi o uşă deschizându-se undeva în faţă, auzindu-se apoi zgomot de paşi. Ascunzându-se în spatele unui stâlp, văzu pe cineva mergând în direcţia din care venise ea. Când omul trecu prin faţa unui şemineu, îi văzu chipul. O străbătu un fior când recunoscu trăsăturile ca de ceară, ciupite de vărsat, ale lui Guillaume de Nogaret. Ministrul purta pe umăr un sac gol şi se îndrepta cu repeziciune către apartamentele regale. Filip dormea atunci când ea se strecurase în cameră şi furase sulul, dar era clar că Nogaret se ducea să-l trezească. Nu ştia dacă aveau să descopere furtişagul, dar era sigură că, atunci când se vor trezi Blanche şi celelalte servitoare peste aproximativ o oră, absenţa ei va fi remarcată. Aşteptă cu răsuflarea tăiată până ce ministrul trecu de uşile duble, şi după ce acestea se închiseră în urma lui, începu din nou să alerge pe cât de repede îi permitea pântecele ei umflat.

Rose urcă în grabă scările din capăt, care duceau către o altă uşă. Când o deschise, luptând împotriva vântului puternic, un val de ploaie rece se abătu asupra ei. După ce-şi puse pantofii şi-şi trase gluga peste cap, Rose se opri în capul scărilor. Se gândise ce le va spune gardienilor însă, cu toate că se vedea o lumină la corpul de gardă, nu observă nicio mişcare în apropierea porţii pe care o foloseau negustorii, aşa că traversă în grabă curtea interioară, prin ploaia torenţială, în inima ei înflorind sentimentul de libertate. Trase zăvorul, apoi apăsă pe clanţă. Dintr-o singură smucitură, poarta se deschise. Străzile înguste de pe Ile de la Cite se deschideau dinaintea ei ca intrarea într-un labirint, însă ştia cum să-l parcurgă, aşa că înaintă cu siguranţă, împroşcând cu apă în drumul ei către strada care ducea către pod. Însă când ajunse la mal, se opri.

Sena, umflată, curgând cu repeziciune în noapte, ieşise din matcă şi era ca o mare cenuşie, largă, castanii plantaţi pe malul ei înclinându-se precum catargele unor corăbii ancorate în apa învolburată. Torentul de apă se abătea cu mult în afara iureşului din mijlocul fluviului, valurile ridicându-se până în locul în care se afla ea, drumul din faţă dispărând sub şuvoaie. Rose îşi înăbuşi strigătul plin de frustrare când văzu podul din depărtare, acolo unde pământul se ridica din nou deasupra nivelului apei. Oare o pedepsea Dumnezeu? O punea la încercare? Îi veniră în minte scene din Biblie: despărţirea apelor Mării Roşii dinaintea lui Moise, Iisus mergând pe apă, Noe strângând animalele înainte de potop. Însă aceştia erau nişte bărbaţi înzestraţi cu puteri supranaturale. Ea nu era decât o femeie însărcinată, cu mintea paralizată de frică şi sufletul apăsat de sentimentul de vinovăţie, singura sa speranţă de a obţine iertarea păcatelor fiind pruncul neajutorat din pântecele ei şi pergamentul făcut sul din sacul ce-i atârna greu în spate.

Rose privi peste umăr. Ar fi putut să se întoarcă la palat şi să strecoare sulul înapoi în camera regelui. Să se furişeze înapoi în pat. Însă gândindu-se la asta îşi aduse aminte de chipul furios al lui Filip. *Ca un furuncul ce trebuie îndepărtat. Afară d-aici, înainte să fac asta cu mâna mea!* Să facă ce anume? Însă în străfundul fiinţei sale ştia deja. Ea nu fusese decât un vas în care-şi vărsase regele toată suferinţa şi deznădejdea. Se lăsase umplută de negreala lui pentru că era atât de goală pe dinăuntru. Pentru el, copilul care îi lovea pântecele ori dormea, visând, înăuntrul ei, nu era decât o sămânţă sădită aiurea, ca o buruiană care trebuia smulsă, însă pe măsură ce crescuse, şi ea începuse să nutrească altceva decât durere ori furie, devenise ceva real. Ceva minunat. Îşi dorea ca pruncul ei să fie băiat. Avea să-l numească William, iar viaţa lui avea să fie diferită de a ei. Însă dacă voia să îi ofere aşa ceva, nu trebuia să se înapoieze la palat.

Rose se întoarse şi privi străzile pline de apă din faţa ei, negricioase în lumina dezolantă a zorilor. Ultimul lucru pe care i-l spusese tatăl ei fusese acela că avea să vorbească cu Robert şi cu Simon, şi să-i roage să o scoată din Paris. Templul se afla dincolo de apele învolburate ale fluviului. Tot acolo sălăşluia şi speranţa. Făcându-şi curaj, Rose intră în apa rece ca gheaţa şi începu să meargă înspre pod.

Apa deveni repede adâncă, urcându-se rece pe picioarele ei şi pe coapse pe măsură ce înainta. Simţi că nu mai are aer când vântul îi dădu pe spate gluga, ploaia biciuindu-i obrajii. Mantia îi fu purtată pe valuri, trăgând-o în jos, iar rochia se umflă ca o ciupercă în jurul ei, făcându-i înaintarea tot mai

grea. Podul cel mare se afla în faţă, apa care ajunsese la un nivel foarte ridicat trecând cu repeziciune printre piloni. În jurul ei pluteau crengi de copac şi tot felul de gunoaie care se prindeau în faldurile rochiei ori treceau pe lângă picioare. De câteva ori călcă pe ceva aflat sub apă şi fu cât pe ce să scape sacul. Pe pod se aflau câţiva oameni ce priveau îngrijoraţi în direcţia ei. Un bărbat îi strigă să se întoarcă, însă ea continuă, aproape înotând acum, ţinând sacul cât mai sus în spinare. Când se apropie, gâfâind din pricina efortului, bărbatul care strigase la ea sări în apă şi înotă până la ea, întinzându-şi braţele.

— Fată nesăbuită! strigă el, acoperind tumultul apei şi trosnetul lemnelor podului. Ai fi putut să te-neci!

Se prinse de el, iar omul o trase pe pod. Clănţănind din dinţi, îi mulţumi străinului pentru ajutor şi alergă iute până în capătul opus. Malul era ceva mai înalt de partea cealaltă, iar apa nu-i ajungea decât până la glezne, aşa că-şi grăbi pasul când ajunse pe străzile oraşului, înaintând printre alei şi trecând pe lângă bisericile unde jgheaburile scuipau adevăraţi torenţi. Când ajunse la poarta Templului, întregul corp o durea, şi nu mai putea înainta decât mergând în salturi. Era devreme, porţile trebuiau să se deschidă abia peste jumătate de oră, însă se rugă stăruitor de gardieni şi, în cele din urmă, din milă ori de furie, o lăsară să treacă.

Îşi încetini pasul acum, văzând preceptoriul în faţă. Fâşia de cer de la răsărit se lărgise, orizontul căpătând o uşoară culoare sângerie. Ploaia începuse să se domolească. Copilul din pântecele ei se mişcă, lovind-o, iar Rose îşi puse mâinile în şolduri, gemând de durere. Încerca să-şi recapete răsuflarea înaintea ultimului efort până la poarta preceptoriului, când auzi un strigăt. Purtat de vânt, îl auzi cu greu, şi doar când răsună a doua oară îşi dădu seama că era un sunet familiar. Era numele ei. Se întoarse şi atunci văzu patru siluete alergând în urma ei, în spatele lor ridicându-se, înalte, zidurile oraşului. Trei dintre ele purtau mantii albastru-stacojii ce se umflau în bătaia vântului. Cea de-a patra persoană, aflată în faţă, purta haine negre şi o beretă albă.

Timp de câteva clipe, Rose rămase ţintuită locului. Şocul pe care îl resimţise la început fu înlăturat de conştientizarea faptului că era normal ca ei să-şi dea seama unde aveau să o găsească. Unde altundeva se putea duce în oraş ca să ceară ajutor. Răcnetul se auzi din nou, de data aceasta ceva mai aspru. Parcă o însufleţi. Întorcându-se, o luă la goană, plămânii şi picioarele fiindu-i străbătute de durere. Se apropia de Templu puţin câte puţin. Ţinând

strâns sacul, Rose se uită peste umăr, privind înspăimântată la bărbaţii care aproape că o ajunseseră din urmă. Reuşi să distingă trăsăturile lui Nogaret în lumina slabă a zorilor. Faţa acestuia era ca masca unui actor furios. Se împiedică de o piatră, scăpă sacul, dar îl ridică din nou. Împunsătura din pântecele ei era un strop de suferinţă în plus.

Poarta era chiar în faţă. La douăzeci de metri. Cincisprezece. Zece. Când ajunse, se izbi în ea, bătând cu pumnii.

— Lăsaţi-mă să intru! Vă rog! Doamne, ajută-mă!

— Prindeţi-o! se auzi strigătul lui Nogaret.

— *Ajutor!*

O mică uşă din poartă se deschise, iar ea căzu în faţă. Braţe puternice o ridicară de jos. Văzu chipurile a doi cavaleri, amândoi îngrijoraţi şi uimiţi, apoi fu trasă dincolo. Unul dintre bărbaţi, văzând soldaţii care alergau în urma ei, închise uşa şi coborî o bârnă de-a lungul ei.

Templierul se întoarse către Rose când soldaţii începură să lovească cu pumnii în poartă.

— Cine eşti? De ce eşti urmărită de gărzile regelui?

— Vă rog, gâfâi ea, trebuie să ajung la sir Robert de Paris. Degetele-i tremurânde desfăcură legătura sacului şi scoase pergamentul. Trebuie să citească asta.

Bubuiturile răsunară din nou. Se auzi apoi vocea lui Nogaret.

— În numele regelui, deschideţi!

Unul dintre cavaleri se îndreptă către uşă.

Rose se făcu mică.

— Vă rog, şopti ea. O să mă omoare.

Cavalerul privi pergamentul, apoi pântecele ei, care se desluşea printre faldurile mantiei. Rose îşi duse mână la gură, înspăimântată, când văzu că bărbatul se îndrepta către poartă, însă în loc să o deschidă, acesta ridică o placă de lemn ce acoperea o scobitură în lemn.

— Ce vreţi?

Rose auzi răspunsul lui Nogaret:

— Femeia aceea a fugit de la palat. A furat ceva ce aparţine regelui.

— Ce dovadă aveţi?

— Dovadă? scuipă Nogaret. N-am nevoie de nicio dovadă! O să mi-o predaţi imediat, ori veţi avea de îndurat pedeapsa ce vi se cuvine!

— Mi-e teamă că fără un mandat din partea regelui nu pot face asta. Vedeţi voi, femeia aceasta se află acum pe pământul nostru, iar regele nu

are niciun fel de autoritate asupra celor ce se află pe teritoriul nostru.

— Naiba să te ia, nu m-ai auzit? L-a furat pe rege!

Cavalerul făcu o pauză, chipul său vădind dispreţ.

— Se pare că regelui Filip îi place foarte mult să facă acuzaţii nefondate, aşa că, până nu-mi aduceţi dovezi clare că femeia aceasta este o hoaţă, nu văd niciun motiv pentru care să v-o predau. Rămas-bun. Spunând acestea, lăsă jos lemnul şi se apropie de Rose, fără să dea importanţă bufniturilor care se auzeau în spatele lui. Acum, având în vedere că n-am dat ascultare unui ordin din partea regelui, ai face bine să-mi spui cine eşti. Arătă pergamentul din mâna ei. Şi ce e cu ăsta.

Rose strânse din buze.

— Trebuie să i-l dau lui sir Robert.

— Sir Robert e în temniţă.

Rose văzu ceva în expresia de pe chipul cavalerului. Crezu că e mânie, însă dispăru prea repede pentru a se-ncrede în ce zărise.

După o clipă, acesta îi făcu un semn camaradului său.

— Rămâi aici. Voi trimite întăriri, în caz că vor încerca o neghiobie. O duc în clădirea oficialilor.

— Dar nu e nimeni acolo, spuse tovarăşul lui, acoperind cu vocea sa strigătele celorlalţi soldaţi.

— Ştiu, replică îmbufnat cavalerul, dar nu poate rămâne aici. Fraţii noştri se vor trezi pentru slujba de dimineaţă cât de curând. Făcându-i semn lui Rose să-l urmeze, o luă înspre o clădire înaltă.

Rose se chinuia să ţină pasul cu el. Când ajunseră aproape de intrare, dintr-un turn aflat în celălalt capăt al curţii interioare ieşiră trei bărbaţi. Văzându-l pe Robert, pe chipul lui Rose înflori un zâmbet plin de speranţă. Când privirea i se mută asupra bărbatului din spatele lui, îngheţă de uimire.

***

Will se opri în loc. Fu primul care-l observă pe cavaler, lucru care-l nelinişti, însă înainte de a-şi putea pune picioarele în mişcare, observă femeia din spatele lui. Aceasta se îndreptă înspre el, căzând în genunchi pe pământul îmbibat de apă, pe chipul ei palid citindu-se şocul. Boneta era turtită, îmbibată de apă, câteva şuviţe i se revărsaseră peste umeri, iar mantia îi era udă leoarcă şi plină de noroi. Însă era acolo. Nevătămată. Adresă cuvinte de mulţumire celui de sus. Făcu câţiva paşi înspre fiica sa, dar se opri văzând pântecele ei umflat. Simon trecu pe lângă el şi se duse repede acolo unde căzuse Rose, care încă ţinea ceva strâns în mână.

Robert îşi îndreptă spada pe care o luase din temniţă înspre cavalerul care-şi ţinea şi el arma înspre el şi Will.

— Frate Laurent, strigă el. Nu vreau să mă lupt cu tine. Dar trebuie să plec.

Încet, cavalerul îşi lăsă sabia în jos.

— Nu voi sta în calea ta, frate.

Robert înaintă către el, simţindu-se uşurat.

— Îţi mulţumesc. Apucă mâna întinsă a cavalerului. Ştiu că i-ai cerut lui Hugues să mă elibereze.

— N-am fost singurul.

Will, care nici măcar nu auzi schimbul de replici dintre cei doi din cauza şocului, se îndreptă repede către fiica sa. Simon o ridicase din noroi, iar Rose, văzând că Will se apropie, îşi ridică mâinile, scăpând obiectul pe care-l ţinuse strâns.

— Nu, plângea ea. Te rog, nu. Nu mă atinge. Te-am trădat. *Te-am trădat.*

Fără să ţină seama de împotrivirea ei, Will o îmbrăţişă, amintindu-şi cu înspăimântătoare claritate momentul în care o strânsese la pieptul său în Acra, după ce o crezuse pierdută, devorată de flăcări. Simţea acelaşi sentiment de dragoste sfâşietoare şi acum. Robert se aplecase şi ridicase pergamentul pe care îl lăsase ea să cadă.

— Voia să-ţi dea asta, frate, spuse Laurent. Era urmărită de gărzile regelui. Ne-au cerut să le-o predăm. Aruncă o privire înspre porţi, unde bătăile încetaseră. Cred c-au plecat.

Will îl privi pe Robert scoţând pergamentul din învelitoare, însă nu-i dădu drumul fiicei sale.

— Scrie ceva pe partea cealaltă, spuse el, în vreme ce cavalerul întoarse documentul.

Robert îl ridică, mijindu-şi ochii în lumina slabă.

— A se deschide de către seneşalul oraşului Troyes în seara zilei de joi, a douăsprezecea zi a lunii octombrie, şi nu mai devreme, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Privindu-l pe Will, rupse sigiliul şi începu să citească cu voce tare.

Îţi lasă un gust nespus de amar, e de-a dreptul regretabil, un lucru la care e îngrozitor să te gândeşti măcar, despre care a auzi e înspăimântător, fiind o ruşine fără de margini, un lucru inuman, cu adevărat în afara oricărei înţelegeri omeneşti. Aceasta e însăşi esenţa lucrului care a fost supus

atenţiei noastre. Eu, regele Filip al IV-lea, am ascultat mărturiile unor persoane cinstite şi lipsite de făţărnicie care-i acuză pe membrii Ordinului Templierilor, cu mâhnire în glas, însă pe bună dreptate, de cele mai scârbavnice dintre crime. Precum un lup cu înfăţişare de miel, aceşti aşa-numiţi războinici ai lui Hristos au păcătuit în faţa lui Dumnezeu şi i-au înşelat pe creştinii din întreaga lume.

S-a aflat că fraţii acestui ordin au rătăcit de la credinţa cea dreaptă şi se închină la idoli în timpul ceremoniilor lor secrete şi al adunărilor lor. Însă, şi mai revoltător de atât, îl reneagă pe Hristos şi scuipă pe cruce. Practică tot felul de vrăjitorii şi se închină diavolului, şi, evitând tovărăşia femeilor, sunt încurajaţi să ia parte la acte de obscenitate în compania altor bărbaţi. Cavalerii Templului pângăresc pământul cu necurăţia lor, spurcă puritatea şi viciază aerul neprihănit. În consecinţă, cu inima grea, însă plin de hotărâre, eu, regele acestui regat, unsul lui Dumnezeu, trebuie să-i judec pentru cele ce fac.

Vă poruncesc astfel să-i adunaţi de îndată pe toţi soldaţii care vă sunt supuşi şi să-i arestaţi şi să-i încarceraţi pe toţi cavalerii, sergenţii, preoţii şi slujitorii Templului care locuiesc pe teritoriul acestei ţări. Veţi face întocmai mâine dimineaţă, vineri, a treisprezecea zi a lunii octombrie, Anno Domini 1307.

De îndată ce vor fi întemniţaţi toţi cavalerii, veţi pune gardieni la preceptoriile lor şi la proprietăţile acestora. Toate bunurile, relicvele şi arhivele vor fi adunate şi păstrate în deplină siguranţă până când va sosi vremea să fie transportate la Paris. Proprietăţile Templului şi toate bunurile vor fi astfel considerate ca făcând parte din tezaurul regelui. După ce vor fi duse la îndeplinire toate acestea, veţi aştepta noi îndrumări din partea coroanei.

Întocmit, în numele Maiestăţii Sale, de către sir Guillaume de Nogaret, prim-sfetnic al regatului şi păstrător al sigiliului regal.

După ce Robert termină de citit, Laurent se îndepărtă. Era uluit, la fel ca şi Simon.

Robert privi în ochii lui Will.

— Nu poate face aşa ceva, nu-i aşa? Cu siguranţă că papa nu i-o va permite.

Rose îşi întoarse capul, punându-şi obrazul pe pieptul lui Will.

— Regele plănuia să trimită mesajele acestea astăzi. Mai erau multe altele în camera sa în afară de cel pe care l-am luat. Vrea să le distribuie tuturor seneşalilor din regat.

Năucit de cele auzite, Will continuă să-i mângâie părul, simţind un amestec de mândrie pentru cât de curajoasă fusese şi de îngrijorare pentru pericolul în care se pusese. Încă mai încerca să-şi revină după ce văzuse că e însărcinată, aşa că îi fu greu să se concentreze, reuşind însă după câteva clipe să-şi pună gândurile în ordine.

— Cred că regele e atât de sigur că va fi sprijinit de popor, încât are impresia că nu va mai avea nevoie de consimţământul papei Clement. De fapt, dacă destul de mulţi oameni vor cere investigarea acestor acuzaţii, pontiful nu va avea de ales, fiind nevoit astfel să se supună solicitării regelui. Ştim cu toţii că peste jumătate din cardinalii din colegiu sunt oamenii lui Filip. Pot exercita o presiune căreia lui Clement îi va fi greu să reziste.

Laurent îi aruncă o căutătură urâtă lui Will, un străin pentru el, însă îşi clătină capul, plin de uimire, şi i se adresă lui Robert.

— Inspectorul, Marele Maestru, toţi oficialii sunt la Poitiers, investigând acuzaţiile de erezie în prezenţa papei. Nu înţeleg de ce face regele o astfel de mişcare când s-a început deja cercetarea.

— E o diversiune, spuse Will, fără să-i dea lui Robert răgazul să răspundă. Vor să-i separe pe oficiali de restul cavalerilor. Atacul de la revărsatul zorilor va reduce la minimum rezistenţa pe care o vor opune aceştia, iar fără comandanţi care să-i conducă, cavalerii vor fi lipsiţi de organizare.

— Atunci e şi papa implicat în asta? întrebă Robert.

— Nu cred. Cred că se folosesc de Clement pentru a-i ţine ocupaţi pe oficialii Templului. Cred că n-are nicio importanţă ce se va hotărî în urma acelei adunări, ori dacă papa consideră satisfăcător răspunsul pe care-l va da Marele Maestru la acuzaţiile aduse. Regele plănuieşte să atace Ordinul cu orice preţ, iar o astfel de acţiune cu greu poate fi dejucată. Când templierii se vor afla în custodia lor, va fi foarte dificil pentru ei să se apere. Cred că, dacă se va ajunge până acolo, un proces public va fi imposibil de evitat.

Rămaseră tăcuţi cu toţii.

— Mai sunt patru săptămâni până ne vor ataca, murmură Simon. Ce putem face?

— Nu e timp suficient pentru a-i preveni pe toţi, spuse Laurent. Cel puţin nu toate preceptoriile, însă dacă-i vom aduna pe toţi cavalerii de aici, din Paris, poate că am reuşi să ne retragem către… Se opri. Dar nu putem face asta. Nu fără aprobarea mareşalului ori a inspectorului. Ţin minte povestea unei garnizoane de cavaleri din Ţara Sfântă care şi-a părăsit preceptoriul atunci când au fost atacaţi de sarazini, lăsând baza fără apărare. Li s-au luat mantiile. Nu putem fugi. Se încruntă. Eu, unul, nu voi face asta.

— Trebuie să-l prevenim pe papă, răspunse Will. Oricum plănuiam să mă duc la Poitiers. Îi aruncă o privire lui Robert. Când voi ajunge acolo, voi putea sta de vorbă cu Jacques de Molay. Marele Maestru este cel care trebuie să decidă ce e de făcut. Fratele tău are dreptate: are să fie haos dacă conducătorii Ordinului nu vor fi anunţaţi. Will se încruntă când îi veni o idee. Am putea face un singur lucru. Ştim că acuzaţiile regelui se bazează pe mărturia lui Esquin de Floyran, însă dacă nu vor găsi dovezi care să susţină spusele acestuia, niciun judecător nu va putea condamna Ordinul având ca punct de plecare acuzaţiile unui singur om. Ştim că Hugues îi iniţia pe noii membri ai Ordinului aici, astfel încât nu trebuie decât să distrugem dovezile care ar implica Ordinul. Vom face misiunea lui Filip cât mai dificilă cu putinţă. Will zâmbi. Cât despre recompensa pe care crede că o va primi, o putem face cât mai neatrăgătoare. E drept că nu putem proteja bunurile din toate fortăreţele templierilor. Îşi întinse mâinile, cuprinzând astfel curtea cufundată în întuneric şi clădirile care o împrejmuiau. Dar ne aflăm în cel mai bogat preceptoriu din lume.

— Ce vrei să spui? întrebă Laurent. Frate Robert, cine e omul acesta?

Robert însă nu-l privea. Se uita la Will, rânjetul satisfăcut al acestuia apărând şi pe chipul lui.

— Vom lua comorile Templului cu noi.

— Avem nevoie de o corabie şi de un echipaj pe măsură, spuse Will, ignorând obiecţiile lui Laurent. Îi făcu un semn lui Simon. Vreau să urci la bord. Şi tu, Rose, adăugă el, privind-o pe fiica sa.

— Sunt câţiva oameni în preceptoriu pe care încă mă pot baza pentru îndeplinirea acestei misiuni, replică Robert. Oameni care nu fac parte din cercul de apropiaţi ai lui Hugues. Se întoarse către Laurent. Ne vei ajuta?

Laurent îl privea nedumerit, dar după câteva clipe ridică din umeri.

— Poate că vom reuşi să pregătim o corabie până diseară, dar…

— Fă-o! Voi vorbi eu cu ceilalţi înainte de a pleca înspre Poitiers.

— Robert, vreau să fii şi tu la bordul corăbiei, îi spuse Will.

— Poftim? Nu.

— În tine am foarte multă încredere, şi am nevoie de cineva care să înţeleagă ce se-ntâmplă aici pentru a fugi înainte ca regele să înceapă arestările. Nu e nevoie de amândoi pentru a vorbi cu Marele Maestru şi cu papa.

Robert rămase tăcut.

— Încotro să mergem? întrebă el în cele din urmă.

— În Scoţia. E un loc destul de îndepărtat pentru a fi în siguranţă câtă vreme aici se întâmplă lucrurile acestea, iar acum că Edward a murit, Anglia nu va mai ataca. Will se îndepărtă cu grijă de fiica sa. Du-te cu Simon, Rose, îţi va găsi el nişte haine uscate. Vreau să rămâi cu el, iar atunci când va sosi vremea, te va duce el la corabie. Îşi privi prietenul. Când ajungeţi în Scoţia, vreau să o duci la surorile mele, în Elgin.

— Aşa voi face. Simon zâmbi uşor când Will îl apucă de umăr.

Rose şovăi, privindu-l pe Will când Simon o luă de mână.

— Tată…?

— Vom avea destul timp, Rose. Dar nu astăzi. Will o privi îndepărtându-se, ea uitându-se în urmă peste umăr. Se întoarse către Robert. Haide. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

— Să cobori în temniţă, îi spuse Robert lui Laurent. Am lăsat inconştienţi doi cavaleri, dar cred că-şi vor reveni destul de curând. Spune-le… Clătină din cap. Spune-le orice.

Traversând curtea, alergă împreună cu Will până la clădirile oficialilor.

Uşa de la camera lui Hugues era încuiată, însă reuşiră să o doboare în cele din urmă. Will luase o torţă de pe culoar, lumina acesteia inundând dintr-odată camera în care intraseră. Cu excepţia mesei de scris a lui Hugues, a unui dulap foarte mare şi a câtorva scaune şi cufere, încăperea era goală.

Will începu să caute printre pergamentele de pe masă, iar Robert prin cufere.

— Ai găsit ceva? întrebă el, ridicându-şi privirea.

— Nimic. Haine.

Will privi în jurul său.

— Nu m-au dus în camera asta. Cred că iniţierile au loc în altă parte.

— În sala capitulului?

— Nu, nu acolo. Ar fi prea la vedere. Ar risca să fie descoperiţi. Will se încruntă, încercând să-şi aducă aminte. Am coborât nişte trepte înguste.

— Să fie în temniţă?

— Nu cred.

Will se apropie de dulap şi deschise uşile. Pe unul din rafturi se aflau un pocal, o Biblie, câteva burdufuri şi un săculeţ plin cu monede. Nimic incriminator. Înfrânt, dădu să se întoarcă, apoi se opri. Simţi un miros. Era înţepător şi ciudat de familiar. Se apropie şi mai mult de dulap, încercând să-şi aducă aminte când mai detectase mirosul acela. Dintr-odată, îşi dădu seama. Will închise uşile şi se duse în spatele dulapului. Mirosul deveni mai pronunţat. Inima începu să-i bată cu putere când simţi un curent de aer.

— Ajută-mă, îi strigă lui Robert, băgându-şi degetele în spaţiul dintre dulap şi perete.

Spre uimirea lor, dădură la o parte cu uşurinţă uriaşul dulap, de parcă ar fi fost mutat astfel de nenumărate ori. Aşa şi era, căci priviră podeaua şi văzură urme pe dalele de piatră. Dedesubt se deschidea un pasaj îngust, în care se putea intra coborând nişte trepte. După un schimb de priviri, coborâră, Robert trăgându-şi sabia din teacă, iar Will ţinând torţa cât mai în faţă.

Ajunseră într-o încăpere ceva mai mică, unde lespezile nu fuseseră la fel de bine prelucrate.. Când Will roti torţa, flacăra tremurătoare lumină statuile neterminate de pe pilaştri, care erau probabil reprezentarea unor sfinţi ori îngeri. Recunoscu perdeaua neagră care acoperea unul din pereţi. Când o dădu la o parte, descoperi un cotlon unde fusese construită o estradă pe care se afla un tron nefinisat. Încăperea fusese curăţată, însă nu era greu de ghicit că petele de pe pereţi şi de pe podea erau de sânge, la fel cum şi mirosul ca de metal abia era mascat de cel învechit de tămâie.

— Ce-o fi locul acesta? murmură Robert, privind o statuie pe al cărui scut fusese sculptată crucea Sfântului Gheorghe. Capul nu fusese prelucrat, iar chipul, lipsit de trăsături.

— O capelă privată, cred. Will îi aruncă o privire. Probabil construcţia ei a fost ideea unui fost maestru al Templului, însă la un moment dat a rămas fără fonduri, ori a plecat în Ţara Sfântă, lăsând-o pradă uitării. Pare foarte veche. Se îndreptă către altar. Văzu câteva potire şi cădelniţe, precum şi nişte pergamente pe care se vedea scrisul lui Hugues. Atinse un tom îmbrăcat în piele tocită pe care îl recunoscu, simţindu-se cuprins de amărăciune. Era cartea lui Everard.

Robert deschisese unul dintre cuferele care se aflau într-un colţ.

— Dumnezeule!

Will se uită la obiectul monstruos şi diform pe care îl ridică Robert. Torţa lumină masca de culoare galbenă ce înfăţişa un craniu cu un maxilar mare, ieşit în afară, orbite uriaşe, goale şi negre. Când Robert o întoarse, apăru imaginea unui tânăr bărbat, chipul acestuia fiind sculptat în lemn cu multă pricepere. O răsuci pentru a treia oară, iar Will văzu faţa unui bătrân, puternic ridată, însă având o înfăţişare sumbră, de deasupra frunţii atârnând fire de păr alb.

— Hugues mi-a spus că juca rolul regelui Pescar în timpul iniţierilor. Se îndreptă către Robert. Mi-aduc aminte că Everard zicea, că regele Pescar era întruparea lui Hristos în povestea lui Percival. Întruparea lui Dumnezeu. Arătă către fiecare din feţele măştii. Trinitatea. Tatăl. Fiul. Sfântul Duh.

— Întotdeauna l-am considerat foarte ambiţios pe Hugues.

Will se aplecă pentru a privi înăuntrul cufărului. Văzu solzii sclipitori ai veşmântului-peşte pe care-l purta Hugues.

— Vom arde totul.

Se opri câteva clipe şi aprinse lumânările de pe altar cu ajutorul torţei, apoi urcă în grabă până în camera lui Hugues. Lângă şemineu se afla o stivă de lemne. Aruncă câteva în cămin, apoi aşeză peste ele şi pergamentele pe care le găsise în dulap şi le dădu foc. Lăsând flăcările să cuprindă lemnul uscat, se duse să-l ajute pe Robert.

Celelalte cufere erau pline cu haine; mantii albe, fără crucea purpurie templieră, măşti roşii pe care era pictat cu alb un cap de cerb, simbol al renaşterii, după explicaţiile lui Will. Mai găsiră şi câteva zeci de cărţi, toate de povestiri, de la legenda Graalului, scrisă de Chretien de Troyes, până la scrieri şi autori despre care Will nici măcar nu auzise.

Goliră fiecare cufăr, rând pe rând, cărând cu braţul toate acele cărţi. Flăcările din cămin devorară lacome paginile volumelor. Pergamentele se încreţeau, răsucindu-se şi înnegrindu-se.

— Nu putem arde toate hainele, spuse Will, însă le putem duce în depozitul preceptoriului. Vor crede că sunt nişte mantii care n-au fost terminate.

— Cu astea ce facem? întrebă Robert, întinzându-i masca cu trei feţe şi mantia strălucitoare.

Will le aruncă în foc. Mătasea din care era făcută mantia se aprinse cu repeziciune, albăstrind flăcările timp de câteva clipe.

— Şi asta? Robert se aplecă şi luă cartea lui Everard, pe care Will o pusese pe podea.

După un răstimp, Will clătină din cap.

— Aia nu.

Robert încuviinţă, înţelegând dorinţa lui Will.

— O voi pune alături de celelalte comori.

După ce aruncară şi ultimele pergamente în foc, cei doi rămaseră în picioare în faţa şemineului, privind fumul care ieşea prin orbitele craniului şi limbile de foc pe care le scuipa pe gură. Când clopotele ce vesteau slujba de dimineaţă începură să bată, ieşiră din cameră, lăsând masca să ardă în continuare. Cele trei feţe dispăreau încetişor, cuprinse de flăcări.

38

Templul din Paris
12 octombrie 1307

— Vreau să aflu totul, se răsti Jacques, înaintând de-a lungul coridorului somptuos. Ai auzit, Rainier?

— Da, domnule, răspunse cavalerul, mergând cu paşi mari în încercarea de a se ţine după Marele Maestru, care ajunsese în urmă cu câteva ore la preceptoriul din Paris fără să-i anunţe, fiind însoţit de Maestrul Normandiei, Geoffroi de Charney, patru paji şi doi servitori.

— Cine spuneai că a făcut asta?

— Nu cunosc toate detaliile, domnule, însă cred că Simon Tanner, grăjdarul-şef, era înţeles cu cel care m-a atacat şi l-a eliberat apoi pe Robert de Paris. Au plecat acum o lună, împreună cu douăzeci dintre ai noştri. Am o listă cu numele lor. Eu şi alţi câţiva am încercat să-i oprim, dar ne depăşeau numeric.

Jacques se întoarse către Rainier.

— Ar fi trebuit să vă daţi viaţa încercând, nu să-i lăsaţi să plece!

— Aşa e, domnule, recunoscu Rainier, plecându-şi chipul pe care încă se mai vedea vânătaia făcută atunci când fusese izbit cu capul de zidul încăperii gărzilor.

Marele Maestru îl cercetă îndelung pe tânărul cavaler, statura sa impresionantă dominând culoarul.

— Cine a pregătit corabia?

— Fratele Laurent, stăpâne.

— Şi zici că încă se mai află aici?

Când Rainier încuviinţă, bătrânii ochi ai lui Jacques scânteiară.

— Adu-l la mine.

Cavalerul îşi iuţi pasul, îndepărtându-se, iar Jacques se apropie de apartamentele sale şi deschise larg uşile de la intrare.

— Veştile acestea sunt într-adevăr neplăcute, maestre, spuse de Charney, intrând în cameră în urma lui Jacques. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum, când regele ne-a adus acuzaţiile acelea cumplite, iar papa a demarat cercetări, era ca propriii noştri oameni să acţioneze împotriva noastră. Trebuie să fie existe o explicaţie pentru cele întâmplate. Mi se pare de

necrezut ca atât de mulţi fraţi ai noştri să fie implicaţi într-o ticăloşie într-atât de mârşavă.

— Vom vedea, Geoffroi, murmură Jacques, îndreptându-se către masa de scris de pe care se înlăturase de curând praful care se aşezase ca o pătură albă în timpul îndelungii sale absenţe.

Pe tăblie se aflau un urcior plin cu apă şi un pocal. După ce-şi turnă apă în cupă, se aşeză cu greu pe scaunul din spatele mesei. Mâna care ridica pocalul tremura, iar Jacques se încruntă văzând că-l lasă puterile. Acest lucru i se întâmpla tot mai des în ultimele zile şi se gândea că e primul semn al îmbătrânirii, căci acum trecuse de şaizeci de ani. Dar poate că nu era decât oboseala pricinuită de lunga călătorie dinspre Cipru.

Jacques ajunsese la Poitiers în august, popasul de la mănăstirea franciscană unde locuia şi papa Clement oferindu-i o binemeritată odihnă, asta făcând abstracţie de motivele care-l aduseseră acolo, însă clipele de repaus se sfârşiseră curând. La câteva zile după sosirea lui Hugues de Pairaud şi a celorlalţi oficiali ai Templului, un mesaj din partea regelui îi solicita prezenţa la Paris. Spunându-i inspectorului şi papei că avea să se întoarcă de îndată ce se va întâlni cu regele, care promisese să-i permită să discute cu Esquin de Floyran, Jacques plecase, fiind însoţit de Geoffroi. În acelaşi timp, papa se îmbolnăvise, fiindu-i imposibil să continue cercetarea acuzaţiilor. Rugămintea regelui se dovedise a fi un prilej nesperat, permiţându-i Marelui Maestru să stea de vorbă chiar cu Filip. Astfel putea afla motivul gravelor şi surprinzătoarelor acuzaţii pe care i le aducea Templului. Jacques se oprise pentru câteva zile şi la preceptoriul din Orleans, pentru a lua parte la celebrarea zilei Sfântului Mihail, dar chiar şi aşa călătoria spre Paris îl istovise.

Bău apa.

— Aş vrea să aflu motivele întemniţării lui sir Robert de Paris. A călătorit alături de mine prin ţările lumii creştine după căderea cetăţii Acra. Îl cunoşteam destul de bine, însă inspectorul de Pairaud îl ştia încă din copilărie. Nu-mi pot imagina ce a făcut pentru a-l convinge pe Hugues să-l aresteze.

— Poate că acest Laurent ştie, maestre.

Drept răspuns, Jacques mormăi ceva şi se duse la fereastră. Îşi îndreptă ochii către cealaltă parte a curţii interioare, văzându-i pe bărbaţii preceptoriului deplasându-se încoace şi-ncolo în lumina slabă a amurgului: un sergent ducea de căpăstru înspre grajduri un buiestraş castaniu, doi

servitori cărau coşuri pline cu legume, patru cavaleri, simţindu-se bine în compania celorlalţi. Se încruntă când îşi aduse aminte de acuzaţiile care li se aduceau acestor oameni. Nu era vorba doar de nişte nelegiuiri, ci de *păcate.* Asta îl durea cel mai tare, căci îi ştirbea onoarea. Faptul că războinicii lui Hristos, cei care trudiseră şi-şi vărsaseră sângele pentru întreaga creştinătate vreme de aproape două sute de ani, erau acum consideraţi eretici i se părea de necrezut.

Întrunirea de scurtă durată de la Poitiers, începută înainte de căderea la pat a papei, nu clarificase cu nimic situaţia, iar lui Jacques aproape că nu-i venea să creadă că toată această zarvă fusese provocată de acuzaţiile unui singur om. Aflase de la unii fraţi că regele credea în veridicitatea acuzaţiilor şi că le făcuse publice, însă cu toate că aflarea unei astfel de veşti îl neliniştise, hotărâse să nu se încreadă în asemenea zvonuri înaintea întâlnirii cu Filip, stabilită pentru ziua următoare. Ordinul mai trecuse prin perioade dificile şi înainte. Cu doisprezece ani în urmă se aflase aici, în Vest, împiedicând ca Templul să se unească cu Ordinul Cavalerilor Sfântului Ioan, rivalii lor, aşa cum voia papa Bonifaciu. Dacă aveau să rămână la fel de fermi pe poziţii şi acum, cu siguranţă că aveau să învingă.

Când auzi zgomot venind dinspre coridor, Jacques se întoarse de la fereastră. Îi făcu semn lui de Charney să deschidă uşile. Între Rainier şi un alt cavaler se afla un al treilea bărbat. Acesta striga, încercând să scape din strânsoarea lor, dar tăcu imediat ce-l văzu pe Marele Maestru, a cărui mantie era tivită cu aur în jurul crucii roşii din dreptul inimii.

— Domnule, rosti el respirând precipitat, am aflat c-aţi ajuns. Am vrut să vă vorbesc mai devreme, însă slujitorii mi-au spus că sunteţi ocupat.

— De ce-ai vrut să mă vezi, frate Laurent? se răsti Jacques. Ca să-ţi mărturiseşti vina? Ca să obţii îndurare?

— Am vrut să vă previn. În urmă cu câteva săptămâni, un bărbat a plecat de la acest preceptoriu tocmai pentru a vă găsi în Poitiers, însă se pare că nu a ajuns destul de repede, căci altfel nu aţi fi răspuns la chemarea regelui, aflând că este de fapt o capcană.

— Capcană? întrebă brusc de Charney. Ce vrei să spui?

Jacques vorbi înainte ca Laurent să poată răspunde:

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu bunurile din vistieria Ordinului. Cine le-a luat şi unde au fost duse. Să-mi spui totul de-a fir a păr!

— Au fost luate pentru a le îndepărta de rege, domnule. Luna trecută a venit aici o femeie care fugise de la palatul regal. A adus cu ea un ordin de

arestare a tuturor templierilor din Franţa sub acuzaţia de erezie. Arestările vor avea loc mâine. Seneşalii din fiecare regiune vor deschide ordinele regale chiar în această noapte! Dacă e adevărat că aţi fost chemat de rege, aşa cum mi-a spus fratele Rainier, atunci sunt sigur că veţi fi arestat. Cel care l-a eliberat pe Robert de Paris ar fi trebuit să vă prevină, iar ca măsură de precauţie, tot tezaurul preceptoriului a fost dus în Scoţia la bordul unei corăbii.

— De unde ştii că n-a fost un vicleşug menit să te convingă să înstrăinezi bunurile Ordinului? întrebă maestrul Normandiei. Poate că oamenii noştri au fost păcăliţi, iar toate bogăţiile acelea au fost furate.

— Am văzut ordinul cu ochii mei, Maestre de Charney. Purta sigiliul regelui. Laurent se întoarse către Jacques. Credeţi-mă, maestre, tot ce-am făcut a fost spre binele Ordinului, cu toate că astfel am încălcat flagrant regula noastră de bază.

— Mai poate confirma şi altcineva cele spuse de tine? întrebă de Charney.

Laurent clătină din cap.

— Am căzut de acord să ascundem de ceilalţi lucrurile acestea tocmai pentru a nu produce şi mai multă agitaţie. Speram ca Marele Maestru de Molay să ajungă la timp pentru a lua o decizie în privinţa felului în care vom acţiona.

De Charney îi aruncă o privire lui Jacques.

— Dacă spune adevărul, maestre, atunci…

— Nu, strigă Jacques, e o neînţelegere. Trebuie să fie. Regele Filip nu poate aresta membrii unui ordin religios. Doar papa poate face asta, şi ştiu sigur că Sanctitatea Sa nu a dat un astfel de ordin. Mă voi întâlni cu regele, aşa cum am convenit, şi voi găsi cauza acestei încurcături şi acestor minciuni. Îl fixă pe Laurent cu o privire plină de ură. Chiar dacă e posibil ca aceia care au luat bogăţiile Ordinului să fi făcut un lucru bun, nu pot trece cu vederea nesupunerea lor. De îndată ce voi dovedi că acuzaţiile care ni se aduc sunt false, îi voi căuta şi-i voi pedepsi cu severitate. Îi făcu un semn lui Rainier. Du-l în temniţă. Daţi-i să citească Regulile Templului, ca să-şi aducă aminte de legile noastre şi care sunt pedepsele pentru cei care le nesocotesc.

— Maestre! Soldaţii regelui ne vor aresta mâine în zori! Nu putem rămâne aici!

După închiderea uşilor, de Charney aşteptă ca strigătele lui Laurent să se stingă înainte de a se îndrepta către Jacques.

— Poate că ar fi o decizie înţeleaptă să părăsim oraşul, îndrăzni el. Doar în noaptea aceasta. Am putea…

— Nu, Geoffroi, îi tăie vorba Jacques. Nu voi părăsi preceptoriul bazându-mă pe nişte zvonuri alarmiste. Dacă am face asta, am da credibilitate acelor false acuzaţii. Cum ar arăta dacă am fugi? N-ar însemna asta că suntem vinovaţi în faţa celor care ne-au învinuit? Oare n-ar crede oamenii că suntem nişte laşi? Suntem cavalerii Templului lui Solomon. Noi suntem sabia lui Dumnezeu. Glasul Marelui Maestru era implacabil. Nu voi fugi din faţa duşmanului. Dacă aş face asta, ar însemna că încalc legămintele pe care le-am făcut atunci când am fost iniţiat. Voi apăra acest Ordin şi onoarea mea, chiar şi cu preţul vieţii. În deşert, m-am aflat dinaintea a douăzeci de mii de soldaţi pregătiţi să mă captureze ori să mă ucidă. Voi rămâne la fel de neînduplecat în faţa celor câteva zeci de soldaţi ai regelui.

Templul din Paris
13 octombrie 1307

Începu cu un sunet jos, ca o tobă ce bate rar. Păsările zburară din porumbar. Zgomotul sparse tăcerea dimineţii. Caii se foiau în boxele lor, scuturându-şi coamele, iar grăjdarii ieşeau împleticindu-se din cămăruţele lor. În cuhnii, bucătarii care pregăteau masa de dimineaţă îşi puseră jos cuţitele şi se priviră unii pe ceilalţi. Servitorii se opriră, neştiind ce să facă, ţinând în mâini legături de zarzavat şi iepuri. Preoţii din capelă, care aprindeau lumânările, pregătindu-se pentru slujba de dimineaţă, se uitară în jurul lor cu uimire, flacăra fitilului pe care-l foloseau tremurând în mâinile lor nemişcate. Cavaleri şi sergenţi se ridicau din paturile lor, îi scuturau pe cei încă adormiţi, îşi puneau ghetele şi bluzele de corp. Câţiva veterani care luptaseră în cruciade, recunoscând sunetele, îşi luară săbiile şi-i îndemnară şi pe cei mai tineri să facă la fel. Curtea se umplu de cavaleri şi de tineri sergenţi, cerul albastru de deasupra lor fiind subţire ca o pojghiţă de gheaţă.

Jacques de Molay, în genunchi la marginea patului său, îşi înălţă capul. Când se ridică, zalele armurii sale zuruiră şi se aşezară la locul lor. Neputând să doarmă, îşi petrecuse toată noapte rugându-se. Încet, se duse către locul în care îşi rezemase sabia de perete. După ce o băgă în teacă, îşi luă mantia albă cu tiv auriu în jurul crucii şi şi-o puse în jurul umerilor.

Părul lăsat liber şi barba lui stufoasă, argintii în lumina dimineţii, fluturau în vânt pe când ieşi din încăpere, înaintând cu paşi mari. Auzi uşi izbindu-se şi strigătele oamenilor, iar peste acestea, bubuitul berbecului care spărgea poarta preceptoriului.

Geoffroi de Charney se întâlni cu el la parterul clădirii.

— Se pare că Laurent a avut dreptate, maestre, spuse acesta, apropiindu-se. Care sunt ordinele? Luptăm?

Timp de câteva clipe, Marele Maestru nu răspunse. Se opri pe treptele din faţa palatului său, privindu-i pe cei adunaţi dinaintea sa. Erau în jur de o sută cincizeci de cavaleri, fără să pună la socoteală sergenţii şi preoţii, ori numărul mare de servitori şi paji, grăjdarii şi muncitorii. Dacă trebuia, ar fi putut să reziste asaltului soldaţilor regelui câteva luni bune; ar fi atacat de pe ziduri, îndepărtându-i de poartă, apoi s-ar fi pregătit de asediu. Însă nu erau în Palestina. Între ei şi cei de afară nu erau două secole de război, ci doar o cruntă neînţelegere şi un monarh trufaş.

— Nu vom lupta, spuse Marele Maestru, coborând în mulţimea care îi făcu loc să treacă. Mă voi întâlni cu Filip şi vom ajunge la o înţelegere. Dacă vărsăm sângele oamenilor săi, îi vom oferi încă un motiv pentru a ne condamna. Nu trebuie să ne purtăm ca nişte oameni vinovaţi. Ne vom apăra folosindu-ne de cuvintele şi de faptele noastre, nu de săbii.

Se duse până la poartă, acolo unde un grup de cavaleri erau pregătiţi de luptă. Berbecul se izbea în lemn, crăpându-l. Se puteau auzi strigătele bărbaţilor, nechezatul cailor şi lătratul câinilor de dincolo de poartă.

— Deschideţi porţile! le ordonă Jacques celor doi cavaleri din apropierea sa. Acum! strigă el, văzând că oamenii şovăie.

Ridicară împreună bârna de lemn care ţinea porţile. Alţi doi le veniră în ajutor şi deschiseră porţile.

Afară, o armată întreagă era în aşteptare. Dinaintea sa se aflau mai bine de două sute de soldaţi din garda regală, majoritatea călare, împreună cu un mare număr de oficiali şi temnicerii oraşului. Soldaţii care mânuiau berbecul, pregătindu-se de o nouă lovitură, se opriră la strigătul unui căpitan. Alţii ieşiră în faţă, îndreptându-şi arbaletele înspre Marele Maestru.

Jacques strânse din dinţi şi păşi înainte, urmat de cavalerii săi, care-l înconjurau protector. Dincolo de soldaţii regelui, văzu câţiva gură-cască ce urmăreau curioşi scena. Îi aminteau de corbii ce se roteau la marginea câmpului de bătălie. Mişcările din partea stângă îi atraseră atenţia, şi

Jacques văzu un bărbat purtând o mantie neagră, tivită cu stacojiu, ieşind din mulţime pe cal.

— Jacques de Molay? strigă bărbatul, privind în jos din şa către Marele Maestru. Ridică un pergament când Jacques dădu din cap aprobator. Din ordinul regelui Franţei, tu şi oamenii tăi veţi fi arestaţi, iar preceptoriul va trece în custodia coroanei până când veţi fi judecaţi pentru crimele de care sunteţi acuzaţi şi se va ajunge la un verdict. Lăsaţi armele jos şi ordonaţi-le cavalerilor să facă la fel.

— Cine eşti tu, ca să-mi comanzi aşa ceva? întrebă Jacques.

— Numele meu este Guillaume de Nogaret, răspunse bărbatul, trecându-şi un picior peste şa şi sărind jos. Sunt păstrătorul sigiliului şi prim-sfetnic al regatului. Dacă doreşti, poţi citi ordinul, adăugă el, întinzându-i pergamentul lui Jacques.

Marele Maestru îl scrută cu răceală.

Văzând că nu-l ia, Nogaret zâmbi uşor.

— Bineînţeles, uitasem că majoritatea templierilor habar n-au să citească, nu-i aşa? Ei bine, voi pune pe altcineva să o facă. Pocni din degete, chemându-l pe unul dintre oficiali.

Când acesta ieşi în faţă, Jacques, furios, îşi ridică o mână.

— Destul! Vreau să vorbesc cu regele Filip.

— Maiestatea sa nu poartă tratative cu ereticii.

— Nici tu, nici regele nu aveţi autoritatea să ne arestaţi ori să ne confiscaţi bunurile, spuse Geoffroi de Charney, venind în dreapta lui Jacques. Ochii săi precum cremenea îl priveau batjocoritor pe Nogaret. Ordinul regelui, oricare ar fi conţinutul lui, n-are nicio valoare.

Nogaret se întoarse şi se îndreptă către un bărbat înalt, cu chipul palid, care purta roba neagră a dominicanilor.

— Călugărul Guillaume de Paris, conducător al colegiului dominican din oraş, are autoritatea de a aresta pe oricine e suspect de erezie. Acest drept le-a fost acordat călugărilor inchizitori de către papa Grigore al IX-lea acum mai bine de şaptezeci de ani.

— În cazul mirenilor, da, ripostă de Charney, dar pentru un ordin religios e nevoie de aprobarea papei.

— Eu cred că deja şi-a dat acordul, răspunse Nogaret. A început o anchetă în privinţa acuzaţiilor de erezie.

— Anchetă? întrebă Jacques. Între mine şi papa Clement n-a avut loc decât o simplă discuţie. Sanctitatea Sa nu vrea să treacă cu vederea o

asemenea chestiune, însă nu crede cu adevărat spusele lui Esquin de Floyran. El însuşi mi-a zis cât de mult urăşte Templul acest om.

— Dacă e aşa, n-aveţi de ce să vă temeţi de un proces. Vă veţi dovedi nevinovăţia.

— Amândoi ştim foarte bine că menirea unui inchizitor este aceea de a dovedi vinovăţia, nu nevinovăţia.

Nogaret îl privi pe Jacques cu hotărâre.

— Dă-te la o parte. Soldaţii mei au dreptul să tragă. Văzând că Jacques nu se mişcă, Nogaret, nerăbdător, îi arătă pe soldaţii cu arbalete. Dacă nu laşi sabia jos, vor trage în tine!

Jacques se uită în jurul său, simţindu-i pe cavaleri apropiindu-se în urma ameninţării la adresa sa. Vru să le spună să se oprească. Însă înainte de a rosti cuvintele, Nogaret îşi lăsă mâna în jos şi doi dintre soldaţi traseră cu arbaleta. Una dintre săgeţi îl lovi în piept pe un tânăr cavaler care se afla chiar în spatele Marelui Maestru. Jacques văzu cum acesta căzu pe spate, scăpând sabia din mână. Un altul, lovit în gât de săgeată, se prăbuşi la pământ într-o baltă de sânge. Simţi mişcare în jurul său, cavalerii înaintând pentru a-i ataca pe cei care trăseseră. Vreme de-o clipă, Jacques rămase ţintuit locului, privindu-i pe cei doi cavaleri morţi, nevenindu-i să creadă. Era o nelegiuire să insulţi un templier, iar rănirea unuia se pedepsea cu excomunicarea. Văzându-şi soldaţii avansând şi pe cei ai lui Nogaret ridicându-şi armele, îşi reveni din amorţire. Nu putea lăsa lupta aceasta să se transforme într-un masacru.

— *Opriţi!* răcni Marele Maestru. Lăsaţi armele jos, le strigă el cavalerilor. *Acum!*

Unul câte unul, templierii îşi lăsară săbiile jos. Nogaret zâmbi şi le făcu semn gărzilor regelui să pătrundă în complex.

Gărzile se purtară brutal, trăgându-le mâinile fără milă, legându-le la spate, doborându-i în genunchi pe cavaleri ori lovindu-i cu pumnii. Grăjdarii, bucătarii şi preoţii fură şi ei trataţi la fel de dur, urletele de durere umplând Templul când soldaţii regelui pătrunseră în sala capitulului şi în clădirile oficialilor, în donjon ori în liniştita capelă. Se mişcau repede, surescitaţi. Ani la rând, bărbaţii aceştia crescuseră cu poveştile despre ceremoniile secrete ale mândrilor şi de neatins cavaleri templieri. Vorbeau în şoaptă despre mantiile lor neîntinate, despre curajul lor în luptă şi despre măreţele lor fapte de peste mări şi ţări, despre comorile de neimaginat pe

care le aveau. Acum legendele acelea se prăbuşeau în faţa lor, supuse, lăsându-i în sfârşit să le afle secretele şi să le fure bogăţiile.

În vreme ce sergenţii şi cavalerii erau târâţi în camerele din preceptoriul devenit acum temniţa lor, Jacques de Molay şi Geoffroi de Charney, după ce li se luaseră mantiile, erau legaţi de un car ce avea să-i poarte până la Luvru, fortăreaţa regelui de pe malul Senei. Zorii mijiseră, cerul era senin şi aerul rece, iar pentru prima oară în aproape două sute de ani clopotele ce anunţau slujba de dimineaţă nu bătură.

Cartierul Latin, Paris
27 octombrie 1307

Will cerceta fiecare construcţie ce mărginea strada şerpuitoare pe care o parcurgea. Prăvăliile şi atelierele erau înghesuite, faţadele clădirilor întărite cu grinzi şi vopsite în trandafiriu şters ori alb spălăcit aplecându-se peste drumul noroios. În depărtare, domul catedralei se ridica mult deasupra puzderiei de acoperişuri. Cerul de dincolo de el era ca de plumb, pe alocuri ridicându-se firişoare fine de fum. Aerul era răcoros, iar oamenii de pe străzi mergeau repede, înfofoliţi în mantiile şi în veşmintele lor largi, scoţând aburi pe gură. Majoritatea erau cărturari ori preoţi de la numeroasele colegii care reprezentau punctul central al Cartierului Latin. Will ştia cât de ciudat arăta el printre acei oameni, cu mantia lui din piele tăbăcită zdrenţăroasă şi murdară, cu părul şi barba neîngrijite, cu ghetele pline de noroi. Până şi calul atrăgea atenţia. Era un armăsar de luptă masiv, negru ca tăciunele, pe care i-l înşeuase Simon când plecase de la preceptoriu. Simţea că e privit cu interes de cei care se-ntrebau ce face un om asemenea lui cu un animal de rasă. Se gândea că, drept răspuns la întrebarea cuiva, putea spune că e un paj, deşi vârsta l-ar fi contrazis. Lăsând la o parte scuzele pe care le-ar fi putut inventa, îşi îndreptă toată atenţia asupra clădirilor. N-avea de gând să rămână pe-acolo prea multă vreme, stârnind curiozitatea celor din jur. Nu trebuia decât să găsească ceea ce căuta şi apoi putea să plece.

Călătoria înspre Poitiers îi luase mai mult decât anticipase, furtunile de toamnă împiedicându-i înaintarea. Odată ajuns în oraş, se ţinuse departe de drumurile principale, ştiind că ar fi putut fi recunoscut. Hugues de Pairaud

îl credea mort, însă Will n-avea nici cea mai mică îndoială că inspectorul avea să-şi termine treaba dacă avea să fie prins. Când vorbi cu un călugăr pe care îl cunoştea din vizitele precedente, aflase că ajunsese la două zile după plecarea lui Jacques de Molay. Marele Maestru se dusese la Paris, lăsându-i pe vizitator şi pe restul oficialilor la preceptoriul din oraş. Clement era grav bolnav şi, în ciuda insistenţelor sale, călugării nu-i dăduseră permisiunea de a-l vedea pe Clement până cu o zi înainte de cea în care fuseseră stabilite arestările.

Reuşise să obţină o întrevedere de o oră cu papa, însă acesta, epuizat de boala de care suferea, nu reuşise să-i ofere niciun fel de alinare ori ajutor. Rămăsese la mănăstire, sperând că Clement avea să-şi revină şi să ia o decizie în privinţa felului în care să-i răspundă regelui, şi încă se afla acolo când i se spusese că preceptoriul din Poitiers fusese cucerit în urma unui asalt furibund al unui numeros contingent de soldaţi din garda regală. Toţi cavalerii fuseseră capturaţi, iar Hugues şi ceilalţi oficiali fuseseră luaţi de soldaţii regelui pentru a fi duşi la Paris. Ameninţarea din ordinul pe care-l citiseră fusese astfel confirmată, şi, fără să ştie dacă fiica sa, Simon şi Robert reuşiseră să plece la bordul corăbiei, Will îl imploră pe Clement să-i scrie regelui, condamnându-i faptele şi cerându-i să-i elibereze imediat pe cavaleri şi să înapoieze bunurile însuşite pe nedrept. Papa fusese de acord să se întâlnească cu regele de îndată ce avea să se însănătoşească, însă Will, nemulţumit de lentoarea cu care acţiona Sanctitatea Sa, decisese să se întoarcă la Paris. Spera că, dacă îi va aduce lui Clement dovada limpede a faptului că regele se folosise de forţă ori confirmarea că-şi însuşise bunurile Templului, va putea astfel să-l determine să ia o decizie imediată.

Când ajunsese în Paris, se dusese mai întâi la preceptoriu, însă văzând că era înţesat de gărzile regelui, nu îndrăznise să se apropie prea mult. Locuitorii oraşului vorbeau despre căderea Templului, iar lucrul acesta era într-adevăr neplăcut. Unii îşi doreau să se facă dreptate, iar cavalerii să-şi primească pedeapsa binemeritată pentru pierderea Ţării Sfinte. Alţii vorbeau despre acuzaţiile care li se aduceau templierilor, privindu-i cu subînţeles pe măcelarii de la care cumpărau carne, spunând că dintotdeauna ştiuseră că aceştia făceau lucruri rele. Ascultându-le clevetirile aflase că nu fuseseră prinşi toţi cavalerii de la preceptoriu în acea zi. Oamenii vorbeau despre unii care fugiseră în timpul haosului provocat de soldaţii regelui. De câteva zile încoace, Will continua să-i caute, acesta fiind şi motivul pentru care se afla în Cartierul Latin, cercetând clădirile, căutând un semn.

În cele din urmă, îl găsi: o uşă neagră, pe care era pictată o cruce aurie, vopseaua scorojindu-se din pricina trecerii timpului. La ferestrele de la parter, fiindcă era încă devreme, obloanele erau trase. Ducându-şi calul prin pasajul boltit de lângă clădire, Will intră într-o curte mică, îndreptându-se către grajdul construit lângă zidul din spate. Un băiat mătura pe jos. Îşi ridică ochii când îl văzu pe Will, apoi privi cu uimire, de sus în jos, calul masiv.

— Unde-l pot găsi pe hangiu? întrebă Will, dându-i căpăstrul.

— În bucătărie, răspunse băiatul, întorcând cu îndemânare animalul şi ducându-l către grajd.

— Să-l laşi înşeuat, îi strigă Will, îndreptându-se către uşa din spate. Nu zăbovesc mult.

Când intră în bucătărie, doi bărbaţi se întoarseră miraţi, privindu-l întrebător.

Unul dintre ei avea un cuţit în mână, ţinându-l deasupra peştelui pe care-l eviscera.

— Ce vrei?

— Îl caut pe hangiu.

— E-n faţă, răspunse omul, tăind capul peştelui. Îi arătă lui Will o uşă din spatele lui. Da' n-avem camere, dacă asta cauţi.

Will intră într-o încăpere întunecoasă, care mirosea a mucegai. Un bărbat costeliv, cu părul roşcat, rostogolea un butoi pe dalele de piatră neşlefuită. Blestemă printre dinţi când dădu peste una din băncuţele care mărgineau încăperea.

— Lasă-mă pe mine.

Will se apropie de el şi apucă butoiul din cealaltă parte.

Bărbatul păru surprins, însă îl lăsă pe Will să-l ajute să ducă butoiul acolo unde mai erau aşezate şi altele. Se îndreptă de spate.

— Ai venit să ceri o cameră? Pentru că…

— Nu, îi tăie vorba Will. Caut doi oameni pe care cred că-i găzduieşti.

— Da?

Vocea bărbatului era limpede, însă Will îşi dădu seama că e uşor tensionat.

— Cred că ştii despre ce vorbesc.

Bărbatul izbucni în râs.

— De unde vrei să ştiu dacă nu-mi spui cum îi cheamă?

— Sunt templieri.

Bărbatul îşi ridică mâinile, clătinând din cap.

— Îmi pare rău.

Începu să se îndepărteze de Will, îndreptându-se către bucătărie.

— N-am venit să-i trădez, spuse repede Will. Nu vreau decât să vorbesc cu ei. Vă rog. Este foarte important.

Bărbatul se lovi de o băncuţă, speriindu-se.

— Uite ce e, nu fac decât să-i las să stea la mine, spuse el, chipu-i desluşindu-se palid şi înfricoşat în lumina slabă, până când vor putea să fugă. Am făcut negoţ cu preceptoriul şi cavalerii m-au omenit întotdeauna. Mi-am spus că le datorez măcar atât atunci când au venit la mine căutând adăpost.

Will încuviinţă.

— Iar atunci când toate acestea se vor sfârşi, fii sigur că vei fi răsplătit pentru ajutorul pe care li l-ai dat.

Bărbatul şovăi vreme de-o clipă, apoi îi arătă scările.

— Sunt patru. Trei cavaleri şi un sergent. Le-am dat ultima cameră.

— Mulţumesc, spuse Will, îndreptându-se către scări.

Scândurile trosneau la fiecare pas. Urcă toate etajele, până ajunse la o uşă de la etajul patru, unde treptele se terminau. Bătu. Se auziră mişcări în cameră şi câteva voci şuşotind. Uşa fu întredeschisă şi apăru chipul unuia dintre ei.

— Cine eşti?

— Numele meu este William Campbell. Sunt un prieten al lui Robert de Paris şi al lui Simon Tanner. Vreau să stau de vorbă cu voi.

— Îmi pare rău, spuse vocea, nu-i cunosc.

— Gui, stai, se auzi o altă voce de dincolo de uşă, lasă-l să intre.

Uşa se închise, iar Will îi auzi şoptind. În cele din urmă, uşa se deschise larg, permiţându-i-se să intre. Când o făcu, o sabie fu ridicată până la gâtul său, făcându-l să împietrească.

— Ia-i sabia, Albert, spuse bărbatul din spatele său, închizând uşa cu piciorul.

Un tânăr cu faţa lătăreaţă şi rumen în obraji îi scoase sabia din teacă. Între timp, Will le aruncă o privire celorlalţi doi bărbaţi din încăpere, amândoi înarmaţi şi gata de atac. Cu toţii se bărbieriseră, dar albul din bărbie îi dădea de gol. Soarele nu le bronzase pielea de ani buni. Purtau haine peticite, care nu li se potriveau, fiind prea mari sau prea mici, şi toţi aveau aceeaşi privire – vigilentă şi circumspectă –, tipică celor hăituiţi.

— Spune ce vrei, îl întrebă cel pe care-l chema Gui, care încă îi ţinea sabia pe gât.

— Informaţii.

— Cum ai dat de noi? îl întrebă Albert neliniştit.

— Un servitor de la preceptoriu care a scăpat mi-a spus.

Gui bălmăji o înjurătură.

— V-am zis eu că nu trebuia să rămânem aici. Dacă el ne-a găsit, atunci şi gărzile regelui o vor putea face. Trebuie să fugim din Paris.

— Cum? răspunse unul dintre cavaleri. N-avem bani şi suntem cunoscuţi în oraş. Trase de zdrenţele de pe el. Fără nişte haine decente, n-o să putem trece nici măcar de gărzile de la poartă. Ai auzit ce-a spus Martin. Îi iau la întrebări pe toţi cei care vor să iasă din oraş.

— Ce fel de informaţii vrei să afli? îl întrebă Gui pe Will.

— Luna trecută, ştiţi cumva dacă un grup de templieri a plecat de la preceptoriu? Printre ei trebuie să fi fost şi Robert de Paris şi Simon Tanner. Ar fi trebuit să se îmbarce la bordul unei corăbii.

Câteva clipe, Gui nu spuse nimic. Îşi lăsă încet arma jos, ţinând-o însă încă îndreptată înspre Will.

— Da. Nimeni nu ştia ce se-ntâmplă sau de ce-au plecat, însă mai târziu s-a aflat că plecaseră cu bunurile din vistierie. Se credea că din ordinul inspectorului.

Will respiră uşurat.

— Dar în ziua arestărilor? Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat? A început deja judecata lor? Cavalerii sunt doar întemniţaţi sau sunt şi interogaţi?

Albert clătină din cap.

— Nu ştim. Noi patru eram la infirmerie când au început arestările. Când au intrat soldaţii regelui şi au omorât câţiva cavaleri, am decis să fugim. Ne-am gândit să mergem la un alt preceptoriu şi să le spunem ce s-a întâmplat.

— N-ar fi fost o idee bună, replică Will. Arestările n-au avut loc doar la Paris.

Gui se încruntă.

— Cine eşti? De unde ştii toate astea?

— Cineva care nu vrea să-l lase pe rege să-şi adjudece premiul, răspunse Will. Însă pentru a face asta, am nevoie de dovada limpede că Filip e nedrept faţă de cei arestaţi, pentru a mă putea întoarce la papă.

— La papă? glăsui Albert plin de speranţă.

Auziră sunet înfundat de copite şi strigăte de alarmă. Will şi Gui se îndreptară către fereastră. Un detaşament de soldaţi din garda regală se îndrepta spre han, iar oamenii alergau care-ncotro, făcându-le loc. Will blestemă când soldaţii se opriră jos, caii rotindu-se şi lovind din picioare.

— Tu i-ai adus aici? mârâi Gui, întorcându-se către el.

— Nu.

Auziră strigătele celor de jos.

— În numele regelui, deschideţi!

— La dracu'!

Gui ieşi cu repeziciune pe uşă. Will se luă după ei, tropăind pe scări.

— Prin spate! strigă Gui când ajunseră la catul inferior. Vom ieşi prin spate!

— Nu, răcni Will. Vor avea oameni şi acolo. Pe ferestre! Poate reuşim să ne căţărăm pe acoperiş.

Însă cavalerii nu-l luară în seamă şi-l urmară pe Gui, coborând cu repeziciune scările şubrede. Uşile de pe palier se deschideau una câte una, chiriaşii trezindu-se din somn.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă un bărbat care ieşi din camera sa. Se dădu înapoi când îl văzu pe Will venind înspre el.

Trecând pe lângă el, Will intră în cameră şi alergă până la fereastră. Înjură, văzând că dădea înspre curtea interioară. Erau în jur de douăzeci de soldaţi acolo, intrând pe uşa din spate. Auzi strigăte de undeva de jos când ieşi din cameră şi o luă la fugă pe coridor. Încercă să intre pe o uşă, însă era încuiată, apoi găsi o alta şi o izbi cu umărul, reuşind să pătrundă în încăpere. Un bărbat se aruncă asupra lui ţinând în mână o oală de noapte. Will se eschivă, apoi se năpusti asupra lui, lovindu-l în stomac. Omul se încovoie de durere, căzând la podea, apoi răsună ţipătul unei femei care sări din pat. Era goală, buzele întredeschise lăsând să iasă încă un strigăt. Se auziră tropăieli pe scări. Ignorând-o, Will se duse la fereastră şi trase obloanele. Era un pervaz. Dacă se urca pe el, poate că ar fi reuşit să ajungă pe clădirea alăturată. Îşi trecu piciorul peste şi se urcă pe pervaz, agăţându-se de cadru pentru a-şi menţine echilibrul. În acelaşi timp intrară în cameră şi trei soldaţi din garda regală. Femeia începu să ţipe şi mai tare când unul dintre ei îl apucă pe Will de glugă. Fu tras înapoi şi trântit la podea. Unul îl izbi cu piciorul în faţă şi sângele îi năvăli în gură. Ameţit şi înecându-se, Will fu târât afară din încăpere.

Scuipând sânge printre dinţi când îl scoaseră în stradă, Will văzu că şi ceilalţi bărbaţi fuseseră prinşi. Gui era pe jos, chipul său fiind schimonosit de durere. În jurul lor se adunaseră o mulţime de oameni, ieşind din prăvălii ori hanuri pentru a fi martori la evenimente. Cineva izbucni în urale când Albert, care se zbătea, fu lovit într-o parte şi doborât la pământ.

— Alţi şobolani care-au fugit când li s-a scufundat corabia, se auzi o voce guturală. Arestaţi-l pe hangiu şi pe toţi ai lui. Ordinul fu rostit destul de tare pentru a fi auzit şi de cei care priveau de departe. Toţi cei care adăpostesc eretici vor primi aceeaşi pedeapsă.

Will îşi lăsă capul în jos când văzu pe cineva purtând o mantie neagră apropiindu-se.

— Cine sunt? Cavaleri sau sergenţi?

— Nu sunt sigur, răspunse soldatul. Vom afla imediat ce-i vom întemniţa.

— Cu siguranţă. Duceţi-i pe toţi la preceptoriu.

Rămânând cu capul plecat, Will privi cum mantia neagră se îndepărtează. Se simţi tras într-o parte, însă vocea guturală se auzi din nou.

— Stai!

Will se încordă.

— Omul ăla. Vreau să-i văd faţa!

Will încercă să se opună, însă unul dintre cei care-l ţineau îl trase de păr, ridicându-i capul. Se trezi faţă în faţă cu Guillaume de Nogaret, privindu-l drept în ochi.

Lui Nogaret nu-i venea să creadă ce vede, dar expresia de surprindere fu curând înlocuită de una plină de satisfacţie.

— Să-l ducem împreună cu ceilalţi, ministre? întrebă şovăielnic unul dintre soldaţi.

— Nu, murmură Nogaret. Îl vom duce la Luvru. Rostea cuvintele cu deosebită plăcere. Voi pregăti o celulă specială pentru el.

39

Luvru, Paris
31 octombrie 1307

Will mergea prin celulă, cinci paşi înainte, cinci paşi înapoi. În ultimele patru zile ale căror ore i se păruseră a fi o eternitate în strâmta cămăruţă lipsită de aer, acesta era singurul lucru pe care putea să-l facă fără a se simţi îngrădit de ceva. Nu-l legaseră, aşa că putuse să aleagă dacă vrea să stea jos, cugetând, să se întindă şi să doarmă pentru a-şi păstra forţele, sau să meargă încolo şi-ncoace pentru a-şi pune muşchii la lucru.

Temniţa – patru pereţi goi, nicio fereastră, o uşă simplă, cu o gaură prin care i se aducea de mâncare – îi stârnise uimirea. Felul în care îl privise Nogaret când zăcea în mâinile gărzilor regale îl făcuse să creadă că va fi bătut şi torturat. Într-un fel, pustietatea aceasta, contactul cu alţi oameni lipsind cu desăvârşire, era şi mai greu de îndurat. Aşteptarea a ceea ce avea să urmeze îl neliniştise atât de mult, încât toată fiinţa lui tremura de încordare, aşa că avu nevoie de toată puterea pentru a-şi putea abate gândurile astfel încât să nu înnebunească. Trebuia să-şi păstreze calmul, să se pregătească. Nu făcea decât să meargă, îndreptându-şi toată atenţia asupra simplităţii acţiunii de a pune un picior în faţa celuilalt.

Ceva mai târziu, auzi paşi răsunând. Will se opri, ascultând. Se apropiau. Se gândi că trebuie să fie trei, poate patru bărbaţi, clinchetul armurilor fiind greu de confundat. Se lipi cu spatele de peretele celulei când paşii se opriră în faţa uşii. Se auzi zăvorul deschizându-se.

— Cu faţa la perete, răsună o voce aspră.

Will ezită, nedorind să se arate slab, însă nu văzu niciun motiv pentru care să nu se supună unui simplu ordin, aşa că se întoarse. Îl străbătu un fior în aşteptarea loviturii şi simţi un curent de aer. Se încorda când fu apucat de braţe. Mâinile îi fură duse la spate şi legate cu o funie. Auzi respiraţia unuia dintre ei în spatele său, şi tensiunea crescu şi mai mult, simţindu-şi sângele clocotind în vene şi palmele fierbinţi şi umede. Fu întors şi forţat să meargă înainte, încadrat de câte un soldat.

Gardienii nu vorbiră nici cu el, nici între ei, în vreme ce el era scos din celulă şi dus afară. Mergând, Will încercă să-şi îndrepte atenţia spre ceva dinăuntrul său, acolo unde ameninţările ori durerea nu aveau cum să ajungă. Era un lucru dificil, căci gândurile i se amestecau năvalnice. Îşi aminti de

fiica sa uitându-se peste umăr când Simon o luase cu el, apoi îl văzu pe William Wallace dat jos din şţreang. Îşi încleşta dinţii şi le alungă din minte, concentrându-se asupra acţiunii de a pune un picior în faţa celuilalt, exact ca în celulă.

Cei care-l escortaseră se opriră în faţa unei uşi. Când fu deschisă, Will simţi un val de căldură, iar fruntea i se umplu de broboane de transpiraţie. Primul lucru pe care îl observă fu expresia necruţătoare de pe chipurile ameninţătoare ale celor doi bărbaţi pe care îi putea vedea în cameră. Îl recunoscu imediat pe Nogaret. Cu excepţia celor patru gărzi care îl aduseseră acolo, în încăpere se mai aflau alţi patru bărbaţi, cu toţii purtând robele negre ale dominicanilor. Pe unul dintre ei, înalt şi slab, cu ochi neîndurători, îl cunoştea din vedere. Era Guillaume de Paris, duhovnicul lui Filip şi şeful inchizitorilor din Paris. După ce se închise uşa, privirea lui Will se îndreptă asupra multitudinii de obiecte şi instrumente care îl ameninţau mult mai direct şi mai puternic.

O funie trecută peste una din bârnele tavanului se afla în apropierea unui cadru triunghiular care părea să aibă un troliu în vârf, pe care era încolăcită o altă funie. În faţa unor cărbuni încinşi văzu o tăblie negricioasă, aşezată lângă un castron cu ceva uleios în el. Pe un piedestal se aflau un fel de pâlnie şi un urcior mare, precum şi o masă acoperită cu o pânză, care fusese aşezată peste obiecte a căror întrebuinţare mintea sa nu putea decât să o bănuiască. Însă mult mai înspăimântătoare decât acestea erau petele de pe podea, unele mai proaspete, altele mai vechi. Simţi miros de sânge şi urină, fecale şi transpiraţie. Fiecare pată era o urmă a durerii, un strigăt ori un scâncet. Era o cameră a terorii, o încăpere unde oricine îşi putea pierde demnitatea şi umanitatea, fiind crestat până în miezul său, până la sânge, până la os. Îşi aduse aminte de Everard, care îi povestise despre torturile la care fuseseră supuşi catarii, însă inchizitorii îşi practicaseră meseria continuu, rafinându-şi metodele şi adaptându-se cerinţelor Bisericii. Interzicându-li-se să verse sânge, decât dacă lucrul acesta se întâmpla accidental în timpul unui interogatoriu, fuseseră nevoiţi să născocească noi metode prin care să le provoace suferinţă bărbaţilor şi femeilor acuzaţi de erezie, de la care aşteptau o mărturisire. Membrele puteau fi rupte, arse, comprimate, dislocate – toate acestea fără nici măcar o picătură de sânge care să păteze Biserica.

Nogaret aşteptă ca Will să cuprindă cu vederea întreaga încăpere înainte de a vorbi.

— William Campbell, ai fost acuzat de erezie. Prin împuternicirea Bisericii, vei fi supus unui interogatoriu pentru a se stabili dacă acuzaţia care ţi se aduce este adevărată ori nu. Ţi se va acorda posibilitatea de a-ţi recunoaşte vinovăţia, iar dacă te vei căi cu adevărat, atunci îţi vor fi iertate păcatele. Cum te consideri?

Will îi privi pe ceilalţi bărbaţi, apoi se uită din nou la Nogaret.

— Cum aş putea să fiu vinovat? Nu sunt templier. Am părăsit Ordinul în urmă cu mulţi ani. Care sunt dovezile care susţin că aş fi un eretic?

Nogaret zâmbi, părând bucuros să joace acest joc.

— Mărturia unui membru de rang înalt al Ordinului. Făcu o pauză, uitându-se atent la Will. Ce este Anima Templi?

Will nu răspunse, continuând să-l privească pe Nogaret.

— Tăcerea ta e surprinzătoare, Campbell. Inspectorul Templului, Hugues de Pairaud, le-a spus tuturor celor din această încăpere că tu eşti liderul acestei organizaţii.

Will continuă să rămână tăcut.

— De fapt, continuă Nogaret, multe din cele spuse de Pairaud confirmă mărturia lui Esquin de Floyran, la fel cum fac şi cele ale celorlalţi, inclusiv cele ale Marelui Maestru.

— E o minciună.

— Chiar aşa? Nogaret se apropie de cadrul triunghiular. Jacques de Molay a recunoscut asta chiar aici, pe patul de tortură. A spus că l-a renegat pe Hristos şi că a scuipat pe cruce. A spus că se închina unui idol cu trei capete în timpul adunărilor din sala capitulului şi că îi încuraja şi pe alţi cavaleri să facă la fel, şi că îşi săruta fraţii pe gură şi pe alte părţi ale corpului.

Will observă că Guillaume de Paris se strâmbă, dezgustat. Unul dintre dominicani îşi făcu cruce. Căldura toropitoare degajată de torţe şi de cărbunii încinşi îl făcu să transpire, de-a lungul coloanei sale prelingându-se picături de sudoare. Ar fi putut tăgădui totul, însă n-ar fi avut niciun fel de importanţă. Şi nici mărturisirea păcatelor, cel puţin nu atât timp cât Nogaret era cel care conducea interogatoriul. Dar poate că ar fi putut face apel la mila lui de Paris, scăpând alţi oameni de chinurile acestea. Cel puţin până la intervenţia papei Clement. Îşi mută privirea asupra înaltului dominican.

— Anima Templi există, iar eu chiar am fost conducătorul ei la un moment dat. Nu a fost niciodată o organizaţie eretică, ci una în căutarea păcii. Din nefericire, atunci când am părăsit Ordinul, câţiva oameni ne-au

convertit ţelurile, astfel încât să se potrivească cu ale lor. Şi o spun iarăşi, oamenii aceştia nu erau nişte eretici, doar că au apucat pe o cale greşită. Au păcătuit pentru că au fost lacomi şi trufaşi, nu pentru că au nesocotit credinţa, iar judecata lor ar trebui să fie dusă la bun sfârşit de singura autoritate ce are putere asupra cavalerilor templieri: Sanctitatea Sa, papa. Repet, au fost doar câţiva. Fiţi milostivi cu ceilalţi fraţi şi nu-i supuneţi torturii, căci nu ştiu nimic despre erezie, la fel cum nu ştie nici Marele Maestru.

— Cunoşti numele acestor oameni? întrebă Guillaume de Paris cu severitate.

Will se gândea cum să răspundă când Nogaret păşi între cei doi.

— Nu-l lăsaţi să vă păcălească. Încearcă doar să ne abată atenţia. L-aţi auzit pe de Molay recunoscându-şi păcatele vouă înşivă, nu mai târziu de ieri.

Will îşi miji ochii.

— Fiecare om ar recunoaşte orice dacă e legat de chestia aia, spuse el. Inclusiv tu.

Nogaret se înroşi de furie, însă şi-o stăpâni înainte să răspundă.

— Mă bucur că ţi-ai mărturisit păcatele atât de repede, Campbell. E un semn încurajator pentru următoarele întrebări pe care ţi le voi pune, întrebări la care regele aşteaptă un răspuns imediat. Le făcu un semn soldaţilor. Dezbrăcaţi-l!

Will se încordă când gărzile se apropiară. Unul îi rupse cămaşa. Altul îi tăie mânecile cu un cuţit. Tresări când simţi lama lângă piele. Pantalonii fură rupţi la rându-le, iar el rămase gol, vulnerabil. Îşi aminti că simţise ceva asemănător în timpul iniţierii sale, doar că atunci exista promisiunea unei răsplăţi la capătul încercărilor prin care trebuia să treacă. Însă acum nu mai avea la ce să spere.

Când fu târât până la piedestalul pe care se aflau pâlnia de metal şi urciorul cel mare, Will văzu apă şi tot felul de pete pe podea. Ochii săi poposiră asupra ustensilelor de pe jos, însă nu reuşi să-şi dea seama la ce aveau să fie folosite.

— Unde sunt bogăţiile Templului, Campbell?

— Nu ştiu. Întreabă-i pe cavaleri.

— Deja am făcut-o. Câţiva mi-au spus că tu ai fost implicat în scoaterea tezaurului din Paris. Vocea ministrului se transformă într-un mârâit. În

noaptea în care curva de fiică-ta a furat unul din ordinele regale de la maiestatea sa! Ar fi trebui să-i tai gâtul curvei ăleia când am avut ocazia!

Will vru să se ridice, să se năpustească asupra lui, însă fu tras înapoi şi, la ordinul lui Nogaret, fu pus pe masă, unul dintre inchizitori luând urciorul, iar un altul pâlnia. Se zbătu, însă soldaţii se apropiară şi-l ţintuiră de masă, legându-i strâns mâinile la spate, astfel încât propria lui greutate să-i zdrobească braţele.

— Unde sunt bogăţiile? întrebă Nogaret, apropiindu-se de Will într-atât de mult, încât acesta îi putea simţi respiraţia respingătoare.

Îşi întoarse faţa, însă unul dintre soldaţi îl apucă de cap. Un inchizitor se aplecă peste el şi-i băgă pâlnia în gură, apăsând până când buzele începură să sângereze, iar el fu nevoit să o deschidă. Dintr-odată, văzu buza urciorului deasupra sa. Întregul corp i se contractă când toată apa fu turnată în pâlnie. Îi umplu gura şi-i pătrunse pe gât, fără să poată înghiţi. Curse tot mai multă şi mai multă, făcându-l să se înece şi să vomite, de parcă ar fi revărsat în el un râu întreg. Nu putea să respire. Se îneca. Asta era. Murea, şi în tot acest timp auzea vocea şfichiuitoare a lui Nogaret.

— Unde sunt bogăţiile? *Unde?*

Luvru, Paris
24 decembrie 1307

Will se trezi speriat când uşa de la celula sa fu izbită de perete. Încercă să se ridice, însă corpul său era prea slăbit de foame şi epuizare, şi înainte să poată face măcar o mişcare, trei gardieni îl ridicară în picioare. Unul dintre ei avea în mâini o tunică din lână aspră pe care i-o trase peste cap, acoperindu-i corpul plin de cicatrice. Mâinile lor erau ca nişte cleşti pe pielea sa. Nu mai văzuse pe nimeni de săptămâni bune, astfel încât şocul pe care îl resimţi fu deosebit de puternic. Când îl scoaseră afară, groaza îi umplu întreaga fiinţă. Ultima oară merseseră foarte departe, folosindu-se de instrumentele de tortură pentru a-i atinge cele mai moi şi mai vulnerabile părţi ale corpului, făcându-l să-şi piardă cunoştinţa de durere. Probabil că acum aveau să-i provoace chinuri şi mai greu de îndurat, şi poată că n-avea să mai scape cu viaţă.

Îi răsună în minte vocea lui Nogaret, nemiloasă şi batjocoritoare, care îi povestise cum unui cavaler ale cărui tălpi fuseseră unse cu grăsime şi puse deasupra unor cărbuni încinşi îi fuseseră date într-un săculeţ oasele căzute de la picioare, pentru a şi le duce în celulă. Gândurile lui Will erau

acaparate de imaginea unor oameni mutilaţi şi fără membre, târându-se şi scâncind de durere în celule asemenea celei în care stătea el pe tot cuprinsul Franţei. Nogaret îi spusese că peste cincisprezece mii de membri ai Ordinului fuseseră arestaţi. La fel ca mulţi dintre aceştia, Will recunoscu tot ce dorea să audă ministrul regelui, gândindu-se că astfel aveau să pună capăt chinurilor. În timpul torturii, inchizitorii pur şi simplu îi indicau ce trebuia să zică, iar el nu făcea decât să aprobe spusele lor în timp ce-l ţineau bine şi îi turnau ceară topită pe piele ori treceau cu flacăra unei lumânări peste coapsele lui până când începea să simtă mirosul cărnii arse. Cel mai îngrozitor lucru fusese patul de tortură, funiile legate de încheieturile sale fiind prinse de troliul pe care unul dintre inchizitori îl acţiona icnind din pricina efortului, până când membrele îi erau întinse la maximum, gata să se rupă.

Însă a rămas, chiar şi în momentele cele mai crunte, conştient de faptul că oamenii aceia trebuiau să-l ţină în viaţă. Nogaret credea că numai el ştie unde se află bogăţiile Templului, iar atât timp cât ministrul era încredinţat de acest lucru, viaţa lui nu putea fi pusă în pericol. Pe patul de tortură, Will îi spusese ministrului că toate comorile fuseseră duse în Cipru, însă la scurt timp după aceea, când fusese întrebat din nou, zisese că în Portugalia. Astfel că Nogaret nu reuşise să afle adevărul, neştiind în care dintre mărturii să se încreadă. Acest lucru îl nemulţumise, iar Will se simţi întrucâtva victorios, chiar dacă îl chinuiau cumplit.

Când gărzile îl târâră în sus pe nişte scări, groaza lui Will se prefăcu în buimăceală. Nu pe acolo se ajungea la camera de tortură. După câteva cotituri, mergând de-a lungul unor coridoare fără ferestre, soldaţii se apropiară de nişte uşi masive. Când acestea fură deschise, Will trase rapid aer în piept, fiind orbit de lumina zilei. Era dimineaţa devreme, iar frigul era pătrunzător, însă se desfătă cu puritatea aerului. Auzind voci şi tropăitul cailor, privi în jur, simţindu-se mai viu şi mai alert ca niciodată în ultimele săptămâni. Afară se aflau mai mulţi soldaţi şi patru trăsuri. Will îi văzu pe Nogaret şi pe Guillaume de Paris. Ministrul era neliniştit şi nervos. Privindu-i pe cei din mulţime, Will văzu alţi bărbaţi costelivi purtând tunici precum a sa, păziţi de gardieni. Îi recunoscu pe Jacques de Molay şi pe Geoffroi de Charney. Marele Maestru, foarte slăbit, era susţinut de doi soldaţi. Slăbise mult, iar barba îi fusese retezată. Când fu urcat într-o trăsură din apropiere, Will văzu şi alţi oameni în celelalte. Câţiva prizonieri pe care

nu îi recunoscu erau înghesuiţi înăuntru. După ce urcară şi patru soldaţi, se auzi şfichiuitul unui bici, iar trăsurile, înaintând greoi, ieşiră din curte.

Will surprinse privirile câtorva dintre prizonieri, însă niciunul nu rosti niciun cuvânt. Cu toţii erau conştienţi de prezenţa soldaţilor din garda regală, cu săbiile scoase. Încercând să-şi dea seama încotro erau duşi, se lăsă pe spate după ce ieşiră din curtea fortăreţei. Simţi mirosul râului şi auzi trilul păsărilor care cântau în copacii de pe mal. Recunoscu izul ierbii umede şi înţepătura fumului, însă niciodată nu i se păruseră a fi atât de dulci. Trăsura încetini pentru câteva clipe, apoi ieşi pe porţile oraşului. Will înţelese încotro se îndreptau când trecură peste podul cel mare şi ajunseră pe Ile de la Cite, însă în loc să se îndrepte către palat, trăsura coti pe una dintre străzile care duceau către Notre Dame.

Ajunşi în mica piaţă din faţa catedralei, Will şi ceilalţi cavaleri fură daţi jos din trăsuri de către soldaţi. Un bărbat se împletici când sări jos. Will îl prinse, oprindu-l să nu cadă, însă de îndată ce-l apucă de mână soldaţii se îndreptară către ei, strigându-le să nu se atingă. Când se dădu înapoi, se lovi de un altul. Recăpătându-şi echilibrul, se trezi faţă în faţă cu Hugues de Pairaud. Inspectorul era tras la faţă şi alb ca varul, părul şi barba îi erau pline de sânge, iar buzele purulente.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Will cu glas răguşit, când unul dintre gardieni îl împinse în faţă. Îmi pare rău.

Will îl urmări cu privirea cât timp fură escortaţi înspre treptele care duceau către gura întunecată a catedralei. Simţi miros de tămâie şi auzi canoanele slujbei de dimineaţă. Pătrunseră apoi în clădirea capitulului.

Pe un piedestal se aflau trei bărbaţi în veşminte negre-purpurii, ce purtau la gât cruci din aur, incrustate cu pietre preţioase. Când îi văzu, toată încordarea lui se risipi, permiţându-şi să spere. După grimasa de pe chipul lui Nogaret, bănui că cei trei cardinali ai colegiului nu se aflau acolo din porunca regelui. Oare papa intervenise în cele din urmă? Fu înghiontit de soldaţi, fiind aşezat în linie cu toţi ceilalţi în centrul încăperii. Gardienii se dădură înapoi, lăsându-i pe cei douăzeci şi patru de cavaleri singuri în faţa privirilor cumpănitoare ale cardinalilor.

După un răstimp, cel din mijloc, un bătrân venerabil, se ridică. Întinse în faţă un pergament.

— Sanctitatea Sa, papa Clement al V-lea, ne-a trimis să asistăm la judecarea membrilor Ordinului Templierilor. Vocea cardinalului deveni mai puternică. Sanctitatea Sa a fost profund mâhnit, ca noi toţi, să afle că fiecare

dintre voi a recunoscut oribilele crime de care aţi fost acuzaţi. Cu durere în suflet, ne-a încredinţat dificila sarcină de a judeca noi înşine mărturiile acestea, pentru a înţelege cum un respectat ordin religios cu atâta vechime s-a îndepărtat într-atât de cuvântul lui Dumnezeu. Îşi drese glasul. Jacques de Molay, vei păşi în faţă cât timp vor fi citite capetele de acuzare aduse ţie şi oamenilor tăi.

Urmă o pauză. Apoi, dinadins cu încetineală, Marele Maestru înaintă. Mergea greu, şchiopătând. Chipul său se schimonosea la fiecare pas, însă continua să-şi ţină capul ridicat.

Cavalerii ascultară tăcuţi cele o sută douăzeci şi şapte de capete de acuzare. Ascultându-le, Will recunoscu mâna lui Nogaret. Într-adevăr, ministrul păru aproape mândru tot timpul cât bătrânul cardinal le rosti cu voce joasă, aproape şoptită. Cavalerii erau acuzaţi că în timpul iniţierilor urinaseră şi călcaseră în picioare crucea, că adulaseră o pisică şi un idol cu trei capete, că îşi însuşiră donaţiile caritabile şi că organizaseră adunări secrete în capitul. Chiar şi cuprins de furie, nevenindu-i să creadă ce auzea, Will recunoscu măiestria cu care îşi formulase Nogaret lungul rechizitoriu. Recunoscu acuzaţiile care li se aduseseră catarilor, evreilor şi sarazinilor, cu toţii duşmani ai Bisericii; învinuiri pe care oamenii simpli puteau să le înţeleagă foarte uşor şi să se îngrozească de ele. Unele dintre capetele de acuzare erau adevărate: cavalerii îşi ţineau în secret adunările din capitul, şi numai cei care făceau parte din Ordin puteau citi Regula templierilor, lucru admis şi de teutoni şi ospitalieri. Acest lucru conferise un caracter defăimător alegaţiilor. O minciună putea fi acceptată cu mai multă uşurinţă dacă era mascată de adevăr, iar Nogaret distorsionase cu deosebită măiestrie practicile de zi cu zi ale Ordinului, multe dintre ele bine cunoscute, astfel încât să se potrivească cu natura procesului, făcându-le dintr-odată să pară nelalocul lor.

De-a lungul celor cincisprezece minute câte îi fură necesare cardinalului să citească lista capetelor de acuzare, Jacques de Molay rămase cu capul sus. Hugues de Pairaud, pe de altă parte, privea în podea, mâinile tremurându-i pe lângă corp. Un cavaler se prăbuşi la pământ, de oboseală ori din pricina şocului suferit, dar fu lăsat acolo.

După ce termină, cardinalul îşi ridică privirea, uitându-se în ochii lui Jacques.

— Ai recunoscut înfăptuirea tuturor acestor crime dinaintea inchizitorului Guillaume de Paris. Aici, în faţa noastră, îţi menţii declaraţiile?

Pentru câteva clipe, Jacques rămase tăcut. Apoi îşi ridică mâinile şi apucă gulerul tunicii sale jerpelite. Se auzi un sunet de sfâşiere când trase şi-şi rupse veşmântul, strâmbându-se de efort, rămânând cu pieptul gol în faţa celor trei trimişi ai papei. Spatele, braţele şi pieptul erau pline de tăieturi adânci, toate negre şi pline de puroi. În timpul cât se aflase în camera de tortură, inchizitorii se folosiseră de cleşti făcuţi special pentru a smulge carnea celui schingiuit, cleşti care fuseseră înroşiţi în foc, pentru a cauteriza imediat rana făcută, împiedicând astfel sângerarea. Unele tăieturi luceau în lumină, încă supurând, şi Will se gândi că Marele Maestru avea dureri cumplite, chiar şi acum, după atât de multe zile de când fuseseră făcute acele răni.

Chipul cardinalului deveni palid. Îşi ridică o mână, voind să-şi acopere ochii, apoi şi-o lăsă în jos şi-şi abătu privirea. Unul dintre cei doi care rămăseseră aşezaţi se lăsă pe spate, părând scârbit. Celălalt continuă să privească, îngrozit.

— Am mărturisit, spuse Jacques cu glas răguşit, dar nu sunt vinovat decât că am fost slab. Precum Mântuitorul nostru, care a cerut să Îi fie curmată suferinţa atunci când nu a mai putut îndura, la fel şi eu am căzut pradă slăbiciunii. Le-am spus inchizitorilor exact ce voiau să audă pentru a pune capăt chinurilor. Însă acum vreau să îndrept acest lucru. Lăsaţi-mă să fac acum ceea ce trebuia să fac atunci şi să mă dezic de cele ce-am spus, căci am mărturisit totul când eram în chinurile morţii.

Nogaret rămase neclintit.

— Preasfinţia Voastră…

Cardinalul nu-l lăsă să termine.

— Ministre de Nogaret, Sanctitatea Sa vrea ca recunoaşterea vinovăţiei să se facă liber şi fără preget înainte de a accepta solicitarea regelui de a dizolva Ordinul. Coborî de pe estradă şi traversă încăperea. Lucrul acesta – îl arătă pe Jacques, privindu-l îngrozit – nu poate fi acceptat.

— Inchizitorii au fost împuterniciţi de către papalitate să folosească tortura pentru a obţine mărturisirea păcatelor. Preasfinţia Voastră, toţi oamenii aceştia şi-au recunoscut vina!

— Şi dacă îi vom dezbrăca pe toţi ce vom vedea? Îmi pare rău, ministre. Îi voi aduce la cunoştinţă Sanctităţii Sale că mărturiile acestor oameni nu pot fi luate în considerare, deoarece au fost constrânşi să le facă.

40

Prioratul franciscan, Poitiers
26 mai 1308

— Dă-te la o parte!

— Maiestate, protestă călugărul, postându-se în faţa uşii, Sanctitatea Sa nu e pregătit. Vă rog. Dacă mai aşteptaţi o clipă doar…

— Mişcă! Altfel îi pun pe soldaţii mei să te aresteze pentru nesupunere.

Călugărul şovăi, mâhnit, însă atunci când gărzile regelui făcură câţiva paşi înainte, se dădu la o parte cu greu. Împingându-l, regele deschise uşa şi intră în încăpere cu paşi repezi.

Când o trânti în spatele său, silueta din cameră tresări.

— Sire, murmură Clement. Tocmai îşi îmbrăca roba purpurie şi se chinui s-o tragă pe el cât mai repede. Ce înseamnă asta? Mi s-a spus că eram aşteptat în capitul.

— M-am săturat de aşteptat, răspunse regele, ochii săi albaştri strălucind plini de furie.

Era mult mai înalt decât papa, care părea că se micşorase în ultimul an, trupul său cocârjându-se, strângându-se înspre locul în care durerea persista chiar şi zilele acelea. Filip nu simţea niciun pic de compasiune pentru el. Nu-şi dorea să se afle acolo, venind din Paris într-un timp foarte scurt, pedepsindu-şi şi oamenii, şi caii. Răbdarea sa, greu încercată de evenimentele din ultimele şapte luni, ajunsese la capăt.

Atacul asupra templierilor începuse bine, poate chiar mai bine decât se aşteptase după ce Rose furase unul din pergamente. Era adevărat, bogăţiile din vistieria preceptoriului din Paris dispăruseră, însă, în ciuda acestui lucru, multe sute de alte proprietăţi ale Ordinului intraseră în posesia sa, iar Nogaret era în continuare convins că unii cavaleri, printre care şi Campbell, ştiau unde se află comorile. Jacques de Molay recunoscuse lucrurile de care era acuzat în doar câteva zile, inchizitorii depăşindu-se pe sine, iar după ce mărturia maestrului fusese făcută publică – şi ceilalţi cavaleri cedaseră în cele din urmă, unul câte unul, neputând rezista torturilor, susţinerea publică şi politică crescuse şi mai mult. Clement, indignat, imediat după primele arestări, îi trimisese o scrisoare, întrebând care era rostul acţiunilor sale, însă Filip, ştiind că se bucura de tot sprijinul supuşilor săi, nici măcar nu se

sinchisise să răspundă. La scurtă vreme după aceea, la Paris sosiseră cei trei cardinali care ceruseră să asculte mărturiile cavalerilor.

Când cardinalii îşi prezentară raportul, Clement suspendase activitatea inchizitorilor din Franţa. Filip, rămas fără torţionari, fusese astfel obligat să oprească procedurile. Drept răspuns, încrezător în autoritatea sa, regele convocă teologi reputaţi de la Universitatea din Paris pentru a le afla părerile cu privire la judecarea cavalerilor, însă verdictul lor, pe care îl anunţaseră mai devreme în acea lună, nu fusese pe placul lui. Un rege, concluzionaseră învăţaţii, nu poate lua măsuri întru pedepsirea celor acuzaţi de erezie decât la solicitarea expresă a papei. Acesta era motivul pentru care se afla Filip acolo, în faţa beligerantului vicar al lui Dumnezeu, fierbând de furie.

— Mi-a ajuns! Totul are să se termine astăzi!

Clement clătină din cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Filip îşi înăbuşi cu greu dorinţa de a-şi scoate sabia şi de a-l doborî pe bătrânelul din faţa sa.

— Templierii! N-o să-ţi permit să-mi zădărniceşti planurile pentru ei.

— Planuri? Papa îşi legă roba în jurul gâtului. Nu depinde oare totul de vinovăţia lor?

— Să nu-ţi baţi joc de mine, Clement! îl avertiză regele. Nu uita că eu am fost cel care te-a urcat pe tronul papal. Pot să te dau jos la fel de uşor!

Clement îl fixă cu privirea pe Filip.

— Cum? Când papa este ales pe viaţă?

Filip se uită în altă parte, jenat de căutătura sfredelitoare a suveranului pontif, dându-şi seama că spusese ceva ce n-ar fi trebuit să spună. Oare Clement vedea prin el, ghicindu-i păcatele? Oare stafiile predecesorilor săi îi şopteau la ureche, îndreptându-şi degetele către cel care era responsabil pentru moartea lor?

— Noi doi aveam o înţelegere. Ai semnat un document prin care te obligai să duci la îndeplinire cinci lucruri, printre care figura şi desfiinţarea Ordinului şi trecerea tuturor bogăţiilor lor în proprietatea mea şi a moştenitorilor mei.

— Înţelegerea aceea şi mărturisirile cavalerilor au fost obţinute sub presiune. Am semnat-o ca să-i salvez viaţa fiului meu, după cum ştim amândoi. Aşa că, cu excepţia cazului în care mă vei ucide, aşa cum i-ai ucis

pe Bonifaciu şi pe Benedict, cum intenţionezi să mă înlături din scaunul pontifical, maiestate?

Chipul lui Filip se înroşi auzind acuzaţiile papei, însă se forţă să-i privească chipul tras şi afectat de boală.

— N-am nicio legătură cu moartea lor. Nu mă fac vinovat decât pentru că am încercat să arestez un eretic şi un blasfemiator.

— Mi-e teamă pentru tine, maiestate.

— Mi-am extins teritoriul şi mi-am întărit puterea în regat, ţinând piept vrăjmaşilor mei şi răsplătindu-i pe cei credincioşi mie şi Franţei. Sunt un bun rege creştin, Clement. Nu trebuie să-ţi fie teamă pentru mine.

— N-ai făcut nimic pentru poporul tău, ci pentru tine. I-ai condus în război, aşa e, însă împotriva altor creştini, nu împotriva păgânilor din Palestina. Te-ai folosit aşa cum nu trebuie de tronul pe care stăteai, conferindu-le putere neţărmurită celor haini şi vătămând Biserica prin atacuri pline de sălbăticie împotriva reprezentaţilor şi a bunurilor ei. Ai devalorizat moneda, provocând sărăcie şi revolte, şi ai acţionat mişeleşte împotriva tuturor celor care au luptat pentru creştinătate peste mări şi ţări. Un rege bun, maiestate? Vocea lui Clement deveni puternică. Bunicul tău, Sfântul Ludovic, a fost un rege bun. A ridicat crucea, în încercarea de a elibera Ierusalimul, şi a condus două cruciade. Dacă n-ar fi fost dorinţa de glorie a fratelui său, cred că ar fi reuşit, într-atât era de vajnic, neînfricat şi impunător, pios şi umil. Te foloseşti de amintirea lui ca de o sabie, însă în mâinile tale e boantă. Nu îi semeni deloc, Filip. Tot ce ai de la el e sângele.

Filip simţi cuvintele acelea zdrobindu-l sub greutatea adevărului. Se îndepărtă, expresia de pe chipul său preschimbându-se într-una de ură, apoi se întoarse din nou.

— N-am atacat Templul mişeleşte. Ai auzit mărturia lui Esquin de Floyran. Erezie! El a susţinut asta, nu eu. Nu-mi pasă ce crezi despre mine, oricum nu vei putea decât pune o stavilă trecătoare în calea mea. Poporul cere judecarea lor.

După un scurt răstimp, Clement vorbi din nou, împreunându-şi mâinile la spate.

— Ai dreptate. S-a ajuns prea departe pentru a opri totul. Întotdeauna vor exista suspiciuni la adresa templierilor, chiar şi dacă le vom da totul înapoi. Nu pot să nu recunosc lucrul acesta. Poporul vrea să ştie dacă sunt vinovaţi de erezie. Are nevoie de răspunsuri şi de asigurări că liderii lor spirituali şi laici fac tot ce e omeneşte posibil pentru a apăra regatul de ticăloşie. Dădu

încet din cap, de parcă ar fi luat o decizie. Procesul împotriva templierilor va continua, însă eu voi fi cel care-i va numi pe cei care-i vor judeca. Aceştia vor fi însărcinaţi cu dovedirea vinovăţiei lor. Dacă vor fi adunate suficiente dovezi pentru a-i acuza de erezie, Ordinul Templului va fi desfiinţat.

Filip îl privea stăruitor pe papă, năucit de schimbarea sa de atitudine.

— Şi bogăţiile lor? se aventură el, încercând să nu-şi trădeze emoţia.

Clement întâlni privirea plină de speranţă a regelui.

— Îţi vor fi cedate. Când Filip expiră uşurat, papa îşi ridică o mână, chipul rămânându-i sobru. Cu o singură condiţie.

— Şi anume?

— Ridică imediat crucea şi porneşte o nouă cruciadă.

41

Luvru, Paris
8 septembrie 1308

Will se dădu înapoi, lovindu-se de zidul din spatele său, şi-şi ridică mâinile, acoperindu-şi faţa când patru bărbaţi intrară în celulă. Lumina torţelor acestora îi chinuia ochii, iar când doi dintre ei îl apucară de braţe, începu să strige. Era atât de slab, încât aproape că-l luară pe sus când îl forţară să se ridice.

— Nu ştiu unde e, rosti el cu glas răguşit, în timp ce îl trăgeau afară. Nu ştiu! Will se zbătu în zadar, continuând să strige, însă gărzile nu-şi încetiniră pasul.

Ajunseră în faţa unor uşi, apoi trecură dincolo de ele şi intrară într-o încăpere slab luminată. În centrul camerei se afla o masă de scris la care erau aşezaţi doi bărbaţi purtând veşmintele negre tipice oficialilor. Unul avea o pană în mână, pregătit să scrie pe un pergament. Gărzile se dădură înapoi, lăsându-l pe Will singur în faţa celor doi. De îndată ce îi dădură drumul, Will se clătină, fiind cât pe ce să cadă, însă reuşi să-şi regăsească echilibrul şi să stea în picioare. Ridicându-şi capul încă tremurând, îşi aranjă peticul murdar de pe ochiul drept care se desfăcuse în timp ce fusese escortat până acolo.

— William Campbell? îl întrebă unul dintre cei aşezaţi la masă, vorbind pe un ton sec.

Will se uită în spate, către gărzile care încadrau uşa, apoi dădu din cap aprobator înspre oficialul care i se adresase.

— Vorbeşte.

Will îşi drese glasul.

— Da, spuse el, înghiţind cu greu.

— Cavalerii templieri continuă să-şi susţină nevinovăţia, refuzând să recunoască acuzaţiile care li s-au adus. Conform delegaţiei papale trimise de Sanctitatea Sa papa Clement, au dreptul de a se apăra. Pentru proces, doi dintre membrii Ordinului au fost numiţi avocaţi, şi mulţi fraţi au jurat să le ofere susţinerea lor în timpul audierilor. Ai fi de acord să te înfăţişezi dinaintea unui tribunal pentru a-ţi susţine nevinovăţia?

— Da, spuse Will, gândurile sale, până atunci năpădite de groază, începând să se limpezească. Aş fi de acord.

— Eşti sigur?

— Da.

Oficialul scrise ceva pe bucata de pergament din faţa sa, apoi le făcu un semn gărzilor.

Will se simţi apucat de braţe.

— Când va avea loc audierea? rosti el cu glas răguşit, în vreme ce soldaţii îl scoaseră afară din încăpere. *Când?*

Însă nu-i răspunse nimeni.

Întors în celulă, Will se rezemă cu spatele de peretele rece şi se lăsă în jos, continuând să privească uşa. Era plină de scrijelituri acolo unde bătuse cu pumnii, lovise cu picioarele sau zgâriase lemnul cu unghiile, însetat, înfometat ori înnebunit de durere.

Trecuse aproape un an de când începuseră arestările, aproape un an de când era închis în temniţă. În tot acest timp îl supuseseră la torturi pe care se gândise că niciun om nu le poate îndura, aducându-l în pragul nebuniei. Fuseseră momente în care îl rugase pe Dumnezeu să-i curme suferinţa, să-i facă pe inchizitori să întreacă limita. Însă aceştia păreau să cunoască momentele în care corpul era gata să cedeze, aşa că supravieţuise tuturor tratamentelor pe care i le aplicaseră, înfometarea şi izolarea, ameninţările ori dulcile promisiuni, patul de tortură ori focul. Trecuse până şi peste scoaterea ochiului său drept, inchizitorii legându-l şi ţinându-i pleoapele deschise, vârful instrumentului venind tot mai aproape, până când începuse să ţipe, iar bucata de metal să sape în globul ocular.

În urmă cu ceva vreme, când torturile încetaseră timp de câteva luni, aflase, ascultând frânturile de conversaţie dintre gardieni, că papa intervenise. Speranţele sale renăscuseră pentru o scurtă perioadă, apoi se năruiră din nou când deveni limpede că Clement luase controlul şi că înfiinţase o comisie papală care să supravegheze interogatoriile în loc să le pună capăt. Torturile fuseseră reluate, de data aceasta mai puţin agresive de fiecare dată când era prezent un cardinal, iar disperarea lui Will crescuse şi mai mult când Nogaret îi spusese că papa trimisese scrisori tuturor regilor apuseni, cerându-le să-i aresteze pe templierii de pe teritoriile lor şi să le confişte bunurile. Încercă să se convingă de faptul că ministrul mintea; nu-i zisese lui Nogaret unde fusese dusă comoara preceptoriului din Paris şi era conştient că acesta era înnebunit de faptul că nu-l putea face să cedeze, însă adânc în sufletul său ştia adevărul: Clement îi abandonase.

Până acum.

Will încercă să-şi forţeze mintea obosită să înţeleagă ce presupunea procesul acela. Dacă templierilor li se permitea să se apere singuri, în public, asta însemna că regele şi oamenii săi nu mai puteau ascunde faptul că toate mărturiile lor au fost obţinute sub tortură. Felul îngrozitor în care arătau le provocase un şoc cardinalilor şi le stârnise compasiunea. Oare şi ceilalţi oameni vor simţi acelaşi lucru?

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de sunetul unor paşi care se apropiau. Se încordă, inima începând să-i bată cu putere când văzu lumină în jurul cadrului uşii. Zăvorul fu tras. Printre degetele pe care şi le ridicase ca să-şi acopere faţa, Will recunoscu trei sau patru gardieni, apoi văzu o altă persoană aplecându-se pentru a intra în celulă, ţinând înaintea sa o torţă. Era Nogaret.

Chipul tras al ministrului exprima aviditate când îl privi pe Will.

— Mă bucur să aud că eşti dispus să aperi Ordinul, Campbell. Asta înseamnă că pot să-ţi mai iau un lucru. Remarcând nedumerirea lui Will, expresia lui Nogaret se schimbă, ochii scăpătându-i furioşi. Chiar credeai că te voi lăsa să te aperi singur? Tu ori ceilalţi?

— Atunci a fost o minciună? Will se lăsă pe spate, rezemându-se de zid. Oamenii ăia? Tot ce-au spus? Minciuni?

— Dimpotrivă, a fost adevărat. Clement, netrebnicul, vrea să beneficiaţi de un proces corect. Vrea să le dea tuturor impresia că face totul aşa cum trebuie, că el e cel care deţine controlul, când, de fapt, nu e decât o marionetă! Întotdeauna a fost doar o marionetă.

Will îşi întoarse capul, închizându-şi ochii pentru a nu mai vedea privirea răzbunătoare a ministrului.

— De ce ne urăşti?

Nogaret păru surprins de întrebarea lui.

— Nu vă urăsc, Campbell. Nu sunteţi într-atât de importanţi încât să irosesc o emoţie atât de puternică pe voi.

— Dar Clement? Bonifaciu? Benedict? Ce te-a convins să comiţi crimele acelea împotriva lor?

Nogaret închise repede uşa, pentru ca soldaţii care stăteau pe culoar să nu-i poată auzi.

— Tacă-ţi fleanca, dacă nu vrei să-ţi tai limba.

— Nu e un secret ce-ai făcut tu.

— Şi cu toate astea nimeni nu m-a învinuit de nimic.

— Poate că nu în viaţa asta. Dar în următoarea…

— Următoarea? Nogaret izbucni în râs. Întâi ar trebui să crezi în viaţa de apoi ca să-ţi fie teamă de ea. Îşi miji ochii când se lăsă pe vine în faţa lui Will, flacăra torţei arzând între ei. Tu încă mai crezi în aşa ceva, nu? Chiar şi acum, te gândeşti că Dumnezeu e acolo, privindu-te, oferindu-ţi iubire ori judecându-te? Vocea sa deveni o şoaptă. Tatăl şi mama mea credeau. Numai că erau catari, nu creştini. La vremea când m-am născut, cruciada împotriva sectei lor se încheiase. Fortăreaţa catarilor de la Montsegur fusese cucerită în urmă cu douăzeci de ani, iar ultimele lor redute aveau să cadă curând. Părinţii mei au scăpat de incendieri şi s-au retras, la fel ca mulţi asemenea lor, într-un orăşel obscur din sudul Franţei. S-au prefăcut a fi creştini, le celebrau sărbătorile, mergeau la slujbă în fiecare săptămână. Însă în timpul nopţii săvârşeau în secret ritualuri eretice. Ani la rândul au dus o viaţă plină de minciuni, fiindu-le frică să nu fie descoperiţi, însă fără să renunţe la credinţa lor. Am fost dintotdeauna fiul cel ascultător şi am urmat exemplul tatălui meu, însă n-am crezut niciodată în ce credeau ei. Ritualurile performate cu teamă în suflet mi se păreau penibile. Buzele lui Nogaret se răsfrânseră batjocoritor. Stăteam cu toţii înghesuiţi într-o cămară, sora mea ţinându-şi mâinile căuş în jurul unei lumânări, tatăl meu murmurând şi asudând.

De îndată ce s-a putut, m-am dus la universitatea din Montpellier. Am studiat dreptul roman şi cel canonic, şi astfel toate secretele credinţei mi-au fost revelate pe de-a-ntregul, dintr-odată lipsite de substanţă. Am văzut cum manipula şi controla Biserica, în ce fel liderii ei aveau numai de câştigat de pe urma naivităţii enoriaşilor. Mi s-au deschis ochii şi am înţeles cum şi eu, nicidecum un om al Bisericii, ci un mirean, aş fi putut să mă folosesc de lege pentru a obţine ceea ce îmi doream, cum statul putea să devină mai puternic decât Biserica. Eram înflăcărat, încărcat de cunoaştere. Am făcut greşeala de a încerca să-l conving pe tatăl meu să înţeleagă; să-l fac să renunţe la ritualurile acelea prosteşti. Ne-am certat şi m-a îndepărtat de familie. În ciuda trecutului său, era un om respectat în comunitate şi şi-a arătat nemulţumirea faţă de mine înlăturându-mă din postul de profesor pe care îl obţinusem în Montpellier.

Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face pentru a-l discredita şi am informat colegiul dominican de adeziunea sa la credinţa catarilor. Nogaret făcu o pauză, chipul său exprimând răceală. Am vrut să-i arăt că aveam dreptate, că legea e mai presus de orice Dumnezeu. Îmi imaginasem că avea să-şi renege credinţa şi că, împreună cu mama mea, aveau să-şi recunoască

vina lor şi să ceară îndurare. Am vrut să-i înjosesc şi să-i umilesc, am vrut să-i fac să se lepede de credinţă. Îşi aţinti privirea asupra lui Will. În ciuda chinurilor la care au fost supuşi de inchizitori, au refuzat să-şi recunoască greşeala. S-au îndreptat cu mândrie către rugurile pregătite pentru ei şi pentru sora mea. Când soldaţii au dat foc vreascurilor ei rosteau chiar rugăciunile pe care mă obligaseră şi pe mine să le rostesc în cămara aceea micuţă şi întunecată, astfel încât să fie auziţi de toată lumea.

— Deci ai vrut să te răzbuni pe Biserică?

— Dovezi, spuse Nogaret cu ironie. Am vrut dovezi. Doar omul îl poate condamna pe om. Biserica a dovedit acest lucru când mi-a ucis familia. Eu am dovedit-o când i-am ucis pe Bonifaciu şi pe Benedict. Se ridică brusc. Şi o voi dovedi când îi voi nimici pe războinicii lui Hristos. Întorcându-se, deschise uşa. Luaţi-l, le ordonă el gărzilor.

Nogaret mergea cu paşi mari înaintea lui, iar Will era scos de soldaţi din fortăreaţă. În cele din urmă ajunseseră în curtea interioară. Văzu o trăsură şi peste două duzini de soldaţi călare, purtând uniforma gărzii regale. Era noapte, cerul purpuriu fiind presărat de stele. Urcat în trăsură de către gărzi, Will întrezări în penumbră chipurile a cinci oameni care îşi întoarseră feţele înspre el. Cavaleri, se gândi el, când compania se puse în mişcare.

Deveni limpede pentru toţi că nu se îndreptau către oraş când trăsura o luă înspre nord, înaintând pe un drum denivelat, care şerpuia kilometri buni printre câmpiile luminate de stele. Will şi ceilalţi prizonieri nu-şi adresară niciun cuvânt şi nici nu se priviră. Îşi închipui că şi ei, asemenea lui, se temeau că acesta avea să le fie ultimul drum. Fiecare dintre ei se pregătea în linişte, cu capul plecat, rugându-se ori adâncit în gânduri. Will se gândi la tatăl său. Se întrebă ce simţise James când se îndreptase către locul de execuţie din afara fortăreţei oraşului Safed, acolo unde pământul de sub tălpile lui era uscat şi fierbinte. Îi plăcea să creadă că o făcuse liniştit, mergând cu capul sus, săbiile mameluce nefiind nevoite să-l împingă de la spate.

Trăsura se hurducăi când o luă peste o câmpie, unde se şi opri. Gărzile regale le strigară cavalerilor să coboare, iar aceştia săriră stingheriţi, unul câte unul, în iarba înaltă. Undeva în depărtare, Will întrezări zidurile Parisului, o urmă ceva mai deschisă la culoare pe fondul cerului întunecat. Ceva mai aproape, câţiva stejari se unduiau în bătaia vântului, crengile scârţâindu-le. În jur de cincisprezece soldaţi rămăseseră călare, înconjurându-i, în vreme ce caii lor fornăiau şi scuturau din capete. Cu toţii

aveau săbiile trase şi scuturile ridicate. Ceea ce i se păru ciudat lui Will era faptul că aceştia nu stăteau cu faţa la prizonieri. Înainte să-şi dea seama de ce, auzi un murmur înspăimântat şi-l văzu pe unul dintre cavaleri privind la ceva ce se afla dincolo de trăsură. Will făcu câţiva paşi şi realiză ce îi atrăsese atenţia bărbatului. Pe coama unui deal aflat la mică distanţă se ridicau trei siluete înalte pe cerul noptatic, nişte stâlpi cu vârf ascuţit şi ameninţători. Erau ruguri, în mijlocul fiecăruia aflându-se un ţăruş zdravăn, înălţându-se ca un deget dintr-o mulţime de vreascuri, crengi şi paie. Un alt cavaler, când le văzu, îşi făcu cruce şi începu să se roage.

— Legaţi prizonierii! ordonă Nogaret. Repede. Câte doi pentru fiecare rug.

Calmul afişat de cavaleri pe timpul drumului se risipise cu totul. Începură să se zbată, însă după un an în temniţă abia puteau să li se opună gărzilor, care îi târâră fără milă înspre ruguri.

— De ce-ţi baţi capul cu toate astea? întrebă Will, când Nogaret se apropie pentru a-l ajuta pe soldatul care-l prinsese. De ce nu ne-ai omorât în temniţă?

— Prostule! gâfâi Nogaret, luptându-se cu Will. Clement nu ar accepta niciodată să ne dea ce vrem dacă vă ucidem cu sânge rece. Ministrul se dădu câţiva paşi înapoi, împleticindu-se, lăsându-l pe soldat să-l lovească cu sălbăticie pe Will în partea laterală a corpului până când acesta căzu la pământ. Însă Guillaume de Paris, la insistenţele lui Filip, i-a proclamat pe cei care ar fi vrut să se apere singuri drept eretici recăzuţi. Legea spune că cei care s-au lepădat de confesiunile lor, care sunt eretici ce nu s-au căit şi pentru care nu mai există cale de izbăvire, pot fi transferaţi autorităţilor seculare pentru a fi arşi pe rug.

Will stătea în genunchi, vlăguit, cu mâinile în pământul umed. În jurul său, strigătele cavalerilor erau întrerupte din când în când de nechezatul cailor. Deasupra sa, vocea lui Nogaret continuă să răsune aspru, nemiloasă.

— Regele vrea ca Templul să fie desfiinţat cât mai curând posibil. Nu vrea un proces public. Iar în felul acesta scăpăm de cavalerii care sunt dispuşi că depună mărturie, şi o facem conform cerinţelor legii. Clement nu poate face nimic!

Degetele lui Will dădură peste ceva tare, îngropat în pământ.

— Când fraţii tăi vor afla ce se întâmplă cu cei care îşi retrag mărturiile, puterea lor de a rezista se va preface în scrum, iar Maiestatea Sa îşi va primi mult-aşteptatul premiu. Nogaret se apropie de el. Apropo, Campbell, unul

dintre cavaleri a cedat în timpul interogatoriului de săptămâna trecută. Un bărbat pe nume Laurent. Mi-a spus că bogăţiile Templului au fost duse în Scoţia.

Will pipăi obiectul: ceva lung, subţire, care avea într-un capăt un vârf de oţel. Era o săgeată. Pentru o clipă, fu uimit, întrebându-se cum ajunsese acolo. Însă toate nedumeririle se risipiră, copleşite de sentimentul că lumea întreagă era la unison cu Dumnezeu. Că menirea acelei săgeţi era să fie acolo şi că el trebuia să o găsească.

— Au luat-o douăzeci de cavaleri, mi-a spus Laurent, împreună cu o femeie însărcinată. Aia era Rose, nu-i aşa? Când voi găsi tezaurul, o voi găsi şi pe ea.

Adunându-şi ultima fărâmă de putere, Will îşi strânse degetele în jurul săgeţii. Nu credea că avea să scape cu viaţă, însă putea măcar să-l tragă pe Nogaret după el. Aşa avea să se termine. Aşa trebuia să se termine. Ridicându-se în picioare, se aruncă asupra ministrului. Însă înainte să lovească, aerul liniştit al nopţii fu străpuns de strigătele bărbaţilor şi de nechezatul cailor.

Totul se transformă pe dată într-o învălmăşeală. Will se întoarse repede, auzind pe cineva dând ordinul de adunare. Un grup de soldaţi ai gărzii regale se îndreptau către şirul de stejari. Văzu mişcare în tufişuri, siluete negre făcându-şi apariţia, apoi doi dintre caii soldaţilor ridicându-se pe picioarele din spate şi prăbuşindu-se, zdrobindu-i pe călăreţi dedesubt. Se auziră mai multe strigăte şi apărură scânteieri de oţel. Will se întoarse către locul în care se aflase Nogaret în urmă cu o secundă şi-l văzu pe ministru alergând către trăsură.

— Gărzi! striga acesta. Vreau să fie prinşi!

Cei câţiva cavaleri care descălecaseră alergau către caii lor. Unul îşi fixă piciorul în scară, apoi puse mâna pe oblânc, însă înainte de a se ridica în şa, ceva îl lovi în spate, făcându-l să se arcuiască înapoi, cu piciorul prins în scară. Calul o luă la fugă, trăgându-l peste câmp şi împrăştiind soldaţii care stăteau în calea lui. Un alt soldat căzu la pământ, scăpând torţa din mâini, împroşcând scântei.

— Omorâţi prizonierii, lua-v-ar naiba! strigă Nogaret înspre restul soldaţilor care încă nu intraseră în luptă. Omorâţi-i!

Will văzu un cavaler doborât la pământ, înjunghiat de soldatul care-l târâse înspre ruguri. Apoi încă unul. Ceilalţi cavaleri începură să lupte cu noi forţe. Auzind încleştări de oţel în spatele său, Will se întoarse şi văzu un

soldat al gărzii regale ridicându-şi sabia pentru a-l lovi. O săgeată lansată din întunericul nopţii se înfipse în grumazul bărbatului. Acesta lăsă sabia să-i cadă şi se prăbuşi. Ameţit de efort, Will apucă sabia căzută, însă înainte de a porni pe urmele lui Nogaret, o siluetă veni în fugă înspre el.

Era un bărbat înalt, cu părul lung şi blond şi cu un chip lătăreţ. Ţinea în mână un arc. Will îşi aţinti privirea asupra lui, uimirea făcând ca mâna să-i cadă în lateral, vârful sabiei lovind pământul. Trecuseră zece ani de când nu mai văzuse chipul acela.

— David?

— Retragerea! striga unul dintre soldaţi. Retragerea!

Nogaret răcnea cu glas aspru, ordonându-le gărzilor să se întoarcă la luptă, cerându-le să-i prindă pe atacatori, însă asupra lor veneau săgeţi din toate părţile, iar ei nu puteau decât să-şi ţină scuturile ridicate, să-şi întoarcă caii şi să iasă din raza lor de acţiune. Căzu încă unul, calul său prăbuşindu-se după ce fusese lovit de două săgeţi în crupă. În doar câteva clipe, şi restul soldaţilor fugeau mâncând pământul, abandonând trăsura şi prizonierii.

Will, încă privindu-şi nepotul, mut de uimire, nici nu-i observă fugind. Când tânărul bărbat îl îmbrăţişă cu putere, se simţi uşurat.

— Eşti rănit? îl întrebă David, făcând un pas în spate şi uitându-se la el în lumina tremurândă a torţei de pe jos. Se încruntă când văzu peticul plin de sânge care acoperea ochiul drept al lui Will. Ce ţi-au făcut?

Will se uită la mâna lui când acesta dădu să se uite la bandaj. Nu-i făcea plăcere să-l atingă. Privind în jurul său, văzu şi alţi oameni ieşind de la adăpostul copacilor. Se împrăştiară, verificând dacă soldaţii muriseră şi ajutându-i pe cei trei cavaleri care supravieţuiseră. Unul dintre ei veni în grabă înspre el şi David.

— El e? se auzi o voce agitată.

Era vocea lui Robert. Împreună cu el mai erau şase cavaleri din cei douăzeci care duseseră bogăţiile Templului în Scoţia. Will avu nevoie de câteva clipe ca să-i recunoască, deoarece niciunul nu mai purta uniforma de templier. Robert se opri, cercetându-l pe Will.

— Dumnezeule!

Will îl apucă de braţ.

— Robert, de ce eşti aici? De ce e David? Clătină din cap. Cum?

— N-avem timp de povestit, Will.

Will nu-şi slăbi strânsoarea.

— Fă-ţi timp, spuse el, pe un ton hotărât.

Robert ezită, apoi le făcu un semn celorlalţi cavaleri.

— Luaţi toate măsurile de apărare necesare. Vreau să mă asigur de faptul că nu se vor întoarce prea repede. Atunci o să fie pregătiţi. Cavalerii plecară, ţinându-şi arcurile la îndemână, iar Robert se întoarse către Will. După ce am părăsit Franţa, am acostat în apropiere de Aberdeen. În vreme ce restul soldaţilor au rămas la bordul corăbiei cu bogăţiile Templului, eu am plecat cu Simon pentru a o duce pe Rose la familia ta, în Elgin. S-a dovedit a fi cel mai bun lucru pe care l-am fi putut face. Privirea i se aţinti asupra lui David. Nepotul tău ne-a fost de un real ajutor pentru găsirea unui adăpost sigur.

Will îl privi cu mândrie pe David.

— Am rămas în Elgin vreme îndelungată, aşteptându-te, continuă Robert. Însă văzând că nu mai ajungi, ne-am temut de ce era mai rău. În vară am aflat de începerea unui proces împotriva Templului la Paris. Am venit să vedem dacă îi putem ajuta pe fraţii noştri.

— Filip îi împiedică pe toţi cei care vor să intervină. Ar face orice pentru a-l opri pe papă să-şi bage nasul în planurile sale. Dacă sunteţi prinşi, veţi fi mai mult ca sigur întemniţaţi şi executaţi.

— Ştim, spuse Robert rânjind cu îndârjire. Însă nu vrem să rămânem prea mult pe-aici. În noaptea asta intenţionăm să atacăm pentru ultima oară.

— Nogaret a mai făcut asta şi înainte? întrebă Will.

— De câteva ori din câte ştim noi. Ne ascunsesem în oraş, încercând să aflăm informaţii despre cine era întemniţat, unde şi…

— Sperând că aveam să te găsim, interveni David. Însă nimeni nu ştia nimic. Am renunţat la gândul că te vom găsi în viaţă până în momentul în care te-am văzut dat jos din trăsură.

— Am aflat că soldaţii regelui luau prizonieri în toiul nopţii şi-i ardeau pe rug, continuă Robert. Am reuşit să salvăm şase fraţi în timpul unui atac de acest fel, însă am pierdut şi noi doi oameni.

Will dădu din cap încetişor, motivul pentru care erau tensionaţi soldaţii regelui fiind acum foarte clar, iar găsirea săgeţii nu atât de miraculoasă pe cât îşi imaginase. Se gândi la reacţia lui Nogaret şi la cât de pregătiţi erau soldaţii.

— Bănuiesc că voia să vă prindă în cazul unui nou asalt. A reuşit să găsească o parte din templierii care au scăpat de arestări. Vrea să nu mai rămână nimeni care să poată apăra Ordinul. Vrea… Will se opri brusc, amintindu-şi ultimele cuvinte ale ministrului, apoi o luă la fugă înspre locul

în care oamenii lui Robert căutaseră să vadă dacă soldaţii erau morţi. Cercetă chipurile tuturor celor căzuţi, ducându-se pe rând la fiecare, cu Robert şi David pe urmele lui. Cred că l-a luat unul dintre soldaţi, spuse Will, ridicându-se repede. Se împletici şi fu cât pe ce să cadă, însă Robert îl sprijini. Trebuie să-l găsim.

— Nu. Trebuie să te ducem de-aici, replică Robert, făcându-i un gest unuia dintre bărbaţi, care se apropie repede. Ajută-l să se urce în trăsură.

— Ştie totul despre comoară, Robert. Ştie că-i în Scoţia. Ştie că şi Rose e acolo.

— Nu va găsi bogăţiile şi nici pe Rose. Pot să te asigur de asta.

Will clătină din cap.

— Ştie că surorile mele locuiesc în Elgin. Ştie unde să le caute!

Robert îl apucă de umeri.

— Nu. Nu mai stau acolo. Will, te rog. Avem o corabie pregătită în josul fluviului. Însă trebuie să plecăm acum!

— Clement, spuse Will. Poate ne va ajuta.

— Nu cred. Cât timp am fost aici am aflat că papa a emis o nouă bulă, care conţine planurile unui nou război sfânt. Se zvoneşte că Filip va ridica acum crucea în numele lui. Bănuiesc că au ajuns la o înţelegere: Templul în schimbul unei noi cruciade.

Will rămase tăcut.

— Nogaret mi s-a destăinuit când eram în celulă, spuse el în cele din urmă. A recunoscut că l-a ucis pe papa Benedict. Dacă ar afla Sanctitatea Sa asta, poate că va rupe alianţa sa cu regele. Îl privi pe Robert. Merită încercat, nu-i aşa?

După câteva secunde, Robert încuviinţă.

— Bine. Mă voi asigura că mesajul îi va fi transmis lui Clement, înainte de a pleca de aici. După asta, va decide el. Noi nu mai putem face nimic.

Susţinut de David, Will şchiopăta până la trăsură, lăsând rugurile neaprinse în urma sa.

Prioratul franciscan, Poitiers
24 noiembrie 1308

Clement stătea în dreptul ferestrei, privind dependinţele scăldate de lumina lunii. Camera din spatele său era cufundată în întuneric. Ceva mai devreme, un slujitor se oferise să facă focul şi să aprindă câteva lumânări, însă papa îl refuzase. I se părea mai potrivit să stea pe întuneric în seara

aceea. În mână avea un pergament, moale, mototolit. Se uită peste el, însă vederea îi era tot mai slabă şi, pe lângă asta, era şi prea puţină lumină pentru a putea citi. Oricum, îi cunoştea conţinutul.

Se auzi o bătaie în uşă.

Punând pergamentul pe scaunul de la fereastră, papa se întoarse cu faţa înspre uşă, simţind arsura acidului din stomac.

— Intră.

Uşa se deschise şi apărură două siluete. Prima purta o mantie cenuşie cu glugă. Făcu o plecăciune.

— Sanctitate, a sosit oaspetele.

Clement îşi înclină capul.

— Îţi mulţumesc, Renaud. Poţi pleca.

Călugărul părăsi încăperea, închizând uşa în urma sa. Cea de-a doua siluetă rămase la adăpostul întunericului. Clement nu putea decât să vadă că era înalt şi lat în umeri. Papa îşi drese glasul.

— Sper că ai călătorit fără prea mari probleme.

— Sanctitate, e târziu şi am venit de foarte departe. Haideţi să lăsăm la o parte cuvintele nefolositoare. Spuneţi-mi de ce m-aţi chemat. Puternicul accent nativ se desluşea cu uşurinţă.

Clement încuviinţă, dar avu nevoie de câteva momente pentru a se hotărî cum să înceapă.

— Familia ta nu a fost cinstită de Biserică aşa cum se cuvenea. Predecesorul meu, papa Bonifaciu, a fost responsabil de căderea voastră şi din pricina lui aţi pierdut foarte multe proprietăţi şi oameni.

— N-am nevoie de o lecţie de istorie. Cunosc foarte bine nedreptăţile pe care le-au îndurat semenii mei.

— Papa Benedict a refuzat să anuleze ordinul de excomunicare emis de Bonifaciu pe numele tău. Încă de pe vremea aceea ai rămas în Franţa, în exil, în imposibilitatea de a te întoarce acasă pentru a-ţi clădi o nouă viaţă. Clement făcu o pauză. Eu îl pot anula.

Vocea bărbatului, plină de neîncredere, răsună baritonal.

— Şi de ce-aţi face aşa ceva?

— Drept răsplată pentru serviciile tale.

Clement se uită la mâinile sale, simţindu-şi stomacul clocotind.

Omul cel înalt înaintă, apropiindu-se de fereastră.

— Ce servicii?

Clement aruncă o privire la bucata de pergament care se mişca uşor în adierea răcoroasă care intra pe fereastră. Îşi ridică capul.

— Uciderea ministrului regelui, Guillaume de Nogaret, pentru că i-a omorât pe Bonifaciu şi Benedict.

Silueta nu spuse nimic. Clement îi auzea respiraţia.

— Ei bine? insistă el, neliniştit de tăcerea apăsătoare. Ar fi lucrul acesta unul pe care ai vrea să-l faci?

Bărbatul ieşi în cele din urmă din întuneric. Ochii negri ai lui Sciarra Colonna scânteiau în lumina lunii.

42

Argyll, Regatul Scoţiei
20 decembrie 1308

Caii înaintau cu capetele plecate, făcându-şi cu greu loc printre crengile joase, umede şi reci ale copacilor, spărgând cu copitele bălţile îngheţate. Vântul aducător de lapoviţă, care bătuse din spate toată dimineaţa, se domolise, iar acum grupul de oameni putea auzi valurile furioase care se spărgeau de mal. Vârfurile întunecate ale munţilor care le fuseseră repere în ultimele cinci zile erau nişte forme difuze în nordul îndepărtat, acoperite de nori vaporoşi. Cel mai înalt vârf, Ben Cruachan, se ridica precum un gigant de granit deasupra ţărmurilor nordice ale lacului Awe. De-abia trecuse de prânz şi deja începuse să se întunece, pânze întunecoase ţesându-se în jurul lor. Lacul, a cărui culoare se prefăcuse în negru sticlos din verde jad, încă se mai vedea la câţiva kilometri în spatele lor, căci drumul urca anevoios înspre coastă.

Will, clătinându-se în şa înfofolit într-o mantie udă cu tiv îmblănit, uitase cât de scurte erau zilele de iarnă atât de departe, înspre nord. În partea de vest a regatului, muşcată de furia mărilor, păreau încă şi mai scurte. Nu asta era Scoţia pe care şi-o aducea aminte. Regatul acesta sălbatic al munţilor şi al apelor era tărâmul străbunilor săi. Bunicul său, Angus Campbell, plecase de acolo şi-şi făurise o viaţă în estul blând şi fertil, lăsând în urmă patru generaţii de Campbell. Acum o familie numeroasă şi puternică, cu multe ramuri, dintre care unele foarte apreciate de regele Robert, avea în proprietate un număr impresionant de castele în Argyll. Trecând pe lângă ele în drumul lor către sud, nepotul său îi povestise câte ceva despre fiecare fortăreaţă în parte şi cine erau lorzii care le stăpâneau acum. Ascultându-l, Will fu cuprins de un ciudat sentiment de nostalgie. Acesta era un tărâm al înrudirii, al devotamentului şi al familiei. Ostilitatea peisajului favoriza asemenea lucruri, aducând oamenii împreună, în căutare de adăpost şi găzduire. Era un loc în care amintirile erau îndelung preţuite, iar sângele celor care trăiau aici curgea de multă vreme prin venele lor. Însă preţul plătit pentru legăturile strânse care îi uniseră era izolarea. Traiul pe acele meleaguri nu era unul uşor, în special pe timp de iarnă, iar pentru Will, care îndurase un an de foamete şi chinuri, călătoria era cea mai dificilă din viaţa sa.

Părăsiseră coasta Franţei în septembrie, oamenii lui Robert ducându-i la Londra pe Will şi pe cei treisprezece cavaleri pe care îi salvaseră de la arderea pe rugurile lui Nogaret. Acolo, doi templieri le pregătiseră cai şi provizii. Edward al II-lea reacţionase cu încetineală la cererea papei Clement de a-i aresta pe templierii din regatul său, însă la presiunile tot mai mari ale papalităţii şi ale lui Filip, acceptase în cele din urmă intrarea inchizitorilor în regatul său. Procesul împotriva templierilor englezi începuse de mult când corabia grupului de fugari acostase la malul Tamisei, aşa că drumul către nord îl făcuseră cu sentimentul celor hăituiţi, încetiniţi de zăpada de pe coline şi de lupii din păduri. După ce trecuseră graniţa, relieful devenise şi mai neprimitor, într-o noapte foarte friguroasă pierzând doi oameni, însă, în ciuda tuturor acestor încercări, impasibilitatea Scoţiei îl liniştise cumva pe Will. Odată cu trecerea prin fiecare vale mlăştinoasă, cu înaintarea greoaie pe lângă crestele cenuşii ale munţilor, ori cu fiecare lac ce se deschidea în faţa lor după încă o cotitură, duşmanii săi rămâneau tot mai mult în urmă. Lui Nogaret îi putea lua o veşnicie ca să-i găsească acolo.

— Vom ajunge curând.

Will văzu că nepotul său îşi apropiase calul de al său. În lumina tot mai slabă, chipul lui David era roşu din pricina frigului.

David zâmbi uşor.

— Am impresia că te frământă ceva, unchiule.

— Sunt obosit, răspunse cu voce aspră Will, pus în încurcătură de agerimea nepotului său. Era adevărat. Era agitat. Sunetul mării învolburate era tot mai puternic, iar la capătul acestui drum necunoscut îl aşteptau atât de multe lucruri, atât de multe speranţe, care puteau fie să fie împlinite, fie spulberate. Se uită peste umăr la lungul şir de bărbaţi purtând haine ponosite care se întindea în urma sa. Sper că mama ta are o cratiţă mare. Avem de hrănit o mulţime de guri flămânde. Moşia soţului ei nu ne poate adăposti pe toţi, nu-i aşa?

— Pentru o perioadă, da, însă ţi-am mai spus că vom găsi cât de curând o casă pentru fiecare cavaler. Mi-ar prinde bine câţiva bărbaţi în putere în Elgin, iar regele ar fi bucuros să primească în serviciul său cât mai mulţi războinici loiali, sunt sigur. Cei şapte templieri care l-au însoţit pe Robert anul trecut deja fac parte din armata sa.

Will recunoscu expresia de pe chipul lui David. De fiecare dată când vorbea despre noul rege al Scoţiei era foarte mândru. În drumul său către nord, îl auzise pe David povestind o mulţime de lucruri despre Bruce şi

oamenii săi, de la războaiele împotriva forţelor armate ale lui Edward şi până la ambiţioasa tentativă de a uni întreaga Scoţie sub conducerea lui, neutralizându-i pe cei care îi contestau autoritatea. Englezii plecaseră pentru moment, însă cicatricele a mai bine de zece ani de războaie încă se vedeau, vrajba dintre clanuri transformându-se într-un război civil. Robert Bruce avea o misiune foarte grea, însă după respectul pe care i-l arătau scoţienii din preajma sa, se părea că ieşise învingător.

— Pentru moment, continuă David, le vom putea oferi un adăpost pe pământurile acestea. John cunoaşte multe familii din zonă.

Will încuviinţă, fără să spună nimic. Încă încerca să se obişnuiască cu schimbările care avuseseră loc în familia sa şi cu legăturile neaşteptate care se întemeiaseră, dar şi cu faptul că şapte oameni din curajoasa companie care-l însoţea, oameni care-şi riscaseră viaţa pentru eliberarea lui, îi erau rude.

La început, abia dacă reuşise să înţeleagă ce se întâmpla în jurul său, ajuns la capătul puterilor, prea epuizat pentru a se putea simţi uşurat, însă după ce se mai întremase, devenise curios în privinţa celor care-l salvaseră. Cu excepţia lui Robert şi a celor şase foşti templieri, din companie mai făceau parte şi doi tineri, pajii lui David, care intrase acum în posesia unei modeste proprietăţi în Elgin, obţinută în urma căsătoriei. Will, tăcut şi uimit, îl ascultase pe nepotul său povestind, înroşindu-se de bucurie, despre cei doi copii ai săi, pe care îi lăsase cu mama lor în Elgin, aproape de Margaret şi de tânăra ei familie. O altă căsătorie care fusese o surpriză pentru el a fost cea a surorii sale, Ysenda, cu un văduv pe nume John Campbell, un cavaler foarte respectat, care provenea dintr-o ramură colaterală a numeroasei familii şi care deţinea o moşie mare în Argyll. Se întâlniseră în timpul campaniei din nord a regelui Robert şi se căsătoriseră repede, Ysenda mutându-se în sud alături de el pe la începutul verii. Doi dintre copiii mai mici ai lui John, înalţi, zvelţi şi cu părul castaniu, se aflau în compania lui Robert, însă probabil cel mai puternic şoc i-l provocă întâlnirea cu nepotul său, un bărbat pe nume Colin, care era cu doar cincisprezece ani mai tânăr decât el şi era fiul celeilalte surori ale sale, Ede. Venise cu cei trei fii ai săi, toţi laţi în umeri şi cu părul închis la culoare, semăna întrucâtva cu James.

Sentimentele pe care le trăia, venind în acest loc al străbunilor săi, înconjurat de oameni prin venele cărora curgea acelaşi sânge ca al său, îl copleşeau. În ultimele douăsprezece luni se gândise în permanenţă că viaţa

sa şi tot ce făcea parte din ea se sfârşiseră. Faptul că era acolo, acum, ştiind că într-o anumită privinţă abia începea, părea să fi fost un dar din partea lui Dumnezeu, însă unul fragil, pe care îl strângea la piept temător, de frică să nu-l sfărâme cumva. David îi spusese că avea să fie primit cu braţele deschise, însă nu îndrăznise să-l întrebe pe nepotul său de unde ştia că aşa avea să fie, astfel că, în vreme ce ieşeau din pădure, iar orizontul deveni o mare întinsă, neagră, începu să fie cuprins de îndoială.

Încrezători, fiii lui John Campbell înaintau pe drumul de pe faleza stâncoasă conducându-şi caii cu îndemânare. Vântul aspru şi puternic le dădea pe spate glugile şi le făcea ochii să lăcrimeze. Dedesubt, valurile mării se spărgeau de roca tare a muntelui, împrăştiind spumă. Înainte de lăsarea întunericului, Will văzu câteva insule ridicându-se din mare, unele mai aproape, altele mai departe, nori cenuşii rostogolindu-se grăbiţi pe deasupra lor, la înălţime mică. Mai aproape, într-un golf ferit de furia apelor, unde se formase un port natural, se afla un sătuc. Pe peticul acela de iarbă, adunate în jurul unei mici biserici, erau în jur de douăsprezece case, poate mai multe. Vântul purtă până la el miros de fum şi curând auzi răgetele animalelor.

Dând ocol sătucului, fiii lui John îşi îmboldiră caii pe un drumeag abrupt, care ducea înspre micuţa colină pe care fusese ridicată o casă de piatră mult mai mare, cu acoperiş de paie, împrejmuită de un zid care apăra mai multe dependinţe, un hambar, grajdurile şi un padoc. Locul acela îi amintea lui Will de vechea moşie a familiei sale. Pe măsură ce se apropiară, văzu lumină la unele dintre ferestre. Uşa de la intrare se deschise brusc şi ieşiră o droaie de copii, strigând bucuroşi. Fiii lui John trecură la galop, mergând în întâmpinarea lor, în vreme ce din casă ieşi un grup de adulţi. Aflându-se în bătaia vântului, bărbaţii le auziră glasurile pline de bucurie. Will sări de pe calul său şi văzu pe cineva întorcându-se către el. Era Ysenda, părul ei auriu fiind acum străbătut de fire argintii, însă chipul ei se-mbujoră şi părea mult mai tânără când o luă la goană prin iarba pipernicită, venind înspre locul în care el rămase stană de piatră. În spatele surorii sale, trecând peste prag, dându-şi pe spate părul roşcat, era Christian, căutându-l cu ochii, apoi zăbovind asupra lui. Apăru şi Simon, încruntarea de pe chipul său dispărând încet, fiind înlocuită de un zâmbet larg. După Simon ieşi o femeie bătrână, cu părul alb, care semăna atât de mult cu mama sa, încât fu străbătut de un fior. Era gârbovită şi oarbă, căci era ajutată de o tânără, care, îşi dădu seama de-ndată, uluit, era Alice, nepoata sa. Mai erau şi alţii pe care nu-i

recunoştea, strigând înspre bărbaţi ori grăbindu-se să apuce caii de hăţuri. Trecea cu ochii peste chipurile pe care nu le cunoştea.

Apoi o văzu.

Fugea după un băieţel durduliu, care ieşise şontâcăind în urma copiilor care strigau. Când îl ridică în braţe şi-l sărută pe obrazul rozaliu, Will văzu cât de sănătoasă şi împlinită era fiica lui. Cuprinse cu privirea toate lucrurile acestea în doar câteva secunde, apoi Ysenda îl îmbrăţişă şi-l trase şi pe David, plângând şi sărutându-i pe amândoi. Şi toate temerile lui Will se spulberară.

Ile de la Cite, Paris

21 decembrie 1308

Îndreptându-se către insulă şi trecând peste podul cel mare, Guillaume de Nogaret îşi puse mâna la gură, mascându-şi căscatul. Era târziu, iar frigul îl simţea prin mantia sa de lână până la oase. Malurile acoperite de gheaţă ale fluviului străluceau argintiu în palida lumină a lunii în pătrar. În urma lui Nogaret mergeau doi soldaţi ai gărzii regale, salutându-i cu o scurtă mişcare din cap pe străjerii de pe pod, care îşi înclinară capetele la trecerea ministrului regelui.

Fusese o altă zi lungă, pe care o petrecuse când la preceptoriu, când la Luvru, interogându-i pe templieri. Cel puţin fusese răsplătit cu ambele decese care se înregistraseră în acea seară. În unele zile eforturile sale păreau zadarnice, neobţinând nici măcar o mărturisire, rapoartele pe care trebuia să i le dea lui Filip fiind greu de întocmit. Regele era nemulţumit de procesul de lungă durată, întârziat şi mai mult de când fuseseră interzise arderile pe rug.

După atacul în urma căruia scăpase Campbell, avuseseră loc alte două execuţii, de data asta în Luvru, însă curând papa aflase că templierii care acceptaseră să depună mărturie erau traşi în ţeapă. Când Clement îi ameninţă că va pune capăt activităţii inchizitorilor dacă vor continua arderile pe rug fără acordul său, Filip şi Nogaret protestaseră furioşi, spunând că acţionează conform legii care spunea că ereticii care nu se căiesc pentru faptele lor pot fi arşi dacă le sunt încredinţaţi de către dominicani, însă papa îşi menţinuse poziţia, astfel că în cele din urmă fuseseră obligaţi să continue tortura.

În chip enervant, cei care cedau de obicei erau sergenţii şi slujitorii. Majoritatea nu fuseseră niciodată pe un câmp de bătălie şi nu purtaseră

sabie. Nu erau antrenaţi pentru a face faţă chinurilor fizice şi nici nu aveau rezistenţa cavalerilor. Zăpăciţi şi înspăimântaţi, o mulţime de alţi tineri şi de bătrâni slăbiţi erau duşi în camerele de tortură, unde erau forţaţi să-i acuze pe cavaleri de comiterea crimelor de pe lista lui Nogaret. Dacă mărturiseau, aceştia erau acuzaţi de complicitate, fiind condamnaţi la închisoare pe viaţă, însă de cele mai multe ori nu ieşeau vii din camera de tortură. Nici lor, şi nici vreunuia dintre cavalerii care muriseră nu li se îngăduise să aibă parte de ultimele ritualuri înainte de moarte, chiar dacă cerură cu insistenţă să se spovedească. În schimb, trupurile lor erau îngropate în pământ nesfinţit, ca un avertisment la adresa acelora care nu voiau să cedeze în faţa cerinţelor inchizitorilor. Astfel, cei cincizeci de mii de oameni întemniţaţi pe tot cuprinsul Franţei mureau încetişor, de la o lună la alta. Din păcate pentru rege, cei care rămâneau erau oficialii Templului, comandanţii şi cavalerii încercaţi în luptă, care îşi retraseseră cuvintele prin care-şi mărturisiseră păcatele aflându-se pe patul de tortură ori în urma altor tratamente.

Nogaret, cu mintea sa de avocat, încercase să născocească tot felul de lucruri care să grăbească procesul în urma căruia Clement avea să dizolve Ordinul şi să transfere bogăţiile acestuia în proprietatea lui Filip, respectând înţelegerea la care ajunseseră cei doi. Problema era că regele nu voia să ridice crucea până când Clement nu dădea verdictul împotriva Templului, iar papa era la fel de încăpăţânat, insistând ca procesul să decurgă corect. La toate acestea se mai adăuga şi faptul că suveranul pontif era bolnav, ceea ce crea şi mai multe piedici. Acum era în joc şi renumele lui Nogaret. Nu doar că atacul asupra Templului fusese ideea lui, dar îşi dedicase foarte mult timp şi depusese mult efort în încercarea de a-şi concretiza planul. Mai mult decât atât, îl iritase faptul că Will Campbell scăpase, fapt pentru care Filip dăduse vina pe el, iar bogăţiile preceptoriului din Paris nu fuseseră găsite nici acum. Îi promisese regelui că imediat ce papa va dizolva Ordinul va conduce el însuşi o misiune în Scoţia pentru a găsi comoara şi a-i ucide pe templierii care reuşiseră să fugă, şi pe Rose, şi pe copilul ei. Posac, Filip acceptase, în mod clar deranjat de gândul la fiul său ilegitim.

Gândurile lui Nogaret fură întrerupte de cineva care îi strigă numele. La început, se gândi că fusese un soldat din garda regală, însă când privi peste umăr, văzu doi soldaţi ţinându-şi caii în frâu şi privind către o străduţă lăturalnică ce dădea înspre Notre Dame. Merse la trap până la ei.

— Ce s-a întâmplat? Cine m-a strigat?

— S-a auzit de acolo, ministre, răspunse unul, încruntându-se.

Când se uită în lungul străzii, Nogaret văzu mişcare sub streaşina uneia dintre clădiri, apoi un bărbat care se apropia de ei.

— Cine eşti? întrebă soldatul, trăgându-şi sabia. Spune ce cauţi aici!

Când necunoscutul se apropie şi mai mult, Nogaret scăpă printre buze un sunet de uimire.

— Colonna, murmură el, făcându-le semn gardienilor să lase săbiile jos. Nu mă aşteptam la asta. Ce te aduce pe-aici?

— Trebuie să vorbim.

Nogaret se uită la turnurile palatului regal, apoi la italian.

— Va trebui să aştepţi până mâine. Trebuie să-i dau raportul regelui Filip.

— E vorba despre papa Clement. Ai încredere în mine, ministre, vei vrea să asculţi ce am de zis.

Nogaret ezită, dar curiozitatea învinse.

— Bine. Sări din şa.

— Oamenii tăi nu, spuse Sciarra politicos când îi văzu pe soldaţi descălecând. Nu vreau să vorbesc decât cu tine.

Nogaret le făcu un semn gărzilor regale.

— Aşteptaţi aici.

Când Sciarra porni de-a lungul străzii cufundate în întuneric, Nogaret îl urmă, ocolind grămezile de moloz şi gunoaie. Se sperie şi înjură când câţiva şobolani trecură prin faţa lui.

— Spune repede, zise el morocănos.

Sciarra nu răspunse, continuând să meargă, trecând pe lângă intrările cufundate în întuneric ale clădirilor până când coti la dreapta. Peste acoperişuri, se vedeau turnurile Catedralei Notre Dame, ca nişte fantasme albe în lumina lunii. În cele din urmă, Colonna se opri.

Uitându-se în urmă, Nogaret nu-i mai zări pe cei doi soldaţi.

— Ei bine?

Sciarra respira repede, sacadat, scoţând aburi cu fiecare expirare a aerului. Nogaret fu cuprins de un sentiment de îngrijorare. Îşi duse mâna către sabie. Era pe punctul de a-i ordona italianului să vorbească, când Sciarra răspunse.

— Ne-ai lăsat de izbelişte când ai părăsit Anagni, Nogaret. Vocea îi era joasă, vădind simţăminte reprimate. Am pierdut mulţi oameni în timpul asaltului asupra lui Bonifaciu. În schimbul sacrificiului pe care l-am făcut, mi-ai promis că regele Filip ne va da înapoi bogăţiile pe care le-am pierdut. Însă n-am primit nicio veste nici de la tine, nici de la el. Nicio scuză, niciun

cuvânt de mulţumire, niciun dram de bogăţie. I-am scris regelui de mai multe ori, însă nu mi-a răspuns niciodată. Am aflat apoi că papa Clement a anulat ordinul de excomunicare emis pe numele tău pentru crimele împotriva lui Bonifaciu. Pentru mine nu a făcut acelaşi lucru. Un singur cuvânt din partea regelui tău, şi ar fi făcut-o.

Teama lui Nogaret se preschimbă brusc în furie.

— M-ai adus până-aici ca să mă ocărăşti? Să te ia naiba, Colonna. N-am timp de-aşa ceva! Vru să se îndepărteze, apoi se întoarse, privindu-l pe Sciarra cu acreală. De altminteri, ai obţinut ce-ţi doreai.

— Nu! se răsti Sciarra. Răzbunarea pe Bonifaciu era doar unul din lucrurile la care râvneam. Ce-mi doream era restaurarea puterii familiei mele: să ne fie returnate cetăţile, fraţii mei să facă din nou parte din colegiul cardinalilor, numele Colonna să aibă din nou acelaşi renume pe care-l avea în trecut. Vocea sa scăzu din nou, cuvintele răsunând pline de ură. Ne-ai trădat, Nogaret. Tu şi regele tău.

Nogaret îl văzu pe Sciarra privind undeva în stânga, dincolo de el. Un şobolan trecu repede pe lângă el şi auzi apoi sunet de paşi pe pământul îngheţat. Îşi trase sabia şi se întoarse. De sub arcada unei uşi se apropiau doi oameni, venind înspre el. Unul dintre ei avea în mâini ceva ce părea să fie o sfoară. Ştiind că nu avea cum să se lupte cu toţi trei, Nogaret se întoarse şi se năpusti asupra lui Sciarra, care îşi trăsese şi el sabia.

Armele lor se-ncleştară în tăcerea care se lăsase. Nogaret strigă după gărzile sale, însă în timp ce para loviturile lui Sciarra nu auzi niciun zgomot de copite şi se gândi că nu mai aveau cum să-l ajute. Ferindu-se de sabia lui Sciarra, se îndreptă de spate şi-l lovi cu sălbăticie pe italian în stomac, făcându-l să se prăbuşească peste o grămadă de lemne putrezite. Un câine începu să latre. Cineva trase obloanele de la fereastra unei case şi le strigă să facă linişte. Văzând că cei doi bărbaţi se apropiau, Nogaret o luă la fugă. La jumătatea drumului, alunecă pe gheaţă şi căzu, zdrelindu-şi palmele pe pământul tare. Sabia sa zbură într-o parte, în întuneric. Întorcându-se, îi văzu pe Sciarra şi pe oamenii săi alergând înspre el. Nemaiavând timp să-şi găsească sabia, se ridică în picioare şi sprintă către capătul aleii. Se apropia tot mai mult, maiestuoasele turnuri ale Catedralei Notre Dame apărând înaintea sa. Dintr-odată, fu izbit de cineva. Căzu în faţă, aterizând pe burtă cu un geamăt de durere. Atacatorul său se dădu la o parte, lăsându-l pe jos, gâfâind. Simţi cum e luat de braţe, tras astfel încât să stea în genunchi.

Mâinile îi fură smucite la spate. Nogaret se zbătu, simţind funia care îi fu petrecută pe sub bărbie, strângându-l de gât.

— Îţi dau tot ce vrei! gâfâi el, văzând că funia era strânsă tot mai mult. O să mă duc la Filip, să-i spun că vorbească cu papa, să obţină amnistierea ta. Îţi jur, Sciarra!

Italianul se lăsă pe vine în faţa lui, chipu-i părând palid în lumina lunii, lucind de transpiraţie.

— Deja am obţinut promisiunea lui Clement că voi fi iertat. Tot ce vreau de la tine, Nogaret, e să-ţi dai ultima suflare. Le făcu un semn cu capul celor care-l ţineau pe ministru.

— Nu! strigă Nogaret, însă strigătul său se stinse când cel care ţinea funia începu să tragă. Nogaret simţi cum îi sunt retezate căile respiratorii. Furia din el clocotea, de nestăvilit. Clement era marioneta lui! Instrumentul său! *Nu* avea cum să fie cel care-i aduce moartea! Când începu să se înece, mânia fu înlocuită de panică. I se umflă limba şi-i ieşi printre dinţi. Începu să se zvârcolească, iar cei care-l ţineau fură nevoiţi să depună mai mult efort pentru a-l ţine. Însă rezistară. Când vederea lui Nogaret începu să se înceţoşeze, îl văzu pe Sciarra ridicându-se în picioare. Dincolo de el se afla Catedrala Notre Dame, albă şi impunătoare, măreaţa creaţie a abnegaţiei neobosite care dădea ghes omului.

43

Palatul regal, Paris
18 martie 1314

Filip privea fix reflexia din oglindă. Servitorii din jurul său îşi făceau de lucru, agitaţi. Oglindirea sa tremura în adâncurile ca de apă din faţă, pietrele preţioase de pe degete reflectând lumina care pătrundea prin ferestrele înalte ale încăperii. În razele oblice ale soarelui se vedeau particule de praf, scânteind prin aerul încărcat de tămâie. Ridicându-şi o mână, Filip îşi aşează mai bine coroana. Arăta ca tabloul unui rege: de o măreţie perfectă, veşmintele din mătase albă întruchipând puritatea, coroana simplă din aur aşezată pe capul său cărunt fiind simbolul demnităţii. Când slujitorii săi îi prezentară reverenţios o mantie de un purpuriu şters, tivită cu hermină, pe chipul său apăru un zâmbet triumfător. Veşmântul acesta ceremonial aparţinuse bunicului său, iar acum el, Filip, avea să poarte mantia unui sfânt. Când o puseră pe umerii săi, trecând cu palmele peste încreţiturile materialului şi prinzându-i clema de aur la gât, imaginea din oglindă deveni perfectă. Era pregătit. După şapte ani de aşteptare, acum era pregătit.

Procesul împotriva Ordinului Templierilor fusese cea mai grea încercare din timpul domniei sale, poate din întreaga viaţă, cu mai multe amânări şi frustrări de câte îşi imaginase că aveau să fie în momentul în care Nogaret concepuse ideea aceasta pentru întâia oară în subsolurile palatului Luvru. După înţelegerea secretă pe care o încheiase cu Clement, Filip se văzuse implicat într-un război continuu cu papa, care devenise tot mai arţăgos şi mai încăpăţânat pe măsură ce îmbătrânea şi se îmbolnăvea tot mai rău. Lunile de interogări şi examinări se prefăcuseră în ani de concilii şi adunări, dezbateri şi dispute aprige. Asasinarea lui Nogaret, încă neelucidată, fusese o cruntă lovitură pentru rege, însă cu toate că-l pierduse pe arhitectul procesului, de acum bine cunoscuta listă de acuzaţii a ministrului dăinuise, la un loc cu mărturia osânditoare a lui Esquin de Floyran.

Toţi cavalerii din Cipru, Portugalia, Spania, Germania, Anglia, Italia şi Irlanda fuseseră hăituiţi şi arestaţi. Pe tot cuprinsul acestor regate, şocul iniţial şi credinţa că acuzaţiile erau false fuseseră curând înlocuite de indignare şi de strigătele care cereau să se facă dreptate, sfetnicii lui Filip muncind din greu pentru a se asigura că templierii vor rămâne fără niciun fel de sprijin. Clement insistase ca toate proprietăţile şi bunurile cavalerilor

din aceste ţări să-i fie trimise lui, anunţând că, în eventualitatea în care Ordinul avea să fie dizolvat, toate bogăţiile Templului aveau să treacă în proprietatea ospitalierilor. Ceea ce nu se ştia însă era faptul că Filip avea să devină noul Mare Maestru al cavalerilor Sfântului Ioan.

În cele din urmă, în urmă cu trei ani, Clement ceruse organizarea în Vienne a unui conciliu al Bisericii. Printre alte lucruri, se discutase şi despre planurile papei în privinţa unei noi cruciade, însă singurul lucru care prezenta un oarecare interes pentru Filip era momentul în care papa avea să citească bula *Vox in excelso.* Pentru rege, nu era mult-aşteptata răsplată care credea că i se cuvine în urma acţiunilor sale, însă rezultatul era acelaşi. Clement hotărâse că Ordinul Templierilor nu fusese găsit vinovat în niciunul din cele o sută douăzeci şi şapte de capete de acuzare, spunând, la sfatul membrilor comisiei papale pe care o înfiinţase, că acuzaţiile nu fuseseră dovedite. Cu toate acestea, continuase spunând că, din cauza procesului, bunul renume al Ordinului fusese afectat în chip irevocabil şi că ar fi fost imposibil să continue să servească creştinătatea, astfel că avea să fie dizolvat şi toate bogăţiile pe care le dobândise pe parcursul a două secole aveau să reprezinte fondurile care vor finanţa ceea ce până la urmă cavalerii nu reuşiseră să obţină: eliberarea Ierusalimului.

Multă vreme după aceea, în ciuda promisiunii făcute, Filip se luptase să nu ridice crucea. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi rişte viaţa peste mări şi ţări pentru ceea ce considera visul unui neghiob. Bunicul său, la fel ca mulţi alţii, murise pe acele meleaguri străine. În cele din urmă, văzând că nu exista o altă cale pentru a obţine mult-aşteptata răsplată, cedase la insistenţele lui Clement.

Acum, când îşi părăsi apartamentele şi-şi continuă drumul de-a lungul culoarului, în urma sa venind sfetnicii şi soldaţii săi, ascultând strigătele îndepărtate ale mulţimii adunate dincolo de zidurile palatului şi bătăile continue ce răsunau în adâncul trupului său, Filip se simţi neaşteptat de bucuros. Nu avea importanţă dacă avea să participe la cruciadă ori nu; mulţi regi dinaintea sa ridicaseră crucea, iar apoi nu făcuseră nimic altceva. Singurul lucru care conta era ca oamenii să se gândească la el în această zi măreaţă. Conta că urma calea pe care mersese şi bunicul său, ieşind pe porţile palatului în uralele puternice ale supuşilor săi.

În fruntea procesiunii se afla Guillaume de Paris, duhovnicul înveşmântat în negru al lui Filip, care condamnase la moarte sute de templieri. Lângă el era episcopul Parisului, care-şi ţinea cârja ridicată, iar în preajma lor se

aflau mulţi alţi înalţi prelaţi ai Bisericii, arhiepiscopi şi episcopi, cu toţii purtând veşminte ceremoniale. Acoliţii care duceau cădelniţe fumegânde intonau cânturi religioase, vocile lor suprapunându-se peste glasurile mulţimii care mărginea drumul către Catedrala Notre Dame. Copii roşii în obraz, îmbrăcaţi în veşminte aurii, purtând pe cap cununiţa de laur, aruncau petale de trandafir înaintea regelui, astfel ca la fiecare pas Filip să calce pe un covor roşu cu alb. Alături de el mergeau fiii săi şi soţiile lor, fraţii săi şi copiii acestora. Procesiunea continua cu duci şi conţi, prinţi şi lorzi de pe tot cuprinsul regatului, cu toţii însoţiţi de cavaleri purtând armuri argintii, ţinându-şi coifurile la subraţ. Cea mai numeroasă suită era cea a regelui Edward al II-lea al Angliei şi a soţiei sale, fiica lui Filip, Isabella. Cei doi mergeau separat, Isabella în compania servitoarelor sale, Edward înconjurat de cavalerii săi.

Drumul era mărginit de soldaţi din garda regală care ţineau la respect mulţimea agitată. Regele decretase săptămâna aceasta ca fiind una de sărbătoare, iar slujitorii din întregul oraş munciseră zile la rând pentru agăţarea stindardelor de clădiri până când străzile deveniseră o mare de culori. Tot felul de dulciuri şi turtă dulce erau aruncate din trăsurile regale care parcurgeau străzile Parisului urmate de cete de copii şi câini. Vreme de o săptămână nu se mai percepuse niciun fel de taxă, iar pentru trecerea podurilor nimeni nu mai trebuia să plătească nimic. Filip se asigurase astfel că supuşii săi aveau să vină în număr cât mai mare, arătându-le nobililor din alaiul său cât de mult îl venerau oamenii. Acesta era lucrul de care aveau să-şi aducă aminte, nu de taxele în continuă creştere ori de recoltele slabe, de devalorizarea monedei ori de procesul împotriva templierilor, de masacrarea evreilor ori de atacurile asupra Bisericii. Filip era convins că această zi avea să rămână în mintea tuturor. Trecând de impunătoarele uşi ale Catedralei Notre Dame, intră pentru prima oară în casa lui Dumnezeu fără teamă.

Înăuntru îl aşteptau Clement şi cinci cardinali ai colegiului. Suveranul pontif, un bărbat mic de statură, roba făcându-l să pară un pitic, stătea cocoşat pe scaunul papal plasat în faţa altarului, ţinând în mâinile sale tremurânde o cruce din aur. Lorzii şi doamnele îşi ocupară locurile în spatele regelui, glasurile celor din cor se înălţară până la acoperişul înalt al catedralei, iar Filip se aşeză în genunchi, mantia bunicului său învăluindu-l. După recitarea psalmilor şi a rugăciunilor, papa se aplecă în faţă şi regele Franţei întinse mâna pentru a lua crucea de aur.

Când o apucă între degete, Filip se simţi cuprins de sentimentul sacralităţii, o senzaţie pe care nu o mai trăise până atunci. Se îmbujoră de nerăbdare, aşteptând să audă în sfârşit vocea lui Dumnezeu adânc în el, însă înainte de-şi lua răgazul să asculte, nobilii se apropiară de el, jurând să-i ofere sprijinul lor în războiul împotriva sarazinilor. Filip le acceptă cuvintele gândindu-se deja cum avea să transfere bogăţiile Templului de le ospitalieri în propria sa vistierie. După încheierea ceremoniei şi împlinirea părţii sale din înţelegere, Clement nu mai putea să facă altceva decât să-i dea ceea ce-i promisese. Însă înainte de încheierea acestui pact, trebuia să mai facă un singur lucru.

Când fusese desfiinţat Ordinul, templierii care supravieţuiseră procesului din Franţa fuseseră fie condamnaţi la temniţă, fie li se îngăduise să-şi continue viaţa în rugăciune în diferite mănăstiri. În alte regate, sentinţele fuseseră mai blânde, iar cavalerii avuseseră dreptul să aleagă singuri calea pe care să meargă, dar având în vedere că mulţi îşi petrecuseră întreaga viaţă în slujba Templului, care se îngrijise de toate nevoile lor, aveau puţine opţiuni la dispoziţie. Unii deveniseră mercenari, alţii cerşetori. Singurii cărora nu le fusese încă stabilită pedeapsa erau oficialii din Paris care supravieţuiseră. Acum, purtaţi prin mulţimea care se îmbulzea în jurul lor, blestemându-i şi scuipându-i, erau aduşi în faţa treptelor Catedralei Notre Dame, acolo unde Clement era pregătit să rostească sentinţa.

Dinaintea papei fuseseră aduşi Jacques de Molay, Geoffroi de Charney, Hugues de Pairaud şi Geoffroi de Gonneville, Maestrul Aquitaniei. Toţi erau traşi la faţă şi subnutriţi, aveau tenul cenuşiu din pricina timpului petrecut în temniţă, iar părul de pe cap lung şi încâlcit, la fel ca şi barba. Cu toate acestea, Marele Maestru, a cărui statură impresionantă se împuţinase din pricina rănilor, îşi ţinea capul ridicat când papa începu să vorbească cu glas nesigur.

În ciuda faptului că Ordinul nu fusese găsit vinovat de acuzaţiile care i se aduseseră, cei patru bărbaţi îşi recunoscură păcatele de nenumărate ori. Clement îi condamnă aşadar la închisoare pe viaţă, urmând să-şi trăiască ultimii ani în condiţii din cele mai aspre. Hugues de Pairaud şi Geoffroi de Gonneville rămăseseră tăcuţi, de parcă niciunul dintre ei nu auzise şi nu înţelesese cele rostite, reuşind cu greu să stea în picioare. Însă Jacques de Molay, crispându-se de durere, se ridică tremurând în picioare. Chiar şi aflându-se pe treptele inferioare, sub rege şi ceilalţi nobili, Marele Maestru părea să-i întreacă pe toţi cu statura sa.

— Ordinul Templierilor a fost creat pentru a apăra creştinătatea. Fiii lui şi-au vărsat sângele pentru fiecare dintre voi în deşerturile Palestinei. Toate strădaniile sale au fost de esenţă nobilă, a luptat vitejeşte în fiecare bătălie, toate cele înfăptuite au fost vrednice de respect şi i-a servit Domnului cu toată cinstea. Nici acum nu s-a schimbat şi va continua să rămână aşa, dacă nu în vremea acestei domnii, atunci în cea care va să vie. Jacques continuă, sfredelindu-l cu privirea pe Filip. Neadevărurile care au fost ţesute în jurul nostru de cei care scuipă otravă vor fi date în vileag la un moment dat, iar atunci întreaga lume va cunoaşte nevinovăţia noastră. Nu recunosc nimic din cele pe care le-am mărturisit, căci am făcut-o doar pentru a pune capăt suferinţelor la care am fost supus. Înălțându-și şi mai mult vocea sa aspră, se întoarse către mulţimea tăcută din spatele său. Resping orice acuzaţie adusă mie sau fraţilor mei. Templul este nevinovat.

Filip privi cuprins de furie cum Geoffroi de Charney se ridică cu greu şi i se alătură lui Jacques, susţinându-şi şi el nevinovăţia. De Pairaud şi de Gonneville rămăseseră tăcuţi până acum, însă regele nu avea de gând să le acorde şansa de a se dezvinovăţi. Mulţimea agitată murmura nerăbdătoare. Simţi cum respectul şi adulaţia lor se stingeau treptat, fiind înlocuite de curiozitate, oamenii fiind copleşiţi de discursul înălţător al Marelui Maestru. Filip se duse repede lângă Clement, care părea vizibil încurcat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Sanctitate, rosti el printre dinţi, aceşti doi bărbaţi sunt eretici care au căzut din nou în păcat. Trebuie să ne ocupăm de ei cât mai curând cu putinţă, înainte să-i corupă şi pe ceilalţi. Trebuie să fie condamnaţi.

Clement îl privea fix.

— Condamnaţi?

— La ardere pe rug. Filip îl privi lung pe papă. De Molay şi de Charney trebuie trecuţi sub autoritatea mea pentru a fi executaţi. Aşa spune legea.

Clement îl privi iarăşi pe Jacques, care îşi ridicase braţele şi stătea în faţa mulţimii tăcute ca un Hristos pe treptele catedralei. Îşi închise ochii. Marele Maestru s-ar fi putut căi pentru păcatele sale, salvându-şi viaţa, însă prin ceea ce făcuse acum îşi pecetluise soarta. Filip avea dreptate: aşa spunea legea.

— Prea bine, murmură el.

44

Palatul regal, Paris
18 martie 1314

Peluza grădinilor regale era udă, iarba aruncând scânteieri în lumina amurgului. Ploaia care se năpustise asupra oraşului în acea după-amiază înaintase către vest, înecând Parisul şi ridicând aburi în urma ei. Soarele era jos, prins între un uriaş nor negru şi linia orizontului, scăldând oraşul în culori de ambră.

Umbrele celor care traversau grădinile, îndreptându-se către o mică intrare din zidul palatului, ascunsă de iedera udă ce se căţărase pe piatră, erau lungi şi subţiri. Când trecură în coloană pe sub arcadă, frunzele le picurară apă pe creştet. Departe în urma lor, clopotele Catedralei Notre Dame începură să bată, sunetul lor reverberând peste întreaga insulă, însă străzile oraşului şi cele ale Cartierului Latin rămaseră neobişnuit de tăcute chiar şi atunci când alte clopote se alăturară dangătului care anunţa începerea slujbei de seară.

Locuitorii Parisului nu se duceau la rugăciune. Se aflau cu miile pe malurile Senei, cu privirile aţintite asupra unei insule sterpe ce se ridica din fluviu şi pe care fusese construit un rug. Mulţimea, în continuă creştere după aflarea deciziei papei, rămase tăcută, în aşteptare. Acum, în vreme ce prin uşa din zid ieşeau alţi oameni, îndreptându-se către podul de lemn, începură cu toţii să şoptească şi să murmure, fixându-şi privirile asupra celor doi oameni a căror moarte veniseră să o vadă.

Jacques de Molay şi Geoffroi de Charney, mergând împleticit între gărzile regale care îi înconjurau, fuseseră dezbrăcaţi, doar o simplă bucată de pânză acoperindu-le mijlocul, pe trupurile lor putându-se vedea rănile căpătate în cei şapte ani de tortură. Amândoi fuseseră raşi cu sălbăticie, părul de pe cap şi barba fiindu-le tăiate complet, lamele cuţitelor răzuindu-le pielea. În urma lor veneau dominicanul, Guillaume de Paris, trei cardinali şi doi călăi, fiecare purtând o glugă neagră. Regele rămase pe mal, în vreme ce grupul de bărbaţi se îndreptă către pod. Papa nu venise.

Jacques se împiedică şi căzu înainte să ajungă la pod, tălpile sale goale alunecând pe pământul mocirlos. Soldaţii vrură să-l sprijine, însă el se scutură de atingerea lor şi se agăţă de şubredele capete de lemn ale podului, ridicându-se singur în picioare. Murmurul anticipativ al mulţimii se stinse

când Marele Maestru puse piciorul pe prima scândură şi începu traversarea fluviului, fiecare pas apropiindu-l tot mai mult de Ile des Juifs şi de rug. Geoffroi de Charney şontâcăia în urma sa, ochii săi goi privind spatele plin de cicatrice al Marelui Maestru. Cizmele soldaţilor scoteau un sunet spart pe scândurile podului.

Odată ajunşi pe celălalt mal, călăii ieşiră în faţă şi le făcură semn soldaţilor să-i lege pe cei doi bărbaţi de stâlpul care se ridica din mijlocul rugului. Picioarele lui de Charney cedară când puseră mâinile pe el. Cei din mulţime îşi ţinură respiraţia şi se împinseră unii pe alţii pentru a vedea mai bine ce se întâmplă, în vreme ce gărzile îl înjurară pe de Charney şi-l apucară de braţe. Întorcându-se, Jacques îşi făcu loc cu coatele şi se duse acolo unde căzuse Geoffroi. Se lăsă pe vine şi-l apucă de braţe pe fratele său. Văzând că soldaţii se dau înapoi, neştiind ce să facă, regele dădu să se îndrepte într-acolo, încruntându-se. Nimeni nu auzi vorbele Marelui Maestru, însă atunci când termină, Geoffroi se chinui să se ridice în picioare. Împreună, unul lângă celălalt, cei doi bătrâni se îndreptară către rug fără ajutor.

Peste grămada de crengi şi paie fusese aşezată o scândură lată. Soldaţii îi împinseră până la stâlpul din mijloc, legându-i spate în spate pe cei doi templieri, între ei aflându-se ţăruşul. Rugul fusese înălţat astfel încât toţi cei de pe maluri să le vadă chipurile scăldate în lumina aurie a soarelui la apus. Cei doi călăi coborâră, iar scândura fu dată la o parte, lăsându-i singuri pe Jacques şi Geoffroi. Unul din cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru luă o torţă de la Guillaume de Paris. Când o aruncă în paiele dintre crengi şi buşteni, mulţimea scoase un murmur de aprobare. Se ridicară rotocoale de fum şi săriră mici scântei portocalii. Cel de-al doilea călău luă o altă torţă şi făcu acelaşi lucru în partea opusă. După ce fură aprinse toate cele patru colţuri, cei doi se dădură înapoi şi rămaseră să privească, la fel ca restul locuitorilor oraşului.

Baza rugului începu să ardă. Lemnul sfârâia, împroşcând scântei. Fumul se îngroşă, iar cei doi bărbaţi începură să tuşească, zvârcolindu-se, însă călăii pregătiseră cu atenţie lemnele, folosindu-le pe cele uscate, care scoteau mai puţin fum. Regele le ordonase să facă în aşa fel încât rugul să ardă încet, punând cât mai puţine paie, pentru ca templierii să ardă, nu să moară înecaţi cu fum. Când căldura puternică ajungea la tălpile condamnaţilor, aceştia începeau să strige, să ceară îndurare, să se roage, aşa că nimeni nu fu uimit când Jacques începu să vorbească, glasul său

ajungând până la mulţimea în aşteptare. Însă cuvintele sale, atunci când fură auzite, nu erau cele la care se aşteptau.

— Dinaintea Cerului şi a Pământului, având-vă pe toţi drept martori, vă spun că Ordinul Templierilor este nevinovat. Vocea Marelui Maestru era răguşită din pricina fumului, însă destul de puternică pentru a-i face pe toţi cei care-l puteau auzi să tacă. Hristos ştie că suntem curaţi, la fel cum ştie cât de vinovaţi sunt cei care au ţesut minciunile acestea. Oamenii aceştia, oamenii aceştia vinovaţi vor primi răsplata cuvenită pentru crimele lor la judecata cea de pe urmă. Căci niciun om, fie rege ori papă, nu poate scăpa de judecata lui Dumnezeu!

Nu se auziră urale dinspre gloata privitorilor, şi nici strigăte batjocoritoare. Unii se întoarseră cu spatele când flăcările urcară, arzând lemnele de sub picioarele celor doi. Pe celălalt mal, Filip, cu chipul palid, îi privea cum ard.

***

Pe malul stâng al fluviului, în partea cealaltă a insulei, doi bărbaţi purtând veşminte cu glugă continuau să-l privească pe Jacques. Amândoi erau înalţi şi bine făcuţi în pofida vârstei lor înaintate, cu toate că unul din ei se sprijinea cu toată greutatea într-un toiag, părul cenuşiu fiindu-i dat pe spate, scoţând în evidenţă trăsăturile aspre ale chipului său.

— O spune de parcă e sigur de lucrul acesta.

Will se uită în jur la murmurul lui Robert. Fu nevoit să se întoarcă cu totul înspre vechiul său prieten, căci un petic din piele îi acoperea orbita goală a ochiului drept.

— Într-un fel, aşa e. E nevinovat. Dumnezeu va fi cel care va judeca totul.

Robert nu-şi luă privirea de la Marele Maestru şi de Charney, care se zbăteau în agonie pe măsură ce flăcările din jurul lor creşteau.

— Dar noi? Nu cumva suntem şi noi de vină pentru asta?

Will se uită iarăşi înspre rug. Flăcările se reflectau în apa fluviului care despărţea insula de malul pe care se aflau, astfel încât Sena părea din aur topit.

— Nu.

Robert îl privi cercetător.

— E prima dată când spui ceva cu atât de multă încredere în cuvintele tale.

— A fost un drum lung. Am avut îndeajuns de mult timp pentru a mă gândi la asta. Will îşi dădu seama că prietenul său se aştepta la un răspuns mai lung. Toate marile imperii se prăbuşesc, Robert. Nimic nu poate rămâne la fel pentru totdeauna. Lumea e în continuă schimbare, iar cei care refuză să se schimbe odată cu ea sunt nimiciţi de transformările ei. Făcu o pauză, încruntându-se. Acesta e un lucru pe care cred că Everard nu l-a înţeles. Convingerile sale erau foarte bine înrădăcinate în adâncul lui, mult mai mult decât ale mele, însă tocmai lipsa lui de flexibilitate le-a făcut să nu capete substanţă niciodată. N-a putut să vadă dincolo de limitele idealurilor sale, n-a înţeles că lumea înainta înspre alte direcţii, făcând ca unele din planurile sale să fie imposibil de realizat. Întotdeauna a susţinut că Anima Templi nu putea dăinui decât în condiţiile existenţei Templului, că era nevoie de banii şi de resursele Ordinului dacă ar fi fost să-şi continue lupta pentru a-şi împlini ţelurile. Eu nu cred aşa ceva. Visurile nu sunt făcute posibile doar prin existenţa cărămizilor, organizaţiilor, legilor ori aurului. Şi nici speranţa nu e. Lucrurile acestea sălăşluiesc în adâncul nostru, aşteptând să prindă viaţă prin ceea ce spunem, prin ceea ce facem. Visurile noastre suntem noi înşine, Robert, iar noi suntem aidoma lor. Ar fi mult mai corect să spunem că Sufletul Templului nu poate exista fără noi.

— Atunci crezi că vom putea continua.

— Deja o facem.

Robert râse.

— Cred că ai dreptate.

Întorcându-se cu spatele la rugul de pe insulă, Will îşi făcu loc prin mulţime, folosindu-se de toiag pentru a-şi menţine echilibrul. Unele dintre rănile pe care le dobândise în temniţa regelui nu se vindecaseră pe de-a-ntregul, iar călătoria din Scoţia până aici îl vlăguise şi mai mult. Robert îl urmă, locul lor fiind luat de alţi gură-cască. După ce se îndepărtară de gloată, Will îi dădu prietenului său un săculeţ.

Când Robert îl luă, sacul se desfăcu şi înăuntru se văzu o ţesătură albă. Cavalerul îl aruncă peste umăr.

— Pentru ultima dată, spuse el încetişor.

Will îşi abătu privirea.

— Nu mi se pare corect să faci asta de unul singur. Ar trebui să te ajut.

— Nu sunt singur, răspunse Robert, făcându-le un semn celor doi bărbaţi care aşteptau la capătul unei străzi din apropiere, amândoi purtând aceleaşi mantii de lână ca el şi Will. Să nu fie cu supărare, adăugă el, mişcându-şi

capul înspre peticul de pe ochiul lui Will, dar eşti un real pericol pentru oricine dacă-ţi dăm un arc. Îi dispăru zâmbetul de pe chip. Trebuie să facem asta. Ai luat decizia corectă. Nu putem risca să fie organizată o nouă cruciadă.

— Ştiu. Dar pare mai degrabă răzbunare.

— Will, ştii şi tu cât de mare este preţul păcii.

Will se opri în loc, gândindu-se la faptul că Everard credea că uneori pacea nu se poate obţine decât prin vărsare de sânge. Mult timp nu fusese de acord cu el, însă după toate cele prin care trecuseră în toţi acei ani, se părea că bătrânul avusese dreptate. Strânse mâna întinsă a lui Robert. Will aşteptă până când vechiul său camarad şi cei doi bărbaţi ieşiră din câmpul său vizual, apoi se îndepărtă. În spatele său, rugul ardea ca un soare, cei doi bărbaţi din mijlocul său fiind aneantizaţi de lumina lui.

Prioratul dominican, în apropiere de Carpentras,
Regatul Franţei
20 aprilie 1314

— Mi-e teamă că lunga călătorie dinspre Paris l-a slăbit prea mult pentru a-l putea vindeca, Preasfinţia Voastră. Poate că dacă ar fi rămas să se odihnească până la calmarea puseului…

— A vrut să se întoarcă şi să pună la punct planurile cruciadei. Fruntea cardinalului se încreţi. Nu se mai poate face nimic?

— V-aş sugera, răspunse felcerul, să vă rugaţi pentru el.

După un scurt răstimp, cardinalul încuviinţă.

— Am înţeles. Vă mulţumesc.

Înainte de a intra, aşteptă ca doctorul să fie escortat de-a lungul culoarului de doi dominicani înveşmântaţi în haine negre. În preajma patului se mai aflau alţi trei cardinali ai colegiului. Îşi întoarseră privirile înspre uşă când acesta o închise, pe chipurile lor citindu-se nerăbdarea. Însă el clătină din cap.

Clement zăcea în pat. Papa respira poticnit, ochii îi erau vineţi, iar pleoapele se mişcau spasmodic. Se foi uşor când cardinalul care intrase se apropie de el şi-l luă de mână. Chipul îi era nespus de palid, pielea obrajilor fiind întinsă peste oase de parcă n-ar mai fi fost nimic între ele, nici muşchi şi nici sânge. Boala de care suferea de atâţia ani îl vlăguise complet, atacându-i fiecare organ până nu mai rămăsese din el decât o carcasă goală, toate speranţele şi planurile sale încă rătăcind în adâncurile sale.

Afară, clopotul începu să anunţe slujba de la prânz, iar uşile chiliilor călugărilor se deschideau rând pe rând, aceştia mergând cu toţii să se roage. Clement îşi deschise ochii. Privind dincolo de capetele plecate ale cardinalilor, îşi aţinti privirea asupra tabloului aflat pe peretele opus. Era imaginea Ierusalimului, ţesută cu mătase. În colţul ochiului i se ivi o lacrimă când privirea lui se centră pe domurile albe-aurii, încununate de cerul albastru-pur.

— Nu, şopti el, simţindu-şi inima bătând tot mai slab. Nu încă. Trebuie să reuşesc.

— Sanctitate… spuse unul dintre cardinali, apropriindu-se ca să audă vocea firavă a papei.

Clement îşi întoarse cu greu capul înspre el.

— Îi promisesem lui Raoul.

— Cine e Raoul? întrebă cardinalul cu blândeţe. Văzând că papa nu răspunde, bărbatul îi privi pe ceilalţi, care îşi clătinară capetele, miraţi.

Când clopotele nonelor îşi încetară dangătul, mâna papei căzu din cea a cardinalului, iar capul i se afundă în pernă.

Castelul Vincennes, Regatul Franţei
29 august 1314

Filip îşi îmboldi calul să alerge mai repede, fără să-i aştepte pe ceilalţi. Pădurea verde din faţa sa avea să-i ofere libertatea pe care era atât de nerăbdător să o dobândească. Iapa albă înainta cu repeziciune pe cărarea care şerpuia printre copaci, izbind pământul cu copitele ei potcovite. Regele intră în ritmul ei, strângând hăţurile cu o mână. Pe cealaltă mână, pe care şi-o ţinea în lateral, avea un şoim cu capul acoperit, cureluşa şi legătura trecute printre degetele lui. Era un şoim-călător femelă, iute ca fulgerul, primită cadou de la ginerele său, regele Edward. Maiden murise cu un an în urmă şi de atunci nu mai zburase nicio pasăre, însă îi lipsea mult plăcerea hăituitului şi în ultimele luni se gândise tot mai mult la pădurile şi râurile din apropierea reşedinţei regale. Sir Henric antrenase şoimul, iar acum erau amândoi, el şi ea, gata să-şi pună curajul la încercare.

Luni la rând, rămăsese în Paris, simţindu-se ca într-o închisoare, nerăbdător să evadeze. Moartea papei Clement complicase şi mai mult lucrurile, căci suveranul pontif dăduse o bulă prin care decretase ca toate bunurile templierilor să fie cedate ospitalierilor, însă nu exista niciun document care să ateste decizia ca Filip să fie numit Mare Maestru al

ordinului. Regele nu dormise câteva săptămâni, discutând în contradictoriu cu Guillaume de Plaisans şi Pierre Dubois, căutând cu disperare o soluţie care să rezolve problema. În cele din urmă, şireţii săi sfetnicii, pregătindu-se să cedeze bunurile şi proprietăţile templierilor cavalerilor Sfântului Ioan, născociseră o lungă listă de cheltuieli pe care fusese nevoit să le facă regele în timpul arestărilor şi trecerii bunurilor în proprietatea sa. Dacă ospitalierii voiau să beneficieze de pe urma numeroaselor moşii şi proprietăţi, trebuiau să plătească. Astfel, Filip obţinuse tot ce-şi dorise. Moartea lui Clement îl scăpase de povara grea a unei cruciade pe care nu şi-o dorea, iar ospitalierii aveau să-i umple vistieria secătuită.

Călărind, simţea înţepăturile cămăşii din păr. Mereu ocupat în ultima vreme, nu o mai purtase de mult timp. Cerul de deasupra sa, vizibil prin golurile dintre crengile copacilor, era roşu-auriu înspre răsărit. Era încă devreme, iar soarele de-abia începuse să urce pe boltă. Avea să fie foarte cald la prânz, iar aburii care se ridicau din iarba încărcată de rouă transformau pădurea într-un tărâm diafan, înţesat de pânze aurii şi umbre mişcătoare. Păsările zburau cu repeziciune din copacii pe sub care regele trecea în viteză. Auzind lătratul câinilor undeva în spatele său, Filip se uită peste umăr. Nu se mai vedeau curtenii care se luaseră după el. Trase cu putere de căpăstru, încetinind pasul iepei sale, o întoarse pe loc şi galopă înapoi. Auzi câteva strigăte şi vaierul unui corn de vânătoare. După o cotitură a cărării, îi văzu pe însoţitorii săi. Se adunaseră la marginea pădurii, privind în adâncurile ei. Hăitaşii, care alergaseră pe jos în urma cailor, se chinuiau să-şi potolească câinii care lătrau, trăgând de lese.

— Ce e? întrebă Filip, apropiindu-se.

— Au dat de urma vreunui animal, maiestate, răspunse unul, lovindu-şi câinele de vânătoare cu un băţ în încercarea de a-l face să tacă. Căprioară, cred.

— Atât de aproape de castel? întrebă neîncrezător Ludovic, fiul lui Filip.

Filip îşi struni calul, apropiindu-se de copaci şi privind printre ei.

— Ce spuneţi, maiestate, întrebă Henric, apropiindu-se de el. Bătrânul şoimar zâmbi, chipul său încreţindu-se. Să vânăm aici, ori la râu?

Filip îi făcu un semn hăitaşului.

— Dă drumul câinilor.

Curtenii murmurară bucuroşi, pregătindu-se, în vreme ce hăitaşii eliberară câinii. Aceştia o ţâşniră în pădure, lătrând. Vânătoarea începuse.

Filip se lansă primul, coborând panta înverzită ce despărţea drumul de la marginea pădurii de desişul copacilor. Conducându-şi calul cu îndemânare, se aplecă cât mai mult pentru a evita crengile mai joase, strângându-şi genunchii. Iapa trecu în mare viteză printre copaci. Însoţitorii săi îl urmară, împrăştiindu-se, fiecare om alegându-şi singur calea prin pădure. Filip se distanţă încă o dată de toţi ceilalţi, niciunul nefiind în stare, ori neîndrăznind să călărească la fel de iute ca el. Strânse din dinţi, simţind din plin fiorul vânătorii, în urma sa ceaţa rotindu-se în vârtejuri. Era însăşi personificarea puterii, stăpânul tuturor lucrurilor: calul său, ucigaşa de pe încheietura sa, pământul pe care gonea. Era rege, adulat şi temut. Îşi învinsese duşmanii şi-i privise pe toţi prăbuşindu-se dinaintea sa. Îşi extinsese regatul şi-şi umpluse vistieria. În toată lumea creştină nu mai era nimeni atât de puternic şi atât de vestit.

În faţă, câinii păreau să o fi luat în direcţii diferite. Văzu mişcare, iar ogarii ţâşniră în stânga şi-n dreapta.

— Avem două urme! strigă el, luându-se după cei trei câini care se îndreptaseră spre stânga. Fu trântit în şa când calul sări peste un pârâu puţin adânc. Printre copacii din spatele său şi din partea dreaptă se auzeau strigătele celorlalţi, care se împrăştiaseră, fiecare dorind să fie primul care zăreşte prada. Zgomotele erau distorsionate, răsunând în pădurea ca un labirint. Ceva mai în faţă, lătratul câinilor deveni mai puternic. Când ajunse într-un luminiş, Filip îşi încetini iapa trăgând-o de căpăstru. Nu vedea câinii, însă îi auzea mârâind. Tufişul dintre doi stejari se mişca. Întrebându-se dacă nu cumva dăduseră peste un mistreţ, Filip îşi trecu piciorul peste şa şi sări jos, încă ţinându-şi şoimul migrator pe mâna stângă.

Îşi trase sabia cu mâna dreaptă şi înaintă prevăzător. Un mistreţ încolţit putea fi letal. Calul său se rotea pe loc, fornăind. Soarele trimitea printre ramurile copacilor raze aurii de lumină. Pădurea era plină de sunetul cornurilor şi de bărbaţi strigând. Se părea că ogarii îi făcuseră să se învârtă în cerc. Filip se încruntă. Era dezamăgit. Oare apucase în direcţia greşită? Se apropie şi mai mult de locul în care se aflau câinii. Dând la o parte crengile, văzu o căprioară moartă, ogarii înfruptându-se din ea. Era gata să strige ceva înspre hăitaşi când văzu o gaură în animal. Părea să fie o rană făcută de-o săgeată. Se îndreptă de spate, înfuriat la culme. Braconieri? Pe proprietatea sa? Crengile copacilor din spatele său foşniră. Regele se întoarse.

Ieşind de după ramurile verzi, învăluiţi de ceaţă, văzu trei oameni. Razele firave ale soarelui făceau ca mantiile lor să strălucească, crucea de pe pieptul fiecăruia dintre ei fiind la fel de roşie ca sângele. Unul dintre ei ţinea în mână un arc, pregătit să tragă. Îi dădu drumul, iar săgeata ţâşni înspre el. Filip privi înaintarea rapidă a săgeţii, nervii din trupul său fiind gata să-l facă să sară într-o parte, luptând pentru viaţă. Însă săgeata fusese mai iute. Când vârful ei ascuţit îi intră în piept, regele fu împins înspre spate, depărtându-şi braţele. Sabia cu mâner din aur îi căzu din mână. Şoimul ţipă, dând din aripi şi reuşind să se dezlege. Filip căzu pe spate, respirând precipitat, privind-o cum se înalţă către cerul albastru de deasupra sa. Pasărea urcă tot mai mult, iar el rămase ţintuit, scufundându-se tot mai mult în el însuşi, în abis.

45

Argyll, Regatul Scoţiei
2 noiembrie 1314

Strigătele copiilor păreau stridente, purtate de vânt înapoi la adulţii care urcau dealul încetişor. Ceva mai aproape, marea murmura şi gemea, întinzându-şi apele peste bancurile de nisip, apoi trăgându-şi-le înapoi. Will se opri pe marginea sfărâmicioasă a falezei, lăsând briza să-l învăluie neliniştită, biciuindu-i picioarele cu firele înalte şi tăioase de iarbă. Soarele asfinţise, însă orizontul dinspre apus era încă luminat, multitudinea de insule care încărcau depărtarea părând negre pe cerul auriu.

În unele zile, petrecea acolo ore în şir. După atâţia ani de incertitudini, faptul că acum putea să cuprindă cu privirea tot ce se aşternea dinaintea lui era o adevărată mângâiere. Însă chiar şi în acele spaţii mărginite era un lucru obişnuit să aibă loc schimbări. Marea se prefăcea din verde în cenuşă într-o clipă şi colinele-nverzite puteau oricând să fie învăluite de ceaţa care arunca un văl alburiu peste lacurile care puteau adăposti în apele lor munţi întregi, căci într-atât de adânci erau. Verile erau superbe, cu nopţi luminoase şi blânde, însă iernile erau cumplite. Comuniunea avea un sens deplin acolo, nu cel pe care-l dobândise în Londra cea întinsă ori în labirintul încurcat al Parisului. Într-un anume fel, îi amintea de Acra, cu aceeaşi frumuseţe stearpă şi nisipurile albe ca zahărul, ţărmul stâncos unde oamenii erau uniţi, trebuind să se încreadă unii în ceilalţi pentru a putea supravieţui. Lui Everard i-ar fi plăcut să trăiască acolo, aşa cum i-ar fi plăcut şi lui Elwen.

Will simţi mâna cuiva pe braţul său.

Ysenda îi zâmbi.

— Nu vii înăuntru? O să fie frig în noaptea asta. Se uită în spatele ei când soţul o luă de după mijloc.

John Campbell îl salută cu capul pe Will.

— A fost o slujbă frumoasă, zic eu.

Se uită în sus când îşi auzi numele strigat, iar chipul ars de soare îi fu îndulcit de un zâmbet când îl văzu pe băieţelul care alerga înspre el, coborând de pe colină.

Băiatul se opri gâfâind, dându-şi la o parte părul din ochi.

— Putem cumpăra mai multe mere de la prăvălie?

— Pentru ce? îl întrebă John, oftând când îl ridică în braţe.

Băiatul era slab ca un băţ, însă înalt pentru vârsta sa. Uneori, Will vedea pe chipul lui frânturi din imaginea lui Filip, fapt care îl îndurerase o bună bucată de vreme, însă cu cât începuse să-l cunoască mai bine pe nepotul său, cu atât mai uşor îi fuseseră risipite temerile, căci băiatul avea un temperament foarte diferit de cel al tatălui său.

— Pentru lâna mielului. Christian spune că eu o voi face.

John zâmbi larg. Băutura, preparată din mere coapte, bere şi nucşoară, era preferata familiei.

— Îmi pare a fi ceva foarte dificil pentru cineva atât de tânăr.

— Pot să o fac.

— Sunt sigur, spuse John, chicotind, lăsându-l jos pe băiat. Poate o să te ajute bunicul tău.

Will încuviinţă când văzu că ochii copilului se îndreptară plini de speranţă către el.

— Vin îndată, William.

Ysenda îi surprinse privirea. Luându-l de mână pe băiat, soţul ei încă ţinând-o de mijloc, îi conduse pe amândoi înspre casă, mergând în urma celorlalţi copii şi adulţi care urcau pe drumeagul cufundat în întuneric.

— Curând n-o să mai poţi face nimic fără el, ştii doar.

Will nu se întoarse. Nişte degete reci se îngemănară cu ale sale, iar el închise ochii când fiica sa îşi rezemă capul de umărul lui. Rămaseră aşa câteva clipe, fără să scoată niciun cuvânt.

În cele din urmă, ea îl strânse de mână.

— Mă duc să ajut la pregătirea cinei. Rose se opri, strângându-şi mai bine mantia bătută de vânt. O să le pregătesc eu masa.

Will continuă să privească înspre mare, lăsând-o pe fiica lui să îi urmeze pe Ysenda şi pe ceilalţi.

Avea să fie o noapte de sărbătoare. Aveau să închine un pahar drept mulţumire pentru încheierea anului şi să-i mulţumească Domnului pentru binecuvântările Lui. Dar era în acelaşi timp şi o noapte a tristeţii, o masă pentru cei morţi, întru amintirea sufletelor lor. În biserică rostiseră rugăciuni pentru cei trecuţi în lumea celor drepţi, iar la masă aveau să pună un scaun în plus, onorându-le memoria. În noaptea aceasta, aerul era încărcat cu amintiri. Stând pe marginea falezei, cerul auriu devenind încetişor albastru, îi putea simţi pe toţi adunându-se în jurul său: mama sa, tatăl său, Elwen şi Owein, Everard şi Elias, William Wallace, Jacques de Molay, chiar şi Garin.

Rămase nemişcat câteva clipe, apoi se ridică şi porni în sus, către casă, lovind pământul cu toiagul.

Apropiindu-se, auzi glasul lui David, clar şi puternic, răsunând înăuntru. Nepotul său ajunsese acasă în urmă cu o săptămână, având multe de povestit despre regele Robert. Mai avuseseră loc şi alte lupte cu armata engleză în ultimii ani, însă Edward al II-lea nu era la fel de războinic ca tatăl său, iar într-o bătălie decisivă de la mijlocul verii, Robert Bruce îl împinsese pe rege şi pe oamenii săi înapoi dincolo de graniţă. Acolo, pe coasta aceasta atât de îndepărtată, toate, i se părea lui Will, avuseseră loc cu mult timp în urmă. Sosise vremea ca tinerii să făurească istoria, să devină eroi. Pentru el, nu mai rămăsese timp decât pentru reflecţie. În anul care trecuse începuse să-şi scrie şi el memoriile, după cele ale lui Everard, pergamentul vechi, îngălbenit, înghiţind hulpav cerneala din vârful penei. Nu i se mai părea atât de important să protejeze secretele Anima Templi, ci mai degrabă credea că sosise vremea pentru dezvăluirea adevărului, aşa că scria cât mai deschis despre Frăţie, despre templieri şi despre Sufletul ei.

Will era aproape de uşă când auzi zgomot de copite. Întorcându-se, văzu venind înspre el un cal ce urca colina cu repeziciune. Încreţindu-şi fruntea şi mijindu-şi ochii din pricina luminii slabe, încercă să vadă cine era călăreţul. Se încruntă şi mai mult când îşi auzi numele strigat. Imediat îşi dădu seama cine era.

Când Robert opri calul şi sări din şa, înţepenit, Will strigă peste umăr prin uşa întredeschisă şi se duse în întâmpinarea lui, uşurat că-şi vede din nou vechiul său prieten.

— S-a făcut, şopti Robert, când Will se apropie de el.

În pragul uşii ieşise John.

— Mai pregătiţi un loc la masă! strigă el, în vreme ce Will şi Robert îl urmară înăuntru, unul din slujitori grăbindu-se să ducă la grajduri calul obosit al cavalerului.

— Am adus astea cu mine, spuse Robert, rămânând în prag şi întinzându-i lui Will un sac. N-am vrut să le ard.

Will îl luă şi se uită înăuntru.

Nepotul său îşi iţi capul prin uşa de la bucătărie.

— Christian spune că o să ne ajuţi.

— Aşa zice? Will zâmbi. Spune-i că vin imediat. Îi arătă lui Robert o cameră goală. Trecând pe lângă bucătărie, Will îl văzu pe nepotul său urcându-se pe un scăunel ca să ajungă la masa pe care Christian şi Rose

tăiau câteva mere coapte. Ysenda stătea pe vine în faţa lui Ede, în faţa căminului, iar Simon vorbea cu David, care turna bere în două căni.

— Îi vei spune? îl întrebă Robert, după ce intrară în cameră. Servitorii puseseră lemne pe foc, iar vântul sufla în rafale peste flăcări, umplând camera de un fum înţepător. Nepotului tău?

Will închise uşa.

— Despre tatăl său? Se întoarse, privindu-l pe Robert. Cu timpul, da. Merită să ştie cine îi e părinte. S-au ascuns prea multe lucruri în familia asta.

Se duse la cufărul de sub fereastră. Desfăcând sacul, scoase cele trei mantii şi le puse înăuntru, lângă memoriile lui Everard şi mânerul sabiei rupte a tatălui său, pe care Rose o luase de la palat.

— Nu-s cine ştie ce lucrurile cu care ai rămas, nu-i aşa? murmură Robert, privind peste umărul lui Will. Cel puţin pentru două sute de ani.

— Asta nu e tot. Will îi aruncă o privire. Încă mai avem bogăţiile de la preceptoriu.

— Te-ai hotărât ce vom face cu ele?

— Nu ştiu dacă noi suntem în măsură să decidem asta, răspunse Will după câteva clipe.

— Atunci cine?

— Cei care ne vor urma. Will se uită la sabia frântă şi la mantiile albe. Cei din viitor.

— Şi noi? Ce-o să facem de-acum încolo?

Will închise cufărul şi se ridică.

— Hai să vorbim mâine despre asta. Îşi puse o mână pe umărul cavalerului, zâmbind uşor. În noaptea asta ne vom ospăta.

Cei doi bărbaţi ieşiră împreună din cameră, unul lângă celălalt, Will sprijinindu-se cu toată greutatea în toiagul său. Intrară amândoi în bucătăria ticsită şi călduroasă, fiind învăluiţi de un cor de voci vesele şi râsete.

NOTA AUTOAREI

În 1999 eram într-un bar şi am prins din zbor o conversaţie între doi prieteni despre cavalerii templieri. Nu auzisem de ei până atunci şi aceşti călugări-războinici mi-au stârnit curiozitatea imediat. Peste câteva luni, am descoperit *Procesul templierilor,* cartea istoricului Malcolm Barber, care prezenta în detaliu declinul Ordinului. Am citit-o într-o după-amiază şi până să ajung la final am realizat că trebuie să spun povestea lor. La început am avut în gând să scriu un roman într-un singur volum, însă cu cât mă documentam mai mult despre cavaleri, cu atât mi se revela mai clar bogăţia de evenimente ale acelei perioade: cruciadele, epoca de glorie a mamelucilor, politica vremii, dramele curteneşti. În scurt timp, cartea s-a transformat într-o trilogie. Anul trecut, când am început să lucrez la *Recviem,* am simţit că ciclul s-a încheiat, căci însăşi căderea templierilor fusese punctul de la care plecase totul. Am dat ascultare vocilor personajelor prezente în mintea mea timp de mai bine de zece ani, însă am scris şi despre cele mai importante scene ale celor trei perioade pe care le acoperă trilogia.

La fel ca în cazul volumelor *Anima Templi* şi *Cruciada,* am intervenit cu mici schimbări asupra istoriei, cu precădere în ceea ce priveşte firul ei cronologic, însă mare parte din povestea pe care aţi citit-o în *Recviem* este bazată pe evenimente şi personaje reale. Consider că este util să precizez punctele în care realitatea istorică şi ficţiunea se întrepătrund. În mare parte, am alterat istoria sub forma simplificării unor evenimente care fie că s-au derulat într-o perioadă mai lungă de timp, fie au fost mai complexe decât le-am descris. În calitate de scriitor de romane istorice, se întâmplă adesea să trebuiască să decizi dacă păstrezi istoria întocmai cum s-a întâmplat, sau o schimbi, pentru a o face mai interesantă ori mai accesibilă. Când într-un singur roman acoperi nouăsprezece ani, acest lucru devine cu atât mai necesar.

De pildă, eu am simplificat războiul dintre Franţa şi Flandra, însă evenimente precum masacrul din Bruges, înfrângerea francezilor la Courtrai şi alianţa dintre Edward I şi Guy de Dampierre sunt bazate pe fapte istorice. Răscoala din Gasconia împotriva armatelor regale franceze a avut loc în 1303, nu în 1302, Bertrand de Got aflându-se la Roma la vremea respectivă. Filip al IV-lea i-a alungat pe evrei din Franţa, dar nu înainte de 1306, iar

bunicul său, Ludovic al IX-lea, a fost canonizat mai târziu decât este consemnat în carte. Bula papei Bonifaciu, *Clericis laicos,* a fost dată în februarie 1296, iar *Unam Sanctam,* în noiembrie 1302. Guillaume de Nogaret a murit în jurul anului 1313, nu în 1308. Filip a ridicat într-adevăr crucea, însă acest lucru s-a petrecut cu un an înainte faţă de cum este prezentat în carte. Regele a murit într-un accident de călărie, în noiembrie 1314.

Pentru a păstra un anume grad de omogenitate în ierarhia templierilor, am evitat să amintesc despre o serie de oficiali, care în realitate ar fi fost personalităţi importante în cadrul Ordinului, aşa cum este Maestrul Franţei. Se întâmpla uneori ca după moartea cuiva să se aştepte timp îndelungat până la înlocuirea sa şi nu de puţine ori în cadrul Ordinului un oficial ocupa concomitent două funcţii. O vreme, Hugues de Pairaud a fost inspector şi totodată Maestru al Franţei.

Poate părea incredibil, dar atacul asupra papei Bonifaciu al VIII-lea de la Anagni, condus de Guillaume de Nogaret şi de Sciarra Colonna, este real şi a avut loc chiar în felul în care l-am descris (există consemnări care atestă faptul că atunci când au ajuns, papa era păzit de templieri), însă şi aici am condensat secvenţa pentru a păstra ritmul evenimentelor. Sunt supoziţii conform cărora escorta lui Bonifaciu ar fi fost atacată de oamenii lui Colonna în timp ce fugea din oraş, însă nu se ştie sigur. Ceea ce se ştie cu certitudine este că papa a murit la Roma, la câteva săptămâni de la aceste evenimente. Nu este limpede cum a murit succesorul lui, Benedict al XI-lea, deşi există consemnări, care susţin că nişte smochine otrăvite i-au adus sfârşitul, şi teorii care afirmă că Filip şi miniştrii lui au fost implicaţi în aceasta.

În ceea ce priveşte prima campanie împotriva scoţienilor a regelui Edward, John Balliol nu a denunţat tratatul cu Franţa, până în luna iulie, iar Edward a aflat asta în Perth, nu în Edinburgh. Apoi, Balliol i s-a înfăţişat regelui la Montrose, iar acesta i-a dat jos coroana de pe cap. Se pare că remarca plină de dispreţ a lui Edward, „Bine-am făcut că am scăpat de scârnăvia[3] asta”, devenită celebră, a fost rostită în timp ce acesta trecea graniţa spre Anglia, în toamna anului 1296. Într-o manieră asemănătoare, am făcut uz de un reglaj fin în ceea ce priveşte prezentarea detaliilor campaniei din 1297 din punctul de vedere al părţii scoţiene. William Wallace a încercat să elibereze Dundee în august şi de acolo, nu din pădurea Selkirk, a pornit spre Stirling. Cu toate acestea, petrecuse mare parte din

ultima lună în pădure, unde şi-a strâns armata şi şi-a instruit soldaţii, folosind locul ca bază militară.

Măsurile luate împotriva templierilor au fost incredibil de complicate şi de tergiversate şi, deşi acestea m-au făcut să scriu cartea, fiind de-a dreptul fascinante, ele nu puteau să constituie esenţa necesară unei naraţiuni alerte. Pentru toţi cei care vor să parcurgă întreaga poveste, recomand cu toată încrederea *Procesul templierilor* de Malcolm Barber. Totuşi, majoritatea evenimentelor pe care am ales să le prezint în carte sunt bazate pe fapte sau cel puţin pe ipoteze.

O cronică spune că Filip al IV-lea s-a întâlnit în secret cu Bertrand de Got înainte ca acesta să devină papă şi că l-a convins să ducă la îndeplinire anumite obligaţii. Majoritatea erudiţilor moderni resping o asemenea presupunere, însă, indiferent dacă este adevărată sau nu, este cert că regele a făcut tot ce era cu putinţă pentru a influenţa votul, ordonându-i lui Nogaret să facă presiuni asupra colegiului cardinalilor astfel încât să aleagă un papă simpatizant al coroanei franceze. Fiul lui Bertrand este o plăsmuire de-a mea, deşi arhiepiscopul a fost acuzat de o aventură cu o nobilă din regiunea respectivă. Esquin de Floyran, un personaj puţin cunoscut, a fost un templier trimis la închisoare, cel care i-a acuzat pentru prima oară pe cavaleri de erezie, scriindu-i atât regelui Filip, cât şi regelui Iacob al Aragonului şi aducând aşa-zise dovezi în sprijinul afirmaţiilor sale, însă nepotul lui, Martin, este rod al ficţiunii. Formarea comisiei papale şi apărarea cavalerilor au apărut mai târziu pe parcursul procesului, la fel şi arderea sistematică pe rug a cavalerilor, în afara Parisului. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu faimoasa comoară a templierilor, deşi se crede că în jur de douăzeci de cavaleri au reuşit să scape de primele arestări din Paris, fiind preveniţi în legătură cu acestea. Nu se ştie cu certitudine încotro au apucat-o şi dacă au luat sau nu comoara cu ei, subiectul fiind intens dezbătut de-a lungul secolelor.

Ordinul Templului nu a fost găsit vinovat pentru cele o sută douăzeci şi şapte de acuzaţii care i s-au adus, iar Clement l-a dizolvat doar pentru că reputaţia organizaţiei fusese grav afectată în timpul procesului. În cazul oficialilor, povestea e alta. Jacques de Molay şi Geoffroi de Charney au fost arşi pe rug în luna martie a anului 1314, fiind consideraţi eretici recăzuţi. Faimosul blestem pe care de Molay l-a aruncat asupra regelui şi a papei a traversat anii şi a ajuns să fie cunoscut şi în ziua de azi. Chiar dacă nu avem cum să ştim dacă relatarea este una apocrifă, este cert că Filip şi Clement au

murit amândoi chiar în anul acela. Dinastia capeţinilor, de care Filip era atât de mândru, s-a stins dezastruos, cei trei fii ai săi murind foarte rapid unul după altul.

Templierii din Franţa şi din alte părţi au recunoscut majoritatea acuzaţiilor care li s-au adus, însă mărturiile le-au fost smulse sub o abominabilă tortură şi mulţi dintre cavaleri s-au lepădat de ele atunci când şi-au revenit, inclusiv de Molay şi de Charney, care au sfârşit prin a fi arşi pe rug fiindcă şi-au susţinut nevinovăţia. Acuzaţiile aduse Ordinului sunt şocant de asemănătoare cu cele aduse catarilor şi altor grupări devenite ţintă a războiului Bisericii contra ereticilor. În Evul Mediu, câştigarea simpatiei poporului se făcea lesne prin a induce oamenilor frica de vrăjitorie şi de adorarea necuratului, iar Filip şi sfetnicii săi au dovedit în mai multe rânduri cât de bine se pricepeau la acest tip de propagandă. Totuşi, există o acuzaţie care se detaşează mereu în proces şi aproape întotdeauna este legată de numele lui Hugues de Pairaud: cea conform căreia cavalerii ar fi scuipat crucea. O ipoteză afirmă că aceasta era o practică adoptată de unii membri ai Ordinului, un fel de test de supunere. Adevărul din spatele procesului şi motivaţiile celor implicaţi probabil că nu vor fi niciodată cunoscute cu certitudine, însă ceea ce s-a întâmplat spune multe despre personalitatea templierilor, aceşti călugări-războinici cu mantiile lor albe, neîntinate, continuând să rămână atât de vii în conştiinţa noastră, la aproape şapte sute de ani de la dispariţia lor.

Robyn Young
Brighton, iulie 2008

LISTA PERSONAJELOR

(* marchează un personaj istoric)

*Adam: văr cu William Wallace

Albert: templier

Alice: fiica Ysendei, nepoata lui Will

*Andrew de Moray: nobil scoţian, conducător al revoltei scoţiene

*Anthony Bek: episcop de Durham

*Benedict al XI-lea: papă (1303-1304)

*Bernard Saisset: episcop de Pamiers, acuzat de erezie de Filip al IV-lea

*Bertrand de Got (1264-1314): arhiepiscop de Bordeaux, papă sub-numele de Clement al V-lea (1305-1314)

Blanche: slujitoare din suita lui Jeanne de Navarra

*Bonifaciu al VIII-lea (1234-1303): papă (1294-1303)

*Brian le Jay: maestru al Templului din Anglia

*Carol de Valois: fratele lui Filip al IV-lea

*Celestin al V-lea (1215-1296): papă (1294)

Christian: cumnata lui Gray

Colin: fiul lui Ede şi nepotul lui Will

David: fiul Ysendei şi nepotul lui Will

*David Graham: nobil scoţian, fiul lui Patrick Graham Duncan: primul soţ al Ysendei

Ede: sora lui Will

*Edward I (1239-1307): rege al Angliei (1272-1307)

*Edward al II-lea (1284-1327): rege al Angliei (1307-1327)

*Eleanor de Castilia: prima soţie a lui Edward I şi regină a Angliei Elias: rabin

Elwen: soţia lui Will, decedată în 1291 la Acra

*Esquin de Floyran: maestru templier din Montfaucon

Everard de Troyes: preot templier şi fost lider al Anima Templi, decedat în Acra, în 1277

Gaillard: scutierul lui Bertrand de Got

Garin de Lyon: fost cavaler templier în serviciul lui Edward I, ucis de Will în Acra, în 1291

Gautier: soldat din garda regală franceză

*Geoffroi de Charney: maestru al Templului din Normandia

*Geoffroi de Gonneville: maestru al Templului din Aquitania

Gerard: sergent templier

Gilles: soldat din garda regală franceză

Godfrey Bussa: căpitan al gărzii papale

*Gray: tovarăş al lui William Wallace

Gui: cavaler templier

*Guillaume de Nogaret (?-1313): avocat şi sfetnic al lui Filip al IV-lea, păstrător al sigiliului din 1302

*Guillaume de Paris: călugăr dominican, duhovnicul lui Filip al IV-lea

*Guillaume de Plaisans: avocat şi sfetnic al lui Filip al IV-lea

*Guy de Dampierre: conte de Flandra

Hasan: fost camarad al lui Everard de Troyes, decedat la Paris în 1266

Heloise: iubita lui Bertrand de Got

Henric: şoimarul lui Filip al IV-lea

*Henric Percy: nobil englez

*Hugh Cressingham: oficial englez, trezorier al Scoţiei sub domnia lui Edward I

*Hugues de Pairaud: inspector al Templului

Isaac: negustor evreu

*Isabella: fiica lui Filip al IV-lea şi a lui Jeanne, soţia lui Edward al II-lea al Angliei din 1308

*Jacques de Molay: Mare Maestru al Templului (1293-1314)

James Campbell: cavaler templier şi tatăl lui Will, moare executat în 1266, în Ţara Sfântă

*Jeanne de Navarra: soţia lui Filip al IV-lea, regina Franţei şi a Navarei

*John Balliol: rege al Scoţiei (1292-1296)

*John Blair: capelan al lui William Wallace

John Campbell: cavaler scoţian, al doilea soţ al Ysendei

*John de Warenne: conte de Surrey

*Kalawun: sultan al Egiptului şi Siriei (1280-1290)

Laurent: templier

*Ludovic al IX-lea: rege al Franţei (1226-1270), canonizat de către Bonifaciu al VIII-lea în 1297

Margaret: fiica Ysendei şi nepoata lui Will

Marguerite: slujitoare din suita lui Jeanne de Navarra

Marie: slujnica lui Bertrand de Got

Martin de Floyran: cavaler templier, nepotul lui Esquin

*Niccolo; nobil italian

Owein ap Gwyn: cavaler templier, fost maestru al lui Will, ucis în Honfleur în 1260

*Patrick Graham: nobil scoţian

*Filip al IV-lea (1268-1314): rege al Franţei (1285-1314)

Pierre de Bourg: nobil francez

*Pierre Dubois: avocat al lui Filip al IV-lea

*Pierre Flote: avocat şi sfetnic al regelui Filip al IV-lea, păstrător al sigiliului până în 1302

Ponsard: soldat din garda regală franceză

*Rainald: căpitan al oraşului Ferentino Rainier: cavaler templier

Raoul: fiul lui Bertrand de Got

*Robert Bruce: conte de Carrick, rege al Scoţiei (1306-1329)

Robert de Paris: cavaler templier şi membru al Anima Templi

Rose: fiica lui Will şi a lui Elwen Samuel: zaraf evreu

*Sciarra Colonna: nobil italian

Simon Tanner: sergent templier

Stephen: războinic irlandez

Thomas: cavaler templier la Templul din Londra şi membru al Anima Templi

Will Campbell: comandant templier şi conducător al Anima Templi

William: fiul lui Rose

*William Wallace (circa 1270-1305): cavaler scoţian şi conducător al revoltelor din Scoţia

Yolande: slujnica lui Bertrand de Got

Ysenda: sora mai mică a lui Will, mama lui David, Margaret şi Alice

Notes

[←1]
Sfânta Evanghelie după Ioan, 11:25-26 (n. tr.).

[←2]
Zaharia, 9:9 (n. tr.).

[←3]

Cu referire la Scoţia şi la poporul scoţian (n. tr.).